รวมเรื่องสั้นอมตะของกิมย้ง

กระบี่ ไม่ไผ่ พยัคฆ์

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

ฮ่องเต้แมนจูฟังว่าในดาบซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่
ผู้ใดได้ครอบครอง ทั้งต่ำใต้จะไร้ผู้ต่อต้าน
นี่เป็นความสัตย์จริง
แต่ต่อให้ฮ่องเต้แมนจูล่วงรู้ความลับนี้
สามารถปฏิบัติตามได้หรือ

กระบี่นางพญา

กิมย้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

ชุดวรรณกรรมอมตะของกิมยัง

กระบี่นางพญา

กิมยัง ประพันธ์

น. นพรัตน์ พากย์ไทย

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2537

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521

ISBN 974-602-306-3

แบบปกและรูปเล่มโดย

ดอกหญ้ากราฟิก

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท สามัคคีสาร (ดอกหญ้า) จำกัด

71/12-19 ถนนเทศบาลสาย 2 แขวงวัดกัลยาณ์

เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600 โทรศัพท์ 466-0519 โทรสาร 465-1391

ราคา 125 บาท

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด โทรศัพท์ 221-0374,224-8207

คำนำสำนักพิมพ์

รวมเรื่องสั้น *กระบี่นางพญา* คือความต่างและหลากหลาย ความต่างคือการเป็นเรื่องสั้น ผลงานของกิมย้ง ที่นำเสนอผ่านมาเป็นรูปนวนิยายเรื่องยาวทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็เป็นความต่างที่เท่าเทียม ด้วยอารมณ์เรื่องสั้นอาจเข้มพอกับนวนิยาย โดยธรรมชาติของเรื่องสั้นเองและโดยศิลปะการเขียนของผู้ประพันธ์เช่นกิมย้ง ส่วนความหลากหลายนั้น คือเรื่องสั้นทั้ง 3 เรื่อง ที่ต่างท่วงทำนอง เช่น *เทพธิดาม้าขาว* ตัวเอกเป็นตัวละครที่อ่อนไหว ละเอียดอ่อนพาสีสันของเรื่องไปในโทนนี้ด้วย ส่วนเรื่อง *ดาบอวงเอียตอ* ก็มีสำเนียงล้อเลียน กรุ่นด้วยเสียงหัวเราะหยัน ในขณะที่ *กระบี่นางพญา* กลับหนักแน่นจริงจัง

ครั้งนี้คือสุนทรีย์ของความต่างและหลากหลายที่คุณจะได้สัมผัส

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

สารบัญ

กระบี่นางพญา ——— 7

ดาบอวงเอียตอ ——— 55

เทพธิดาม้าขาว ——— 146

กระบี่นางพญา

“เชิญ”

“เชิญ”

มือกระบี่สองคนวกปลายกระบี่เข้าหาตัว มือขวาก็กำด้ามกระบี่มือซ้ายแตะหลังมือขวา น้อมคารวะให้แก่กัน

ทั้งสองไม่ทันยืดตัวยืนตรง พลันปรากฏประกายสีขาววูบขึ้น จากนั้นเป็นเสียงเคร้ง เมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มปะทะกัน ทั้งสองถอยกายไปคนละหนึ่งก้าว ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนอุทานเบา ๆ ออกมา

มือกระบี่เสื้อเขียวฟาดฟันติดต่อกันสามกระบี่ มือกระบี่ชุดแพร ปิดป้องคลี่คลายสิ้น มือกระบี่เสื้อเขียวตวาดคำหนึ่ง กระบี่กรีดจากมุมซ้ายด้านบน ด้วยสภาวะรุนแรงแฝงพลังเร่งร้อน

มือกระบี่ชุดแพรพุ่งถอยไปด้านหลังอย่างคล่องแคล่ว หลบเลี่ยงจากกระบี่นี้ เท้าซ้ายมันเพิ่งสัมผัสพื้น ร่างก็ดีดปราดขึ้นสะบัดขวับ ๆ สองกระบี่ จู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม มือกระบี่เสื้อเขียวยืนหยัดแน่วนิ่ง มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชา ขยับกระบี่ปัดป่ายกระบี่ที่จู่โจมมาถึง

มือกระบี่ชุดแพรพลันทุ่มเทฝีเท้า วิ่งวนอยู่รอบกายของมือกระบี่เสื้อเขียว ฝีเท้ายิ่งมายิ่งรวดเร็ว มือกระบี่เสื้อเขียวเพ่งตามองปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม กระบี่ศัตรูพอขยับเคลื่อนไหวก็สะบัดกระบี่กระแทกตกลง

มือกระบี่ชุดแพรบัดเดี๋ยววนซ้าย บัดเดี๋ยววนขวา ท่าร่างเปลี่ยนแปรไม่แน่นอน มือกระบี่เสื้อเขียวถูกฝ่ายตรงข้ามหมุนวนจนสมองมึนงงอยู่บ้างตวาดว่า

"ท่านคิดประลองกระบี่ หรือวิ่งหนีเอาชีวิตรอด?"

สะบัดขวับ ๆ สองกระบี่ฟาดฟันออกไป แต่มือกระบี่ชุดแพรวิ่งปราดอย่างเร่งร้อน กระบี่พอบรรลุถึงคนก็วิ่งจากไป คมกระบี่ของศัตรูมักห่างจากร่างเชียะเศษ

มือกระบี่เสื้อเขียววกกระบี่เบี่ยงตัว ย่อเท้าขวาลงเล็กน้อย มือกระบี่ชุดแพรพบเห็นช่องโหว่ เสือกกระบี่แทงปราดใส่ไหล่ซ้ายของศัตรู หาคาดไม่ว่าการย่อตัวของมือกระบี่เสื้อเขียวเป็นท่าหลอกล่อ พลันควงกระบี่เป็นวง มุ่งใส่คอหอยของศัตรูด้วยสภาวะอันเร่งร้อนรุนแรง

มือกระบี่ชุดแพรยามดิ้นตระหนกชัดกระบี่หลุดจากมือ พุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของศัตรู นี่เป็นวิธีการต่อสู้ตกตายตามกันอย่างอับจนปัญญา หากฝ่ายตรงข้ามรุกไล่สืบไป ตำแหน่งหัวใจต้องถูกกระบี่ชัดใส่คาดว่าฝ่ายตรงข้ามต้องรั้งกระบี่กลับไปปิดป้อง ตัวเองก็จะรอดพ้นจากห้วงอันดับขัน

แต่แล้วมือกระบี่เสื้อเขี้ยวไม่หลบหลีกปิดป้อง ขยับสั่นพลิ้วข้อมือเสียงฉึกเมื่อปลายกระบี่แทงใส่คอหอยมือกระบี่ชุดแพร จากนั้นเป็นเสียงดังตัง เมื่อกระบี่ที่ชัดพุ่งมากระทบถูกทรวงอกมัน ตัวกระบี่ร่วงหล่นลงกับพื้น

มือกระบี่เสื้อเขียวหัวร่อเฮอะฮะ รั้งกระบี่ล่าถอย ที่แท้บริเวณทรวงอกเสื้อผ้าของมันซุกซ่อนคันฉายเหล็กคุ้มครองหัวใจบานหนึ่ง ปลายกระบี่แม้กระทบถูก กลับไม่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนมือกระบี่ชุดแพรปรากฏโลหิตฉีดพุ่งจากลำคอร่างสั่นกระตุกบนพื้นไม่หยุดยั้ง ยามนั้นมีบ่าวทาสเข้ามาหามซากศพไป เช็ดคราบโลหิตบนพื้นทิ้ง

มือกระบี่เสื้อเขียวสอดกระบี่คืนฝัก สืบเท้าออกไปสองก้าวน้อมคำ

นับต่อเจ้าผู้ครองแควัน ซึ่งนั่งดูการต่อสู้อยู่บนเก้าอี้ใหญ่คลุมแพรต่วนทางด้านทิศเหนือผู้หนึ่ง

เจ้าผู้ครองแควันสวมชุดสีม่วง หน้าตาประหลาดพิกล ลำคอยาวยิ่ง ปากแหลมราวปักษา ยามนั้นยิ้มเล็กน้อยส่งเสียงแหบพร่าว่า

"จั่งสือ (ผู้เข้มแข็ง) มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ให้รางวัลทองคำสิบชั่ง"

มือกระบี่เสื้อเขียวคุกเข่าขวาลง น้อมกายรับรางวัล เจ้าผู้ครองแควันโบกมือซ้ายคราหนึ่ง ขุนนางร่างผอมสูง มีอายุสี่สิบเศษที่อยู่ทางขวามือของพระองค์ผู้หนึ่งประกาศว่า

"มือกระบี่แควันโง้วแควันอ้วก ประลองกระบี่รอบที่สอง"

ในขบวนมือกระบี่ชุดแพรทางทิศตะวันออก ปรากฏชายฉกรรจ์ร่างกำยำ มือถือกระบี่ใหญ่ผู้หนึ่งเดินออกมา กระบี่เล่มนี้ยาวห้าเชียะ ตัวกระบี่หนายิ่ง แสดงว่ามีน้ำหนักเป็นพิเศษ

ด้านทิศตะวันตกก็ปรากฏมือกระบี่เสื้อเขียวผู้หนึ่งเดินออกมา คนผู้นี้มีรูปร่างปานกลาง บนใบหน้ามีรอยแผลเป็นซึ่งเกิดจากคมกระบี่ ซ้ายเส้นหนึ่ง ขวาเส้นหนึ่ง อย่างน้อยมีสิบสองสิบสามเส้น ใบหน้าปราศจากรูปเค้าผู้คน แสดงว่ากรำศึกอย่างโชกโชน ไม่ทราบประลองกระบี่กับผู้คนกี่ครั้งครา

ทั้งสองคุกเข่าต่อเจ้าผู้ครองแควันก่อน จากนั้นหมุนตัวมา หันหน้าเข้าหากัน น้อมคารวะแก่กัน มือกระบี่เสื้อเขียวพอยืนตัวตรง ก็แสยะยิ้มออกมา ใบหน้าของมันความจริงอัปลักษณ์ยิ่ง พอแสยะยิ้มยิ่งขัดตาอย่างบอกไม่ถูก

มือกระบี่ชุดแพรพอเห็นสารรูปราวภูตร้ายของฝ่ายตรงข้ามอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ระบายลมจากปากยาว ๆ เลื่อนมือซ้ายออกอย่างแช่มช้า แตะสัมผัสด้ามกระบี่

มือกระบี่เสื้อเขียวพลันส่งเสียงร้องก้อง ซุ่มเสียงคล้ายสุนัขป่าหอน

โหย เสือกกระบี่แทงใส่ฝ่ายตรงข้าม มือกระบี่ชุดแพรก็ตวาดก้องร้องขึ้น ยกกระบี่ฟาดฟันลงยังศีรษะฝ่ายตรงข้าม

มือกระบี่เสื้อเขียวพุ่งเฉียงหลบเลี่ยง กระบี่ฟันขวางจากซ้ายไปขวา มือกระบี่ชุดแพรจับกระบี่ใหญ่ด้วยสองมือ ร่ายรำกระบี่ใหญ่ดังหวีดหวือ กระบี่เล่มนี้อย่างน้อยหนักห้าสิบชั่ง แต่กระบวนท่าของมันยังรวดเร็วยิ่ง

ทั้งสองพอประมือกัน ชั่วพริบตาก็หักล้างสามสิบกว่ากระบวนท่า มือกระบี่เสื้อเขียวถูกพลังกระบี่อันหนักอึ้งกดดันจนถอยร่นไปด้านหลัง มือกระบี่ชุดแพรที่ชุมนุมอยู่ทางทิศตะวันออกของตำหนักทั้งห้าสิบกว่าคนล้วนมีสีหน้ายินดี คาดว่าการประลองในรอบนี้ ต้องพลิกสถานะเป็นฝ่ายชนะแล้ว

ได้ยินมือกระบี่ชุดแพรตวาดก้อง กวาดกระบี่ใหญ่ออก มือกระบี่เสื้อเขียวไม่สามารถหลบเลี่ยง ยกกระบี่ยาวขึ้นปิดป้องปะทะอย่างสุดกำลัง กระบี่ทั้งสองเล่มพอกระทบกัน บังเกิดเสียงดังคราหนึ่ง กระบี่ใหญ่ครึ่งท่อนปลิวลิ่วออกไป

ที่แท้กระบี่ของมือกระบี่เสื้อเขียวคมกล้ายิ่ง กลับฟันกระบี่ใหญ่หักเป็นสองท่อน จากนั้นกระบี่คมกล้ากรีดจู่โจมลง กรีดตั้งแต่ลำคอถึงท้องน้อยของมือกระบี่ชุดแพร เป็นบาดแผลยาวสองเชียะเส้นหนึ่ง มือกระบี่ชุดแพรคำรามร้องก้อง ล้มฟุบลงกับพื้น

มือกระบี่เสื้อเขียวจับจ้องมองร่างกำยำของศัตรู ที่นอนตายอยู่บนพื้นชั่วขณะ ค่อยสอดกระบี่คืนฝัก คุกเข่าคำนับต่อเจ้าผู้ครองแคว้นสีหน้าอดปรากฏแววภาคภูมิลำพองมิได้

ขุนนางที่ข้างกายเจ้าผู้ครองแคว้นส่งเสียงประกาศว่า

"จั่งสือมีกระบี่คมกล้าฝีมือเข้มแข็ง ต้าอ๋อง (เจ้าผู้เป็นใหญ่) ประทานรางวัลทองคำสิบชั่ง"

มือกระบี่เสื้อเขียวคำนับขอบคุณล่าถอยไป มือกระบี่เสื้อเขียวที่ยืน

เรียงรายอยู่ทางทิศตะวันตก มีทั้งสิ้นแปดคน เปรียบกับมือกระบี่ชุดแพร ที่อยู่ด้านตรงข้ามห้าสิบกว่าคน นับเป็นจำนวนที่แตกต่างกันจนลิบลับ

ขุนนางนั้นประกาศว่า

"มือกระบี่แคว้นโง้วแคว้นอ้วก ประลองกระบี่รอบที่สาม"

ในขบวนมือกระบี่ทั้งสองฝ่าย ล้วนปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมาแสดงความเคารพต่อเจ้าผู้ครองแคว้น จากนั้นยืนหันหน้าเข้าหากัน

ทันใด ประกายสีเขียวเจิดจ้าบาดตาทุกผู้คนรู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามผิวกาย เห็นกระบี่สามเชียะในมือของมือกระบี่เสื้อเขียวสั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง คล้ายกับเป็นสายคาดเอวเรืองแสงเส้นหนึ่ง

ขุนนางนั้นชมเชยคำ "กระบี่ที่ดี" มือกระบี่เสื้อเขียวน้อมกายคารวะขอบคุณที่ชมเชย ขุนนางนั้นประกาศว่า

"การประลองตัวต่อตัว ชมดูแล้วสองรอบ รอบนี้ให้สองคนสู้สองคน"

ในขบวนมือกระบี่ชุดแพร ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมาตามเสียงชักกระบี่จากฝัก กระบี่แวววับดุจน้ำค้างกลางหาว แสดงว่าเป็นศัสตราวุธคมกล้าเล่มหนึ่ง ในขบวนมือกระบี่เสื้อเขียวก็มีอีกคนหนึ่งเดินออกมา

คนทั้งสี่คำนับต่อเจ้าผู้ครองแคว้น คารวะต่อกันและกัน จากนั้นประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ ลงมือต่อสู้กัน นี่เป็นการประลองกระบี่สองคนต่อสองคน มือกระบี่อีกพวกเดียวกัน สามารถประสานเสริมกันและกัน

หลายกระบวนท่าให้หลัง เสียงเคร้งพลันดัง กระบี่ในมือของมือกระ-บี่ชุดแพรผู้หนึ่งถูกกระบี่ฟันหักสะบั้น แต่คนผู้นี้เหี้ยมหาญยิ่ง ถือกระบี่หักครึ่งท่อนลอยตัวโถมใส่ฝ่ายตรงข้าม

มือกระบี่เสื้อเขียวสะบัดกระบี่ เสียงฉี่ดังอีกครา ฟันแขนขวาของมือกระบี่ชุดแพรขาดสะบั้นเสมอไหล่ จากนั้นซ้ำเติมอีกกระบี่แทงใส่หัวใจมัน

คู่ต่อสู้อีกสองคนยังสู้พัวพันไม่เลิกรา มือกระบี่เสื้อเขียวที่ได้ชัยจ้อง

คุมเชิงอยู่ด้านข้าง พลันยื่นกระบี่ปราดออก เสียงเคร้งเมื่อฟันกระบี่ในมือของมือกระบี่ชุดแพรหักสะบั้น มือกระบี่เสื้อเขียวอีกคนหนึ่งกุมกระบี่สืบเท้าปราดแทงทะลุอกของศัตรูโผล่พ้นออกกลางหลัง

เจ้าผู้ครองแคว้นเปล่งเสียงหัวร่อ ปรบมือชมเชยว่า

"กระบี่ที่ดี เพลงกระบี่ที่ดี ให้รางวัลสุรา ให้รางวัลทองคำ พวกเราชมดูการประลองสี่ต่อสี่สืบไป"

ในขบวนมือกระบี่ทั้งสองฝ่าย มีผู้คนเดินออกมาฝ่ายละสี่คน แสดงความคารวะจากนั้นชักกระบี่ลงมือ มือกระบี่ชุดแพรพ่ายแพ้ติดต่อกันสามรอบ สูญเสียผู้คนสี่คน ยามนี้คนที่ลงมือทั้งสี่โถมจู่โจมอย่างไม่คิดชีวิต ไม่ว่าอย่างไรต้องได้ชัยกลับคืนสักรอบหนึ่ง

เห็นมือกระบี่เสื้อเขียวสองคนแยกย้ายเป็นซ้ายขวา กลุ่มจู่โจมมือกระ-บี่ชุดแพรคนหนึ่ง มือกระบี่ชุดแพรอีกสามคนสะอึกเข้าช่วยเหลือ กลับถูกมือกระบี่เสื้อเขียวอีกสองคนขวางกระบี่พัวพันไว้

มือกระบี่เสื้อเขียวทั้งสองล้วนตั้งรับ กระบวนท่าเข้มแข็งรัดกุมไม่ได้ตีโต้สักท่าเดียว กลับพัวพันมือกระบี่ชุดแพรทั้งสาม ไม่สามารถรุดไปช่วยเหลือพวกพ้องได้

มือกระบี่เสื้อเขียวอีกสองคน ใช้สองกลุ้มรุมหนึ่ง เพียงสิบกว่ากระบวนท่าก็ปลิดชีวิตของศัตรู จากนั้นจึงจู่โจมใส่มือกระบี่ชุดแพรอีกคนหนึ่ง มือกระบี่เสื้อเขียวสองคนแรกยังคงใช้วิธีเดิม เพียงต้านรับถ่ายเดียว ต้านทานมือกระบี่ชุดแพรสองคนไว้ ปล่อยให้พวกพ้องใช้สองกลุ้มรุมหนึ่ง ปลิดชีวิตของศัตรู

มือกระบี่ชุดแพรที่ชมดูอยู่ด้านข้างเห็นพวกพ้องเหลือเพียงสองคน ผลแพ้ชนะปรากฏชัดแจ้ง ล้วนส่งเสียงโห่ร้องอื้ออึง พากันชักกระบี่คิดหมายฮือเข้ามารุมสับสังหารมือกระบี่เสื้อเขียวทั้งแปด

ขุนนางนั้นกล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้ฝึกกระบี่ต้องรักษามรรคากระบี่"

น้ำเสียงและสีหน้าแฝงอำนาจชนิดหนึ่ง เหล่ามือกระบี่ชุดแพรค่อยสงบนิ่งลง

ยามนี้ทั้งหมดเห็นชัดตาว่า มือกระบี่เสื้อเขียวทั้งสี่ฝึกเพลงกระบี่ผิดแผกแตกต่าง สองคนตั้งรับอย่างรัดกุม สองคนจู่โจมด้วยความเกรี้ยวกราดดุร้าย คนตั้งรับพัวพันศัตรูไว้ ปล่อยให้ผู้จู่โจมใช้พวกมากเข้าเอาชัย จู่โจมสังหารทีละคน

วิธีการต่อสู้เช่นนี้ ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ฝ่ายของมือกระบี่เสื้อเขียวก็กำชัยเป็นมั่นเหมาะ อย่าว่าแต่สี่คนสู้สี่คน ต่อให้เป็นสี่คนสู้หกคนถึงแปดคนก็สามารถเอาชัยได้ คนตั้งรับทั้งสองพอร่ายรำท่ากระบี่ออก ถึงกับคล้ายเป็นแหกระบี่ปากหนึ่ง สามารถต้านทานศัตรูห้าหกคนอย่างเหลือเฟือเกินพอ

ยามนี้มือกระบี่เสื้อเขียวในบริเวณสองคน ยังคงใช้สภาวะตั้งรับพัวพันมือกระบี่ชุดแพรผู้หนึ่ง มือกระบี่เสื้อเขียวอีกสองคนใช้กระบี่ไวจู่โจมหลังจากเข่นฆ่าสังหารมือกระบี่ชุดแพรคนที่สาม ก็จู่โจมใส่ศัตรูคนที่สี่

มือกระบี่ชุดแพรที่หลงเหลือคนเดียว มาตรแม้นต้องพ่ายแพ้แน่นอน ยังไม่ยอมทิ้งกระบี่ยอมจำนนกัดฟันสู้ศึกสืบไป ทันใดมือกระบี่เสื้อเขียวตวาดโดยพร้อมเพรียง ใช้กระบี่ทั้งสี่เล่มจากทางซ้ายขวาหน้าหลัง โถมแทงใส่ร่างมือกระบี่ชุดแพร

มือกระบี่ชุดแพรนั้นถูกทำร้ายสี่กระบี่เสียชีวิตในทันที เห็นมันเบิกตาโปนโต ปากอ้าค้างไว้ มือกระบี่เสื้อเขียวทั้งสี่ถอนกระบี่โดยพร้อมเพรียง คนทั้งสี่ยกเท้าซ้ายขึ้น เช็ดคมกระบี่กับส้นรองเท้าลบคราบโลหิตบนกระบี่ทิ้งเสียงฉับเมื่อสอดกระบี่คืนฝัก

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้ นอกจากรวบรัดหมดจดแล้ว ที่หายากยิ่งคือ เป็นไปโดยพร้อมพรัก พากันยกเท้า พากันเช็ดกระบี่ ขณะที่สอดกระบี่คืนฝัก บังเกิดเสียงดังเพียงครั้งเดียว

เจ้าผู้ครองแคว้นหัวร่อดังกังวาน ปรบมือกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี เพลงกระบี่ที่ดี มือกระบี่แคว้นท่านมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน วันนี้ช่วยให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตาแล้ว ให้รางวัลทองคำมือกระบี่ทั้งสี่คนละสิบชั่ง"

มือกระบี่เสื้อเขียวทั้งสี่น้อมคำนับขอบคุณ คนทั้งสี่ก้มเอวลง ศีรษะทั้งสี่หัวทอดเป็นเส้นตรง ปราศจากความเหลื่อมล้ำต่ำสูงแม้แต่น้อย ไม่ทราบฝึกฝนเป็นเวลานานเท่าใดจึงมีลักษณะพร้อมพรักเช่นนี้

มือกระบี่เสื้อเขียวผู้หนึ่งหันกายไป ประคองกล่องยาวลงรักปิดทองมาใบหนึ่ง เดินออกไปหลายก้าวกล่าวว่า

"ท่านเจ้าแคว้นเรารับมอบของขวัญจากต้าอ๋องด้วยความขอบคุณ มีบัญชาให้กระหม่อมเสนอกระบี่วิเศษเล่มหนึ่งมาเป็นการตอบแทน นี่เป็นกระบี่ที่แคว้นเราเพิ่งหลอมสร้างขึ้น ขอน้อมเสนอต่อต้าอ๋อง"

เจ้าผู้ครองแคว้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบใจมากแล้ว ฮ่วมไต้ฮู* ลองรับมาชมดู"

เจ้าผู้ครองแคว้นนี้คือเจ้าแคว้นอ้วกนามเกาเจี้ยง ขุนนางข้างพระองค์เป็นไต้ฮูแคว้นอ้วกนามฮ่วมลี่ มือกระบี่ชุดแพรเป็นองครักษ์ในตำหนัก ส่วนมือกระบี่เสื้อเขียวทั้งแปดเป็นทูตจัดส่งของขวัญ ที่เจ้าแคว้นโง้วฮูชาจัดส่งมานั่นเอง

---

*ไต้ฮูแซ่ฮ่วม...ไต้ฮูเป็นตำแหน่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่

ครั้งกระโน้นเจ้าแคว้นอ้วกทำสงครามกับฮูชาประสบความปราชัยตกเป็นเชลยศึก ถูกควบคุมตัวอยู่ในแคว้นโง้ว เผชิญกับการหยามหยันนานัปการ ภายหลังค่อยได้รับการปล่อยตัวกลับมาตุภูมิ เจ้าแคว้นอ้วกสัตย์สาบานคิดล้างแค้น นอนเตียงฟืนแข็งกระด้าง เลียดีขมฝาด เปลือกนอกสวามิภักดิ์ต่อฮูชาไม่เสื่อมคลาย แต่ลอบซ่องสุมกำลังฝึกไพร่พลทหารหาโอกาสโจมตีแคว้นโง้ว

เพื่อสืบหยั่งกำลังทหารของแคว้นโง้ว เจ้าแคว้นอ้วกจึงจัดส่งองครักษ์มือดีออกประลองกระบี่กับมือกระบี่แคว้นโง้ว หาคาดไม่ว่าผลการต่อสู้ มือดีแคว้นอ้วกทั้งแปดถูกสังหารสิ้น เจ้าแคว้นอ้วกถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แต่เปลือกนอกไม่แสดงออก ยกย่องชมเชยเพลงกระบี่ของมือกระบี่แคว้นโง้วไม่ขาดปาก

ยามนั้น ฮ่วมลี่เดินออกไปหลายก้าว รับกล่องยาวลงรักปิดทองมารัสึกกล่องเบาหวิวคล้ายกับภายในกล่องไร้วัตถุ จึงเปิดฝากล่องออก

ผู้คนข้างเคียงมองไม่เห็นว่าภายในกล่องบรรจุสิ่งของใด แต่เห็นใบหน้าฮ่วมลี่คล้ายเคลือบคลุมด้วยหมอกเบาบางสีเขียวชั้นหนึ่ง ล้วนอุทานดังอาด้วยความตื่นเต้นสงสัยออกมา นี่นับว่าต้องใช้คำ “พลังกระบี่ส่องต้องใบหน้าคิ้วเกศากลับกลายเป็นสีเขียว” แล้ว

ฮ่วมลี่ประคองกล่องยาวเดินถึงเบื้องหน้าเจ้าแคว้นอ้วก น้อมกายกล่าวว่า

“ต้าอ๋องโปรดดู”

เจ้าแคว้นอ้วกเห็นภายในกล่องบุแพรต่วน จัดวางกระบี่ยาวสามเชียะเล่มหนึ่ง ตัวกระบี่เบาบาง คมกระบี่สะท้อนประกายเลื่อมพรายแปรเปลี่ยนกลับกลายไม่แน่นอน ต้องชมเชยว่า

“กระบี่ที่ดี”

พลางยื่นมือยึดกุมด้ามกระบี่ หยิบฉวยขึ้นมา เห็นคมกระบี่สั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง คล้ายกับขอเพียงสลัดเบา ๆ กระบี่จะหักไป ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'กระบี่เล่มนี้เบาบางถึงเพียงนี้ ได้แต่ชื่นชมทัศนา หามีประโยชน์ใช้สอยไม่'

มือกระบี่เสื้อเขียวที่นำขบวนล้วงแพรเบาบางจากอกเสื้อผืนหนึ่งซัดขว้างขึ้นไป กล่าวว่า

"ต้าอ๋องโปรดยื่นกระบี่ออก หันคมกระบี่ขึ้นบน รอจนแพรบางตกลงบนกระบี่ จะพบเห็นข้อแตกต่างของกระบี่เล่มนี้"

เห็นแพรเบาบางพัดพลิ้วลงจากกลางอากาศอย่างแผ่วเบา เจ้าแคว้นอ้วกยื่นกระบี่ออก แพรเบาบางตกลงบนกระบี่ สภาวะที่ตกลงหาหยุดยั้งยุติไม่ แพรเบาบางกลับถูกตัดเป็นสองส่วน ร่วงลงสู่พื้นอย่างแช่มช้า ที่แท้กระ-บี่เล่มนี้ตัดแพรเบาบางเป็นสองส่วน ความคมกล้าของกระบี่ นับว่าคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ

ภายในตำหนักบังเกิดเสียงโห่ร้องอื้ออึงดังขึ้น มือกระบี่เสื้อเขียวกล่าวอีกว่า

"กระบี่เล่มนี้แม้เบาบาง แต่ปะทะกับอาวุธหนักก็ไม่หักสะบั้น"

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

"ฮ่วมได้ฮูนำไปทดลองดู"

ฮ่วมลี่รับคำ สองมือเทิดกล่องกระบี่ขึ้น ให้เจ้าแคว้นอ้วกวางกระบี่ลงในกล่อง จากนั้นถอยกายไปหลายก้าว หมนตัวเดินถึงเบื้องหน้ามือกระบี่ชุดแพรผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ชักกระบี่ พวกเราทดลองดู"

มือกระบี่ชุดแพรน้อมกายรับคำ ชักกระบี่ที่สะพายติดตัวออกยกชูอยู่กลางอากาศ ไม่กล้าฟันลง ฮ่วมลี่ร้องเร่งรัดว่า

"ฟันลง"

มือกระบี่ชุดแพรรับคำ สะบัดกระบี่ฟันลง ตำแหน่งที่กระบี่ทิ้งลงอยู่เบื้องหน้าฮ่วมลี่หนึ่งเชียะ ฮ่วมลี่ปาดกระบี่ขึ้นไปเสียงเช้งเบา ๆ กระบี่ในมือของมือกระบี่ชุดแพรหักสะบั้นเป็นสองท่อน กระบี่หักครึ่งท่อนร่วงหล่นลงมา

เห็นกระบี่หักท่อนนั้นกำลังจะกระทบถูกร่างฮ่วมลี่ ฮ่วมลี่พลันกระโดดหลบเลี่ยง ทุกผู้คนส่งเสียงโห่ร้องอึกครา ไม่ทราบชมเชยกระบี่แหลมคมหรือชมเชยฮ่วมลี่มีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

ฮ่วมลี่วางกระบี่กลับลงในกล่อง น้อมกายจัดวางอยู่แทบเท้าเจ้าแคว้นอ้วก เจ้าแคว้นอ้วกบัญชาว่า

"มือกระบี่แคว้นโง้ว ขอเชิญไปร่วมงานเลี้ยงรับรางวัลที่ตำหนักข้า"

มือกระบี่เสื้อเขียวทั้งแปดน้อมคำนับ ล่าถอยออกจากตำหนัก เจ้าแคว้นอ้วกโบกมือคราหนึ่ง เหล่ามือกระบี่ชุดแพรและบ่าวทาสติดตามในตำหนักก็ล่าถอยตามไป เพียงหลงเหลือฮ่วมลี่คนเดียว

เจ้าแคว้นอ้วกมองดูกระบี่ที่แทบเท้า เหลียวดูคราบโลหิตทั่วพื้นดิน ชั่วครู่จึงกล่าว

"เป็นอย่างไร?"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของนักบู๊แคว้นโง้ว ไม่แน่ว่าจะแตกฉานเท่าคนทั้งแปดนี้ อาวุธของนักบู๊แคว้นโง้ว ก็ไม่แน่ว่าจะแหลมคมเท่ากระบี่นี้ แต่ที่น่าหวั่นวิตกคือ ยุทธวิธีทำศึกของนักบู๊แคว้นโง้ว ยึดหลักพิชัยสงครามของซุนจื้อ (ซุนวู) กระหม่อมเห็นว่าแคว้นโง้วสามารถพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน"

เจ้าแค้วนอ้วกกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ฮูชาใช้ผู้คนทั้งแปดจัดส่งกระบี่วิเศษมา ได้ฮูท่านเห็นว่ามีเจตนาใด?"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

“นี่แสดงว่าต้องการให้พวกเราสำนึกตัวล่าถอย อย่าได้รุกรานแคว้นโง้วคิดแก้แค้น”

เจ้าแคว้นอ้วกพิโรธโกรธกริ้ว กัมกายหยิบฉวยกระบี่วิเศษภายในกล่องสะบัดกลับหลัง เสียงฉับเมื่อฟันเก้าอี้ที่นั่งหลุดหายไปท่อนหนึ่งปากร้องดัง ๆ ว่า

“ต่อให้ยากเย็นแสนเข็ญปานใด เราเกาเจี้ยงไม่ขอถอนตัวล่าถอยสักวันหนึ่งเราต้องคร่ากุมฮูชาไว้ ใช้กระบี่นี้ฟันศีรษะมันลงมา

พลางฟาดฟันอีกกระบี่ ฟันเก้าอี้ไม้จันทน์ตัวหนึ่งแยกเป็นสองท่อน

ฮ่วมลี่น้อมกายกล่าวว่า

“ขอแสดงความยินดีต่อต้าอ๋อง”

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

“เราเห็นมือกระบี่แคว้นโง้วร้ายกาจปานนี้ ยังมีอันใดน่าแสดงความยินดี?”

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

“ต้าอ๋องบอกว่าต่อให้ยากเย็นแสนเข็ญปานใด ก็ไม่ขอถอนตัวล่าถอย ต้าอ๋องเมื่อมีความตั้งใจถึงเพียงนี้ เรื่องราวต้องสำเร็จลุล่วง ความยากเข็ญเฉพาะหน้าสมควรเชื้อเชิญบุ้นได้ฮู (ได้ฮูแซ่บุ้น) มาร่วมหารือ”

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

“ตกลง ท่านเบิกตัวบุ้นได้ฮูมา”

ฮ่วมลี่ล่าถอยออกจากตำหนัก สั่งให้ผู้ดูแลตำหนักเบิกตัวบุ้นเจ้งมาตัวเองยืนรออยู่ข้างประตูตำหนัก ไม่นานให้หลัง บุ้นเจ้งควบขับม้าเร่งรุดถึง เดินเคียงคู่กับฮ่วมลี่เข้าสู่ตำหนัก

ฮ่วมลี่เป็นชาวเมืองอวงเขตแคว้นช่อ มีนิสัยปล่อยตัวไม่สำรวม พฤติกรรมมักอยู่เหนือความคาดหมายผู้คน ชาวพื้นเมืองล้วนเรียกชานเป็นฮ่วมฮวงจื้อ (คนบ้าแซ่ฮ่วม)

ต่อมาบุ้นเจ้งเดินทางมารับตำแหน่งนายอำเภอเมืองอวง ได้ยินชื่อฮ่วมลี่ จึงใช้บริวารเดินทางมาเยือน บริวารนั้นเข้าพบฮ่วมลี่ จากนั้นกลับไปรายงานว่า **"คนผู้นี้เป็นคนบ้าประจำท้องถิ่น ประพฤติเหลวไหล วุ่นวาย"**

บุ้นเจ้งยิ้มพลางกล่าวว่า "คนผู้หนึ่งประพฤติผิดแผกจากผู้คนทั่วไป สามัญชนคนธรรมดาล้วนหัวร่อมันเหลวไหลวุ่นวาย มันมีความคิดอ่านสูงส่งโดดเด่น ผู้อื่นย่อมด่าว่ามันเลอะเลือนสับสน พวกเจ้าไหนเลยเข้าใจในตัวฮ่วมซิงแซ (ท่านผู้แซ่ฮ่วม) ได้?"

ดังนั้นเดินทางไปเยือนด้วยตัวเอง ฮ่วมลี่หลีกเลี่ยงไม่พบหน้า แต่คาดว่าบุ้นเจ้งต้องย้อนกลับมาใหม่ ดังนั้นหยิบยืมหมวกเสื้อผ้าของพี่ชายสวมใส่เป็นระเบียบเรียบร้อย

จริงดังคาดหมาย ผ่านไปหลายชั่วยาม บุ้นเจ้งไปแล้วย้อนกลับมา ทั้งสองพอพบหน้าสนทนาถึงหลักการปกครองบ้านเมือง รู้สึกถูกคอยิ่งสมดังคำพังเพยที่ว่า "พบกันสายเกินไปจริง ๆ"

ทั้งสองเห็นว่าแว่นแคว้นต่าง ๆ ในแผ่นดินตงง้วนมีสภาพตกต่ำ แคว้นช่อแม้เป็นแคว้นใหญ่ แต่เกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เค้าความยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้นทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้นบุ้นเจ้งลาออกจากราชการเดินทางสู่แคว้นโง้วพร้อมกับฮ่วมลี่

ตอนนั้นเจ้าแคว้นโง้วฮูชามีแม่ทัพใหญ่โง้วจื้อซูเป็นขุนพลคู่บารมี รับฟังคำเสนอแนะของยอดขุนพลท่านนี้ทุกประการ แว่นแคว้นรุ่งเรืองเป็นอันมาก บุ้นเจ้งกับฮ่วมลี่พักอาศัยอยู่ในเมืองโกวโซว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นโง้วหลายเดือน เห็นว่ามาตรการแก้ไขปรับปรุงต่าง ๆ ของโง้วจื้อซู

แสดงออกถึงปรีชาสามารถ พวกตนไม่แน่ว่าจะเด่นล้ำเหนือกว่าได้

หลังจากหารือกัน ทั้งสองเห็นว่าแคว้นอ้วกมีชายแดนติดกับแคว้นโง้ว ขนบธรรมเนียมประเพณีคล้ายคลึงกัน มาตรว่าอาณาเขตเล็กกว่าแต่สามารถแสดงฝีมือได้ จึงเดินทางมายังแคว้นอ้วก เจ้าแคว้นอ้วกเกาเจี้ยงพอเบิกตัวเข้าพบ บังเกิดความนิยมชมชื่นต่อสติปัญหาของทั้งสอง แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งไต้ฮู

ภายหลังเจ้าแคว้นอ้วกไม่รับฟังคำทัดทานของฮ่วมลี่กับบุ้นเจ้ง กรีธาทัพเข้าทำสงครามกับแคว้นโง้ว แต่งตั้งเจี๊ยะโบ๊ยเป็นแม่ทัพ ทำศึกที่ริมแม่น้ำจี้ตี้งกัง ประสบความปราชัย เจ้าแคว้นอ้วกก็ถูกล้อมกักที่ภูเขาหวยกีซัว แทบถึงกับสิ้นชาติสิ้นพระชนม์

เจ้าแคว้นอ้วกยามคับขันค่อยดำเนินการตามแผนของบุ้นเจ้งและฮ่วมลี่ ซื้อตัวเสนาบดีกังฉินของฮูชานามแป๊ะพี่ ช่วยพูดจาหว่านล้อมแทนเจ้าแคว้นอ้วก

ฮูชาไม่รับฟังคำแนะนำของโง้วจี้อซู รับปากสงบศึกกับแคว้นอ้วก นำตัวเจ้าแคว้นอ้วกกลับแคว้นโง้ว พิสูจน์จนแน่ใจว่า เจ้าแคว้นอ้วกยอมศิโรราบ ค่อยปล่อยตัวพระองค์กลับมาตุภูมิ เจ้าแคว้นอ้วกก็สัตย์สาบานล้างแค้น ใช้เก้ากุศโลบายล้มล้างโง้วของบุ้นเจ้ง

เก้ากุศโลบายที่ว่าประกอบด้วย หนึ่ง เทิดฟ้าดินเน้นภูตเทพ เสริมสร้างความมั่นใจพิชิตศึกของเจ้าแคว้นอ้วก สอง จัดส่งเงินทองจำนวนมากแก่ฮูชา ทำให้พระองค์ใช้จ่ายอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ผ่อนคลายความระแวดระวังต่อแคว้นอ้วก สาม ขอยืมเสบียงจากแคว้นโง้วก่อนจากนั้นคืนธัญพืชที่ผ่านการนึ่งให้ ฮูชาเห็นธัญพืชมีขนาดใหญ่ จึงแจกจ่ายให้แก่ราษฎร สุดท้ายเพาะปลูกไม่ขึ้น ทำให้แคว้นโง้วเก็บเกี่ยวไม่ได้ผล เกิดข้าวยากหมากแพงขึ้น

กุศโลบายที่สี่ ยกหญิงงามไซซีกับแต้ตั่งให้แก่ฮูชา จนพระองค์ลุ่มหลงแต่ความงาม ไม่สนใจราชการแผ่นดิน ห้า จัดส่งช่างฝีมือดีไปยุยงให้ฮูชา จัดสร้างตำหนักหอสูง สิ้นเปลืองทรัพย์สินเงินทองและผู้คนจำนวนมาก

ยังมีข้อที่หก ติดสินบนขุนนางกังฉินข้างกายฮูชา คอยทำลายราชการแผ่นดิน เจ็ด สร้างความแตกแยกในหมู่ขุนนางตงฉินของฮูชา สุดท้ายบีบบังคับให้โง้วจื้อซูฆ่าตัวตาย แปด สะสมเสบียงอาหาร เสริมความมั่นคงด้านการคลัง และเก้า หลอมสร้างอาวุธ เร่งฝึกฝนรี้พล หาโอกาสโจมตีแคว้นโง้ว

กุศโลบายทั้งแปดล้วนสำเร็จลุล่วงแต่ประการที่เก้ากลับเผชิญอุปสรรคขวากหนาม เห็นมือกระบี่เสื้อเขียวที่ฮูชาจัดส่งมา แสดงออกถึงความคมกล้าของอาวุธ ความแตกฉานของเพลงกระบี่ สุดที่นักบู๊แคว้นอ้วกจะทัดเทียบเปรียบได้

ฮ่วมลี่บอกเล่าเหตุการณ์ประลองกระบี่เมื่อครู่ต่อบุ้นเจ้ง บุ้นเจ้งพอฟังจบกล่าวว่า

“ฮ่วมเฮี้ยงตี่ (น้องอันประเสริฐแซ่ฮ่วม) มือกระบี่แคว้นโง้วมีกระบี่คมกล้า กระบวนท่าเลิศล้ำ มาตรว่าเป็นภัยสำคัญ แต่ขณะที่พวกมันกลุ่มรุมถนัดในการใช้ยุทธวิธีของซุนวู ยิ่งยากจู่โจมทำลายได้”

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

“ถูกต้อง ครั้งกระโน้นซุนวูช่วยเหลือฮูชาจัดทัพพิชิตแคว้นช่อ บุกเข้าเมืองเท่งโตว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นช่อ ใช้ทหารปานเทพยดาทั่วทั้งแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน แม้แต่แว่นแคว้นใหญ่เช่นแคว้นชี้ แคว้นจิ่น ยังไม่กล้า

ลูบคมด้วย ในตำราพิชัยสงครามของซุนวูมีว่าไว้ เรารวมเป็นหนึ่ง ข้าศึกแยกเป็นสิบ ดังนั้นใช้สิบจู่โจมหนึ่ง อย่างนั้นนับว่าเรามาก ศัตรูน้อยกว่าใช้พวกมากจู่โจมคนน้อย เป็นกลยุทธ์อันยอดเยี่ยม นักบู๊แคว้นโง้วสี่คนต่อสู้กับนักบู๊แคว้นอ้วกเราสี่คน ใช้นักบู๊แคว้นโง้วสองคนจู่โจมคนเดียว ตรงตามหลักการพวกมากจู่โจมคนน้อย ต่อสู้ครั้งใดล้วนได้ชัย

ขณะสนทนา ทั้งสองบรรลุถึงเบื้องหน้าเจ้าแคว้นอ้วก· เห็นพระองค์ถือกระบี่คมกล้าที่เบาบางดุจกระดาษเล่มนั้น ครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม

ผ่านไปเนิ่นนาน เจ้าแคว้นอ้วกค่อยเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

“บุ้นไต้ฮู ครั้งกระโน้นแคว้นโง้วมีกังเจี่ยง มกเซี้ยสองสามีภรรยาถนัดในการหลอมกระบี่ แคว้นอ้วกเราก็มีอาวตี่จื้อ วิชาการหลอมกระบี่หาเป็นรองแว่นแคว้นอื่นไม่ ยามนี้กังเจี่ยง มกเซี้ย อาวตี่จื้อล้วนไม่มีชีวิตอยู่ในโลก แคว้นโง้วมีผู้ชำนาญการหลอมกระบี่ถึงเพียงนี้ ส่วนแคว้นอ้วกเราหลังจากที่อาวตี่จื้อเสียชีวิต ก็ปราศจากผู้สืบทอดหรือ?”

บุ้นเจ้งกล่าวว่า

“กระหม่อมฟังว่าอาวตี่จื้อมีศิษย์สองคน หนึ่งเรียกว่า ฮวงโอ้วจื้อ หนึ่งเรียกว่าซิเจ็ก ฮวงโอ้วจื้ออยู่ที่แคว้นช่อ ซิเจ็กยังอยู่ในแคว้นอ้วกเรา”

เจ้าแคว้นอ้วกยินดียิ่ง กล่าวว่า

“ไต้ฮูรีบเบิกตัวซิเจ็กมา พร้อมกับส่งคนเข้าแคว้นช่อ ทุ่มเงินทองเชื้อเชิญฮวงโอ้วจื้อมายังแคว้นอ้วก”

บุ้นเจ้งรับบัญชา ล่าถอยออกไป เช้าวันรุ่งขึ้นบุ้นเจ้งเดินทางมารายงานว่า ได้ส่งคนเข้าสู่แคว้นช่อ ส่วนซิเจ็กมาถึงแล้ว

เจ้าแคว้นอ้วกเบิกตัวซิเจ็กเข้าพบ กล่าวว่า

“ซือแป๋เจ้าอาวตี่จื้อ ได้รับบัญชาจากเจ้าองค์ก่อน ให้หลอมสร้างกระบี่ห้าเล่ม เจ้าลองบ่งบอกข้อดีข้อด้อยของกระบี่วิเศษทั้งห้าเล่มมาฟังดู”

ซิเจ็กโขกศีรษะคำนับ กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยเคยได้ยินซือแป่ผู้ล่วงลับบอกว่า ซือแป่ผู้ล่วงลับหลอมสร้างกระบี่ให้แก่เจ้าองค์ก่อนห้าเล่ม ประกอบด้วยกระบี่ใหญ่สามเล่ม กระบี่สั้นสองเล่ม ขนานนามติมโล้ว ซุ้งกึง เซ่งเซี้ย ฮื้อตี้ง กี่อข่วย ตอนนี้กระบี่ติม-โล้วอยู่ที่แคว้นช่อ กระบี่เซ่งเซี้ย ฮื้อตี้งอยู่ที่แคว้นโง้ว กระบี้ซุ้งกึง กี่อข่วย อยู่ในตำหนักของต้าอ๋อง"

เจ้าแคว้นอ้วกผงกศีรษะรับ ที่แท้ครั้งกระโน้นพระบิดาของเจ้าแคว้นอ้วกเกาเจี้ยงนามยุ่งเซี้ย หลังจากมีบัญชาให้หลอมสร้างกระบี่ห้าเล่ม เจ้าแคว้นโง้วองค์ก่อน นามขับโล้วพอทราบข่าว ก็ส่งคนมาขอแบ่งปัน ยุ่งเซี้ยบังเกิดความเกรงขามต่อแคว้นโง้ว ได้แต่มอบกระบี่ติมโล้ว เซ่งเซี้ย ฮื้อตี้งให้

ภายหลังเจ้าแคว้นโง้วขับโล้วมอบกระบี่ฮื้อตี้งเกี่ยม (กระบี่ไส้ปลา) ให้จวงซู่ใช้ลอบสังหารเฮ้งเลี้ยว ส่วนกระบี่ติมโล้วร่วงหล่นลงน้ำ สุดท้ายถูกเจ้าแคว้นช่อครอบครอง เจ้าแคว้นฉิ้งพอทราบข่าว ส่งคนมาขอกระบี่ เมื่อไม่ได้สมควรปรารถนา จึงกรีธาทัพบุกแคว้นช่อ เจ้าแคว้นช่อยังคงไม่ยอมมอบให้

ซิเจ็กกล่าวว่า

"ซือแป่ผู้ล่วงลับเคยว่าไว้ ในกระบี่ทั้งห้า นับกระบี่เซ่งเซี้ยดีเลิศที่สุด รองลงมาคือซุ้งกึง ติมโล้ว ถัดจากนั้นเป็นฮื้อตี้ง กระบี่ที่รั้งท้ายสุดคือกี่อ-ข่วย ขณะที่หลอมสร้างกระบี่กี่อข่วย ทอง ดีบุกแยกตัวออกจากทองแดง ดังนั้นกระบี่นี้แม้คมกล้า แต่มิใช่กระบี่วิเศษ"

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

"อย่างนั้นกระบี่ซุ้งกึง กี่อข่วยของเรา สู้กระบี่เซ่งเซี้ย ฮื้อตี้งของแคว้นโง้วไม่ได้แล้ว?"

ซิเจ็กรีบกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย โปรดอภัยที่ผู้ต่ำต้อยบ่งบอกตรง ๆ"

เจ้าแควันอ้วกเงยหน้าขึ้น ไม่กล่าวว่ากระไร จากคำพูดซิเจ็กเป็นที่ทราบได้ กระบี่ประจำแควันอ้วกทั้งสองเล่ม ยังสู้กระบี่วิเศษที่แควันโง้วได้ครอบครองทั้งสองเล่มไม่ได้

ฮ่วมลี่กล่าวเสริมว่า

"ท่านเมื่อรับสืบทอดวิชาจากซือแป๋ท่าน สามารถตั้งเตาหลอมกระบี่จัดสร้างกระบี่วิเศษอีกหลายเล่ม ไม่แน่ว่าจะสู้กระบี่วิเศษของแควันโง้วไม่ได้"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"เรียนไต้ฮู ผู้ต่ำต้อยไม่สามารถหลอมสร้างกระบี่อีกแล้ว"

ฮ่วมลี่ถามไถ่สาเหตุ ซิเจ็กยื่นมือออกเห็นนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ทั้งสองข้างล้วนขาดหาย คงเหลือนิ้วมือเพียงหกนิ้ว ซิเจ็กกล่าวด้วยความสะทกสะท้านรันทดว่า

"พลังการหลอมกระบี่ ล้วนพึ่งนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ แต่ผู้ต่ำต้อยกลับกลายเป็นคนพิการไปแล้ว"

เจ้าแควันอ้วกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นิ้วมือทั้งสี่ของเจ้า ถูกศัตรูตัดขาดไปหรือ?"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"มิใช่ศัตรู หากแต่ถูกซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) ของผู้ต่ำต้อยตัดทิ้งไป"

เจ้าแควันอ้วกประหลาดใจกว่าเดิมกล่าวว่า

"ซือเฮียเจ้ามิใช่ฮวงโอ้วจื้อหรอกหรือ? มันไฉนตัดนิ้วมือของเจ้าทิ้ง? อ้อ คาดว่าวิชาหลอมกระบี่ของเจ้าเหนือล้ำกว่าซือเฮีย มันบังเกิดจิตริษยาตัดนิ้วมือของเจ้าทิ้ง ทำให้เจ้าไม่อาจหลอมสร้างกระบี่อีก"

นี่เป็นข้อสันนิษฐานของเจ้าแควันอ้วก ซิเจ็กไม่สะดวกกับการบอกว่าพระองค์คาดเดาผิด ได้แต่นิ่งเงียบงันไว้

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวอีกว่า

"เราความจริงคิดส่งคนไปยังแคว้นช่อ เบิกตัวฮวงโอ้วจื้อมา มันกลัวเจ้าล้างแค้น อาจไม่กล้ากลับมา"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"เรียนต้าอ๋อง ตอนนี้ฮวงซือเฮียอยู่ที่แคว้นโง้ว หาได้อยู่ที่แคว้นช่อไม่"

เจ้าแคว้นอ้วกสะท้านใจเล็กน้อยกล่าวว่า

"มัน...มันอยู่ที่แคว้นโง้ว อยู่ที่แคว้นโง้วทำอะไร?"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"เมื่อสามปีก่อน ฮวงซือเฮียมายังบ้านของผู้ต่ำต้อย แสดงกระบี่วิเศษเล่มหนึ่งให้ผู้ต่ำต้อยชมดู ผู้ต่ำต้อยจดจำออกว่า กระบี่วิเศษเล่มนี้เป็นซือแป๋ผู้ล่วงลับหลอมสร้างให้แก่แคว้นช่อ เรียกว่ากังโป่ว บนตัวกระบี่มีลวดลายดั่งสายน้ำ นับเนื่องตั้งแต่ด้ามจนถึงปลายกระบี่ ต่อเนื่องตามกันไม่ขาดตอน ครั้งกระโน้นซือแป๋ผู้ล่วงลับหลอมสร้างกระบี่ให้แก่เจ้าแคว้นช่อสามเล่ม หนึ่งเรียกว่าเล้งเอียง หนึ่งเรียกว่าไท้อา หนึ่งเรียกว่ากังโป่ว เจ้าแคว้นช่อล้วนรักถนอม คิดไม่ถึงกลับถูกซือเฮียเราถือครอง"

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเจ้าแคว้นช่อประทานแก่ซือเฮียเจ้าแล้ว"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"หากบอกว่าเจ้าแคว้นช่อประทานให้ก็ไม่ผิด เพียงแต่ผ่านการเปลี่ยนมือสองครั้ง ฮวงซือเฮียบอกว่า หลังจากที่กองทัพแคว้นโง้วทำลายล้างแคว้นช่อ แม่ทัพใหญ่โง้วจื้อซูเปิดโลงของเจ้าแคว้นช่อ ใช้แส้โบยซากศพระบายความแค้น ทั้งยังพบเห็นกระบี่วิเศษเล่มนี้จากในสุสานเจ้าแคว้นช่อ หลังจากกลับถึงแคว้นโง้ว ได้ยินชื่อของฮวงซือเฮีย จึงใช้คนจัดส่งกระบี่กังโป่วไป

มอบให้แก่เขาถึงแคว้นช่อ บอกว่านี่เป็นมรดกตกทอดของซือแป้ผู้ล่วงลับ สมควรให้ฮวงซือเฮียรับไว้"

เจ้าแคว้นอ้วกสะท้านใจอีกครา กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"โง้วจื้อซูยินยอมสละกระบี่เล่มนี้ คนผู้นี้นับเป็นวีรบุรษที่แท้ เป็นวีรบุรุษที่แท้จริง ๆ"

พลางเปล่งเสียงหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"ดีที่ฮูชาหลงกลเรา บีบบังคับคนผู้นี้ฆ่าตัวตาย...ฮา...ฮา..."

ขณะที่เจ้าแคว้นอ้วกส่งเสียงหัวร่อ ผู้อื่นล้วนนิ่งเงียบงัน เจ้าแคว้นอ้วกหัวร่ออยู่ชั่วขณะ จึงถามว่า

"โง้วจื้อซูกำนัลกระบี่กังโป่วให้แก่ซือเฮียเจ้า เพื่อใช้สอยให้กระทำเรื่องราวใด?"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"ฮวงซือเฮียบอกว่า โง้วจื้อซูเพียงบอกว่า นิยมเลื่อมใสในซือแป้ผู้ล่วงลับ หามีคำร้องขออื่นไม่ ฮวงซือเฮียพอได้รับกระบี่เล่มนี้ ในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณ หวนนึกถึงโง้วเจียงกุน (แม่ทัพแซ่โง้ว) ดำรงตำแหน่งเสียงเค็ง (ตำแหน่งขุนนางชั้นสูงสุดสมัยโบราณ) ของแคว้นโง้ว เมื่อกำนัลของวิเศษอันล้ำค่าแก่เรา ไหนเลยไม่ไปคำนับขอบคุณได้? ดังนั้นเดินทางไปยังแคว้นโง้ว แสดงความขอบคุณต่อโง้วเจียงกุน โง้วเจียงกุนให้การต้อนรับอย่างสมเกียรติ จัดสถานที่พักให้แก่ฮวงซือเฮีย"

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

"โง้วจื้อซูให้คนขายชีวิตให้แก่มัน มักดำเนินวิธีการเช่นนี้ ครั้งกระโน้นใช้ให้จวงซู่ลอบสังหารเฮ้งเลี้ยว ก็กระทำเช่นนี้"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"ต้าอ๋องคาดการณ์ดั่งเทพยดาคำนวณ แต่ฮวงซือเฮียไม่ล่วงรู้แผน

อุบายของโง้วจื้อซู พอได้รับการต้อนรับขับสู้ รู้สึกไม่สบายใจ เฝ้าเรียนถามว่ามีเรื่องใดคิดใช้สอย โง้วจือซูมักบอกว่า "ท่านเดินทางมายังแคว้นโง้ว นับเป็นอาคันตุกะของแคว้นโง้ว ไหนเลยกล้ารบกวนใช้สอย?"

เจ้าแคว้นอ้วกด่าว่า

"จอมเฒ่าเจ้าเล่ห์ ถอยอำพรางรุก"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"ต้าอ๋องคิดมองการณ์ไกล ในที่สุดฮวงซือเฮียบอกต่อโง้วจื้อซูว่า ตัวเองไม่มีความสามารถอื่น รู้จักแต่หลอมกระบี่ เมื่อได้รับการต้อนรับขับสู้เช่นนี้ สมควรหลอมสร้างกระบี่วิเศษให้สักหลายเล่มเป็นการตอบแทน"

เจ้าแคว้นอ้วกยกมือตบต้นขา กล่าวว่า

"หลงกลแล้ว"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"โง้วจื้อซกลับบอกว่า แคว้นโง้วมีกระบี่วิเศษมากพอ ไม่ต้องหลอมสร้างอีก มิหนำซ้ำการหลอมสร้างกระบี่เปลืองเรี่ยวแรงสมอง ครั้งกระโน้นกังเจี่ยง มกเซี้ยหลอมสร้างกระบี่ไม่สำเร็จ มกเซี้ยต้องพุ่งตัวลงในเตาหลอมกระบี่ กระบี่วิเศษค่อยหลอมสร้างสำเร็จ โศกนาฏกรรมเช่นนี้ไม่อาจให้บังเกิดขึ้นอีก"

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันไม่ต้องการให้ฮวงโอ้วจื้อหลอมสร้างกระบี่จริง ๆ? อย่างนั้นประหลาดมากแล้ว"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"ตอนนั้นฮวงซือเฮียก็ประหลาดใจ มีอยู่วันหนึ่งโง้วจื้อซูมายังเรือนรับรอง สนทนากับฮวงซือเฮีย บอกว่าแคว้นโง้วช่วงชิงความเป็นใหญ่กับแคว้นชี้ แคว้นจิ่นทางภาคเหนือ ทหารโง้วห้าวหาญชาญศึก มักชิงเป็นฝ่ายมี

เปรียบ เพียงแต่วิชารถศึกสู้ไม่ได้ หากใช้ทหารราบเข้าประจัญบาน หอกกระบี่ที่ใช้ก็ไม่แหลมคมพอ ฮวงซือเฮียจึงบ่งบอกวิธีหลอมสร้างหอกกระบี่ออกไป ที่แท้สิ่งที่โง้วจื้อซูต้องการหลอมสร้าง มิใช่กระบี่วิเศษเล่มสองเล่ม หากแต่เป็นกระบี่แหลมคมพันเล่มหมื่นเล่ม"

เจ้าแควันอ้วกค่อยล่วงรู้ที่มาของกระบี่แหลมคม ที่เหล่ามือกระบี่แควันโง้วใช้เป็นอาวุธ อดร้องโอยคำหนึ่งมิได้ เหลียวหน้าไปยังบุ้นเจ้งและฮ่วมลี่เห็นบุ้นเจ้งมีสีหน้าร้อนรุ่ม ฮ่วมลี่กลับเชื่องซึมตะลึงลาน จึงถามว่า

"ฮ่วมไต้ฮู ท่านคิดเห็นเป็นอย่างไร?"

ฮ่วมลี่ระงับสติแล้วกล่าว

"โง้วจื้อซูแม้เจ้าเล่ห์เพทุบาย ยังไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือต้าฮ่อง"

เจ้าแควันอ้วกหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เกรงว่าเราก็มิใช่คู่มือของโง้วจื้อซู"

ฮ่วมลีกล่าวว่า

"โง้วจื้อซูถูกต้าฮ่องวางแผนกำจัดไปแล้ว หรือมันยังทำอย่างไรแควันอ้วกเราได้?"

เจ้าแควันอ้วกเปล่งเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด ซิเจ็ก ซือเฮียเจ้าพอได้ยินคำพูดของโง้วจื้อซูก็ช่วยเหลือมันหลอมสร้างกระบี่แล้ว?"

ซิเจ็กกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ฮวงซือเฮียติดตามโง้วจื้อซูเดินทางไปยังห้องหลอมกระบี่บนภูเขามกกังซัว เห็นช่างกระบี่พันกว่าคนกำลังหลอมสร้างกระบี่ เพียงแต่กระทำไม่ถูกวิธี ดังนั้นฮวงซือเฮียชี้แนะแก้ไข หลังจากนี้ความคมกล้าของกระบี่แควันโง้วไม่มีแว่นแควันใดเทียบเทียมได้"

เจ้าแควันอ้วกผงกศีรษะกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้”

ซิเจ็กกล่าวว่า

“หลอมสร้างกระบี่เป็นเวลาหนึ่งปี ฮวงซือเฮียตรากตรำเกินไปไม่อาจทำงานสืบต่อ จึงบอกชื่อของผู้ต่ำต้อยต่อโง้วจื้อซู โง้วจื้อซูก็จัดเตรียมของขวัญมอบหมายให้ฮวงซือเฮียตามตัวผู้ต่ำต้อยไปยังแคว้นโง้ว ช่วยเหลือฮวงซือเฮียหลอมสร้างกระบี่ ผู้ต่ำต้อยหวนนึกถึงแคว้นโง้วแคว้นอ้วกผูกพันความแค้นต่อกัน แคว้นโง้วพอหลอมสร้างกระบี่แหลมคม มาตรว่าสามารถฆ่าชาวชี้ ชาวจิ่น ก็ฆ่าชาวอ้วกเราได้ จึงทัดทานฮวงซือเฮียอย่าได้กลับแคว้นโง้วอีก”

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

“ใช่แล้ว เจ้าผู้นี้มีความคิดอ่านยิ่ง”

ซิเจ็กโขกศีรษะ กล่าวว่า

“ขอบคุณต้าอ๋องชมเชย แต่ฮวงซือเฮียไม่รับฟังคำน้อมเตือนของผู้ต่ำต้อย ค่ำคืนนั้นมันนอนค้างในบ้านของผู้ต่ำต้อย พอถึงกลางดึกพลันใช้กระบี่คมกล้าพาดคอผู้ต่ำต้อย ตัดนิ้วมือทั้งสี่นิ้วของผู้ต่ำต้องไป ทำให้ผู้ต่ำต้อยกลับกลายเป็นคนพิการ”

เจ้าแคว้นอ้วกเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ครั้งหน้าจับตัวฮวงโอ้วจื้อได้ ต้องสับร่างมันให้แหลกเละ”

บุ้นเจ้งกล่าวว่า

“ซิซิงแซ มาตรแม้นท่านไม่สามารถหลอมสร้างกระบี่ แต่หากคอยชี้แนะช่างกระบี่ พวกเราก็หลอมสร้างกระบี่นับพันนับหมื่นเล่มได้”

ซิเจ็กกล่าวว่า

“เรียนบุ้นไต้ฮู เหล็กที่ใช้หลอมกระบี่ แคว้นโง้วแคว้นอ้วกล้วนมีอยู่เพียงแต่ยอดทองแดงอยู่ที่แคว้นอ้วก ดีบุกชั้นเลิศอยู่ที่แคว้นโง้ว”

ฮ่วมลี่กล่าวเสริมว่า

"โง้วจื้อซูจัดส่งกำลังทหารประจำอยู่ที่เซียะซัว (ภูเขาดีบุก) เขตแคว้นอ้วก ห้ามมิให้ราษฎรขุดแร่ดีบุก ใช่หรือไม่?"

ซิเจ็กมีสีหน้าตื่นเต้นตระหนก กล่าวว่า

"ฮ่วมไต้ฮู ที่แท้ท่านทราบแต่แรกแล้ว"

ฮ่วมลี่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราเพียงแต่คาดเดาดู ตอนนี้โง้วจื้อซูเสียชีวิตแล้ว ชาวโง้วไม่แน่ว่ายึดถือคำสั่งมันโดยเคร่งครัด หากขอซื้อด้วยราคาสูง ต้องการได้ดีบุกชั้นเลิศคาดว่าคงไม่ยากนัก"

เจ้าแคว้นอ้วกกล่าวว่า

"แต่น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ รอจนขุดหาทองแดงสกัดดีบุก หล่อเตาเผา หลอมกระบี่ หลอมสร้างไม่สมบูรณ์ต้องเริ่มต้นใหม่อย่างน้อยต้องใช้เวลาสองสามปี หากฮูชาไม่มีชีวิตยืนยาวถึงเพียงนั้น เราใยมิใช่ต้องดับแค้นเสียใจไปชั่วชีวิต"

บุ้นเจ้ง ฮ่วมลี่พากันน้อมกายกล่าวว่า

"ทราบแล้ว กระหม่อมจะนึกหาแผนแยบคายใหม่"

ฮ่วมลี่ล่าถอยออกจากตำหนัก ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ต้าอ๋องไม่อาจรอคอยอีกสองสามปี เราแม้กระทั่งอีกหนึ่งวันหนึ่งคืนก็...'

นึกถึงตอนนี้ ทรวงอกปวดอยู่แปลบปลาบ ห้วงสมองปรากฏเงาร่างของหญิงงามสะคราญโฉมพอล่มเมืองนางหนึ่งขึ้น

นางคือไซซีแห่งริมธารอ้วงแซโคย (ลำธารฟอกด้าย) ที่แท้ฮ่วมลี่ได้รับมอบหมายจากเจ้าแคว้นอ้วกให้สรรหาหญิงงาม เพื่อยกให้แก่ฮูชา ในที่สุดพบเห็นหญิงงามนามอี้กวงฟอกด้ายอยู่ริมธาร นางถึงกับรวบรวมความงามตามธรรมชาติของขุนเขาวารีของแคว้นอ้วกอยู่ในร่างเดียว ดังนั้นเปลี่ยนชื่อนางเป็นไซซี คุ้มครองส่งนางไปยังตำหนักแคว้นโง้วด้วยตัวเอง

ระยะทางจากเมืองหวยกีถึงโกวโซว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นโง้วสั้นยิ่ง เพียงเดินทางทางน้ำไม่กี่วัน แต่ในระยะเวลาอันสั้นไม่กี่วันนี้ ฮ่วมลี่กับไซซีผูกพันรักมั่นยากที่จะแยกจากกันได้ ใบหน้าอันงามผุดผาดของไซซีประดับด้วยหยดน้ำตาราวไข่มุกสองลูก ซุ่มเสียงของนางนุ่มนวลดุจสายธารกล่าวย้ำว่า

"เสียวแป๊ะ (อีกชื่อหนึ่งของฮ่วมลี่) ท่านรับปากข้าพเจ้า ต้องมารับตัวข้าพเจ้ากลับไป ยิ่งเร็วยิ่งดี ข้าพเจ้าจะเฝ้ารอท่านอยู่ทั้งวันและคืน ท่านบอกอีกเที่ยว ท่านจะไม่ลืมเลือนข้าพเจ้าตลอดกาล"

ความแค้นของแคว้นอ้วก มิอาจไม่ชำระล้าง นั่นสามารถรอคอยได้ แต่ไซซีได้รับมอบหมายให้ดำเนินแผนหญิงงาม ต้องทอดกายอยู่ในอ้อมอกของฮูชา เพลิงริษยาและความคับแค้นขุ่นเคืองคล้ายอสรพิษร้ายคอยกัดกร่อนจิตใจของฮ่วมลี่

ฮ่วมลี่ตั้งใจว่า ต้องหลอมสร้างกระบี่คมกล้าจำนวนมากโดยเร็ว และมีความคมกล้ากว่ากระบี่ของมือกระบี่แคว้นโง้ว...

ฮ่วมลี่เดินทอดน่องไปตามถนน โดยมีองครักษ์แปดคนติดตามอารักขา แต่ไกล ทันใด ด้านซ้ายมือของถนนยาวบังเกิดเสียงเพลงขับร้องหมู่ของชาวโง้วดังว่า

"กระบี่ข้าคมกล้า ศัตรูระย่นย่อ กระบี่ข้าฉับไว ศัตรูไร้ศีรษะ..."

เห็นชายฉกรรจ์เสื้อเขียวแปดคนคล้องแขนกันและกัน โก่งคอร้อง

เพลงด้วยเสียงอันดัง ก้าวยาว ๆ ดาหน้ามา ผู้คนสัญจรล้วนหลบเลี่ยงไปด้านข้าง ที่แท้เป็นมือกระบี่แคว้นโง้วที่พิชิตชัยในตำหนักแคว้นอ้วกเมื่อวาน ทุกผู้คนล้วนร่ำดื่มสุราอาละวาดอยู่บนถนน

ฮ่วมลี่ขมวดคิ้ว บังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น ยามนั้นมือกระบี่แคว้นโง้วทั้งแปดเดินถึงเบื้องหน้าฮ่วมลี่ คนนำหน้าลืมตาหรี่ปรือชำเลืองมองมา กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน คือฮ่วมได้ฮู...ฮา...ฮา..."

องครักษ์ของฮ่วมลี่สองคนสะอึกปราดออกไป บดบังอยู่เบื้องหน้าฮ่วมลี่ ปากตวาดว่า

"ห้ามมิให้เสียมารยาท หลีกไป"

มือกระบี่แคว้นโง้วทั้งแปดเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ ลอกเลียนน้ำเสียงขององครักษ์ทั้งสอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ห้ามมิให้เสียมารยาท หลีกไป"

องครักษ์ทั้งสองชักกระบี่ออกมา ตวาดว่า

"ต้าอ๋องมีบัญชา ผู้ใดล่วงเกินได้ฮูต้องประหาร"

มือกระบี่แคว้นโง้วที่นำหน้าส่ายร่างโงนเงน กล่าวว่า

"ประหารท่าน หรือว่าประหารเรา?"

ฮ่วมลี่หวนนึกถึงคนเหล่านี้เป็นราชทูตแคว้นโง้ว มาตรแม้นสามหาวเสียมารยาท แต่ไม่อาจลงมือพวกมัน ขณะจะออกคำสั่ง "ปลดปล่อยมันไป" พลันเห็นประกายสีขาววูบขึ้น องครักษ์ทั้งสองส่งเสียงแผดร้องโดยพร้อมเพรียงจากนั้นเป็นเสียงเปรื่องปร่างสองครา

เห็นมือขวาขององครักษ์ทั้งสองล้วนถูกฟันขาด ร่วงหล่นลงบนพื้นพร้อมกับกระบี่ที่ถืออยู่ในมือ มือกระบี่แคว้นโง้วที่นำขบวนสอดกระบี่คืนฝักอย่างแช่มช้า สีหน้าเปี่ยมแววลำพองจนลืมตน

องครักษ์ในสังกัดฮ่วมลี่ทั้งสิบหกคนชักกระบี่จากฝักโดยพร้อมเพรียง รายล้อมมือกระบี่แคว้นโง้วทั้งแปดเอาไว้ มือกระบี่แคว้นโง้วที่นำขบวนแหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"พวกเรามาจากโกวโซวถึงเมืองหวยกี ความจริงไม่คิดมีชีวิตรอดกลับไป แต่ต้องการดูว่าแคว้นอ้วกต้องระดมกำลังทัพมากน้อยเท่าใด ค่อยฆ่าพวกเราทั้งแปดได้"

กล่าวจบ ส่งเสียงกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง มือกระบี่ทั้งแปดชักกระบี่ออกถือมั่น ยืนหันหลังชนกัน

ฮ่วมลี่เห็นว่าหากไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ ตอนนี้แคว้นอ้วกเตรียมการไม่พรักพร้อม ไม่อาจฆ่ามือกระบี่แคว้นโง้วทั้งแปด จนเกิดกรณีพิพาทกับฮูชา ดังนั้นตวาดว่า

"ทั้งแปดนี้เป็นทูตจากแคว้นอื่น ห้ามมิให้ทั้งหมดเสียมารยาท ล่าถอยมา"

พลางล่าถอยถึงข้างทาง องครักษ์ในสังกัดแม้ขุ่นแค้นแน่นอก ดวงตาแทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา แต่ไม่กล้าขัดคำสั่งไต้ฮู พากันถอยร่นถึงข้างทาง

มือกระบี่แคว้นโง้วทั้งแปดหัวร่อฮา ๆ ร้องเพลงด้วยเสียงอันดังว่า

"กระบี่ข้าคมกล้า ศัตรูระย่นย่อ กระบี่ข้าฉับไว ศัตรูไร้ศีรษะ"

พลันได้ยินเสียงแพะร้องดังแมแม ดรุณีสาวสวมเสื้อสีเขียวอ่อนนางหนึ่งต้อนแพะภูเขาสิบกว่าตัวมาจากอีกฟากหนึ่งของถนนยาว ฝูงแพะภูเขาพอมาถึงเบื้องหน้ามือกระบี่แคว้นโง้วก็อ้อมผ่านข้างกายพวกมันไป

มือกระบี่แคว้นโง้วผู้หนึ่งยังไม่สมใจ สะบัดฟาดฟันกระบี่ ฟันแพะภูเขาตัวหนึ่ง ตั้งแต่ส่วนหัวถึงตะโพกแยกออกเป็นสองเสี่ยง คล้ายกับขีดเส้นก่อนแล้วค่อยสับแยกออก แม้แต่จมูกแพะยังถูกแบ่งเป็นสองส่วน ลำตัวแพะทั้งสองซีกล้มไปทางซ้ายขวา ความชำชองชำนาญของเพลงกระบี่เป็นที่น่าตื่นตระหนกจริง ๆ

มือกระบี่แคว้นโง้วอีกเจ็ดคนส่งเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา แม้แต่ฮ่วม-ลี่ที่ข้างทาง ก็อดร้องมิได้ว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี"

ดรุณีสาวชุดเขียวโบกสะบัดไม้ไผ่ในมือ ต้อนแพะภูเขาที่หลงเหลืออีกสิบกว่าตัวไปยังด้านหลัง กล่าวว่า

"ท่านไฉนฆ่าแพะของข้าพเจ้า?"

ซุ่มเสียงทั้งอ่อนเยาว์ ทั้งสดใส และแฝงความขุ่นเคืองอยู่หลายส่วน

มือกระบี่แคว้นโง้วที่ฆ่าแพะฟาดฟันกระบี่ที่แปดเปื้อนเลือดแพะใส่อากาศธาตุหัวร่อพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อย เรายังจะฟันเจ้าแยกออกเป็นสองเสี่ยงด้วย"

ฮ่วมลี่ร้องบอกว่า

"โกวเนี้ยน้อย รีบเข้ามา พวกมันดื่มสุราเมามาย"

ดรุณีสาวชุดเขียวกล่าวว่า

"ต่อให้ดื่มสุราเมามาย ก็ไม่อาจข่มเหงผู้คนตามอำเภอใจ"

มือกระบี่แคว้นโง้วนั้นชูกระบี่ขึ้น กรีดควงเป็นวงอยู่เหนือศีรษะนางหลายวงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราความจริงคิดฟันศีรษะน้อย ๆ ของเจ้าหัวนี้ลงมา เพียงแต่เห็นเจ้างดงามปานนี้ ไม่อาจหักใจลงมือจริง ๆ"

มือกระบี่แคว้นโง้วทั้งเจ็ดหัวร่อฮา ๆ โดยพร้อมเพรียง ฮ่วมลี่เห็น

ดรุณีสาวชุดเขียวมีใบหน้ารูปไข่ ขนตางอนยาว ดวงตากลมใหญ่ ผิวพรรณขาวนวลเนียน ใบหน้าผุดผาดสะคราญ รูปกายอ้อนแอ้นแน่งน้อย บอบบางอ่อนแอ ดังนั้นไม่อาจหักใจทนดูนางประสบภัย ร้องบอกอีกว่า

"โกวเนี้ย รีบเข้ามา"

ดรุณีสาวชุดเขียวเหลียวหน้าไปตอบรับว่า

"ทราบแล้ว"

มือกระบี่แดวันโง้วนั้นยื่นกระบี่ปราดออก คิดตัดสายรัดเอวของนางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นั่นก็..."

กล่าวเพียงสองคำ ดรุณีสาวชุดเขียวขยับไม้ไผ่ในมือ ทิ่มสกัดใส่ข้อมือมัน มือกระบี่นั้นรู้สึกปวดแปลบที่ข้อมือ เสียงเคร้งเมื่อกระบี่ร่วงหล่นลงกับพื้น

ดรุณีสาวชุดเขียวตวัดเขี่ยไม้ไผ่ขึ้น เงาสีเขียวสั่นไหววูบหนึ่ง ก็แทงใส่ดวงตาข้างซ้ายของมัน มือกระบี่นั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกสองมือกุมดวงตาไว้

ฝีมือของดรุณีสาวชุดเขียวทั้งสองครานี้จ้วงแทงออกอย่างแยบคาย ทิ่มสกัดข้อมือทำร้ายดวงตาผู้คน ไม่ทราบเพราะเหตุใด มือกระบี่แดวันโง้วนั้นกลับไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น

มือกระบี่แดวันโง้วอีกเจ็ดคนใจหายวาบ มือกระบี่ร่างกำยำผู้หนึ่งยกกระบี่ขึ้น ปลายกระบี่แทงใส่ดวงตาข้างซ้ายของนางเช่นกัน ท่ากระบี่แหวกฝ่าอากาศดังฉี่ แสดงว่ากระบี่นี้แฝงพลังเปี่ยมล้น

ดรุณีสาวชุดเขียวไม่ถลันหลบหลีก จ้วงแทงไม้ไผ่ออก ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน แทงถูกไหล่ซ้ายของมือกระบี่นั้น พลังที่แฝงมากับกระบี่นี้ของมือกระบี่นั้นก็สิ้นสูญสลายไป

ดรุณีสาวชุดเขียวเสือกไม้ไผ่ออก ก็แทงถูกดวงตาข้างขวาของมัน มือกระบี่นั้นแผดร้องราวสุกรถูกเชือด สองหมัดต่อยเปะปะวุ่นวาย ในเบ้าตาปรากฏโลหิตไหลหลั่งลงมา สีหน้าน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ดรุณีสาวชุดเขียวลงมือสี่กระบวนท่า ก็ทิ่มแทงดวงตาของมือกระบี่แดวันโง้วบอดไป ทุกผู้คนเห็นนางเพียงสะบัดมือจ้วงแทง ฝ่ายตรงข้ามก็ถูกทำร้าย ล้วนแล้วแต่สะท้านหวั่นไหว มือกระบี่แดวันโง้วทั้งหกทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ยกกระบี่ยาวขึ้น รายล้อมดรุณีสาวชุดเขียวไว้กึ่งกลาง

ฮ่วมลี่พอเรียนรู้เพลงกระบี่บ้าง เห็นดรุณีสาวชุดเขียวนางนี้ มีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี เพียงใช้ไม้ไผ่ลำหนึ่งก็ทิ่มแทงดวงตาของมือดีแดวันโง้วสองคนบอดไป ฝีมือที่ใช้เป็นอย่างไรแม้ไม่อาจเห็นชัดตา แต่แสดงว่าเป็นเพลงกระบี่ชั้นสูง อดทั้งแตกตื่นทั้งยินดีมิได้

รอจนเห็นมือกระบี่ทั้งหกถืออาวุธรายล้อมนางไว้ ฮ่วมลี่หวนนึกถึงเพลงกระบี่ของนางต่อให้เลิศล้ำกว่านี้ ดรุณีสาวนางหนึ่งจะอย่างไรสู้มือดีหกคนไม่ได้ จึงกล่าวเสียงกังวานว่า

"มือกระบี่แดวันโง้วหกคน ลงมือต่อบุคคลคนเดียว ไม่กลัวเสื่อมเสียชื่อเสียงของแดวันโง้วหรือ? หากคิดใช้พวกมากเข้าเอาชัย...เฮอะ...เฮอะ..."

พลางปรบมือสองครา องครักษ์แดวันอ้วกทั้งสิบหกคนพากันถือกระบี่กระจายกำลังออก โอบล้อมมือกระบี่แดวันโง้วไว้

ดรุณีสาวชุดเขียวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หกคนลงมือต่อคนหนึ่ง ไม่แน่ว่าจะได้ชัย"

พลางยกมือซ้ายขึ้น กระบี่ในมือขวาทิ่มใส่ดวงตาของมือกระบี่แดวันโง้วผู้หนึ่ง มือกระบี่นั้นยกกระบี่ปิดป้อง ดรุณีสาวชุดเขียวชิงวกไม้ไผ่ทิ่มสกัดใส่ทรวงอกมือกระบี่อีกผู้หนึ่ง

ยามนั้นมือกระบี่แดวันโง้วสามคนทิ่มแทงกระบี่ใส่ร่างดรุณีสาวชุดเขียว

โดยพร้อมเพรียง ดรุณีสาวชุดเขียวมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว หมุนตัววกกายก็หลบรอดจากกระบี่ที่ทิ้มแทงถึง เสียงทึบเมื่อเสือกไม้ไผ่ทิ่มสกัดใส่ข้อมือของมือกระบี่ทางซ้ายผู้หนึ่ง มือกระบี่นั้นต้องคลายนิ้วทั้งห้าปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

องครักษ์แควันอ้วกทั้งสิบหกคนความจริงคิดกลุ้มกระหนาบจากภายนอก แต่ตอนนั้นเหล่ามือกระบี่แควันโง้วร่ายรำเพลงกระบี่ออกก่อเกิดเป็นแหกระบี่ปากหนึ่ง ประกายสีเขียวแลบแปลบปลาบ เหล่าองครักษ์แควันอ้วกไหนเลยเข้าประชิดตัวได้?

เห็นดรุณีสาวชุดเขียวพลิ้วกายไปมาอยู่ท่ามกลางแหกระบี่ แขนเสื้อของเสื้อผ้าสีเขียวอ่อนและสายรัดเอวกระพือพลิ้ว น่าดูยิ่งนัก ได้ยินเสียงร้องโอดโอย เสียงเดรั้งดร้างดังไม่ขาดหู กระบี่ของมือกระบี่แควันอ้วกร่วงหล่นลงกับพื้น แต่ละคนแตกฮือล่าถอยไป

มือกระบี่บางคนยกมือปิดตา บางคนนั่งยอง ๆ กับพื้น ทุกผู้คนถูกทิ่มแทงตาบอดข้างหนึ่ง บ้างรับบาดเจ็บตาซ้าย บ้างสูญเสียตาขวาไป

ดรุณีสาวชุดเขียวรั้งไม้เท้ายืนหยัด กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"พวกท่านฆ่าแพะของข้าพเจ้า จะชดใช้หรือไม่?"

มือกระบี่แควันโง้วทั้งแปดถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล บางคนขู่คำรามก้อง บางคนร่างสั่นระริก คนเหล่านี้ความจริงเป็นนักบู๊อันเหี้ยมหาญต่อให้ถูกฟันมือตัดเท้าก็ไม่แสดงความขลาดเขลา แต่ยามนี้พลันถูกดรุณีสาวเลี้ยงแพะนางหนึ่งโค่นพ่ายแพ้ ล้วนจับต้นชนปลายไม่ถูก ในความตื่นตระหนกจิตใจจึงสับสนยุ่งเหยิง

ดรุณีสาวชุดเขียวกล่าวอีกว่า

"พวกท่านไม่ชดใช้แพะให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทิ่มแทงดวงตาอีกข้างหนึ่งของพวกท่านบอดไป"

มือกระบี่แดวันโง้วทั้งแปดพอฟังต้องถอยกายไปหนึ่งก้าวราวกับนัดแนะกันไว้ ฮ่วมลี่พลันร้องว่า

"โกวเนี้ยนางนี้ เราชดใช้แพะให้แก่ท่านหนึ่งร้อยตัว คนทั้งแปดนี้ยังคงปลดปล่อยพวกมันไปเถอะ"

ดรุณีสาวชุดเขียวยิ้มให้แก่ฮ่วมลี่ กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ดียิ่ง ข้าพเจ้าไม่ต้องการแพะร้อยตัว เพียงตัวเดียวก็พอแล้ว"

ฮ่วมลี่กล่าวกับองครักษ์ข้างกายว่า

"คุ้มครองส่งราชทูตต่างแดวันกลับไปพักผ่อนยังเรือนรับรอง เชื้อเชิญหมอมารักษาดวงตาที่รับบาดเจ็บ"

เหล่าองครักษ์รับคำ จัดผู้คนแปดคนถือกระบี่คุมตัวจัดส่ง มือกระบี่แดวันโง้วทั้งแปดสูญเสียอาวุธคล้ายกับไก่ชนที่สู้แพ้ก้มศีรษะจากไป

ฮ่วมลี่เดินออกไปหลายก้าว กล่าวถามว่า

"โกวเนี้ยมีแซ่สูงส่งใด?"

ดรุณีสาวชุดเขียวย้อนถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ฮ่วมลี่เปลี่ยนเป็นถามว่า

"โกวเนี้ยแซ่อะไร?"

ดรุณีสาวชุดเขียวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอาแช (เขียวสดใส) ท่านเรียกว่าอะไร?"

ฮ่วมลี่ยิ้มเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

'โกวเนี้ยชนบทไม่รู้จักมารยาทธรรมเนียม เพียงไม่ทราบนางเรียนรู้เพลงกระบี่อันลึกล้ำพิสดารนี้ได้อย่างไร ลองถามไถ่ว่าซือแป๋นางเป็นใคร ค่อยเชื้อเชิญซือแป๋นางมาฝึกอบรมนักบู๊แดวันอ้วก ยังกลัวล้มล้างแดวันโง้วไม่ได้หรือ?'

หวนนึกถึงโอกาสที่จะได้พบกับไซซีใหม่ อยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม อดรู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอกมิได้ กล่าวว่า

"เราเรียกว่าฮ่วมลี่ โกวเนี้ยขอเชิญท่านไปรับประทานอาหารยังบ้านของเรา"

อาแชกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไป ข้าพเจ้าจะต้อนแพะไปกินหญ้า"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

"ในบ้านเรามีลานหญ้าอันกว้างขวาง ท่านต้อนแพะไปกินหญ้า เรายังจะชดใช้แพะอ้วนพีให้แก่ท่านอีกสิบตัว"

อาแชปรบมือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"บ้านของท่านมีลานหญ้าอันกว้างขวางหรือ? อย่างนั้นประเสริฐแท้ แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านชดใช้แพะ แพะของข้าพเจ้าหาได้ถูกท่านฆ่าทิ้งไม่"

พลางย่อกายลงลูบคลำซากแพะที่ถูกคมกระบี่ ฟันแยกออกทั้งสองส่วน กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เล่าแป๊ะ (ขาวเก่า) เอยเล่าแป๊ะ ผู้อื่นฆ่าเจ้าตาย เรา...เรา ช่วยเหลือเจ้าไม่ได้"

ฮ่วมลี่สั่งต่อองครักษ์ข้างกายว่า

"เย็บซากของเล่าแป๊ะทั้งสองส่วนเข้าด้วยกัน นำไปฝังที่ข้างบ้านของแชโกวเนี้ย"

อาแชผุดลุกขึ้นยืน ข้างแก้มประดับด้วยน้ำตาสองหยด ดวงตาหลับทอประกายปีติยินดี กล่าวว่า

"ฮ่วมลี่ ท่าน...ท่านไม่อนุญาตพวกมันรับประทานเล่าแปะหรือ?"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

"ย่อมไม่อนุญาต นั่นเป็นเล่าแป๊ะของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดล้วนห้ามมิให้รับ-ประทาน"

อาแชทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านดียิ่ง ข้าพเจ้าช่างแค้นผู้อื่นนำแพะของข้าพเจ้าไปรับประทาน แต่มารดาบอกว่าหากไม่ขายแพะให้แก่ผู้อื่น พวกเราก็ไม่มีเงินซื้อหาข้าวสาร"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

"นับแต่วันนี้เราจะใช้คนส่งข้าวสาร ส่งผ้าพับให้แก่มารดาท่าน แพะที่ท่านเลี้ยงไว้ไม่ต้องขายออกไปแม้สักตัวเดียว

อาแชยินดียิ่ง สวมกอดฮ่วมลี่ไว้ กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนดีจริง ๆ"

เหล่าองครักษ์เห็นนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ทั้งเรียกชื่อฮ่วมลี่ตรง ๆ ทั้งสวมกอดฮ่วมลี่กลางท้องถนน ล้วนรู้สึกน่าหัวร่อ พากันเบือนหน้าหนีไม่กล้าหัวร่อออกเสียง

ฮ่วมลี่คล้องแขนนางไว้คล้ายกริ่งเกรงว่านี่เป็นเทพธิดาจุติลงจากฟ้า พอหันหลังให้จะหายสาบสูญไป ในเสียงร้องของแพะภูเขาทั้งสิบกว่าตัว ฮ่วมลี่กับนางเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กลับมาถึงเคหะสถาน

อาแชต้อนฝูงแพะเข้าตึกได้ฮูของฮ่วมลี่ กล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"บ้านของท่านใหญ่โตจริง ๆ คนเดียวพักอยู่ได้หรือ?"

ฮ่วมลี่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรากำลังตำหนิว่าบ้านใหญ่โตเกินไป คิดเชื้อเชิญมารดาท่านและท่านมาพักอยู่ด้วยดีหรือไม่? ในบ้านท่านยังมีผู้ใด?"

อาแชตอบว่า

"มีแต่มารดาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าสองคน ไม่ทราบว่ามารดาข้าพเจ้ายินยอมมาหรือไม่ มารดาข้าพเจ้าห้ามมิให้ข้าพเจ้าสนทนากับบุรุษมากความ แต่ท่านเป็นคนดีต้องไม่ทำร้ายพวกเรา"

ฮ่วมลีให้อาแชต้อนฝูงแพะเข้าสู่สวนดอกไม้ สั่งบ่าวไพร่หญิงรับใช้นำขนมเปี๊ยะอาหารว่างออกมา เลี้ยงต้อนรับอาแชในเก๋งพักร้อนกลางสวน บ่าวไพร่ทั้งหลายเห็นฝูงแพะกัดกินดอกโบตั๋น รักเร่ กล้วยไม้ กุหลาบ ที่เพาะเลี้ยงอยู่ในภายในสวนเป็นการใหญ่ ฮ่วมลี่กลับชมดูอย่างยิ้มแย้ม หาได้บังเกิดความเสียดายไม่ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

อาแชดื่มน้ำชารับประทานขนมเปี๊ยะ บังเกิดความยินดียิ่ง ฮ่วมลี่สนทนากับนางครึ่งค่อนวันรู้สึกว่านางกล่าววาจาไร้เดียงสา ล้วนไม่เข้าใจเรื่องทางโลก ในที่สุดถามว่า

"อาแชโกวเนี้ย ซือแป๋ที่สอนเพลงกระบี่ให้แก่ท่านเป็นใคร?"

อาแชเบิกตากลมโตสกใสทั้งค่กล่าวว่า

"เพลงกระบี่อันใด? ข้าเจ้าหามีซือแป๋ไม่"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

"ท่านใช้ไม้ไผ่ทิ้มแทงดวงตาของคนร้ายทั้งแปดจนบอดไป ความสามารถนี้เรียกว่าเพลงกระบี่ นั่นเป็นผู้ใดสอนให้แก่ท่าน?"

อาแชสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีผู้ใดสอนให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเรียนรู้เอง"

ฮ่วมลี่เห็นนางมีท่าทีเปิดเผย ปราศจากวี่แววเสแสร้างแกล้งดัด ต้องลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่านี่เป็นยอดคนที่จุติลงจากฟ้า?'

ในใจครุ่นคิด ปากกล่าวว่า

"ท่านรู้จักควงไม้ไผ่นี้เล่นตั้งแต่เล็ก?"

อาแชกล่าวว่า

"ความจริงไม่รู้จัก เมื่อข้าพเจ้าอายุสิบสามปี แป๊ะกงกง (ปู่ขาว) มาขี่แพะเล่น ข้าเจ้ามิให้เขาขี่ ใช้ไม้ไผ่ขับไล่ เขาก็ใช้ไม้ไผ่ท่อนหนึ่งตีข้าพเจ้าตอนแรกเป็นเขาตีถูกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตีเขาไม่ถูก พวกเราตีเล่นกันทุกวัน ระหว่างนี้ข้าพเจ้ามักตีถูกเขา ทิ่มแทงเขาจนเจ็บปวด เขากลับทิ่มแทงข้าพเจ้าไม่ถูก ไม่ใคร่มาเล่นกับข้าพเจ้าอีก"

ฮ่วมลี่ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี กล่าวว่า

"แป๊ะกงกงพักอยู่ที่ใด? ท่านนำข้าพเจ้าไปหาเขาได้หรือไม่?"

อาแชกล่าวว่า

"เขาอาศัยอยู่ในภูเขา หาเขาไม่พบ มีแต่เขามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยไปหาเขา"

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

"เราต้องการพบเขา มีวิธีอันใดหรือไม่?"

อาแชกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ท่านออกไปเลี้ยงแพะพร้อมกับข้าพเจ้า พวกเรารอเขาที่เชิงเขา เพียงไม่ทราบว่าเขาจะมาถึงเมื่อใด"

พลางทอดถอนใจ กล่าวอีกว่า

"ระหว่างนี้ไม่ได้พบเห็นเขาเป็นเวลานานแล้ว"

ฮ่วมลี่ครุ่นคิดขึ้น

'เพื่อแควันอ้วกและอี้กวง (ชื่อเดิมของไซซี) ติดตามนางไปเลี้ยงแพะจะเป็นอย่างไร?'

ดังนั้นรับคำว่า

"ตกลง เราเป็นเพื่อนท่านไปเลี้ยงแพะ รอคอยแป๊ะกงกงท่านนั้น"

หวนนึกถึงเพลงกระบี่ของอาแช ย่อมเป็นชายชราในภูเขา แป๊ะกง-

กงถ่ายทอดให้ คาดว่าแป๊ะกงกงเห็นนางอายุเยาว์ไร้เดียงสา จึงใช้ไม้ไผ่หยอกล้อนางเล่น แป๊ะกงกงสามารถถ่ายทอดเพลงกระบี่อันสูงล้ำแก่หญิงสาวชนบทนางหนึ่งถึงเพียงนี้ หากเชื้อเชิญท่านผู้เฒ่าไปฝึกสอนนักบู๊แคว้นอ้วกย่อมทำลายล้างแคว้นโง้วได้

หลังจากเลี้ยงอาหารแก่อาแช ฮ่วมลี่ก็ติดตามนางไปเลี้ยงแพะบริเวณชานเมือง ผู้ใต้บังคับบัญชาของฮ่วมลี่ไม่ทราบสาเหตุความนัยล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

เช่นนี้ผ่านไปหลายวัน ฮ่วมลี่ถือไม้ไผ่เลี้ยงแพะร้องเพลงกับอาแช รอคอยแป๊ะกงกงมาถึง

เมื่อถึงวันที่ห้า บุ้นเจ้งเดินทางมายังตึกฮ่วมได้ฮู เห็นผู้ดูแลตึกฮ่วมได้ฮูมีสีหน้ากังวล จึงถามว่า

“ไม่พบพานฮ่วมได้ฮูหลายวัน ต้าอ๋องคิดถึงยิ่งนัก มีบัญชาให้เรามาเยี่ยมเยือน หรือว่าฮ่วมได้ฮูไม่สบาย?”

ผู้ดูแลนั้นกล่าวว่า

“เรียนบุ้นได้ฮู ฮ่วมได้ฮูไม่มีอันใดไม่สบาย เพียงแต่...เพียงแต่...”

บุ้นเจ้งกล่าวถามว่า

“เพียงแต่เป็นอย่างไร?”

ผู้ดูแลนั้นกล่าวว่า

“บุ้นได้ฮูเป็นสหายสนิทของฮ่วมได้ฮู คำพูดที่พวกเราเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาไม่กล้ากล่าว คิดขอให้บันได้ฮช่วยว่ากล่าวตักเตือน”

บุ้นเจ้งสงสัยใจกว่าเดิม ถามว่า

“ฮ่วมได้ฮูมีเรื่องอันใด?”

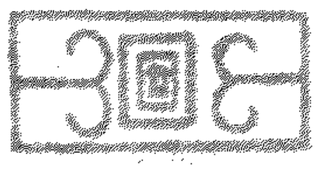
ผู้ดูแลนั้นกล่าวว่า

“ฮ่วมได้ฮูลุ่มหลงโกวเนี้ย...โกวเนี้ยชนบทที่ใช้ไม้ไผ่นั้น ทุกเช้าจะเป็น

เพื่อนนางไปเลี้ยงแพะ ห้ามมิให้องครักษ์ทั้งหลายติดสอยห้อยตาม จวบจนท้องฟ้ามืดค่ำค่อยกลับมา”

บุ้นเจ้งหัวร่อฮา ๆ ครุ่นคิดขึ้น

‘ฮ่วมเฮี้ยงตี๋ตอนอยู่ในแควันช่อ คนแควันช่อเรียกเขาเป็นฮ่วมฮวงจื้อ (คนบ้าแซ่ฮ่วม) พฤติการณ์ของเขาผิดแผกแตกต่างกับผู้คนทั่วไป สามัญชนทั้งหลายย่อมไม่เข้าใจ’

ยามนั้น ฮ่วมลี่นั่งอยู่บนลานหญ้าของเนินเขา กำลังบอกเล่าตำนานเรื่องราวของพระสนมเชียงฮุยแห่งแควันช่อกับภูตภูเขา

อาแชนั่นอยู่ข้างกาย รับฟังอย่างจดจ่อ ดวงตาที่สุกใสจับจ้องมองฮ่วมลี่โดยไม่กะพริบ พลันถามว่า

“เชียงฮุยนั้นงดงามน่าดูจริงหรือ?”

ฮ่วมลี่กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ดวงตานางยังเรืองรองกว่า ใสกระจ่างกว่าสายธาร...”

อาแชกล่าวว่า

“ในดวงตานางมีปลาแหวกว่ายหรือ?”

ฮ่วมลี่กล่าวสืบต่อ

“ผิวพรรณของนางยังนวลเนียนกว่า อ่อนนุ่มกว่าเมฆขาวบนท้องฟ้า...”

อาแชกล่าวว่า

“หรือว่ามีนกน้อยโบยบินในก้อนเมฆด้วย?”

ฮ่วมลี่กล่าวว่า

“ริมฝีปากของนางยังอ่อนช้อยกว่า สดใสกว่ากลีบดอกของดอกไม้แดง

ดอกนี้ ริมฝีปากของนางชุ่มชื้น ยังสุกปลั่งกว่าเกร็ดน้ำค้างบนกลีบดอกนี้ เชียงฮุยยืนอยู่ริมน้ำ เงาสะท้อนทอทาบกับลำน้ำเชียงกังอันกระจ่างใส มวลดอกไม้ที่ริมน้ำล้วนละอายจนเหี่ยวเฉา หมู่มัจฉาก็ไม่กล้าแหวกว่ายในวารีกริ่งเกรงว่าจะก่อกวนเงาสะท้อนในน้ำของนางจนสั่นไหว มือที่คล้ายหิมะขาวของนางพอยื่นลงในลำน้ำเชียงกังแทบจะหลอมละลายกับสายน้ำ...”

อาแชกล่าวถามว่า

“ฮ่วมลี่ ท่านเคยเห็นนางมาหรือไร? ไฉนบรรยายได้อย่างละเอียดถึงเพียงนี้?”

ฮ่วมลี่ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

“เราเคยเห็นนาง เห็นอย่างละเอียดชัดแจ้ง”

ที่เขาเอ่ยถึงเป็นไซซี หาใช่พระสนมเชียงฮุยไม่

เขาหันหน้าหาทิศเหนือ ทอดสายตาข้ามแม่น้ำใหญ่อันเชี่ยวกรากไป หญิงงามนางนี้อยู่ในตำหนักแคว้นโง้วกลางเมืองโกวโซวยามนี้นางกำลังทำอะไร? อยู่เป็นเพื่อนเจ้าแคว้นโง้วฮูชา หรือว่าครุ่นคิดคะนึงถึงตัวเรา?

อาแชกล่าวอีกว่า

“ฮ่วมลี่ เคราของท่านแปลกประหลาดยิ่ง ให้ข้าพเจ้าลูบคลำได้หรือไม่?”

ฮ่วมลี่ยังเฝ้าครุ่นคิด นางกำลังร่ำไห้ หรือกำลังยิ้มพราย?

อาแชกล่าวสืบต่อ

“ฮ่วมลี่ ในหนวดเคราของท่านมีสีขาวอยู่สองเส้นคล้ายกับเส้นขนของแพะข้าพเจ้า”

ฮ่วมลี่ยังครุ่นคิด วันที่แยกทางกันนางฟุบกายร่ำไห้บนหัวไหล่เรา น้ำตาเปียกชุ่มเสื้อผ้าของเราครึ่งแถบ เราเก็บรักษาเสื้อผ้านี้ไว้ไม่ซักล้าง ในรอยน้ำตาของนางยังเพิ่มน้ำตาของเรา

อาแชกล่าวอีกว่า

"ฮ่วมลี่ ข้าพเจ้าคิดถอนเคราของท่านออกมาเส้นหนึ่งได้หรือไม่? ข้าพเจ้าจะถอนเพียงเบา ๆ ไม่สร้างความเจ็บปวดแก่ท่าน"

ฮ่วมลี่ครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม นางบอกว่านางชมชอบนั่งเรืออยู่ในลำน้ำในหนองบึง ปล่อยให้พัดพาไปตามกระแสน้ำอย่างแช่มช้า รอจนเราช่วงชิงนางกลับคืนมา เราก็จะขอลาออกจากตำแหน่งไต้ฮู นั่งเรือกับนางตลอดทั้งวัน ลอยลำไปตามลำน้ำหนองบึง ลอยล่องไปชั่วชีวิต

ทันใด ที่ใต้ค้างปวดแปลบเล็กน้อย อาแชถอนดึงหนวดเคราของเขาออกมาเส้นหนึ่ง หัวร่อคิกคักดังสดใส แต่แล้วเสียงหัวร่อขาดหายได้ยินนางตวาดว่า

"ท่านมาอีกแล้ว"

เงาสีเขียวถลันวูบ อาแชสาดพุ่งร่างออกไป เห็นเงาสีเขียวกลุ่มหนึ่งและเงาสีขาวกลุ่มหนึ่ง สู้พัวพันกันอย่างว่องไว

ฮ่วมลี่ส่งเสียงอุทานด้วยความยินดีว่า

"แป๊ะกงกงมาแล้ว"

เห็นทั้งสองต่อสู้กันชั่วขณะ ท่าร่างผ่อนช้าลงทีละน้อย ฮ่วมลี่อดอุทานดังอาออกมามิได้

ผู้ที่ต่อสู้กับอาแชมิใช่ผู้คน หากแต่เป็นค่างขาวตัวหนึ่ง

ค่างขาวตัวนี้ก็ถือไม้ไผ่ท่อนหนึ่ง สะบัดแกว่งเข้าปะทะกับไม้ไผ่ของอาแช ค่างขาวลงมือด้วยกระบวนท่าอันแยบคาย แฝงพลังกล้าแข็งรุนแรง ขณะที่เสือกแทงไม้ไผ่ออก แฝงกระแสลมหวีดหวือ แต่ทุกไม้ไผ่ที่จ้วงแทงออกล้วนถูกอาแชปัดป่ายคลี่คลาย จากนั้นใช้กระบวนท่าอันแยบคายตีโต้กลับไป

เมื่อหลายวันก่อน อาแชต่อสู้กับมือกระบี่แคว้นโง้วบนท้องถนน เพียง

ไม้ไผ่เดียวก็ทิ่มแทงดวงตาของมือกระบี่แคว้นโง้วบอดไป ทุกไม้ไผ่ที่ใช้ออกล้วนเป็นกระบวนท่าเดียวกัน จวบจนถึงตอนนี้ ฮ่วมลี่ค่อยพบเห็นความลึกล้ำของเพลงกระบี่อาแช

ฮ่วมลี่แม้ร่ำเรียนเพลงกระบี่ไม่มากนัก แต่มักไปชมดูมือกระบี่แคว้นอ้วกฝึกซ้อมเพลงกระบี่ มองปราดเดียวก็แยกแยะข้อดีข้อด้อยของเพลงกระบี่ออก วันที่มือกระบี่แคว้นโง้วแคว้นอ้วกต่อสู้กัน ฮ่วมลี่ชมดูจนตื่นตระหนกมาแล้ว ยามนี้พอเห็นอาแชต่อสู้กับค่างขาว มือกระบี่แคว้นโง้วแคว้นอ้วกล้วนไม่อาจทัดเทียบเปรียบติด

ค่างขาวยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว อาแชกลับหยุดยั้งยืนหยัด บางครั้งจ้วงแทงออกไม้ไผ่หนึ่ง กลับรวดเร็วดุจประกายสายฟ้า คุกคามค่างขาวถอยร่นติดต่อกัน

อาแชคุกคามค่างขาวถอยกายไปสามก้าว ก็รั้งไม้ไผ่ยืนหยัด ค่างขาวถือไม้ไผ่ด้วยสองมือพลันลอยตัวขึ้น พกพากระแสลมสายหนึ่งแทงปราดใส่อาแชอย่างเร่งร้อน

ฮ่วมลี่เห็นสภาพอันดุร้ายรุนแรงเช่นนี้ สร้างความตื่นตระหนกยิ่งร้องเตือนว่า "ระวัง" กลับเห็นอาแชขวางไม้ไผ่หวดจู่โจมออก เสียงฉาด ๆ สองครา ไม้ไผ่ของค่างขาวร่วงหล่นลงกับพื้น

ค่างขาวกู่ร้องดังยาวนาน กระโดดขึ้นบนยอดไม้ โลดลิ่วติดต่อกันหลายครา พุ่งตัวไปไกลหลายสิบวา ได้ยินเสียงค่างกู่เกรี้ยวกราดหวนโหยเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย

อาแชหันกายมาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"แป๊ะกงกงแขนหักทั้งสองข้าง ไม่ยอมมาเล่นกับข้าพเจ้าอีกแล้ว"

ฮ่วมลี่ถามโพล่งว่า

"ท่านฟาดแขนทั้งสองของมันหักไป?"

อาแชผงกศีรษะกล่าวว่า

“วันนี้แป๊ะกงกงดุร้ายยิ่ง โถมเข้ามาสามครั้งครา คิดทิ่มแทงสังหารท่าน”

ฮ่วมลี่กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

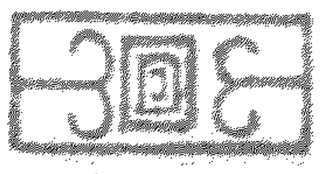
“มัน...มันคิดทิ่มแทงสังหารเรา? เพราะเหตุใด?”

อาแชสันศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

ฮ่วมลี่ลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น

‘หากมิใช่อาแชต้านทานมันไว้ ค่างขาวตัวนี้คิดทิ่มแทงสังหารเรานับว่าไม่เปลืองเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย’

เช้าวันที่สองในห้องกระบี่ของเจ้าแควันอ้วก อาแชมือถือไม้ไผ่หันหน้าหามือกระบี่ชั้นที่หนึ่งของแควันอ้วกจำนวนยี่สิบคน

ฮ่วมลี่ทราบว่าอาแชไม่รู้จักสอนคนใช้กระบี่อย่างไร ได้แต่ให้มือกระบี่แควันอ้วกลอกเลียนแบบเพลงกระบี่ของนาง

แต่แล้วไม่มีมือกระบี่แควันอ้วกใดสามารถรับมือนางเกินสามกระบวนท่า อาแชพอขยับไม้ไผ่ ฝ่ายตรงข้ามมิใช่ถูกทิ่มสกัดใส่ข้อมือกระบี่หลุดจากมือก็ถูกทิ่มแทงจุดสำคัญล้มระทวยลงกับพื้น

วันที่สอง ปรากฏมือกระบี่สามสิบคน พ่ายแพ้ใต้ไม้ไผ่ของนาง วันที่สาม มีมือกระบี่อีกสามสิบคน ถูกไม้ไผ่ของนางทิ่มสกัดข้อมือหัก กระดูกแขนหัก พ่ายแพ้ด้วยความทุลักทุเล

เมื่อถึงวันที่สี่ ฮ่วมลี่ตามตัวนางไปต่อสู้กับมือกระบี่แควันอ้วก อาแช

ก็หายสาบสูญ พอสืบเสาะถึงบ้านนางคงเหลือแต่บ้านร้างว่างเปล่า และแพะภูเขาสิบกว่าตัว ฮ่วมลี่จัดส่งผู้คนหลายร้อยคนออกค้นหาทั้งในและนอกเมืองกีคัง ปีนป่ายขึ้นเขารกร้าง แต่ก็ไม่พบพานโกวเนี้ยน้อยนางนี้แม้แต่เงา

มือกระบี่แคว้นอ้วกทั้งแปดสิบคนไม่ได้เรียนรู้เพลงกระบี่ของอาแชแม้สักท่าเดียว แต่ทั้งหมดเห็นเงาของเทพกระบี่กับตา ทุกผู้คนทราบแล้วว่าในแผ่นดินมีเพลงกระบี่อันลึกล้ำพิสดารเช่นนี้จริง ๆ

ดังนั้นผู้คนทั้งสิบแปดคนถ่ายทอดเงาของเพลงกระบี่ที่พอจับเค้าได้ให้แก่ผู้อื่น มาตรแม้นเพียงเป็นเงาของเทพกระบี่ เพลงกระบี่ของนักบู๊แคว้นอ้วกก็พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

ฮ่วมลี่ยังสั่งการให้ซิเจ็กควบคุมช่างฝีมือดี หลอมสร้างกระบี่คมกล้าพัน ๆ หมื่น ๆ เล่ม

สามปีให้หลัง เจ้าแคว้นอ้วกเกาเจี้ยง กรีธาทัพบุกแคว้นโง้ว ทำสงครามที่ริมทะเลสาบโหงวโอ้ว ทหารอ้วกห้าพันนายถือกระบี่ดาหน้าออกไปทหารโง้วเข้าสกัดกั้น ทั้งสองฝ่ายสัประยุทธ์ในระยะติดพัน กระบี่ของทหารอ้วกแลบแปลบปลาบ ทหารโง้วไม่อาจต้านติด ถูกฆ่าฟันล้มตายเป็นอันมาก

เจ้าแคว้นโง้วฮูชาถอยร่นถึงภูเขาอี้อฮั่งซัว ทหารอ้วกไล่ติดตามทำสงครามเป็นคำรบสอง ทหารโง้วยังไม่อาจต้านทานกระบี่ไวของทหารอ้วก ฮูชาประสบความปราชัย กระทำอัตวินิบาตกรรม กองทัพอ้วกจึงบุกเข้าเมืองโกวโซว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นโง้ว

ฮ่วมลี่นำมือกระบี่หนึ่งพันนายบุกเข้าตำหนักก้วงอัวเก็งของฮูชา นั่นเป็นสถานที่พักของไชซี ฮ่วมลี่นำองครักษ์หลายคนตรงเข้าตำหนัก

ร้องเรียกว่า

"อี้กวง อี้กวง"

เขาวิ่งผ่านระเบียงยาวสายหนึ่ง เสียงฝีเท้าบังเกิดเสียงสะท้อนดังกังวาน ที่แท้ใต้ระเบียงกลวงว่างเปล่า ไซซีมีฝีเท้าแช่มช้อย ทุกย่างก้าวเป็นจังหวะจะโคนดุจเสียงพิณสำเนียงขิม เป็นทำนองดนตรีอันไพเราะ ฮูชาจัดสร้างระเบียงยาวสายนี้เพื่อรับฟังเสียงฝีเท้าที่คล้ายกับเสียงดนตรีการของนางนั่นเอง

ที่สุดปลายของระเบียงยาว เสียงฝีเท้าที่คล้ายทำนองดนตรีดังขึ้นคล้ายเสียงพิณอันสดใส เสียงขิมอันร่าเริง ซุ่มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า

"เสียวแป๊ะ เป็นท่านจริง ๆ ?"

ฮ่วมลี่รู้สึกมีเลือดลมอุ่นระอุพลุ่งขึ้น ตอบรับว่า

"เป็นเรา เป็นเรา เรามารับท่านแล้ว"

เขาฟังออกว่าซุ่มเสียงตัวเองแหบพร่า คล้ายเป็นผู้อื่นกล่าววาจาคล้ายกับเป็นสำเนียงจากสุดแสนไกลก็ปาน

ฮ่วมลี่วิ่งโซซัดโซเซเข้าไป บนระเบียงยาวบังเกิดเสียงฝีเท้าที่คล้ายเสียงดนตรีดังในจังหวะเร่งร้อน เงาร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มสายหนึ่งโถมเข้ามาในอ้อมอกของเขาแล้ว

ราตรีวสันต์ชวนวาบหวาม กลิ่นบุปผชาติหอมกรุ่นในอุทยานโชยพัดผ่านม่านกั้น หอบเข้าตำหนักก้วงอัวเก็ง ฮ่วมลี่กับไซซีกำลังพร่ำพรรณนาถึงความคะนึงหา นับตั้งแต่แยกจากกัน

ทันใด ในความเงียบสงัดบังเกิดเสียงแพะร้องแมแมดังมาหลายครา

ฮ่วมลี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ลืมเลือนทัศนียภาพถิ่นเกิด เลี้ยงแพะภูเขาอยู่ในวังหรือ?"

ไซซียิ้มพลางสั่นศีรษะ นางก็ประหลาดใจอยู่บ้าง เหตุใดมีเสียงแพะร้อง แต่ยามอยู่เบื้องหน้าชายคนรัก นอกจากความรักอันนุ่มละมุนแล้ว ไม่ว่าความคิดใดล้วนไม่คงค้างอยู่ในจิตใจนานเกินไป นางยื่นมือออกช้า ๆ เกาะกุมมือซ้ายของฮ่วมลี่ไว้ โลหิตที่อุ่นระอุไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของทั้งสองอย่างเร่งร้อน

แต่แล้วยามนั้น ในรัตติกาลเงียบงันบังเกิดซุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ฮ่วมลี่ ท่านเรียกไซซีของท่านออกมา ข้าพเจ้าจะฆ่านาง!"

ฮ่วมลี่พลันผุดลุกขึ้น ไซซีรู้สึกว่ามือของเขาพลันกลับกลายเป็นเย็นเฉียบ ฮ่วมลี่จดจำออกว่านี่เป็นซุ่มเสียงของอาแช เสียงร้องของนางลอยข้ามกำแพงตำหนักอันสูงตระหง่านเข้ามาว่า

"ฮ่วมลี่ ฮ่วมลี่ ข้าพเจ้าจะฆ่าไซซีของท่าน นางหนีไม่รอดหรอก ข้าพเจ้าต้องฆ่าไซซีของท่านให้จงได้"

ฮ่วมลี่ทั้งแตกตื่นลนลาน ทั้งเคลือบแคลงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

'นางไฉนคิดฆ่าอี้กวง? อี้กวงไม่เคยล่วงเกินนางมาก่อน'

พลังบังเกิดปฏิภาณวูบ เข้าใจเรื่องราวในบัดดล

"นางมิใช่โกวเนี้ยชนบทที่ไม่รู้ความ นางชมชอบเราตลอดมา"

หลังความเคลือบแคลงสงสัยผ่านพ้น ต้องแตกตื่นลนลานยิ่งกว่าเดิม ในชีวิตฮ่วมลี่ไม่ทราบผ่านสถานการณ์คับขันมากน้อยเท่าใด ครั้งกระโน้นถูกกองทัพโง้วล้อมกักที่ภูเขาหวยกีซัว เสบียงหมดสิ้นกำลังหนุนถูกตัดขาด ยังไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงเช่นตอนนี้ ไซซีรู้สึกว่าฝ่ามือของเขาเปียกชุ่ม เต็มไปด้วยเหงื่อเย็นเยียบ รู้สึกว่าฝ่ามือของเขาสั่นสะท้าน

หากแม้นอาแชคิดฆ่าฮ่วมลี่ ฮ่วมลี่จะไม่กลัวเกรง แต่คนที่นางคิดฆ่า

"ฮ่วมลี่ ฮ่วมลี่ ข้าพเจ้าจะฆ่าไซซีของท่าน นางหนีไม่รอดหรอก"

ซุ่มเสียงของอาแชบัดเดี๋ยวอยู่ขวาถ่ายทอดเข้ามาจากนอกกำแพงตำหนัก

ฮ่วมลี่ระงับสติแล้วกล่าว

"เราจะไปพบคนผู้นี้"

พลันสลัดหลุดจากมือไซซีเบา ๆ สาวเท้าก้าวปราดไปยังประตูตำหนัก องครักษ์สิบแปดนายติดตามอยู่ด้านหลัง ทุกผู้คนล้วนได้ยินเสียงร้องเรียกของอาแช เห็นนางร้องเรียกชื่อฮ่วมได้ฮู ซึ่งเป็นวีรบุรุษล้มล้างแคว้นโง้วตรง ๆ ล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ฮ่วมลี่เดินออกจากประตูตำหนัก เห็นแสงจันทร์ปูลาดพสุธา สายตายามกวาดมองไม่พบเงาร่างผู้คน จึงกล่าวเสียงกังวานว่า

"อาแชโกวเนี้ย ขอเชิญท่านเข้ามา เรามีคำพูดคิดกล่าว"

รอบข้างเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง ฮ่วมลีกล่าวอีกว่า

"อาแชโกวเนี้ย ไม่พบกันเป็นเวลานาน ท่านสบายดีหรือ?"

แต่แล้วยังคงไม่ได้ยินเสียงตอบรับ ฮ่วมลี่รอคอยเป็นเวลานานไม่พบเห็นอาแชปรากฏกาย

ฮ่วมลี่สั่งเบา ๆ ต่อองครักษ์ ให้เรียกระดมทหารเกราะหนึ่งพันนาย มือกระบี่หนึ่งพันคนเฝ้ารักษาอยู่ทั้งในและนอกตำหนักก้วงอัวเก็ง ตัวเองกลับมาถึงเบื้องหน้าไซซี ทรุดกายนั่งลง ยึดกุมสองมือของนางไว้ไม่กล่าววาจาแม้สักคำเดียว

ระหว่างกลับจากหน้าประตูตำหนัก จนถึงข้างกายไซซี ในใจฮ่วมลี่บังเกิดความคิดขึ้นตลอดเวลา

'เราสั่งนางกำนัลนางหนึ่งปลอมเป็นอี้กวง ปล่อยให้อาแชฆ่านางดีหรือไม่? เรากับอี้กวงปลอมเป็นทหารอ้วกหลบหนีออกจากตำหนัก นับแต่นี้

ปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ ซ่อนตัวเร้นกายดีหรือไม่? เมื่ออาแชมาถึงเราจะฆ่าตัวตายที่เบื้องหน้านาง อภัยละเว้นอี้กวงดีหรือไม่? ไม่เช่นนั้นก็เรียกระดมมือเกาทัณฑ์สองพันนาย เฝ้ารักษาอยู่หน้าตำหนัก หากอาแชคิดบุกเข้ามาอย่างหักโหม ก็ระดมยิงเกาทัณฑ์สังหารนาง?'

แต่แผนทุกประการล้วนมีช่องโหว่ อาแชมีความดีความชอบต่อแควันอ้วก ไม่อาจหักใจฆ่านางเช่นกัน ฮ่วมลี่เหม่อมองดูไซซี ในใจพลันบังเกิดความอบอุ่น ครุ่นคิดขึ้น

'เราสองตกตายในลักษณะนี้ก็ประเสริฐ พวกเราทั้งสองก่อนตายในที่สุดได้อยู่ร่วมกันแล้ว'

เวลาผ่านพ้นไปอย่างแช่มช้า ไซซีรู้สึกว่ามือของฮ่วมลี่อบอุ่นขึ้น เขาไม่หวาดกลัวอีก บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น

แสงอุทัยขับไล่ความมืดมิด สาดลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา

ทันใด นอกประตำหนักบังเกิดเสียงตวาดว่าดังขึ้น จากนั้นเป็นเสียงเค้งคร้างเปรื่องปร่างไม่ขาดหู นั่นเป็นเสียงอาวุธร่วงหล่นลงกับพื้น

ซุ่มเสียงนี้ดังมาจากนอกประตูตำหนัก คล้ายอสรพิษยาวเหยียดตัวหนึ่งเลื้อยปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว บนระเบียงยาวก็บังเกิดเสียงอาวุธร่วงหล่นดังขึ้น ทหารเกราะหนึ่งพันนาย และมือกระบี่หนึ่งพันคนยังไม่อาจสกัดขัดขวางอาแชได้

ได้ยินอาแชร้องเรียกว่า

"ฮ่วมลี่ ท่านอยู่ที่ใด?"

ฮ่วมลี่กวาดมองไซซีแวบหนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า

"อาแช เราอยู่ที่นี้"

คำ "นี้" เพิ่งขาดหาย เสียงฉี่พลันดัง ม่านประตูฉีกขาดจากกัน คนชุดเขียวสายหนึ่งเหินปราดเข้ามา คืออาแชเอง ไม้ไผ่ในมือขวานางก็จ่อใส่

อาแชจับจ้องมองรูปโฉมของไซซี แววอำมหิตบนใบหน้าสิ้นสูญสลายทีละน้อย กลับกลายเป็นความผิดหวังและท้อแท้ ค่อยกลับกลายเป็นตื่นเต้นเลื่อมใส กลับกลายเป็นเทิดทูน ยกย่อง พึมพำว่า

"ใน...ในแผ่นดินกลับมี...มีหญิงงามเช่นนี้ ฮ่วมลี่ นาง...นางยังงดงามกว่า...กว่าที่ท่านบอกบรรยายอีก"

พลันบิดเอวอ้อนแอ้นส่งเสียงกู่ดังสดใส พุ่งร่างทะลวงหน้าต่างออกไป

เสียงกู่อันสดใสเคลื่อนห่างออกไปอย่างรวดเร็ว ห่างหายไปทุกขณะแผ่วเบาลงทุกขณะ หางเสียงยังดังสะท้อน เนิ่นนานไม่ขาดหาย

องครักษ์หลายสิบคนวิ่งปราดถึงหน้าประตู หัวหน้าองครักษ์น้อมกายกล่าวว่า

"ได้ฮูปลอดภัยไร้อันตรายกระมัง?"

ฮ่วมลี่โบกมือคราหนึ่ง เหล่าองครักษ์พากันล่าถอยไป ฮ่วมลี่กุมมือของไซซีกล่าวว่า

"พวกเราผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าราษฎรธรรมดา เราท่านจะไปแจวเรือที่ทะเลสาบไท้โอ้ว ไม่ขอกลับแควันอ้วกอีก"

ดวงตาของไซซีทอประกายอย่างเป็นสุข แต่แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อยยกมือเกาะกุมหัวใจ ไม้ไผ่ของอาแชแม้ไม่ได้ทิ่มแทงใส่นาง แต่พลังที่แผ่พุ่งจากปลายไม้ไผ่ได้ทำร้ายหัวใจของนาง

สองพันกว่าปีมานี้ ชนชาวโลกล้วนทราบว่าภาพไซซีกุมหัวใจ เป็นอิริยาบถที่สวยงามที่สุดในแผ่นดิน

ดาบอวงเดือนตอ

ชายฉกรรจ์ในอาภรณ์ชุดรัดกุมสี่คนยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ สกัดขวางทางสัญจรไว้

หากเป็นผู้เข้มแข็งแห่งค่ายภูเขาบนเส้นทางมิจฉาชีพต้องไม่มีเพียงสี่คน หรือในป่าสนที่ดำทะมึน ยังซุ่มซ่อนด้วยกำลังคนจำนวนมาก หากเป็นโจรเล็กโจรน้อยที่คอยดักปล้นสะดม พบเห็นขบวนคุ้มกันภัยอันกล้าแข็งถึงเพียงนี้ มีแต่หลบลี้หนีห่าง ไฉนยังกล้าสกัดขวางทาง หรือว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม มุ่งเป้าหมายมาที่ตนเอง?

เมื่อสำรวจมองผู้คนทั้งสี่ คนทางซ้ายสุดร่างเล็กสันทัด ปลายคางแหลมเสี้ยม ในมือถือฉมวกเหล็กกล้าคู่หนึ่ง

คนที่สองทั้งสูงทั้งอ้วนฉุ คล้ายเจดีย์เหล็กหลังหนึ่ง เบื้องหน้าจัดวางป้ายหินก้อนหนึ่ง บนป้ายหินจารึกข้อความ “ที่ฝังศพอึ้งเซ้งปึ้ง” นี่ย่อมเป็นป้ายสสานก้อนหนึ่ง ไม่ทราบจัดวางอยู่เบื้องหน้าด้วยเจตนาใด อีกประการไม่เคยได้ยินว่าในยุทธจักรมีผู้อาวุโสนามอึ้งเซ้งปึ้งแต่ประการใด

คนที่สามรูปร่างปานกลาง หน้าขาวเกลี้ยงเกลา หากมิใช่ฟันในปากโผล่พ้นออกนอกริมฝีปากหนึ่งนิ้ว จมูกยุบต่ำเข้าไปครึ่งนิ้ว สมควรนับเป็นบุคคลที่หล่อเหลา ในมือถือค้อนดาวตกคู่หนึ่ง

คนทางขวาสุดเป็นชายกลางคนลักษณะคล้ายคนอมโรค สวมเสื้อผ้าซอมซ่อ ปากคาบกล้องยาเส้นอันหนึ่ง สองตาคล้ายหลับคล้ายลืม ในปากพ่นควันยาวออกมาช้า ๆ หาได้เห็นขบวนคุ้มกันภัย ซึ่งมีจำนวนเจ็ดสิบกว่าคนอยู่ในสายตาไม่

ผู้คนสามคนแรกยังพอทำเนา คนอมโรคนี้คงต้องเป็นศัตรูเข้มแข็งที่มีกำลังภายในลึกล้ำผู้หนึ่ง พริบตานั้นคำเล่าลือนานัปการในยุทธจักรประดังเข้าสู่ห้วงสมอง....สตรีชราผมขาวนางหนึ่งปลิดชีวิตผู้คุ้มกันภัยห้าคนด้วยมือเปล่า ปล้นชิงสินค้าคุ้มกันภัยรายใหญ่ไป....ขอทานชราผู้หนึ่งอาละวาดที่ทำการกรมการเมืองไท่ง้วน เด็ดศีรษะของนายอำเภอ พลันจากไปจนไร้ร่องรอย...โกวเนี้ยใหญ่สะคราญโฉมนางหนึ่งโค่นเตียได้คุ้งซือ (ครูมวยแซ่เตีย)เมืองได้ทัง ซึ่งมีชื่อเสียงยืนยงมายี่สิบกว่าปีพ่ายแพ้

สรุปแล้วยิ่งเป็นบุคคลที่มีรูปโฉมธรรมดา ไม่นำพาปรารมภ์ ยิ่งมีวิทยายุทธ์สูงส่ง ดังนั้นในยุทธจักรมีคำพังเพย “คนจริงไม่เผยโฉม เผยโฉมมิใช่คนจริง”

หัวหน้าใหญ่สำนักคุ้มกันภัยอุ้ยซิ่งเปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมี) แห่งเมืองไซอัน (ซีอาน) มณฑลเซียมไซ ฉายาทิเปียงติ่งโป๊ยฮึง (แส้เหล็กสยบแปดทิศ) จิวอุ้ยซิ่ง มองคนอมโรคที่หลับตาสูบกล้องยาเส้นอดรีรอลังเลมิได้ เลื่อนมือแตะห่อผ้าที่กลางหลังอย่างลืมตัว

คราครั้งนี้จิวอุ้ยซิ่งคุ้มกันภัยสินค้าเป็นเงินสิบหมื่นตำลึง นั้นเป็นพ่อค้าเกลือเมืองไซอัน นามอวงเต็กยังว่าจ้างคุ้มครองส่ง เงินสิบหมื่นตำลึงเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ที่แล้วมาสำนึกคุ้มกันภัยสัจจะบารมี เคยคุ้มกันเงินยี่สิบหมื่นตำลึง ทั้งยังเคยคุ้มกันเงินสี่สิบหมื่นตำลึง เรื่องทรัพย์สินเงินทองไม่นับเป็นอย่างไรได้ นับตั้งแต่ออกจากเมืองไซอัน ที่มันอาทรร้อนใจเพียงแต่เป็นดาบสองเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในห่อผ้ากลางหลังเอง

เมื่อค่ำคืนก่อน ข้าหลวงใหญ่มณฑลเซียมไซ นามเล้าอีหงีเล้าตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล้า) เรียกตัวมันเข้าพบที่จวนข้าหลวง จิวอุ้ยซิ่งแม้มีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร แต่ขุนนางบ้านเมืองที่เคยพบพานมาอย่างมากเพียงเป็นนายอำเภอเมือง คราครั้งนี้ข้าหลวงใหญ่เรียกตัวเข้าพบ ย่อมเป็นเกียรติประวัติอย่างสูง อดประหม่าลนลานมิได้

คำพูดของเล้าตั่วนั้งที่กล่าวกับมัน ไม่ทราบทบทวนย้ำอยู่ในใจกี่ร้อยเที่ยว ที่แท้เล้าตั่งนั้งกล่าวกับมันว่า

"จิวเปียเท้า (หัวหน้าคุ้มกันภัยแซ่จิว) ดาบคู่นี้เรียกว่าอวงเอียตอ (ดาบนกเป็ดน้ำ)* มีความสำคัญใหญ่หลวง ท่านเก็บรักษาให้ดี ระหว่างที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันยังทรงอยู่ในฐานะป้วยเล็ก (องค์ชายของแมนจู) ก็ลอบส่งคนสนิทออกค้นหาดาบคู่นี้ หลังจากขึ้นครองบัลลังก์มังกร ทรงมีราชโองการลับ บัญชาให้ข้าหลวงทั้งสิบแปดมณฑลดำเนินการค้นหา แต่ดาบวิเศษคู่นี้ถูกคนร้ายสองคนนั้นซุกซ่อนไว้ ไม่ว่าสืบหาอย่างไรเฉกเช่นก้อนหินถมลงสู่ท้องทะเลใหญ่ โชคดีที่บรรพบุรุษเราสร้างสมบุญกุศลไว้ อีกทั้งบุญญาธิการของฮ่องเต้ ในที่สุดถูกเราหาพบ สำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมีของพวกท่านมีผลงานเป็นที่น่าไว้วางใจ ดังนั้นมอบหมายให้ท่านคุ้มครองส่งดาบอวงเอียตอคู่นี้เข้านครหลวง ระหว่างทางห้ามมิให้แพร่งพรายแม้สักครึ่งคำ เมื่อท่านส่งดาบวิเศษคู่นี้ถึงนครหลวงโดยปลอดภัย เมื่อขากลับมาเราย่อมสมนาคุณอย่างงาม"

---

*อวงเอียคือนกเป็ดน้ำ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าเป็นแมนดารินมีรูปร่างคล้ายเป็ด แต่ตัวเล็กกว่า ปากแบนคอยาว ตีนเป็นพังผืด ว่ายน้ำเก่ง ปีกยาวสามารถบินได้ ตัวผู้เรียกว่าอวง มีขนสีต่าง ๆ หลังหัวมีขนงอนยาวสีทองแดง ตัวเมียเรียกว่าเอีย ตัวสีน้ำตาลอมเทา ชมชอบอยู่เป็นคู่ตามริมแม่น้ำ ค้านวรรณคดีมักนำมาเปรียบเปรยคู่สามีภรรยาที่รักใคร่สนิทสนมกัน

นามยิ่งใหญ่ของดาบอวงเอียตอ จิวอุ้ยซิ่งเคยได้ยินซือแป๋บ่งบอกแต่แรกว่า

"ดาบอวงเอียตอหนึ่งยาวหนึ่งสั้น ในดาบซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ ผู้ที่ได้ครอบครองทั้งต่ำใต้จะไร้ผู้ต่อต้าน"

คำ "ต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน" เป็นยอดปรารถนาของผู้ฝึกวิชาบู๊ทุกรูปนาม ตอนที่จิวอุ้ยซิ่งได้ยินได้ฟัง ยังไม่เชื่อถือโดยสนิทใจว่า ในโลกมีดาบอวง-เอียตออะไรนั่น ซึ่งซุกซ่อนความลับที่ส่งเสริมให้ต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน มิคาดเล้าตั่วนั้งกลับได้รับดาบอวงเอียตอจริง ๆ มิหนำซ้ำมีบัญชาให้มันคุ้มครองส่งเข้าสู่นครหลวง เพื่อถวายต่อฮ่องเต้

ดาบคู่นี้ใช้ผ้าเหลืองห่อหุ้มไว้อย่างแน่นหนา ประทับตราครั่งของท่านข้าหลวง จิวอุ้ยซิ่งย่อมต้องการดูว่าดาบวิเศษมีลักษณะอย่างไร หากว่าโชคดีล่วงรู้ความลับในดาบ ทิเปียงติ่งโป๊ยฮึง (แส้เหล็กสยบแปดทิศ) กลับกลายเป็นทิเปียงก่ายทีแอ๋ (แส้เหล็กครอบคลุมแผ่นดิน) ย่อมยิ่งประเสริฐสุด แต่ผู้ใดกล้าแกะประทับตราครั่งของท่านข้าหลวงโดยพลการ จิวอุ้ยซิ่งนับไปนับมาพบว่าตัวเองมีศีรษะเพียงหัวเดียวเท่านั้น

เล้าตั่วนั้งยังจัดส่งองครักษ์คนสนิทสี่คน ปลอมเป็นเปียซือ (ผู้คุ้มกันภัย) ติดตามอยู่ในขบวนคุ้มกันภัย กล่าวได้ว่ามาช่วยเหลือ และกล่าวได้ว่ามาเฝ้าคุมเชิง ก่อนที่ขบวนคุ้มกันภัยจะออกเดินทาง จวนข้าหลวงก็จัดส่งพนักงานหลายคนมา "เชิญ" คนในครอบครัวของมันทั้งสิบสองชีวิตไปยังค่ายทหาร อ้างว่าหลังจากที่จิวจงเปียเท้าขึ้นนครหลวง ทางบ้านขาดผู้คนคอยดูแล กริ่งเกรงมันไม่อาจวางใจ ดังนั้นรับตัวคนในครอบครัวของมันไป

จิวอุ้ยซิ่งคลุกคลีในยุทธจักรเป็นเวลานาน ความนัยของเรื่องนี้ไหนเลยไม่ทราบได้ นั่นมิใช่จิวจงเปียเท้าไม่วางใจในครอบครัว หากแต่เล้า-

ตั่วนั้งไม่วางใจดาบวิเศษคู่นี้ ดังนั้นรวบตัวมารดาชราและบุตรภรรยาของมันไปเป็นตัวประกัน หากว่าเกิดปัญหาดาบอวงเอียตอคู่นี้ในระหว่างทางไม่เพียงแต่ตัวเองศีรษะหลุดจากบ่า ผู้คนในครอบครัวก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป

ในชีวิตจิวอุ้ยซิ่งผ่านคลื่นลมมาไม่น้อย เคยประพฤติเป็นผู้กล้าลดตัวเป็นหมี หมา ตัดศีรษะของผู้อื่น ขาดเพียงแต่ศีรษะของตัวเองยังไม่ได้ถูกปลิดปลง นับเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน แต่ไม่เคยแตกตื่นยินดีเช่นการคุ้มกันสินค้าเที่ยวนี้มาก่อน

มันหวนนึกถึงหากคุ้มครองส่งดาบวิเศษถึงนครหลวงโดยปลอดภัย เล้าตั่วนั้งเคยออกปากว่าจะสมนาคุณอย่างงาม ย่อมไม่คืนคำ ไม่แน่ว่าฮ่องเต้ยามโสมนัสจะทรงแต่งตั้งมันเป็นขุนนาง เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลจากจิวจงเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่แซ่จิว) เป็นจิวตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่จิว)

เส้นทางจากเมืองไซอันถึงนครหลวงบอกว่าไกลไม่ไกล บอกว่าใกล้ไม่ใกล้ ตลอดรายทางมีค่ายโจรสามสี่สิบแห่ง หากเป็นชาวมิจฉาชีพธรรมดา มันผู้มีฉายาแส้เหล็กสยบแปดทิศยังไม่เห็นอยู่ในสายตา มาตรว่าไม่ถึงกับสยบแปดทิศ สมควรสยบมารดามันสักหนึ่งทิศครึ่งทิศได้ ปัญหาอยู่ที่คำ “ได้รับดาบอวงเอียตอต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน” เกรงว่าจะกระตุ้นให้ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มบังเกิดความคิดช่วงชิงขึ้น

ดังนั้นจิวอุ้ยซิ่งเปลือกนอกคุ้มกันเงิน แท้ที่จริงซุกซ่อนดาบวิเศษต่อให้เงินคุ้มกันสูญหายขอเพียงจัดส่งดาบวิเศษถึงนครหลวง ก็หาเป็นไรไม่ พอได้เป็นขุนนาง จิวตั่วนั้งนั่งประจำการ เงินทองก็ไหลมาเทมา ไหนเลยไม่มีปัญญาชดใช้เงินสิบหมื่นตำลึง อย่าว่าแต่ขุนนางมีแต่แบมือรับเงินไม่เคยชดใช้เงินมาก่อน

จิวอุ้ยซิ่งเลื่อนมือซ้ายแตะแส้เหล็กที่ล้อมคาดเอว ถลึงมองชายฉกรรณ์ที่ชวางหน้าทั้งสี่ ในที่สุดส่งเสียงกระแอม ประสานมือกล่าวว่า

"เราผ่านท้องที่ของท่าน ไม่ได้ไปเยี่ยมคำนับสหายทั้งหลาย นับว่าเสียมารยาทยิ่ง ยังหวังสหายให้อภัย"

ปากกล่าววาจาในใจตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ ไม่ลงมือก็ประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นปีศาจอมโรคผู้นี้ยากตอแยอยู่บ้าง ในยุทธจักรก็มีคำพังเพย "ระวังตัวไปได้ทุกแห่งหน วู่วามยากสัญจรแม้สักก้าวเดียว"

ได้ยินคนอมโรคส่งเสียงไอ ยกมือซ้ายกุมอกไว้ เป็นคนผอมเล็กขยับฉมวกเหล็กกล้า ส่งเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"คำนับโขกศรีษะกลับไม่ต้อง ท่านคุ้มกันของวิเศษใดทิ้งไว้ให้กับพวกเราเถอะ"

จิวอุ้ยซิ่งใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ขณะที่รถสินค้าออกเดินทาง แม้กระทั่งเปียซือที่ใกล้ชิดที่สด เพียงทราบว่าสินค้าเที่ยวนี้เป็นเงินคุ้มกัน คนผู้นี้ไฉนล่วงรู้ว่าเราคุ้มกันของวิเศษ คำพังเพยว่าไว้ "เจตนาดีไม่มา เจตนาร้ายจึงหา" สมควรระมัดระวังกว่านี้'

ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"อภัยที่เราตาต่ำ ขอเรียนถามฉายานามของสหายทั้งสี่ท่าน"

คนผอมเล็กนั้นกล่าวว่า

"ท่านบ่งบอกมาก่อน"

"เราแซ่จิวนามอุ้ยซิ่ง สหายในยุทธจักรขนานฉายาว่าทีเปียติ่งโป๊ยฮึง (แส้เหล็กสยบแปดทิศ)"

คนอมโรคนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ฉายานามนี้ต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไข เปลี่ยนคำ 'ติ่ง' (สยบ) เป็น 'ไป่' (กราบกราน)"

คนผอมเล็กนั้งงงันวูบจึงกล่าว

"เปลี่ยนเป็นไป่ (กราบกราน)? ผู้แซ่จิว ตั่วกอ (พี่ใหญ่) เราเปลี่ยนฉายาท่าน เรียกว่าทิเบียไป่โป๊ยฮึง (แส้เหล็กกราบกรานแปดทิศ) ตั่วกอเราคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

กล่าวจบคนทั้งสี่หัวร่อดัง ๆ ออกมา

จิวอุ้ยซิ่งหวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำพังเพย "ข่มกลั้นโทสะชั่วแล่นรอดพันเคราะห์เป็นร้อยวัน" ดังนั้นข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

"ล้อเล่นแล้ว ท่านทั้งสี่เป็นผู้ห้าวหาญเส้นทางใดก่อตั้งค่ายบนภูเขาลูกใด ตั่วตึงแก (หัวหน้าใหญ่) เป็นท่านใด?"

คนผอมเล็กชี้มือไปยังคนอมโรค กล่าวว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ แต่อย่าได้แตกตื่นจนลนลาน ตั่วกอเราอิงเฮี้ยซิ้งเล้ง (มังกรเทพยดาควันเมฆรุ้ง) เซียวเอี้ยวจื้อ ยี่กอ (พี่รอง) เราซังเจี้ยไคปี (ฝ่ามือคู่เบิกป้ายหิน) เซี้ยเชี่ยงฮวง ซากอ (พี่สาม) เราลิ้วแซกั้วง้วย (ดาวตกไล่ขับจันทร์) ฮวยเกี่ยมเอี้ย เราฉายาโป๊ยโป่วกั้วเซี้ยงไซ่จวงซู่ ตะเซาะบ้ออุ้ง ต๊กคาจุ้ยเจี่ยปวย ซังชิ่งก่ายฉิกแซ่ (แปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจวงซู่ เหยียบหิมะไร้รอย เท้าเดียวเหินเหนือน้ำ ฉมวกคู่คลุมเจ็ดมณฑล) ก่ายเจ็กเม้ง

จิวอุ้ยซิ่งยิ่งรับฟังยิ่งตื่นเต้นสงสัย หวนนึกถึงชื่อฉายาคนผู้นี้ไฉนพิรี้พิไรยืดยาวถึงเพียงนี้ ได้ยินคนผอมเล็กกล่าวสืบต่อ

"พวกเราทั้งสี่สาบานเป็นพี่น้อง ประกอบวีรกรรมปล้นคนรวยเจือจานคนยากไร้ ในยุทธจักรขนานฉายาว่าไท้งักสี่เฮียบ (สี่ผู้กล้าเขาไท้งัก)

จิวอุ้ยซิ่งครุ่นคิดในใจ

'ฟังจากฉายาคนทั้งสี่ คาดว่าคนเตี้ยเล็กมีตัวเบาสูงเยี่ยม ชายฉกรรจ์นั้นมีพลังฝ่ามือกล้าแข็ง คนหน้าขาวมีความสำเร็จด้านค้อนดาวตกเป็นพิเศษ

ฉายามังกรเทพยดาควันเมฆรุ้งเชียวเอี้ยวจื้อยิ่งมีศักดิ์ศรีเป็นอาวุโสชาวบู๊ลิ้มฉายาสี่ผู้กล้าเขาไท้งักไม่เคยได้ยินมา แต่เมื่อมีคำ “เฮียบ” (ผู้กล้า) คงมีความเป็นมาเหนือธรรมดา ในยุทธจักรก็มีคำพังเพย “ยินยอมไม่รู้จักหนังสือ มิอาจไม่รู้จักผู้คน”’

ดังนั้นยังคงประสานมือกล่าวว่า

“นับถือมานาน สำนักคุ้มกันภัยเรากับผู้กล้าทั้งสี่ไม่มีข้อบาดหมางขอได้โปรดหลีกทาง โอกาศหน้าย่อมต้องไปเยี่ยมคำนับ”

ก่ายเจ็กเม้งกระทบกระแทกฉมวกคู่ บังเกิดเป็นเสียงติงตัง กล่าวว่า

“คิดหลีกทางไม่ยากเย็น พวกเราก็ไม่ต้องการเงินคุ้มกันของท่าน เพียงขอหยิบยืมของวิเศษสักเล็กน้อยเท่านั้น”

“ของวิเศษอันใด?”

ก่ายเจ็กเม้งหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

“ท่านถามไถ่เรา นับว่าประหลาดแท้ ท่านเองไม่ทราบ เราไหนเลยทราบได้?”

จิวอุ้ยซิ่งรับฟังถึงตอนนี้ ทราบว่าเรื่องราวในวันนี้ไม่อาจเลิกราโดยสันติ สี่ผู้กล้าเขาไท้งักมาเพราะดาบอวงเอียตอที่กลางหลังของตัวเองทั้งคู่

ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

‘ในยุทธจักรมีคำพังเพย “ไว้ไมตรีไม่ลงมือ ลงมือไม่ไว้ไมตรี” คนทั้งสี่นี้พอลงมือต้องเป็นท่าไม้ตายอันร้ายกาจ’

ดังนั้นดึงแส้เหล็กทั้งคู่ออกมาช้า ๆ กล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เราขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของสี่ผู้กล้าเขาไท้งักไม่ทราบท่านใดลงมือก่อน?”

มันเหลียวหน้าไปกวักมือคราหนึ่ง เปียซือห้าคนและองครักษ์จากจวนข้าหลวงทั้งสี่พากันเดินเข้าใกล้ จิวอุ้ยซิ่งกล่าวเบา ๆ

"ยามลงมือต่อโจรมิจฉาชีพ ไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์อันใด ทั้งหมดกลุ้มรุมใส่โดยพร้อมเพรียง ในยุทธจักรมีคำพังเพย 'ขอเพียงมีคนมากยกซุ้มประตูข้ามลำธารได้'"

ในใจกลับลอบตกลงใจ ปล่อยให้พวกมันรับมือสี่ผู้กล้าเขาไท้งักตัวเองแหวกทางหลบหนี คุ้มครองส่งดาบอวงเอียตอถึงนครหลวง

ได้ยินก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"เปียเท้าใหญ่ เราคือฉมวกคู่ครอบคลุมเจ็ดมณฑลขอสู้กับแส้เหล็กสยบแปดทิศท่าน พวกเราทั้งสองต่อสู้กันสักเจ็ดสิบแปดสิบกระบวนท่า"

พลางขยับกายวูบ ชิงสะอึกเข้ามา จิวอุ้ยซิ่งกลับไม่ลงจากหลังม้ายกแส้เหล็กขึ้นปิดป้อง ใช้ออกด้วยท่าท้อยิ้งโต๊ะซวก (ชิงหอกยาวในสวนท้อ) ปิดสกัดฉมวกของมันพันห่างไป สองเท้าหนีบท้องม้า บังคับม้าพุ่งตัวออกไป

ก่ายเจ็กเม้งร้องว่า

"เปียเท้าใหญ่คิดหนีแล้ว"

จิวอุ้ยซิ่งเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เราคิดไปชมดูว่า ยังมีกำลังซุ่มซ่อนหรือไม่"

พลางไสม้าควบขับออกไป ฮวยเกี่ยมเอี้ยชัดพุ่งค้อนดาวตกออกมุ่งใส่กลางหลังมัน จิวอุ้ยซิ่งหวดแส้ข้างซ้ายกลับหลัง ใช้ออกด้วยท่าแม้เม่ง-ซาแจ่ (ฝ่าสามค่ายยามวิกาล) เสียงดังเมื่อผลักกระแทกค้อนดาวตกพันห่างไป

จิวอุ้ยซิ่งพอปะทะอาวุธกับก่ายเจ็กเม้งและฮวยเกี่ยมเอี้ย รู้สึกว่ากระ-บวนท่าของทั้งสองไม่ลึกล้ำเท่าใด กำลังภายในก็ธรรมดาสามัญ ยามนั้นเหลียวหน้ามอง เห็นเซียวเอี้ยวจื้อยังยืนพิงลำต้นไม้ มือถือกล้องยาเส้นเห็นเหล่าเปียซือรายล้อมสามในสี่ผู้กล้าเขาไท้งักไว้ ยังมีสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร ต้องฉุกคิดขึ้น

'รอจนเซียวเอี้ยวจื้อนั้นลงมือเราก็ไม่อาจปลีกตัวจากไป ในยุทธจักร

มีคำพังเพย "ฟ้าใสไม่ยอมจากไป รอจนฝนสาดใส่ศีรษะ"'

ดังนั้นวกมือใช้ปลายแส้เหล็กทิ่มตะโพกม้า ม้าคู่ขาวิ่งตะบึงเต็มที่ กลับเห็นเชียวเอี้ยวจื้อตวัดมือขวาซัดอาวุธลับมันมะเมื่อมสิ่งหนึ่งมาถึง

จิวอุ้ยซิ่งยกแส้เหล็กต้านปะทะ ได้ยินเสียงฉาด อาวุธลับนั้นกลับเกาะติดกับแส้เหล็กไม่กระดอนออกไป สร้างความตื่นตระหนกแก่มันกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

'เชียวเอี้ยวจื้อผู้นี้เป็นยอดฝีมือจริง ๆ แม้กระทั่งอาวุธที่ใช้ก็ผิดแผกแตกต่าง สมดังคำพังเพย "ยอดฝีมือพอเคลื่อนไหว ก็ทราบระดับฝีมือได้"'

ม้าพ่วงพีวิ่งห้อไม่หยุดยั้ง ควบทะยานออกจากป่าสน จิวอุ้ยซิ่งเห็นไม่มีผู้คนไล่ติดตามมาค่อยระงับสติลง เมื่อมองดูอาวุธลับที่เกาะติดกับแส้เหล็กที่แท้เป็นรองเท้าขาดเปื้อนโคลนข้างหนึ่ง ดังนั้นแนบติดกับตัวแส้ไม่ร่วงหลุดไป สร้างความตื่นตระหนกแก่มันกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

'ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มปลิดใบซัดบุปผาบิน ก็สามารถทำร้ายคน มันซัดรองเท้าขาดมา ไม่ทำร้ายเราถึงแก่ชีวิต แสดงว่ายั้งมือไว้ไมตรี'

ยามกะทันหันไม่อาจตกลงใจว่า สมควรควบม้าสืบต่อหรือสงบจิตใจรอดูเหตุการณ์ ทันใด ในป่าสนบังเกิดเสียงร้องราวสุกรถูกเชือดคราหนึ่ง จากนั้นตกอยู่ในความเงียบสงัด เสียงอาวุธกระทบกันล้วนขาดหาย

จิวอุ้ยซิ่งตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'หรือเพียงชั่วพริบตา เหล่าเปียซือและองครักษ์ทั้งสี่ล้วนถูกสี่ผู้กล้าเขาไท้งักฆ่าด้วยอำมหิต?'

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเรียกว่า

"จงเปียเท้า....จงเปียเท้า....."

ฟังจากซุ่มเสียงแสดงว่าเป็นเตียเปียซือ (ผู้คุ้มกันภัยแซ่เตีย)

จิวอุ้ยซิ่งลูบคลำห่อผ้าที่ห่อหุ้มดาบอวงเอียตอที่กลางหลัง หาได้ตอบ

คำไม่ หวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำพังเพย “คิดเฉลียวฉลาด ให้คอยสดับฟัง ยืนห่างไกลกว่าเดิม มองเห็นชัดถนัดตา” ชั่วครู่ให้หลังมีคนร้องอีกว่า

“จงเปียเท้ารีบกลับมา โจรร้ายเตลิดเปิดหนีถูกพวกเราขับไล่เตลิดเปิดหนีแล้ว”

จิวอุ้ยซิ่งงงงันวูบ เข้าใจว่าไม่มีเรื่องง่ายดายปานนี้ ยามนั้นดึงบังเหียนหันหัวม้า เห็นพนักงานรับใช้ผู้หนึ่งวิ่งตะบึงออกจากป่าสน โห่ร้องว่า

“จงเปียเท้า เป้าหมายเปิดหนีไป ล้วนแล้วแต่เป็นเศษสวะใช้การไม่ได้”

จิวอุ้ยซิ่งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ถามย้ำคำหนึ่งพนักงานรับใช้นั้นกล่าวว่า

“ทั้งหมดฮือเข้าไปสู้ศัตรูอย่างอาจหาญ ปีศาจจอมโรคนั้นถูกเตียเปียซือฟันใส่ดาบหนึ่ง โลหิตฉีดพุ่งจากหัวไหล่ โจรทั้งสี่ล้วนเตลิดเปิดหนีไป”

จิวอุ้ยซิ่งเห็นเรื่องราวไม่แปลกปลอม สร้างความยินดียิ่ง กระตุ้นม้ากลับเข้าป่าสน ปากกล่าวว่า

“นอกป่าสนมีกำลังซุ่มซ่อนสิบกว่าคน ถูกเราไล่ล่าฆ่าฟันจนกระเจิดกระเจิงไปสิ้น”

ขณะที่พูดปด อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ หวนนึกถึงคำ “เป็นโจรใจระแวง ผายลมใบหน้าแดง” ตัวเองสมควรระงับสติ อย่าให้ผู้คนพบเห็นพิรุธได้

เตียเปียซือชูดาบต่อมัน กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“สี่ผักล้าเขาไท้งักอันใด ที่แท้ประโคมโอ่ว่นวาย”

เหล่าเปียซือและองครักษ์จวนข้าหลวงหัวร่อครืนออกมา จิวอุ้ยซิ่งมองดูป้ายสุสานที่ทิ้งอยู่บนพื้น ยังไม่เข้าใจกระจ่าง พลันได้ยินหลังป่าสนบังเกิดเสียงร้องโอดโอยดังมา ดังนั้นร้องว่า

“เป็นโจรร้ายที่รับบาดเจ็บ”

ทุกผู้คนฮือเจ้าไปดุจสายลม ได้ยินเสียงครวญครางดังจากพงหนามแถบหนึ่ง ผู้คนหลายสิบคนกระจายกำลังออกรายล้อมพงหนามเอาไว้ จิว-อุ้ยซิ่งตวาดว่า

"โจรลักเล็กขโมยน้อย รีบออกมาเถอะ"

เสียงครวญครางในพงหนามยิ่งดังกว่าเดิม จิวอุ้ยซิ่งตวัดมือวูบชัดเกาทัณฑ์สั้นที่ซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเข้าไป คนในพงหนามแผดร้องคำหนึ่ง แสดงว่าถูกเกาทัณฑ์แขนเสื้อชัดใส่

พนักงานสองคนโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง ถือดาบสะอึกเข้าไปกระชากคนผู้นั้นออกมา ทุกผู้คนเพ่งตามองต้องหันมามองหน้ากันอย่างตะลึงลาน

ที่แท้คนผู้นี้คือคนอ้วนใหญ่อวงเอี้ยมเซียง (พ่อค้าเกลือแซ่อวง) ซึ่งว่าจ้างให้คุ้มกันส่งเงินสิบหมื่นตำลึง ในยุทธจักรมีคำพังเพย "สิบคนอ้วนเก้าคนร่ำรวย คนอ้วนฉุไม่เห็นตะโพก" อวงเอี้ยมเซียงนี้กลับยังมีตะโพก เพียงแต่บนตะโพกปักไว้ด้วยเกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่ง

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักซ่อนตัวอยู่ในป่าทึบ รอจนขบวนของสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมีจากไปไกล ค่อยกลับออกมา ฮวยเกี่ยมเอี้ยฉีกชายเสื้อพันบาดแผลดาบที่หัวไหล่ของเซียวเอี้ยวจื้อ เซี้ยเชี่ยงฮวงกล่าวถามว่า

"ตั่วกอ ไม่เป็นไรกระมัง"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร พวกเราคนน้อยสู้พวกมากไม่ได้ ไม่นับว่าเสื่อมเสียหน้า"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกล่าวว่า

"เราบอกว่าศัตรูมีกำลังแข็งกล้า ยากที่จะต่อกรได้ เล่ายี่ (คนที่สอง) พานคิดออกศึก เป็นเหตุให้ตั่วกอรับบาดเจ็บ"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"คนโสโครกขบวนนี้เลอะเลือนยิ่ง ได้ยินนามยิ่งใหญ่ของพวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักกลับไม่ล่าถอย ยังมีหนทางอันใด"

เซียวเอี้ยวจื่อกล่าวว่า

"นี่ไม่อาจโทษว่ายี่ตี๋ (น้องรอง) คิดปล้นชิงของวิเศษ ต้องลงมือต่อสำนักคุ้มกันภัย"

เซี้ยเชี่ยงฮวงกล่าวว่า

"ตอนนี้จะทำอย่างไร พวกเราสองมือว่างเปล่า ไหนเลยไปเข้าพบได้? "

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา....."

ไม่ทันขาดคำพลันได้ยินนอกป่าสนบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนวิ่งจากใต้ขึ้นเหนือ ก่ายเจ็กเม้งชะโงกศีรษะมองดู ขนคิ้วที่หรุบลงพลันชี้ชันขึ้นกล่าวว่า

"ผู้มามีทั้งสิ้นสองคน ครั้งนี้พวกเราทั้งสี่แยกย้ายปรนนิบัติพวกมันทั้งสอง รับรองว่าแพะอ้วนพีทั้งสองตัวหนีไม่รอดแน่นอน"

เซี้ยเชี่ยงฮวงสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว จะดีชั่วต้องรีดเร้นมันสักหลายสิบตำลึง"

พลางยกป้ายสุสานขึ้นมาโอบอุ้มไว้ ที่แท้มันฉายาฝ่ามือคู่เบิกป้ายหินอาศัยป้ายสุสานเป็นอาวุธ ถือดีในพละกำลัง ยกป้ายหินทุ่มใส่ศีรษะศัตรูมักถูกข่มขู่จนขวัญหนี สำหรับป้ายสุสานเป็นของผู้ใด ล้วนไม่ถือสาต้องดู

ว่าคนตายใดไม่ได้สร้างสมบุญกุศลไว้ ถูกมันประสบพบพานถอนป้ายสุสานไป

คนทั้งสี่โบกมือทำท่าแยกย้ายหลบซ่อนอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ เห็นคนทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง วิ่งปราดเข้าป่าสน คนนำหน้ามีอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี มือถือดาบยาว ปากแผดด่าว่า

"นางโจรดุร้ายปานนี้ คิดหมายฆ่าคนจริง ๆ หรือ?"

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักงงงันวูบ เห็นคนไล่ติดตามหลังกลับเป็นสตรีนางหนึ่งที่กลางหลังแบกทารกผู้หนึ่ง มือถือหน้าไม้คันหนึ่ง ยิงกระสุนใส่ชายฉกรรจ์นั้น ชายฉกรรจ์นั้นกวัดแกว่งดาบปิดซ้ายป้องขวา แต่ไม่กล้าหันกลับไปฆ่าฟัน

เชียวเอี้ยวจื้อเห็นเช่นนั้นตวาดถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร ไฉนลงมือ?"

ก่ายเจ็กเม้งเป่าปากเป็นสัญญาณ คนทั้งสี่พากันถลันออกจากหลังต้นไม้ ตวาดว่า

"รีบหยุดมือ"

ชายฉกรรจ์นั้นยังคงโถมไปเบื้องหน้า แผดด่าว่า

"นางโจรดุร้ายปานนี้ เราจะไม่ยั้งมือไว้ไมตรีแล้ว"

สตรีนางนั้นด่าทอว่า

"โจรสุนัข วันนี้ไม่ยิงท่านให้ตาย เรายิ่มปวยอี่สาบานไม่ขอเป็นผู้คน"

ยามนั้นสี่ผักล้าเขาไท้งักขวางอยู่เบื้องหน้าชายฉกรรจ์นั้น สตรีนามยิ่มปวยอี่ร้องว่า

"ลิ้มเง็กเล้งยังไม่หยุดให้กับเราอีก?"

ลิ้มเง็กเล้งตวาดคำ "หลีกไป" ใส่เชี้ยเชี่ยงฮวงที่ขวางหน้ามันไว้พลางก้มศีรษะลง หลบเลี่ยงจากกระสุนที่ยิงจากด้านหลังลูกหนึ่ง

ได้ยินเสียงร้องโอยคำหนึ่ง กระสุนพอดียิงถูกดั้งจมูกของเชี้ยเชี่ยงฮวง เชี้ยเชี่ยงฮวงเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดด่าว่า

"นางโสโครก ท่านยิงถูกเราแล้ว"

ยิ่มป่วยอี่สวนคำว่า

"ยิงถูกท่านแล้วจะเป็นไร?"

เสียงทีบ ๆ สองครา ยิงกระสุนสองลูกมุ่งใส่มัน เชี้ยเชี่ยงฮวงยกป้ายสุสานขึ้นกลับปิดป้องพลาดผิด กระสุนลูกหนึ่งถูกทรวงอก ลูกหนึ่งยิงถูกต้นแขน ช่วงแขนชาวูบ ป้ายสุสานหล่นโครมลงกลับพื้น มันร้องโอยคำหนึ่ง กระโดดปราดขึ้น ที่แท้ป้ายสุสานผู้ตายสำแดงอิทธิฤทธิ์ทับใส่นิ้วเท้ามัน

ก่ายเจ็กเม้งกับฮวยเกี่ยมเอี้ยเห็นยี่กอพลาดท่าเสียที พากันโถมใส่ยิ่มปวยอี่ ยิ่มปวยอี่น้าวหน้าไม้ยิงกระสุนติดต่อกัน ก่ายเจ็กเม้งถูกกระสุนลูกหนึ่งยิงใส่หว่างคิ้ว ฮวยเกี่ยมเอี้ยกลับถูกกระสุนยิงฟันกรามหักออกมาซี่หนึ่ง ก่ายเจ็กเม้งต้องร้องว่า

"ลมรุนแรง (แผลงเป็นศัตรูตึงมือ)"

ยิ่มปวยอี่ถูกคนทั้งสี่ขวางไว้ เห็นลิ้มเง็กเส้งวิ่งออกจากป่าสนแล้ว ต้องเดือดดาลเป็นการใหญ่ เหลียวขวับกลับไป ยิงกระสุนออก ยิงกล้องยาเส้นในมือเซียวเอี้ยวจื้อร่วงหล่นลงสู่พื้น

กระสุนนี้แฝงกำลังข้อเข้มแข็ง ทั้งแม่นยำเป็นพิเศษ เป็นท่าฮ้วยเบ๊ทั้ง (กระสุนกลับหลังม้า) อันขึ้นชื่อในวิชากระสุน ยามนั้น ยิ่มปวยอี่ด่าทอว่า

"โจรโสโครกลิ้มเง็กเส้ง ยังไม่หยุดให้กับเราอีก"

ได้ยินลิ้มเง็กเส้งร้องด่าตอบแต่ไกลว่า

"หากเก่งกล้าก็ประดาบกับตั่วเอี้ย (คำเรียกตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่) สามร้อยกระบวนเพลง ยิงกระสุนไล่ขับผู้คนนับเป็นความสามารถใด?"

ทั้งสองยิ่งด่าทอยิ่งห่างไกล ไล่ล่าไปทางทิศเหนือ ฮวยเกี่ยมเอี้ย กล่าวถามว่า

"ตั่วกอ ลิ้มเง็กเล้งกับยิ่มปวยอี่เป็นบุคคลชนชั้นใด?"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ลิ้มเง็กเล้งเป็นมือดาบ ยิ่มปวยอี่คงต้องเป็นผู้ชำนาญการใช้กระสุนหน้าไม้"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกล่าวเสริมขึ้น

"สตรีนางนี้มีรูปโฉมไม่เลว คาดว่าผู้แซ่ลิ้มพึงตาต้องใจนาง คิดหมายลวนลาม"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักประกอบวีรกรรม ชมชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องราวอยุติธรรม วันหน้าพบพานโจรราคะลิ้มเง็กเล้งต้องให้มันลิ้มรสความเจ็บปวดดู"

เซี้ยะเชี่ยงฮวงกลับกล่าวว่า

"ไม่แน่ว่าผู้แซ่ลิ้มกับสตรีแซ่ยิ่ม มีความแค้นของการสังหารบิดา ยังไม่ทราบผู้ใดผิด ผู้ใดถูก มารดามันเถอะ นิ้วเท้าเราเจ็บปวดยิ่ง"

กล่าวพลางยื่นมือลูบคลำหลังเท้าตัวเอง เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้แซ่ลิ้มหน้าตาถมึงดุร้าย มองปราดเดียวก็ทราบว่าไม่ใช่ชนชั้นดีงาม สตรีแซ่ยิ่มแม้ลงมืออย่างวู่วาม แต่ดูจากวิทยายุทธ์ของนาง นับเป็นแนวทางสำนักมาตรฐาน"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวย้ำคำเดิมว่า

“ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล”

เชี้ยเชี่ยงฮวงขณะจะโต้แย้ง ที่นอกป่าสนพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งเอื้อนว่า

“จับจ่ายใช้ทองคำสิ้นหนทาง วันวานล้มละลาย บัดนี้ยากไร้ ลูกผู้ชายกู่ก้องด้วยเหตุใด มิสู้เผาทำลายผ้าโพกศีรษะ....”

พร้อมกับเสียงเอื้อนเอ่ย ชายหนุ่มนักศึกษาผู้หนึ่งโบกพัดจีบ เดินทอดน่องเข้าป่าสน ที่ด้านหลังยังปรากฏเด็กรับใช้ผู้หนึ่งแบกหีบห่อสัมภาระติดตามมา

ฮวยเกี่ยมเอี้ยมือถือฟันกรามที่หักร่วงลงมาซี่หนึ่ง กำลังขุ่นเคืองใจเห็นชายหนุ่มนักศึกษาเดินทอดน่องมาถึง ปากยังเอื้อนเอ่ยทองคำอะไรรีบปรายตาบอกใบ้ต่อก่ายเจ็กเม้ง กระโดดปราดเข้าไป ตวาดว่า

“นักศึกษาเจ้ากล่าวกีลีกูล ก่อกวนจนตั่วเอี้ยทั้งหลายสมองพองโต รีบชดใช้ค่าเสียหายมา”

ชายหน่มนักศึกษาพอเห็นลักษณะท่าทีของคนทั้งสี่ ต้องใจหายวาบถามว่า

“ขอถามพี่ท่าน ต้องชดใช้อย่างไร?”

“ชดใช้พวกเราทั้งสี่ศีรษะมืนงง สมองพองโต คนละหนึ่งร้อยตำลึงทั้งสิ้นสี่ร้อยตำลึง”

ชายหนุ่มนักศึกษาแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

“แพงถึงเพียงนี้หรือ ต่อให้ฮ่องเต้ปวดศีรษะก็ไม่ต้องใช่เงินทองรักษามากมายปานนี้”

ก่ายเจ็กเม้งร้องว่า

“บังอาจนัก กลับนำพวกเราไปเปรียบกับฮ่องเต้ คราครั้งนี้ไม่ได้แล้ว สี่ร้อยตำลึงต้องเพิ่มเป็นแปดร้อยตำลึง”

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"พี่ท่านมีนามสูงศักดิ์กว่าฮ่องเต้ เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก ขอถามพี่ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร มีความเป็นมาอย่างไร?"

ก่ายเจ็กเม้งหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เราแซ่ก่ายนามเจ็กเม้ง ได้รับขนานฉายาว่าแปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจวงซู่ เหยียบหิมะไร้รอย เท้าเดียวเหินเหนือน้ำ ฉมวกคู่คลุมเจ็ดมณฑล จัดอยู่อันดับสี่ในสี่ผู้กล้าเขาไท้งัก"

ชายหนุ่มนักศึกษาประสานมือกล่าวคำ "นับถือมานาน" จากนั้นกล่าวกับฮวยเกี่ยมเอี้ยว่า

"พี่ท่านนี้เล่า?"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้ใดมีเวลาเรียกพี่เรียกน้องกับนักศึกษายากไร้เจ้า?"

พลางผลักไสนักศึกษานั้นออก หิ้วตะกร้าที่มันแบกอยู่ขึ้นมาดูรู้สึกหนักอึ้งสร้างความยินดียิ่ง เปิดฝาตะกร้าออก ต้องสูดลมหายใจเข้าไปเฮือกใหญ่ ที่แท้ในตะกร้าบรรจุเต็มไปด้วยหนังสือเก่า

เซี้ยเชี่ยงฮวงร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ล้วนเป็นของใช้การไม่ได้"

นักศึกษานั้นรีบกล่าวว่า

"ท่านกล่าวผิดแล้ว ตำรับตำราของปราชญ์ผู้รู้ไหนเลยบอกว่าเป็นของใช้การไม่ได้ มีคำกล่าวไว้ ในตำรายอมมีบ้านเรือนทองคำ"

เซี้ยเชี่ยงฮวงกล่าวว่า

"ในตำรามีทองคำ? หนังสือเก่าขาดเหล่านี้ขายชั่งละหนึ่งเหรียญอีแปะก็ไม่มีคนต้องการ"

ยามนั้นก่ายเจ็กเม้งเปิดดูหีบห่อสัมภาระอีกปลายหนึ่งของไม้คาน พบว่านอกจากเสื้อผ้าและผ้าห่อแล้ว หามีของมีค่าไม่ สร้างความผิดหวังแก่

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักยิ่ง

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าออกท่องเที่ยวตามหามารดา ได้พบพี่ท่านทั้งสี่ นับเป็นวาสนานัก ท่านทั้งสี่ฉายาสี่ผู้กล้าเขาไท้งัก คาดว่าคงทำหน้าที่ผดุงคุณธรรม ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี มีชื่อเลื่องลือในยุทธจักรแล้ว"

เซียวเอียวจอกล่าววา

"คำพูดจองเจ้านี้กลับกล่าวไม่ผิด"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวอีกว่า

"วันนี้ได้พบวีรบุรุษผู้กล้า ช่างเป็นบุญวาสนา ข้าพเจ้าประจวบกับมีเรื่องยุ่งยากประการหนึ่ง คิดขอความช่วยเหลือจากผู้กล้าทั้งสี่"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง พวกเราเหล่าวีรบุรุษผู้กล้า หากพบว่าผู้อื่นมีเรื่องยุ่งยาก ไม่สอดมือเข้าไปก็เสียทีที่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิอันดีงาม"

ชายหนุ่มนักศึกษาประสานมือคารวะขอบคุณ ก่ายเจ็กเม้งกล่าวถามว่า

"ที่แท้เป็นผู้ใดข่มเหงเจ้า"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปละอายยิ่ง เกรงว่าพี่ท่านทั้งสี่จะหัวร่อเยาะ"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้ม่วยจื้อ (น้องสาว) เจ้ามีรูปโฉมงดงาม ถูกคนพาลฉุดคร่าไป"

ชายหนุ่มนักศึกษาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้าไม่มีม่วยจื้อ"

ก่ายเจ็กเม้งปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คงเป็นอันธพาลหรือขุนนางกังฉินใดช่วงชิงภรรยาเจ้าไป"

ชายหนุ่มนักศึกษายังคงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้แต่งงาน ไหนเลยมีภรรยา?"

เชี้ยเชี่ยงฮวงร้อนรุ่มรำคาญขึ้นมา ร้องดัง ๆ ว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องใด รีบบอกมาเถอะ"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"บอกนั้นบอกได้ ผู้กล้าทั้งสี่อย่าได้ตำหนิ"

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักแม้ขนานฉายาตัวเองเป็นสี่ผู้กล้า แต่ยังไม่มีผู้ใดเรียกผู้กล้านั่นผู้กล้านี่เช่นนี้มาก่อน ยามนี้ได้ยินชายหนุ่มนักศึกษาให้การยกย่องตัวเองถึงเพียงนี้ ทุกผู้คนพากันยืดอกขึ้น กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"รีบบอกมา มีเรื่องยุ่งยากอันใด สี่ผู้กล้าเขาไท้งักจะช่วยแบ่งเบาให้กับเจ้า"

ชายหนุ่มนักศึกษาประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าร่อนเร่พเนจรในยุทธจักร เดินทางผ่านดินแดนของท่าน จับจ่ายใช้เงินทองจนหมดสิ้น คิดขอความช่วยเหลือจากสี่ผู้กล้าไท้งักสักหลายสิบตำลึง ผู้กล้าทั้งสี่มีคุณธรรมล้ำฟ้า ชมชอบช่วยเหลือจุนเจือข้าพเจ้าขอขอบคุณล่วงหน้า"

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักอดขมวดคิ้วมิได้ พวกมันความจริงคิดปล้นชิงทรัพย์ชายหนุ่มนักศึกษา มิคาดถูกวาจาประดานี้ว่ากล่าวจนพูดไม่ออก เชี้ยเชี่ยง-ฮวงยกมือตบอก ร้องดัง ๆ ว่า

"ลูกผู้ชายยินดีถูกดาบปักชายโครงเพื่อสหาย อย่าว่าแต่เงินทองไม่กี่สิบตำลึง ตั่วกอ ซาตี๋ สี่ตี๋ นำเงินออกมา เราในที่นี้มี...."

พลางสอดมือเข้าไปในอกเสื้อ แต่แล้วไม่สามารถชักกลับออกมา ที่แท้กระเป๋ามันว่างเปล่า ไม่มีเงินแม้สักอีแปะเดียว

ยังดีที่ฮวยเกี่ยมเอี้ยกับก่ายเจ็กเม้งยังมีเศษเงินอยู่หลายตำลึง ทั้งสอง

ล้วงออกมามอบต่อนักศึกษา ชายหนุ่มนักศึกษาคารวะขอบคุณติดต่อกันกล่าวว่า

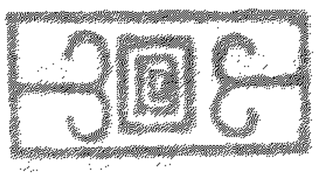
"พระคุณช่วยเหลือเงินทอง ขอจดจำไม่ลืมเลือน วันหน้าประสบพบพาน ย่อมต้องหาทางตอบแทน"

พลางนำเด็กรับใช้เดินออกจากป่าสน พอพ้นจากป่าสน ต้องหัวร่อฮา ๆ กล่าวกับเด็กรับใช้ว่า

"เงินหลายตำลึงนี้ ล้วนกำนัลแก่เจ้าเถอะ"

เด็กรับใช้จัดแจงสัมภาระที่ถูกคนทั้งสี่รื้อค้นวุ่นวาย พลิกหนังสือเก่าเล่มหนึ่งขึ้น ใต้แสงอาทิตย์ปรากฏประกายสีทองแพรวพราย ระหว่างหน้าหนังสือกลับสอดคั่นด้วยแผ่นทองเบาบางจำนวนมาก มันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เชี่ยงกง (คำยกย่องชายหนุ่ม) บอกต่อพวกมันว่าในตำรามีทองคำ พวกมันพานไม่เชื่อ"

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักแม้ขโมยไก่ไม่สำเร็จ ขาดทุนข้าวไปกำมือ แต่เห็นว่ากระทำการช่วยเหลือด้วยคุณธรรม บังเกิดความปลอดโปร่งใจอย่างบอกไม่ถูก ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"นักศึกษานี้ท่องเที่ยวไปทั้งสี่ทิศ คงต้องเผยแพร่เกียรติภูมิของพวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งัก...."

ไม่ทันขาดคำพลันได้ยินเสียงกระพรวนดังสดใส เสียงฝีเท้าม้าดังกุบกับม้าตัวหนึ่งควบขับมาจากด้านทิศใต้

เซียวเอี้ยวจี้อกล่าวว่า

"พี่น้องทั้งหลาย ม้าตัวนี้วิ่งเร็วยิ่ง กลับเป็นม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง ไม่ว่าอย่างไรสกัดม้าเอาไว้แล้วค่อยว่ากล่าว ต่อให้ไม่มีของวิเศษอื่นอีก ก็ถือม้าตัวนี้เป็นของขวัญเถอะ"

ก่ายเจ็กเม้งยังคงกล่าวคำเดิมว่า

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

พลางแก้สายรัดเอวออกกล่าวว่า

"รีบแก้สายรัดเอว ทำเป็นบ่วงดักม้า"

คนทั้งสี่ผูกสายรัดเอวทั้งสี่เส้นเข้าด้วยกัน ขณะจะขึงดึงอยู่ระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้น ม้าพ่วงพีตัวนั้นก็ควบขับเข้าป่าสนมา

คนบนหลังม้าเห็นผู้คนสี่คนนั่งยอง ๆ อยู่บนพื้นไม่ทราบทำอะไรต้องงงงันวูบ รั้งบังเหียนหยุดม้าไว้ ถามว่า

"พวกท่านทำอะไร?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ทำบ่วงดักม้า...."

คำพูดพอกล่าวพบว่าผิดท่า พอเหลียวหน้ามอง เห็นคนบนหลังม้าเป็นหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่ง ค่อยคลายใจลงกว่าครึ่ง

หญิงสาวนั้นถามว่า

"จัดทำบ่วงดักม้าทำอะไร?"

ก่ายเจ็กเม้งผดลุกขึ้น ตบฝ่นละอองตามร่างกาย กล่าวว่า

"เพื่อดักม้าของเจ้า เจ้าเมื่อล่วงรู้ก็ไม่ต้องใช้บ่วงดักม้านี้ รีบลงจากหลังม้าแต่โดยดี ทิ้งม้าเอาไว้ จากนั้นไปเถอะ พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักไม่ขอข่มเหงสตรีตัวคนเดียว ให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียง"

หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"พวกท่านคิดรั้งม้าของข้าพเจ้า ยังไม่ถือว่าข่มเหงข้าพเจ้าหรือ?"

ก่ายเจ็กเม้งตะกุกตะกักว่า

"เรื่องนี้ย่อมมีเหตุผล"

เชียวเอี้ยวจื้อกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราไม่ได้ข่มเหงเจ้า เพียงข่มเหงม้าของเจ้า เดียรัจฉานตัวหนึ่ง นับเป็นอย่างไรได้?"

มันเห็นม้าตัวนี้พ่วงพีสูงใหญ่ ขนมันระยับ บวกกับประดับอานทองกระดิ่งเงิน เพียงเครื่องประดับชุดนี้ก็มีราคาค่างวดไม่น้อย ดังนั้นยิ่งพิศยิ่งนึกรัก

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ไม่ข่มเหงคะเนงร้ายสตรีทารก ขอเพียงเจ้าทิ้งม้าไว้ พวกเราจะไม่กระทบเจ้าแม้สักขุมขนหนึ่ง เราแปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจวงซู่ เหยียบหิมะไร้รอย...."

หญิงสาวนั้นยกมืออุดหูกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว พวกท่านไม่ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าพวกท่านเป็นใคร ใช่หรือไม่?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ใช่แล้ว ไม่ทราบแล้วจะเป็นไร?"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราเมื่อไม่รู้จัก หากแม้นล่วงเกินบิดาก็ไม่โทษว่าข้าพเจ้า โจรเล็กโจรน้อยที่บังอาจนัก เข้ามาโดยพร้อมเพรียงทั้งสี่คนเถอะ"

ขาดคำในมือเพิ่มดาบคู่ กระตุ้นม้าพุ่งทะยานเข้ามา โน้มตัวยื่นดาบมือขวาตัดบ่วงดักม้าขาดสะบั้น ดาบมือซ้ายฟันลงยังศีรษะก่ายเจ็กเม้ง

ก่ายเจ็กเม้งร้องว่า

"บุรุษที่ดีไม่ต่อกรกับสตรี ไยต้องลงมือ...."

เห็นประกายสีขาววูบวาบตา ดาบยาวฟันใส่ใบหน้ามัน รีบยกฉมวกเหล็กกล้าขึ้นต้านปะทะ เสียงดังเมื่ออาวุธกระทบกัน รู้สึกว่าตัวดาบของนางแฝงพลังดูดรั้ง หญิงสาวผลักแล้วเสือกส่งออก มันก็ไม่อาจถืออาวุธมั่นปลิวกระเด็นหลุดจากมือ พวยพุ่งขึ้นไปหลายวา ปักกับกิ่งไม้ของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกับเชี่ยเชี่ยงฮวงพากันสะอึกเข้ามาจากด้านข้าง หญิงสาวนั้นนั่งบนหลังม้าอยู่ที่สูงกว่า ดาบคู่ฟันซ้ายป่ายขวา คนทั้งสองยากที่จะปิดป้องต้านรับได้ หญิงสาวนั้นเห็นเชี่ยเชี่ยงฮวงมือถือป้ายหินสร้างความสงสัยใจยิ่ง ถามว่า

"นี่ เจ้าตัวใหญ่ ท่านถือของเล่นอันใด?"

เชี่ยเชี่ยงฮวงตอบว่า

"นี่เป็นอาวุธนอกสารบบของเชี่ยยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่เชี่ย) ไม่จัดอยู่ในสิบแปดสรรพาวุธของบู๊ลิ้ม...โอย"

ที่แท้หญิงสาวนั้นวกดาบยาว ใช้สันดาบเคาะใส่ข้อมือมัน เชี่ยเชี่ยงฮวงได้รับความเจ็บปวด อาวุธนอกสารบบหลุดจากมือ พอดีหล่นทับใส่นิ้วเท้าที่ถูกทับจนบวมเป่งอีกครา

เซียวเอี้ยวจี้อเห็นผิดท่า ถือกล้องยาเส้นกลุ้มกระหนาบเข้ามา กล้องยาเส้นของมันหลอมจากเหล็กกล้ากลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าพู่กัน ลงมือจี้สกัดจุด เพียงแต่จำแนกจุดไม่แม่นยำพอ เมื่อผิดเพี้ยนเพียงเล็กน้อยผลก็ต่างกันอย่างลิบลับ

หญิงสาวนั้นชมดูจนลอบหัวร่อ จงใจเผยช่องโหว่ปล่อยให้กล้องยาเส้นของมันจี้ใส่เท้าซ้ายของนาง รู้สึกปวดแปลบเล็กน้อย ดังนั้นตวาดถามว่า

"ปีศาจอมโรค ท่านจี้จุดอันใด?"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"นี้เป็นจุดตงต๊ก เมื่อจี้สกัดถูก หัวเข่าชาด้าน แขนขาอ่อนเปลี้ยยังไม่รามือรับการจับกุมอีก?"

หญิงสาวนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"จุดตงต๊กไม่อยู่ที่นี้ หากแต่คล้อยไปทางซ้ายสองนิ้ว"

เซียวเอี้ยวจื้องงงันวูบจึงกล่าว

"คล้อยไปทางซ้าย ไม่ใช่กระมัง?"

พลางยื่นกล้องยาเส้นออกหมายจี้ใส่อีก หญิงสาวนั้นฟันดาบลงกระแทกกล้องยาเส้นของมันร่วงหล่น จากนั้นถือดาบคู่ด้วยมือขวา มือซ้ายตะปบคว้าคอเสื้อมัน ปลายเท้าสะกิดท้องม้า ม้าพ่วงพีร้องก้องกังวานพุ่งตัวออกจากป่าสน เซียวเอี้ยวจื้อถูกนางคว้าต้นคอไว้ ตลอดทั้งร่างชาด้านแขนขาอ่อนเปลี้ย ได้แต่ปล่อยให้นางจัดการตามอำเภอใจ

สามในสี่ผู้กล้าเขาไท้งักที่หลงเหลือร้องคำ "ลมรุนแรง" ทุ่มเทฝีเท้าไล่ติดตามมาอย่างไม่คิดชีวิต

ชั่วพริบตา ม้าพ่วงพีห้อตะบึงเป็นระยะทางลี้เศษ เซียวเอี้ยวจื้อถูกนางคว้าต้นคอไว้ สองเท้าขูดลากไปตามพื้นดินจนโลหิตไหลหลั่งออกมา ปากกล่าวว่า

"เจ้าคว้าใส่จุดฮวงตี้ของเรา นั่นเป็นจุดศูนย์กลางของชีพจรจกเสียวเอี้ยงกับเอี้ยงยุ่ย เราย่อมไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว สุดที่จะต่อสู้ดิ้นรน แม้พ่ายแพ้ยังภาคภูมิ"

หญิงสาวนั้นหัวร่อคิกคักรั้งบังเหียนหยุดม้า โยนร่างมันลงกับพื้น กล่าวว่า

"ท่านบ่งบอกจุดของตัวเอง กลับบอกกล่าวได้ถูกต้อง"

พลันแค่นหัวร่อ พาดดาบกับลำคอมัน ตวาดว่า

“ท่านล่วงเกินเราโกวเนี้ย มิอาจไม่ฆ่าทิ้ง”

เซียวเอี้ยวจื้อทอดถอนใจกล่าวว่า

“ตกลง แต่เจ้าทางที่ดีฟันดาบใส่จุดเทียนเถียวของเรา จะได้สิ้นใจตายในดาบเดียว มิต้องรับความเจ็บปวดมากความ”

หญิงสาวนั้นอดรู้สึกน่าหัวร่อมิได้ หวนนึกถึงปีศาจอมโรคนี้ก่อนตายยังศึกษาจุดเส้น ตัวเองลองขู่มันอีกครา ดูว่าจะเป็นอย่างไร ดังนั้นจ่อคมดาบใส่ตำแหน่งระหว่างจุดเทียนเถียวกับฮวงตี้ กล่าวว่า

“เป็นที่นี้เอง”

เซียวเอี้ยวจื้อร้องว่า

“ไม่ โกวเนี้ยผิดแล้ว ยังต้องขึ้นไปอีกหนึ่งนิ้วสองหุน....”

ยามนั้นบนเส้นทางเมื่อขามาปรากฏผู้คนสามคนวิ่งกระหืดกระหอบมาร้องว่า

“โกวเนี้ยฆ่าพวกเราทั้งสามด้วย....”

ผู้มาคือเซี้ยเชี่ยงฮวง ฮวยเกี่ยมเอี้ยและก่ายเจ็กเม้งเอง

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

“ไฉนมาหาที่ตายเอง?”

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

“พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักสาบานเป็นพี่น้อง ไม่ขอเกิดวันเดือนปีเดียวกัน เพียงหวังตายวันเดือนปีเดียวกัน โกวเนี้ยฆ่าตั่วกอเราสามพี่น้องไม่ขอมีชีวิตอยู่ โกวเนี้ยฆ่าโดยพร้อมเพรียงเถอะ”

พลางเดินถึงข้างกายเซียวเอี้ยวจื้อ เชิดหน้ายืดอกรอความตาย

หญิงสาวนั้นตวัดดาบขึ้น ทำท่าฟันออก ก่ายเจ็กเม้งแยกเขี้ยวหัวร่อกลับไม่หลบเลี่ยง หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

“ประเสริฐ พวกท่านทั้งสี่มีพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา กลับถือคุณธรรม

น้ำมิตร นับเป็นลูกผู้ชายชาตรี ข้าพเจ้าจะอภัยละเว้นพวกท่าน"

พลางสอดดาบคืนฝัก สร้างความยินดีแก่คนทั้งสี่ยิ่ง ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่งของโกวเนี้ย พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักจะได้จดจำใส่ใจ หวังตอบแทนในภายหน้า"

หญิงสาวนั้นได้ยินมันยังคงเรียกตัวเองเป็นสี่ผู้กล้าเขาไท้งักโดยปราศจากความละอาย อดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า

"ชื่อแซ่ข้าพเจ้ามิต้องถามไถ่แล้ว ข้าพเจ้ากลับคิดถามพวกท่าน ไฉนคิดช่วงชิงม้าของข้าพเจ้า?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"วันที่สิบเดือนสามของปีนี้ เป็นวันเกิดปีที่ห้าสิบของจิ่นเอี้ยงไต้เฮียบ (วีรบุรุษจิ่นเอี้ยง) เซียวปั่วฮั้ว..."

หญิงสาวนั้นพอฟังคำ "เซียวปั่วฮั้ว" ต้องงงงันวูบ กล่าวถามว่า

"พวกท่านรู้จักเซียวเล่าเอ็งฮ้ง (ผู้กล้าหาญเฒ่าแซ่เซียว) หรือ?"

"พวกเราไม่รู้จักเซียวเล่าเอ็งฮ้ง แต่เลื่อมใสเกียรติภูมิของท่านผู้เฒ่ามานาน คิดฉวยโอกาสที่มันมีอายุครบห้าสิบปีรุดไปอวยพรวันเกิด กล่าวไปละอายยิ่ง พวกเราทั้งสี่ยังขาดของขวัญสิ่งหนึ่ง ดังนั้น....ดังนั้น..."

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านคิดช่วงชิงม้าของข้าพเจ้า เพื่อส่งไปเป็นของขวัญนี่ง่ายดายยิ่ง"

พลางถอนปิ่นทองอันหนึ่งลงจากศีรษะ กล่าวว่า

"ปิ่นทองอันนี้ขอมอบต่อพวกท่าน ไข่มุกบนปิ่นมีราคาค่างวดยิ่ง พวกท่านนำไปเป็นของขวัญวันเกิด เซียวเล่าเอ็งฮ้งต้องชมชอบแน่นอน"

กล่าวจบกระตุ้นบังเหียนม้า ม้าพ่วงพีตะกุยเท้าทั้งสี่ควบขับจากไปไกล

ก่ายเจ็กเม้งถือปิ่นอยู่ในมือ เห็นไข่มุกบนปิ่นทั้งกลมทั้งโต เปล่งประกายนวลใย มาตรว่าทั้งสี่มิใช่ผู้ชำนาญการด้านอัญมณี ยังทราบว่าเป็นของมีค่าสิ่งหนึ่ง ดังนั้นเหม่อมองดูไข่มุกลูกนั้น เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้เปิดเผยใจกว้าง กลับเป็นคนของเส้นทางเรา"

ก่ายเจ็กเม้งยังคงกล่าวคำเดิมว่า

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

หญิงสาวนั้นเข้าพักที่โรงเตี๊ยมฮุงอันภายในเมืองกำเต้ง สั่งสุรามาที่ห้องพักที่บรรจุในป้านสุราเป็นสุราฮุงอันเลื่องชื่อของแผ่นดิน เมืองกำเต้งอยู่ระหว่างอำเภอลิ่มฮุงกับอั้งตั่งมณฑลซัวไซเป็นแหล่งผลิตสุราฮุงอัน

นางพอดื่มสุราเข้าไปคำหนึ่ง รู้สึกในปากเผ็ดร้อนจนทั้งชาทั้งเจ็บไม่น่าดื่มแม้แต่น้อย เหตุใดบิดาชมชอบดื่ม บิดามักบอกว่าทารกหญิงห้ามดื่มสุรา เมื่ออยู่บ้านเชื่อฟังวาจาบิดา คราครั้งนี้ลอบออกมาคนเดียว มิอาจไม่ดื่มสุราฮุงอันสักป้านหนึ่ง แต่คิดดื่มหมดป้านนี้ เกรงว่าไม่ง่ายนัก

นางดื่มสุราฮุงอันอีกคำหนึ่ง รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว พอยกมือลูบคลำกลับร้อนลวกมืออยู่บ้าง ได้ยินเหล่าเปียซือ (ผู้คุ้มกันภัย) ที่ห้องข้างติดกันดื่มสราจอกแล้วจอกเล่า หรือว่าพวกมันไม่กลัวรสเผ็ดร้อน?

ได้ยินซุ่มเสียงหยาบใหญ่เสียงหนึ่งร้องสั่งว่า

"ผู้รับใช้ นำสุรามาอีกสามชั่ง"

หญิงสาวนั้นรับฟังจนสั่นศีรษะ ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดัง

"เตียเฮียตี่ (น้องแซ่เตี่ย) บนเส้นทางนี้ยังคงรอบครอบกว่านี้ ดื่มให้

น้อยลง ในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "มือมั่นคงปากก็มั่นคง ซ่อนตัวได้ทุกแห่งหน" เมื่อถึงนครหลวง พวกเราค่อยดื่มให้เมามาย"

คนแรกนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"จงเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัย) เราเห็นว่าท่านถือมั่นจนเกินไปแล้ว เจ้าทั้งสี่นั้นประโคมโอ่ว่าเป็นสี่ผู้กล้าเขาไท้งักอะไรนั่นก็ข่มขู่ท่านจน...เฮอะ...เฮอะ...ผู้รับใช้รีบยกสุรามา"

หญิงสาวนั้นพอได้ยินฉายาสี่ผู้กล้าเขาไท้งัก ถึงกับแทบหัวร่อออกมา คาดว่าเปียซือขบวนนี้เคยประมือกับสี่ผู้กล้าเขาไท้งักเช่นกัน ได้ยินจง-เปียเท้านั้นกล่าวว่า

"เรากลัวอันใด เจ้าไหนเลยทราบว่าเราแบกภาระอันหนักอึ้งไว้ เงินคุ้มกันของพ่อค้าเกลือจำนวนสิบหมื่นตำลึง เราผู้แซ่จิวยังไม่จดจำใส่ใจ แต่ยามนี้ไม่สะดวกกับการบอกกล่าวกับเจ้า เมื่อถึงนครหลวงเจ้าย่อมทราบเอง"

เตียเปียซือนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราไม่ทราบ ดาบอวงเอียตอเอยดาบอวงเอียตอ"

หญิงสาวนั้นพอฟังคำ "ดาบอวงเอียตอ" ต้องใจเต้นระทึกขึ้น ทาบใบหูกับผนังห้องคิดฟังให้ชัดเจนกว่านี้ แต่พริบตานั้นที่ห้องข้างปราศจากซุ่มเสียงใด

หญิงสาวนั้นฉุกใจคิด ลอบออกทางประตูห้อง ย่องฝีเท้าถึงใต้หน้าต่างที่เปียซื่อเหล่านั้นชุมนุมอยู่ ได้ยินจิวจงเปียเท้ากล่าวว่า

"เจ้าทราบได้อย่างไร เป็นผู้ใดแพร่งพรายออกไป เตียเฮียตี่เรื่องนี้ไม่อาจล้อเล่นได้"

มันลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง แต่น้ำเสียงจริงจังยิ่ง เตียเปียซือนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พี่น้องในที่นี้มีผู้ใดไม่ทราบ มีแต่ท่านเองที่ยึดถือเป็นความลับอันยิ่ง

ใหญ่อันใด”

จิวจงเปียเท้ากล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“เป็นผู้ใดบอกกล่าว?”

“ยังมีผู้ใด เป็นตัวท่านเอง”

จิวจงเปียเท้าร้อนรุ่มใจกว่าเดิม กล่าวว่า

“เราไหนเลยเคยบอกกล่าว เตียเฮียตี๋ วันนี้เจ้าไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัด พวกเราไม่ขอเลิกราต่อกัน เราผู้แซ่จิวปกติดีต่อเจ้าไม่น้อย..”

ได้ยินซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

“จงเปียเท้า ท่านอย่าได้ร้อนรุ่ม เตียตั่วกอกล่าวไม่ผิด เป็นท่านบอกกล่าวเอง”

จิวจงเปียเท้ากล่าวว่า

“เราหรือ เป็นไปได้อย่างไร”

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“รถสินค้าของพวกเราพอออกจากเมืองไซอัน ทุกค่ำคืนท่านเข้านอนมักกล่าวคำละเมอ พร่ำกล่าวแต่ว่า ‘ดาบอวงเอียตอเอยดาบอวงเอียตอ’ การส่งไปยังนครหลวงครั้งนี้ ไม่อาจผิดพลาดแม้แต่น้อย ได้รับดาบอวงเอียตอต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน....’”

จิวจงเปียเท้านั้นคือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมีจิวอุ้ยซิ่งยามนั้นทั้งแตกตื่นทั้งอับอาย ไหนเลยกล่าวกระไรได้ คิดไม่ถึงความลับสำคัญที่ตัวเองเก็บงำไว้ เนื่องด้วยตอนกลางวันเฝ้านึกถึง พอถึงยามค่ำคืนกลับละเมอออกมา รีบประสานมือคารวะต่อเหล่าเปียซือ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ท่านทั้งหลายอย่าได้เอ่ยถึงดาบอวงเอียตออีกนับแต่ค่ำคืนนี้เป็นต้นไป เราตอนเข้านอนจะใช้ผ้าปิดปากไว้”

หญิงสาวนั้นแอบฟังอยู่นอกหน้าต่าง รับฟังถึงตอนนี้สร้างความยินดียิ่ง

ครุ่นคิดขึ้น

'นับว่าเหยียบย่ำจนรองเท้าสึกหรอหาไม่พบ ยามประสบไม่ลำบากยากเย็น ดาบอวงเอียตอคู่นั้นกลับอยู่ที่จงเปียเท้าผู้นี้ เราจะขโมยกลับไปดูว่าบิดามีคำพูดใดจะกล่าว?'

ที่แท้หญิงสาวนี้แซ่เชียวนามตงหุย บิดานางคือวีรบุรุษจิ่นเอี้ยงเชียวปัวฮั่วเอง

เชียวปั่วฮั้วมีชื่อเสียงระบือลือลั่น คบหากับนักสู้ผู้กล้าบนเส้นทางยุทธจักรอย่างกว้างขวาง เมื่อเดือนก่อนได้รับข่าวว่า ดาบดวงเอียตอที่สูญหายไปจากยุทธจักรนานปีปรากฏขึ้นใหม่ ตกอยู่ใต้ความครอบครองของข้าหลวงมณฑลเซียมไซเล้าอีหงี ดาบคู่นี้มีส่วนเกี่ยวพันกับเชียวปั่วฮั้วอย่างลึกซึ้ง มิอาจไม่ช่วงชิงมา คาดว่าเล้าอีหงีต้องส่งมอบดาบวิเศษนี้ขึ้นนครหลวงถวายต่อฮ่องเต้ ตัวเองมิสู้ดักรอปล้นชิงในระหว่างทาง

มิคาดเล้าอีหงีเจ้าอุบายความคิด พอได้รับดาบวิเศษก็สร้างสถานการณ์พรางตา จัดเจ้าหน้าที่ปลอมหน่วยถวายเครื่องราชบรรณาการขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้ผู้ห้าวหาญที่คิดแทะเล็มดาบวิเศษเล่มนี้ต้องหลงกลกลับสูญเสียกำลังคนไม่น้อย

เชียวปั่วฮั้วหวนนึกถึงวันเกิดปีที่ห้าสิบของตัวเองใกล้เวียนมาถึงดังนั้น แจกจ่ายเทียบผู้กล้าเชื้อเชิญชาวยุทธจักรมณฑลเซียมไซ ซัวไซ ฮ้อปัก ชานตุง ทั้งสี่มณฑลมาดื่มสุรา แต่ในเทียบผู้กล้าผนวกข้อความกำชับให้ทุกผู้คนช่วงชิงดาบวิเศษนี้มาให้จงได้

แน่นอน หากมิใช่สหายที่มันรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี ในเทียบเชิญจะไม่ผนวกข้อความเหล่านั้น ไม่เช่นนั้นข่าวคราวรั่วไหลออกไป แหวกหญ้าให้งูตื่น อย่าว่าช่วงชิงดาบวิเศษไม่ได้ เกรงว่ายังกระทบกระเทือนถึงชีวิตของสหายทั้งหลาย

เชียวตงหุยพอได้ยินบิดาเอ่ยถึงดาบวิเศษคู่นี้ก็กระตือรือค้นคิดลงมือเชียวปั่วฮั้วจัดส่งศิษย์เที่ยวแจกจ่ายเทียบผู้กล้า นางก็คิดติดตามไป เชียวปั่วฮั้ววางกำลังซุ่มอยู่บนเส้นทางเซียมไซ นางยิ่งคิดใคร่ไป

แต่เชียวปั่วฮั้วมักสั่นศีรษะไม่อนุญาต พอถูกนางรบเร้าหนักเข้าเชียวปั่วฮั้งจึงกล่าว "เจ้าไปถามไถ่ตั่วมา (มารดาใหญ่) ไปถามไถ่มารดาเจ้า"

เชียวปั่วฮั้วมีภรรยาสองนาง ฮูหยินใหญ่แซ่อ้วง ฮูหยินเล็กแซ่เอี้ยเชี่ยวตงหุยถือกำเนิดจากเอี้ยฮูหยิน แต่อ้วงฮูหยินรักเอ็นดูนางยิ่ง ยึดถือเป็นธิดาในไส้ หากเอี้ยฮูหยินบอว่าไปไม่ได้ เชียวตงหุยยังสามารถรบเร้าตลอดทั้งวัน หากอ้วงฮูหยินบอกว่าไปไม่ได้ เชียวตงหุยกลับไม่กล้าโต้แย้งทั้งนี้เพราะสีหน้าท่าทีของอ้วงฮูหยินแผงอำนาจชนิดหนึ่งสุดที่นางจะแข็งขืนได้

แต่ว่าการช่วงชิงดาบวิเศษทั้งหวาดเสียว ทั้งพิสดาร เป็นเรื่องราวที่นางสนใจถึงเพียงนั้น เชียวตงหุยไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ในที่สุดทิ้งข้อความถึงบิดา ตั่วมาและมารดา ขโมยม้าตัวหนึ่งออกจากเมืองจิ่นเอี้ยงในยามวิกาล

นางเผชิญพบกับสี่ผู้กล้าเขาไท้งักที่คิดไปอวยพรวันเกิดบิดา รู้สึกนักสู้ผู้กล้าในใต้หล้ามีฝีมือเพียงนี้เอง พอฟังวาจาของเปียซือทั้งหลายรู้สึกว่าการช่วงชิงดาบวิเศษหาใช่เรื่องยากลำบากไม่

นางหันกายไปขณะจะกลับเข้าห้อง ค่อยใคร่ครวญว่าจะลงมือต่อขบวนคุ้มกันภัยอย่างไร เดินออกไปเพียงสองก้าว ในห้องหับด้านตรงข้ามซึ่งคั่นด้วยลานแจ้งพลันบังเกิดเสียงตังใหญ่ กลับเป็นเสียงอาวุธกระทบกันซึ่งนางได้ยินมาตั้งแต่เล็กจนคุ้นหู

เชียวตงหุยใจหายวาบ ลอบร้องในใจ

"ผิดท่าแล้ว ผู้อื่นพบเห็นเรา"

แต่แล้วได้ยินคนผู้หนึ่งกระชากเสียงว่า

“คิดลงมือจริงหรือ?”

ชุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องว่า

“ยังเกรงอกเกรงใจต่อท่านหรือ?”

ได้ยินเสียงเครั้งคร้างดังไม่ขาดหู ต่อสู้อย่างดุเดือด ทั้งยังแฝงเสียงร้องไห้จ้าของทารก บนกรอบหน้าต่างของห้องพักด้านตรงข้ามปรากฏเงาดำสองสาย ประกอบด้วยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ต่างฝ่ายต่างถือดาบเข้าห้ำหั่นกันอย่างไม่คิดชีวิต

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้นในโรงเตี๊ยมปั่นป่วนวุ่นวายเป็นการใหญ่ ได้ยินจิวอุ้ยซิ่งตวาดว่า

“ทั้งหมดอย่าได้ออกไป ให้ตระเตรียมพร้อมเฝ้ารถสินค้าไว้ ระวังแผนล่อเสือออกจากถ้ำของคนร้าย”

เชียวตงหุยพอฟังต้องครุ่นคิดขึ้น

‘การต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิตเช่นนี้ ไหนเลยเป็นการแสร้งต่อยตีเพื่อล่อเสือออกจากถ้ำ น่าเสียดายมันไม่ออกมาชมดู ไม่เช่นนั้นกลับเป็นโอกาสขโมยดาบ’

เมื่อมองดูเงาดำทั้งสองสาย สตรีนั้นแสดงว่าอ่อนล้าลงถอยร่นไม่หยุดยั้ง บุรุษนั้นกลับรุกไล่ทุกฝีก้าว โดยไม่ผ่อนคลาย ดังนั้นสะกิดคุณธรรมประจำใจของนางขึ้น ครุ่นคิดขึ้น

‘โจรร้ายนี้ไร้มารยาทนักบุกรุกห้องหับสตรียามวิกาล คิดหมายข่มขืนไหนเลยไม่ลงมือเข้าช่วยเหลือได้?’

ขณะจะโถมเข้าไปช่วยเหลือสตรีนั้น แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

‘ไม่ถูกต้อง เราพอลงมือ เท่ากับเปิดเผยร่องรอย หากถูกเปียซือเหล่านั้นพบเห็น ก็ยากจะขโมยดาบได้’

ดังนั้นข่มเพลิงโทสะไว้ ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันค่อยเชื่องช้าลง บุรุษสตรีส่งเสียงด่าทอด้วยภาษาพื้นเมืองชานตุง เชียวตงหุยกลับฟังไม่เข้าใจอยู่ครู่หนึ่ง

นางสดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง บังเกิดความรำคาญ ขณะจะกลับห้องพักพลันได้ยินเสียงแอ๊ด ประตูห้องพักด้านทิศตะวันออกหลังหนึ่งถูกเปิดออก ชายหนุ่มนักศึกษาผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวเสียงกังวานว่า

"ท่านทั้งสองทุ่มเถียงด้วยเรื่องใด มีวาจาให้ถกเหตุผล ไยต้องลงไม้ลงมือ?"

ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งเดินถึงใต้หน้าต่างห้องพักที่บุรุษสตรีทั้งสองพักอยู่ คล้ายคิดไกล่เกลี่ยให้เลิกราต่อกัน

เชียวตงหุยชมดูจนครุ่นคิดขึ้น

'คนร้ายนั้นป่าเถื่อนถึงเพียงนี้ ผู้ใดถกเหตุผลกับท่าน?'

ได้ยินภายในห้องบังเกิดเสียงอาวุธกระทบกันอีกครา เสียงร้องไห้ของทารกยิ่งมายิ่งดัง ทันใดกระสุนลูกหนึ่งยิงออกจากกรอบหน้าต่าง เสียงทึบเมื่อซัดกระแทกหมวกของชายหนุ่มนักศึกษาร่วงหล่นลงกับพื้น

ชายหนุ่มนักศึกษาร้องโอยคำหนึ่ง จากนั้นรำพึงว่า

"ประตูเมืองเกิดเพลิงไหม้ ลุกลามถึงปลาในบ่อ วิญญูชนไม่ยืนหยัดอยู่ใต้กำแพงง่อนแง่น ยังคงรักษาเนื้อรักษาตัวไว้สำคัญกว่า"

กล่าวพลางล่าถอยกลับห้องพักไปช้า ๆ

เชียวตงหุยพลันรู้สึกน่าหัวร่อ ทั้งร้อนรุ่มแทนสตรีนั้น แต่แล้วเสียงการต่อสู้ภายในห้องขาดหายไป ทั่วทั้งโรงเตี๊ยมเงียบสงบลง ดังนั้นนางครุ่นคิดขึ้น

'บิดามักบอกว่า เรื่องราวมีการแบ่งลำดับหนักเบาช้าเร็ว ยามนี้ขโมยดาบสำคัญกว่า ได้แต่ปล่อยให้คนร้ายนั้นลอยนวล'

ดังนั้นกลับเข้าห้อง ปิดประตูล้มตัวลงเตียง ครุ่นคิดว่าจะช่วงชิงดาบวิเศษอย่างไร

'ขบวนคุ้มกันภัยนี้มีผู้คนไม่น้อย เราลำพังคนเดียวไหนเลยจัดการได้ ความจริงสมควรรีบรุดกลับเมืองจิ่นเอี้ยงไปบอกต่อบิดา ให้ท่านผู้เฒ่าระดมกำลังมา แต่หากเราวางแผนขโมยดาบ ประคองส่งมอบต่อบิดา ไยมิใช่วิเศษยิ่งกว่า?'

หวนนึกถึงตอนกระหยิ่มยิ้มย่องบนแก้มซ้ายปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น แต่นี่จะวางแผนอย่างไรดี นางได้รับการฝึกอบรมจากบิดาตั้งแต่เล็ก มีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว แต่เอ่ยถึงการดำเนินอุบาย เชียวโกวเนี้ยผู้นี้หาถนัดจัดเจนไม่

นางนอนอยู่บนเตียง ครุ่นคิดจนปวดเศียรเวียนเกล้า มาตรว่านึกได้ห้าหกวิธี แต่หลังจากแยกแยะโดยละเอียด กลับใช้ไม่ได้แม้สักวิธีเดียว ยามเคลิบเคลิ้มรู้สึกเปลือกตาหนักอึ้งขึ้น ในวิกาลดึกสงัดพลันได้ยินเสียงต๊ก ๆ เคลื่อนใกล้เข้ามา มีคนใช้ไม้เท้าเคาะใส่แผ่นศิลาปูพื้นถนน เดินมาตลอดทาง แสดงว่าเป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง

ซุ่มเสียงนั้นมาถึงหน้าประตูโรงเตี๊ยม พลันหยุดชะงักลง จากนั้นเป็นเสียงไม้เท้าเคาะประตูโรงเตี๊ยม เสียงผู้รับใช้เปิดประตูดูว่า ซุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งร้องขอห้องพักหลังหนึ่ง ผู้รับใช้ให้มันชำระเงินก่อน คนตาบอดชำระเงินให้แต่ยังขาดเงินอยู่สองพวง ดังนั้นบังเกิดเสียงปฏิเสธไม่รับ เสียงวิงวอนขอร้อง และเสียงด่าทอด้วยคำหยาบของผู้รับใช้แว่วมากระทบโสตเชียวตงหย

นางยิ่งรับฟังรู้สึกว่าคนตาบอดนั้นน่าเวทนา ดังนั้นพลิกตัวลุกขึ้นนั่งหยิบฉวยเงินแท่งหนึ่งจากในห่อผ้า เปิดประตูออกไป เห็นชายหนุ่มนักศึกษากรีดมือวาดเท้า ถกเหตุผลกับผู้รับใช้ ดูท่าเขาแม้รู้จักรักษาเนื้อรักษาตัว ยังชมชอบยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว ได้ยินชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ผู้รับใช้ การเคารพผู้สูงอายุ สงเคราะห์คนยากไร้ เป็นจริยธรรมอันดีงาม ท่านผู้เฒ่าขาดเงินเพียงสองพวง ท่านก็อนุโลมให้เถอะ"

ผู้รับใช้กระชากเสียงว่า

"เชียงกงท่านกล่าววาจาน่าฟัง ท่านเมื่อมีจิตใจดีงาม ก็สงเคราะห์ให้กับมัน"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าเป็นคนสัญจร พกพาเงินทองติดตัวไม่มากนัก ค่าห้องพักของโรงเตี๊ยมท่านก็สูงลิบลิ่ว หากช่วยสงเคราะห์ตัวเองต้องประสบคราเคราะห์แทนแล้ว"

เชียวตงหุยหัวร่อดิก กล่าวว่า

"ผู้รับใช้ ข้าพเจ้าสงเคราะห์ให้เอง รับไว้"

ผู้รับใช้เงยหน้าขึ้น เห็นประกายสีขาววูบคราหนึ่ง เศษเงินก้อนหนึ่งซัดพุ่งมา รีบยื่นมือรับไว้สองมือมันรับเงินจนเคยชิน แต่เพิ่งรับเงินซัดขว้างมาจากกลางอากาศเป็นครั้งแรก ดังนั้นขาดการฝึกซ้อม เสียงทึบเมื่อเศษเงินซัดต้องทรวงอกมันจนปวดแปลบเล็กน้อย อดร้องโอยมิได้

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ท่านดู ผู้อื่นเป็นโกวเนี้ยใหญ่ ยังมีจิตใจดีงามปานนี้ ผู้รับใช้ท่านเสียทีที่เป็นบุรุษ ห่างไกลกว่ามากนัก"

เชียวตงหุยกวาดมองเขาแวบหนึ่ง เห็นชายหนุ่มนักศึกษาคิ้วเรียวโค้งจรดจอน หน้าตาหมดจดคมคาย แฝงไว้ด้วยความองอาจน่าเลื่อมใส หัวใจต้องเต้นระทึกขึ้นรีบก้มศีรษะลง ได้ยินชายชราตาบอดนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณเชียกง เพียงไม่ทราบนามสูงส่งของอึงกง (ท่านผู้มีพระคุณ) ท่าน เราคนตาบอดจะได้จดจำซึ้งใจ"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่อ้วงนามก่วงน้ำ เรื่องเล็กน้อยไยต้องจดจำใส่ใจ ท่านผู้เฒ่ามีนามสูงส่งว่ากระไร?"

ชายชราตาบอดนั้นกล่าวว่า

"เราคนตาบอดเรียกว่าโต๊ะเทียนฮ้ง"

เชียวตงหุยลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

'คนตาบอดผู้นี้นับว่าตาบอดใจก็บอด เราให้เงินแก่เขาชัด ๆ กลับขอบอกขอบใจผู้อื่น'

พอฟังคำ "โต๊ะเทียนฮ้ง" หัวใจต้องสั่นสะท้าน คล้ายเคยได้ยินนามนี้มา วันนั้นบิดากับตั่วมาเคยเอ่ยถึงชื่อนี้ นางพอดีเดินผ่านหน้าห้องของตั่วมา บิดากับตั่วมาพอพบเห็นนางก็กล้ำกลืนคำพูดไว้ แต่ไม่แน่ว่าเป็นคนชื่อแซ่เดียวกัน บิดาไหนเลยรู้จักชายชราตาบอดผู้นี้ได้

อ้วงก่วงน้ำเป็นเพื่อนโต๊ะเทียนฮ้ง ติดตามผู้รับใช้เดินไปยังตึกในเมื่อผ่านข้างกายเชียวตงหุย อ้วงก่วงน้ำพลันประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"โกวเนี้ย ท่านพกพาเงินทองจำนวนมากหรือ?"

เชียวตงหุยคิดไม่ถึงว่าเขาจะกล่าวกับตัวเอง ต้องหน้าแดงวูบย่อกายคราหนึ่ง คล้ายคารวะตอบไม่คารวะตอบ ปากกล่าวว่า

"เป็นไรหรือ"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"ข้าพาเจ้าเห็นโกวเนี้ยใจกว้างปานนี้ กลับคิดขอหยิบขอยืมเงินสักหลายตำลึงเป็นค่าเดินทาง"

เชียวตงหุยยิ่งคิดไม่ถึงว่าเขาจะออกปากขอหยิบยืมเงินทองตรง ๆ สร้างความกระดากกว่าเดิม ใบหน้าแดงสดใส ไม่ทราบตอบว่ากระไรดีงงงัน วูบจึงเบือนหน้าหนี อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"ไม่หยิบยืมก็ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะไปหาผู้อื่นแทน"

พลางประสานมืออีกครา หันกายกลับเข้าห้อง

เชียวตงหุยใจเต้นตูมตาม ยามกะทันหันไม่อาจระงับสติลงได้ทันใด เสียงปะทะอาวุธและเสียงด่าทอในห้องพักด้านนั้นดังขึ้นอีกครา เสียงโครมเมื่อกรอบหน้าต่างปลิวกระเด็น ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถือดาบกระโดดออกจากหน้าต่าง มือซ้ายยังโอบอุ้มทารกผู้หนึ่ง

จากนั้นสตรีนางหนึ่งไล่ติดตามออกมา ในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิงกวัดแกว่งดาบร่ำร้องว่า

"รีบคืนทารกแก่เรา ท่านจะอุ้มมันไปที่ใด?"

คนทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง โถมออกจากโรงเตี๊ยมเชียว-ตงหุยเห็นสตรีนางนั้นมีสีหน้าร้อนรุ่มลนลาน สร้างความขุ่นแค้นสุดระงับครุ่นคิดขึ้น

'คนร้ายนี้ลักพาทารกของนางไป มันก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ เรามิอาจไม่สอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว'

นางรีบกลับเข้าห้องไปหยิบฉวยดาบคู่ไล่ติดตามออกไป แว่วเสียงสตรีนางนั้นร่ำร้องแต่ไกลว่า

"รีบวางทารกลง โจรร้ายที่สมควรสับฟันดาบ ขู่จนทารกขวัญหาย..."

เชียวตงหุยติดตามไปตามเสียง มิคาดคนร้ายและสตรีนางนั้นล้วนมีตัวเบามิใช่ชั่ว ติดตามเป็นระยะทางลี้เศษ เห็นทั้งสองประดาบกันอย่างดุเดือด คนร้ายโอบอุ้มทารกไว้ ไม่อาจลงมืออย่างเต็มที่ ดังนั้นวางทารกลงบนหินเขียวก้อนหนึ่ง ค่อยกวัดแกว่งดาบฆ่าฟัน

เชียวตงหุยหยุดยั้งยืนดูก่อน เห็นคนร้ายมีกำลังแขนกล้าแข็ง เพลงดาบดุร้าย สตรีนางนั้นต่อสู้พลางถอยร่นพลาง เห็นแน่ชัดว่าต้องรับบาดเจ็บใต้คมดาบของมัน นางค่อยกระโดดปราดออกไป ตวาดว่า

"โจรร้ายยังไม่หยุดมืออีก?"

ดาบสั้นในมือขวาใช้ท่าหลอกล่อ ดาบยาวในมือซ้ายแทงปราดใส่ทรวงอกของคนร้าย

สตรีนางนั้นเห็นเชียวตงหุยปรากฏออกมา ต้องงงงันวูบ ด้วยความห่วงใยทารก รีบชิงโอบอุ้มขึ้น คนร้ายนั้นยกดาบต้านปะทะ ตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

เชียวตงหุยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยที่สอดมือยุ่งเกี่ยวเรื่องอยุติธรรม"

พลางฟาดฟันดาบออก นางนอกจากฝึกซ้อมฝีมือกับบิดาและซือ-เฮียทั้งหลายแล้ว ครั้งแรกที่ประมือกับผู้คน คือจัดการกับสี่ผู้กล้าเขาไท้งักครั้งที่สองคือต่อสู้กับโจรร้ายนี้ โจรร้ายนี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าสี่ผู้กล้าเขาไท้งักมากนัก ใช้ดาบฉวัดเฉวียน มือซ้ายยังฟาดลมฝ่ามือที่กล้าแข็งออกมา

เชียวตุงหุยใช้ดาบข้างซ้ายจู่โจม ควงดาบยาวด้วยท่าฮุงฮวยฮุกลิ้ว (แหวกบุปผาปาดหลิว) คนร้ายนั้นใจหายวาบ เบี่ยงตัวหลบเลี่ยงเชียวตุงหุยร้องว่า

"นอนลง"

พลางฟันดาบสั้นเฉียง ๆ ฟันถูกเท้าซ้ายของคนร้ายนั้น มันคำรามก้อง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง แต่ยังยกดาบใช้กระบวนท่าตอบโต้

เชียวตงหุย ฟันดาบคู่โดยพร้อมเพรียง ชักนำให้มันขวางดาบปิดป้องพลางกวาดเท้าออก เตะมันล้มลงกับพื้น จากนั้นจ้วงแทงดาบสั้นใส่เท้าขวามัน

พลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น ดาบเล่มหนึ่งจู่โจมจากด้านหลัง เชียวตง-หุยใจหายวาบ ไม่คำนึงถึงการทำร้ายคนร้ายนั้น วกดาบกลับไปปิดป้องกระ-บวนท่าไซจื้อฮ้วยซิ่ว (ราชสีห์เหลียวหลัง) นี้ใช้ได้พอดีเป็นที่สุด เสียงดังเมื่อ

ดาบทั้งสองเล่มกระทบกัน ในความมืดปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

การเหลียวมองของนางครั้งนี้ต้องแตกตื่นตะลึงลาน ที่แท้คนลอบทำร้ายทางด้านหลังกลับเป็นสตรีที่โอบอุ้มทารกนั้น สตรีนางนั้นเห็นนางรับดาบนี้ไว้ ก็ใช้ออกอีกดาบหนึ่ง

เชียวตงหุยจดจำออกว่า นี่เป็นท่าแม้แชทำไย้ (อสุรหยั่งทะเล) มุ่งทำร้ายศัตรูโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเอง ดังนั้นร่ายรำดาบสั้นปิดป้องร้องว่า

"ท่านผู้นี้เสียสติแล้วหรือ?"

สตรีนางนั้นสวนคำว่า

"ท่านจึงเป็นคนเสียสติ"

ดาบในมือแฉลบปราด แตะสัมผัสกับถาดดาบของดาบยาวเชียวตงหุยฟันใส่นิ้วมือของนาง สร้างความตื่นตระหนกแก่เชียวตงหุย เห็นสตรีนางนี้มีพละกำลังไม่เท่าเทียมกับคนร้ายนั้น แต่ความพลิกแพลงของเพลงดาบยังยิ่งกว่าอีก

ยามนั้น คนร้ายนั้นพันบาดแผลที่เท้า ถือดาบกลุ้มกระหนาบใส่ทั้งสองหนึ่งรุกหนึ่งรับ ทุกกระบวนท่าอำมหิต เชียวตงหุยต้องลอบครั่นครวญในใจ

'ที่แท้คนทั้งสองขุดหลุมพรางไว้ ชักนำเรามาติดกับ'

นางแม้มีเพลงดาบลึกล้ำ จะอย่างไรขาดประสบการณ์ต่อสู้ ถูกกลุ้มรุมกลางวิกาล ไม่ทราบรอบข้างยังมีกำลังซ่มซ่อนอีกมากน้อยเท่าใด อดขลาดเขลามิได้ ทางหนึ่งรับมือ ทางหนึ่งร้องว่า

"ข้าพเจ้ากับพวกท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ไฉนวางแผนทำร้ายข้าพเจ้าเช่นนี้"

คนร้ายนั้นสวนคำว่า

“ผู้ใดรู้จักเจ้า นางแพศยาอยู่ดี ๆ ฟันใส่เราดาบหนึ่ง”

สตรีนางนั้นก็ตวาดว่า

“เจ้าที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ไม่ทันถามไถ่ก็ลงมือทำร้ายคน”

จากนั้นกล่าวถามคนร้ายนั้นว่า

“เล้งกอ อาการบาดเจ็บที่เท้าเป็นอย่างไร”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงใย คนร้ายนั้นตอบว่า

“มารดามันเถอะ เจ็บปวดสาหัสนัก”

เซียวตงหุยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“พวกท่านไม่ได้มีเจตนาทำร้ายข้าพเจ้าหรือ?”

สตรีนางนั้นสวนคำว่า

“เจ้าที่แท้ทำอะไร กลับป่าเถื่อนดุร้ายปานนี้ เข้าใจว่ามีวิทยายุทธ์เยี่ยมหรือ”

เซียวตงหุยกระซากเสียงว่า

“ข้าพเจ้าเห็นท่านถูกคนร้ายผู้นี้ข่มเหงรังแก ดังนั้นช่วยเหลือท่านด้วยกุศลเจตนา มิคาดพวกท่านแสร้งต่อยตีกัน”

“ผู้ใดบอกว่าแสร้งต่อยตี เราสองสามีภรรยาวิวาทกัน เป็นเรื่องปกติธรรมดา เจ้ายุ่งเกี่ยวอันใด”

เซียวตงหุยพอฟังคำ “สามีภรรยาวิวาทกัน” ต้องใจหายวาบตะกุกตะกักถามว่า

“พวกท่าน...พวกท่านเป็นสามีภรรยา?”

พลางพุ่งถอยไปด้านหลัง สมองเลอะเลือนอลวน “คนร้าย” นั้นกล่าวว่า

“เป็นไร พวกเราหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีพักอยู่ห้องเดียวกัน ทั้งถือกำเนิดทารกผู้หนึ่ง ยังมิใช่สามีภรรยาหรือ?”

เชียวตงหุยกล่างอย่างสงสัยใจว่า

"ทารกนี้เป็นบุตรชายของพวกท่าน"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"เขาเป็นบิดาของทารก เราเป็นมารดาของทารก เกี่ยวข้องใดกับเจ้า เขาเรียกว่าลิ้มเง็กเล้ง เราเรียกว่ายิ่มปวยอี่ เจ้ายังคิดถามอันใด?"

พลางตวัดดาบขึ้นอย่างขุ่นเคือง คิดหมายฟันลงอีกครา

เชียวตงหุยกล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อเป็นสามีภรรยา ไฉนทั้งต่อยตีทั้งด่าทอ ทั้งยังชักดาบลงมือ?"

ยิ่มปวยอี่แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยใหญ่ รอจนเจ้าแต่งงานกับบุรุษ จะเข้าใจเอง สามีภรรยาหากไม่ต่อยตี นับเป็นสามีภรรยาอันใด มีคำกล่าวไว้ 'หัวเตียงต่อยตี ท้ายเตียงสันติ' เจ้าเคยเห็นสามีภรรยาที่ไม่วิวาทไม่ต่อยตีหรือ?"

เชียวตงหุยร้องโพล่งว่า

"บิดามารดาเราไม่เคยวิวาท ไม่เคยต่อยตีมาก่อน"

ลิ้มเง็กเล้งลูบคลำเท้าที่รับบาดเจ็บ แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ นี่นับเป็นสามีภรรยาอันใด แสดงว่าต้องมีความเป็นมาไม่เที่ยงธรรม...โอย"

ยิ่มปวยอี่ได้ยินเสียงร้องครวญครางรีบวางทารกลงไป เข้าไปดูปากแผลของมัน สีหน้าท่าทีแสดงว่าเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวจริง ๆ

ลิ้มเง็กเล้งยังพึมพำด่าทอว่า

"มารดามันเถอะ ไม่ประคารมไม่จับดาบ นับเป็นสามีภรรยาอันใด?"

เชียวตงหุยงงงันวูบ ครุ่นคิดในใจ

'นี่ไยมิใช่ด่ากระทบบิดามารดาเราหรอกหรือ'

ยามบันดาลโทสะคิดเข้าไปสั่งสอนมัน แต่ระหว่างหนึ่งต่อสอง สำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ เห็นทารกนั้นถูกจัดวางอยู่บนก้อนหิน เอาแต่ร้องไห้จ้า พลันหมุนตัวไปโอบอุ้มทารกขึ้น วิ่งปราดจากไป

ยิ่มปวยอี่ พันปากแผลให้กับสามีเสร็จสิ้น เหลียวหน้ากลับมาไม่พบเห็นบุตรชาย ต้องอุทานว่า

"ทารกเล่า"

ลิ้มเง็กเล้งกระโดดปราดขึ้นร้องโพล่งว่า

"ถูกนางแพศยานั้นอุ้มหนีไปแล้ว"

ยิ่มปวยอี่ตำหนิว่า

"ท่านไฉนไม่บอกแต่แรก"

"ท่านอุ้มไว้เอง ผู้ใดให้ท่านวางลง"

ยิ่มปวยอี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดมือตบหน้ามันฉาดหนึ่งกระชากเสียงว่า

"คนตายเราต้องพันปากแผลให้กับท่าน"

ลิ้มเง็กเล้งต่อยสวนออกไปหมัดหนึ่งร้องว่า

"ไม่ดูแลบุตรชาย ผู้ใดให้ท่านมาประจบ"

ยิ่มปวยอี่ร้องว่า

"เดียรัจฉาน รีบไปช่วงชิงบุตรชายกลับมา ค่อยมาคิดบัญชีกับท่าน"

พลางทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงไป ลิ้มเง็กเล้งทางหนึ่งตีฝีปากตอบทางหนึ่งติดตามไป

เซียวตงหุยซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ใช้มือปิดปากของทารกไว้มิให้มันร้องไห้ออกมา เห็นลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาด่าทอพลางติดตามพลาง ยิ่งติดตามยิ่งจากไปไกล รู้สึกน่าหัวร่อ พลันพบว่าร่างร้อนวูบ พอก้มศีรษะลงมอง เห็นเสื้อผ้าเปียกชุ่มไปแถบหนึ่ง ที่แท้ถูกทารกรดปัสสาวะ

ใส่ สร้างความขุ่นเคืองใจยิ่ง ใช้มือตีทารกเบา ๆ ดุว่า

"คิดปัสสาวะก็ไม่บอกกล่าว"

ทารกนั้นมีอายุไม่ถึงขวบปีไหนเลยพูดได้ พอถูกตีก็ร้องจ้าออกมา เชียวตงหุยไม่อาจหักใจได้เฝ้าปลอบโยน "เด็กเอยเด็กน้อย" ปลอบอยู่ครู่หนึ่ง ทารกนั้นก็เคลิ้มหลับไป

เชียวตงหุยมันหน้าแดงเปล่งปลั่ง น่ารักน่าชังยิ่ง เห็นสมควรคืนให้กับบิดามารดามัน ตัวเองขู่ขวัญพวกมันพอแล้ว ดังนั้นไม่กลับโรงเตี๊ยมที่พัก ติดตามขึ้นเหนือ ซึ่งเป็นทิศทางที่ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาจากไป

เร่งรุดเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ ท้องฟ้ารุ่งสางสว่าง ยังไม่พบพานลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยา เมื่อถึงดงไม้ที่แน่นขนัดรกครึ้ม แว่วเสียงวิหคร้องขับขาน กลิ่นหอมของบุปผชาติโชยกระทบจมูก เชียวตงหุย ไม่ได้นอนพักผ่อนตลอดคืน บังเกิดความอ่อนเพลีย ดังนั้นเลือกพื้นหญ้านุ่มนิ่มแถบหนึ่ง นั่งพิงลำต้นไม้พักผ่อน ก้มศีรษะลงมองเห็นทารกในอ้อมอกหลับสนิท ไม่นานให้หลัง ตัวเองพลอยเคลิ้มหลับไป

แสงแดดแรงกล้าขึ้นทีละน้อย ในดงไม้แผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่น กลิ่นบุปผายิ่งชื่นนาสา เชียวตงหุยยามหลับฝันพลันได้ยินเสียงร้องขานของพนักงานรับใช้ประจำสำนักคุ้มกันภัยดังมาแต่ไกลว่า

"สัจจะคุณธรรม...บารมีเลิศล้ำ สัจจะคุณธรรม...บารมีเลิศล้ำ"

เชียวตงหุยอ้าปากหาวคำหนึ่ง ไม่ทันลืมตาขึ้นได้ยินเสียงร้องขานของพนักงานรับใช้ไกล้เข้ามาทีละน้อยที่แท้เป็นขบวนคุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัย

สัจจะบารมีเดินทางมาถึง

แส้เหล็กสยบแปดทิศจิวอุ้ยซิ่งนำกำลังในสำนักคุ้มกันภัย เคลื่อนเข้าใกล้ดงต้นจ้อ (พุทราจีน) ขอเพียงตัดผ่านดงไม้แถบนี้ จวบกระทั่งถึงอำเภอเมืองอั้งตั่ง ล้วนเป็นทางหลวงอันกว้างขวาง

เห็นอาทิตย์ทอแสงอยู่กลางฟ้า นับเป็นทิวาอันแจ่มใส วันนี้คงไม่เกิดเรื่องวุ่นวาย แต่จิตใจมันอดปริวิตกมิได้ ชายชราตาบอดที่ติดตามหลังขบวนคุ้มกันภัยพอกระแทกไม้เท้ากับพื้น หัวใจมันก็เต้นระทึกคราหนึ่ง

นับตั้งแต่เคลื่อนขบวนออกเดินทางเมื่อเช้าตรู่ ชายชราตาบอดนี้ก็ติดตามอยู่หลังขบวนคุ้มกันภัย ตอนแรกทั้งหมดยังไม่เฉลียวใจ แต่ขบวนรถและม้าเร่งรุดอย่างรวดเร็ว ชายชราตาบอดนั้นกลับติดตามอยู่ด้านหลังตลอดเวลา

จิวอุ้ยซิ่งบังเกิดความประหลาดใจ ปรายตาบอกใบ้ต่อเตียเปียซือ กับเจียมเปียซือ ลงแส้เร่งม้าควบตะบึงอย่างเร่งร้อน ชั่วพริบตาก็ทอดทิ้งชายชราตาบอดไกลลิบลับ มันค่อยคลายใจลง แต่รถสินค้าบรรทุกเงินหนักอึ้งไม่อาจเร่งเร็วได้ ชั่วครู่ก็เชื่องช้าลง ไม่นานให้หลังได้ยินเสียงตึก ๆ ดังขึ้นที่ด้านหลัง ชายชราตาบอดนั้นติดตามมาถึงแล้ว

ฝีมือนี้สร้างความตระหนกแก่ผู้คนในสำนักคุ้มกันภัยจนหน้าถอดสี ชายชราตาบอดมีวิชาตัวเบาถึงเพียงนี้ นับว่าร้ายกาจจริง ๆ ชายชราตาบอดนั้นพอติดตามทัน ก็ไม่เร่งล้ำหน้า ยังคงตามหลังขบวนคุ้มกันภัยสิบกว่าวา

เห็นเบื้องหน้าเป็นดงไม้ แน่นขนัดรกครึ้ม จิวอุ้ยซิ่งอดกำชับต่อเตียเปียซือมิได้ว่า

“เตียเฮียตี่ทั้งหมดระมัดระวังให้มากไว้ เฒ่าตาบอดผู้นี้ประหลาดพิกลอยู่บ้าง ในยุทธจักรมีคำกล่าวไว้ ‘ทุกสำนึกคล้ายเผชิญศัตรู ทุกจิต

ใจ คล้ายข้ามสะพานแขวน”

เมื่อวานนี้เตียเปียซือขับไล่สี่ผู้กล้าเขาไท้งักเตลิดหนี เฝ้านึกฝันว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษ พอฟังต้องครุ่นคิดขึ้น

‘ต่อให้มันมีตัวเบามิใช่ชั่ว เฒ่าตาบอดผู้หนึ่งมีอันใดน่าเกรงกลัวดูท่าท่านพบเห็นมุสิกยึดถือเป็นเสือร้าย’

ดังนั้นก้มกายเก็บหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งจากพื้น ลดศอกตวัดข้อมือซัดใส่ชายชราตาบอดนั้น

ได้ยินเสียงฉี่ ก้อนหินแหวกฝ่าอากาศอย่างเร่งร้อน ชายชราตาบอดกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น เพียงยกไม้เท้าเล็กน้อย เสียงดังเมื่อก้อนหินซัดถูกไม้เท้า ฟังจากซุ่มเสียงแสดงว่าไม้เท้านี้กลับเป็นไม้เท้าเหล็กด้ามหนึ่ง

ก้อนหินนั้นพอปะทะกับไม้เท้า ก็ดีดกระดอนกลับมา เตียเปียซือพลันร้องโอยคำหนึ่ง ถูกก้อนหินซัดใส่หน้าผาก โลหิตไหลอาบใบหน้าขบวนคุ้มกันภัยปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

เตียเปียซือส่งเสียงร้องว่า

“โจรตาบอด มีเจ้าไม่มีเรา”

พลางกระตุ้นม้าเข้าไป ตวัดดาบฟันใส่หัวไหล่ชายชราตาบอด ชายชราตาบอดนั้นยกไม้เท้าเหล็กขึ้นปิดป้องดาบในมือเตียเปียซือถึงกับกระดอนขึ้นมา ถูกกระแทกจนช่วงแขนชาด้าน ง่ามมือปวดแปลบปลาบ

เจียมเปียซือร้องว่า

“ชาวมิจฉาชีพทั้งหมดเดียงบ่าเดียงไหล่เข้าไป”

ทุกผู้คนเห็นชายชราตาบอดมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่จะอย่างไรมีกำลังเพียงลำพัง ทั้งยังตาบอด ดังนั้นยกชูดาบทวน เปียซือและองครักษ์จวนข้าหลวงเจ็ดแปดคนรายล้อมมันไว้กึ่งกลาง

ชายชราตาบอดนั้นไม่นำพาปรารมภ์ สะบัดกวัดแกว่งไม้เท้าเหล็ก

เดาะซ้ายทิ่มขวา เพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็หวดองครักษ์ผู้หนึ่งล้มลงกับพื้น

จิวอุ้ยซิ่งชมดูแต่ไกล เห็นชายชราตาบอดลงมือด้วยความสุขุมหนักแน่น ปลอดโปร่งเฉื่อยชา คล้ายไม่เห็นคู่ต่อสู้อยู่ในสายตา พลันเห็นมันเหลือกตาขึ้น สองตาสาดประกายเจิดจ้าวาววับ กลับมิใช่คนตาบอดอันใด จากนั้นหมุนตัวตวัดเท้าเตะเจียมเปียซือตีลังไปทอดหนึ่ง

จิวอุ้ยซิ่งตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าคนตาบอดผู้นี้ต่างกับเซียวเอี้ยวจื้อในสี่ผู้กล้าเขาไท้งัก หากแต่เป็นชนชั้นยอดฝีมือ หวนนึกถึงตัวเองแบกหน้าที่สำคัญ ดังนั้นร้องว่า

"เตียเฮียตี่ เจ้าคร่ากุมชายชราตาบอดไว้ แต่อย่าได้ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต เราไปก่อนก้าวหนึ่ง พวกเราพบกันที่เมืองอั้งตั่ง"

ขาดคำสองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าไปยังดงไม้ เพิ่งฝ่าเข้าดงไม้เห็นหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งปรากฏประกายดาบวูบขึ้น มันเป็นนักเลงเก่าอันชำชอง ต้องลอบคร่ำครวญในใจ

'ที่แท้เฒ่าตาบอดมิใช่โจรโดดเดี่ยว หากแต่ซุ่มกำลังอยู่ที่นี้'

ดังนั้น ลงแส้เร่งม้าอย่างไม่คิดชีวิต ควบขับไปได้สี่ห้าวา เห็นหลังต้นไม้ปรากฏร่างสายหนึ่งถลันวูบออกมา

จิวอุ้ยซิ่งเห็นคนผู้นี้ถือดาบ ท่าทางดุร้าย ดังนั้นไม่เอ่ยปากกล่าววา-จา ตวัดมือชักเกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่งใส่คนผู้นั้น พร้อมกับกระตุ้นม้าฝ่าออกไป

คนผู้นั้นสะบัดดาบปัดป่ายเกาทัณฑ์แขนเสื้อ ตวาดว่า

"เป็นผู้ใด ไฉนยิงอาวุธลับวุ่นวาย?"

อีกคนหนึ่งติดตามมาถึงตวาดว่า

"เจ้ามีอาวุธลับ เราไม่มีหรือ?"

พลางยกหน้าไม้ขึ้นยิงกระสุนติดต่อกันแปดเก้าลูก มีอยู่สองลูกยิงถูก

ตะโพกม้า ม้าตัวนั้นได้รับความเจ็บปวด ต้องกระโดดโลดเร่าสลัดจิวอุ้ยซิ่งลงจากหลังม้า

จิวอุ้ยซิ่งถือแส้เหล็กไว้แต่แรก กลิ้งตัวไปตามพื้นดินทอดหนึ่ง เพิ่งกระโดดปราดขึ้น ปรากฏกระสุนอีกลูกหนึ่งยิงมาถูกข้อมือมันไม่อาจถือแส้เหล็กมั่น ร่วงหล่นลงกับพื้น

คนทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา สะอึกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงดาบทั้งสองเล่มพาดกับลำคอมัน คนหนึ่งถามว่า

"เจ้าเป็นใคร"

อีกคนหนึ่งถามว่า

"ไฉนซัดอาวุธลับวุ่นวาย"

คนแรกนั้นถามอีกว่า

"เจ้าพบเห็นทารกของเราหรือไม่"

อีกคนหนึ่งถามว่า

"ใช่พบเห็นโกวเนี้ยอายุเยาว์นางหนึ่งผ่านไปหรือไม่"

ชั่วพริบตา คนทั้งสองถามคนละเจ็ดแปดประโยค จิวอุ้ยซิ่งต่อให้มีสิบปาก ก็ตอบคำถามไม่หมดสิ้น ที่แท้คนทั้งสองคือลิ้มเง็กเส้งกับยิ่มป่วยอี่สองสามีภรรยานั่นเอง

ลิ้มเง็กเส้งตะคอกใส่ภรรยาว่า

"ท่านหุบปากให้เราซักถามมัน"

ยิ่มป่วยอี่สวนคำว่า

"ไฉนให้เราหยุดปาก ท่านหุบปากเราซักถาม"

ทั้งสองทุ่มเถียงกันอีกครา จิวอุ้ยซิ่งถูกดาบสองเล่มพาดลำคอเกรงว่าผู้ใดผู้หนึ่งบันดาลโทสะ เพียงกดมือลงศีรษะของมันจะแยกจากร่าง หวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำว่าไว้ 'ผู้เข้มแข็งไม่ถือสาพลาดท่าตำตา ยื่นมือไม่ตบใบ

หน้าที่ยิ้มแย้ม' ดังนั้นปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองไม่ต้องร้อนรุ่ม ปลดปล่อยเราก่อนแล้วค่อยกล่าวก็ไม่สาย"

ลิ้มเง็กเล้งตวาดว่า

"ไยต้องปลดปล่อยท่าน"

ยิ่มปวยอี่เห็นมันพลิกมือขวาไปด้านหลัง กดห่อผ้าที่กลางหลังคล้ายกับซุกซ่อนไว้ด้วยของมีค่าสำคัญ ดังนั้นตวาดถามว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

นับตั้งแต่จิวอุ้ยซิ่งรับมอบดาบอวงเอียตอคู่นี้จากข้าหลวงมณฑลเซียมไซในใจไม่เคยลืมเลือนคำ "ดาบอวงเอียตอ" แม้กระทั่งยามหลับฝันยังละเมอออกมา ยามนี้ถูกดาบพาดคอ สถานการณ์รีบร้อนคับขันยิ่มปวยอี่ก็รีดเร้นเค้นถาม ไม่มีโอกาสขบคิดใคร่ครวญ ต้องร้องโพล่งว่า

"ดาบอวงเอียตอ"

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาพอฟังต้องใจหายวาบ ยื่นมือซ้ายตะปบใส่ห่อผ้าที่กลางหลังมันโดยพร้อมเพรียง จิวอุ้ยซิ่งพอร้องโพล่งออกไป ก็นึกสำนึกเสียใจ ยามร้อนรุ่มคิดเสี่ยงชีวิต ห้วงสมองบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

'ยุทธจักรมีคำกล่าวไว้ "คนเดียวเสี่ยงชีวิตหมื่นคนยากต้านติด" อย่าว่าแต่พวกมันมีเพียงสองคน'

ดังนั้นไม่คำนึงถึงคมดาบที่จ่อพาดลำคอถาโถมไปเบื้องหน้า ขณะจะกลิ้งตัวออกไป ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาพากันกระชากวูบ หิ้วมันทั้งคนทั้งห่อผ้าขึ้นมา ที่แท้จิวอุ้ยซิ่งใช้สายโซ่เล็กละเอียดผูกมัดดาบวิเศษคู่นี้ติดกับกลางหลัง มันสองสามีภรรยาแม้ใช้กำลัง ยังไม่อาจกระชากโซ่เหล็กขาดได้

คนทั้งสามกอดปล้ำเป็นพัลวัน จิวอุ้ยซิ่งวกหมัดต่อยใส่ใบหน้าลิ้ม-เง็กเล้งฉาดหนึ่ง ยิ่มปวยอี่หันด้ามดาบทุบใส่ต้นคอจิวอุ้ยซิ่งอย่างหนักหน่วง ปากถามว่า

"เล้งกอ เจ็บหรือไม่?"

ลิ้มเง็กเล้งกระซากเสียงว่า

"นี่ยังต้องถาม ย่อมต้องเจ็บยิ่ง"

ยิ่มปวยอี่กล่าวอย่าขุ่นเคืองว่า

"เราถามท่านด้วยกุศลเจตนา หรือยังถามผิดด้วย?"

ทั้งสองทางหนึ่งช่วงชิงห่อผ้า ทางหนึ่งยังทุ่มเถียงกัน ยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งมุดปราดออกจากพงหญ้า ร้องว่า

"ต้องการทารกหรือไม่?"

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาเงยหน้าขึ้น เห็นคนกล่าววาจาคือ เชียว-ตงหุย สองมือยกชูบุตรชายของพวกมัน สร้างความยินดียิ่ง พากันยื่นมือรับไว้

เชียวตงหุยใช้มือขวายื่นทารก มือซ้ายชักดาบสั้น เสียงควากเมื่อกรีดห่อผ้าที่กลางหลังจิวอุ้ยซิ่งขาดออก จากนั้นยื่นมือขวา ชักดาบเล่มหนึ่งจากในห่อผ้า เห็นประกายสีเขียวเรืองบาดตา พลังเย็นเยียบคุกคามคน นางสะบัดมือวูบ ก็ตัดสายโซ่ที่ผูกติดกับดาบวิเศษขาดสะบั้น

เชียวตงหุยช่วงชิงห่อผ้า พลิกตัวขึ้นบนหลังม้าของจิวอุ้ยซิ่งด้วยความคล่องแคล่วว่องไว กระตุกบังเหียนม้าร้องว่า

"รีบไป"

มิคาดเท้าทั้งสี่ของม้าตัวนั้นคล้ายตรึงติดกับพื้นไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เชียวตงหุยใช้เท้าเตะท้องม้าพลันรู้สึกว่าข้อพับเท้าทั้งสองล้วนชาวูบ ต้องลอบร้อง "ผิดท่า" ขณะจะกระโดดลงจากหลังม้าก็ไม่ทันการณ์ถูกผู้คนจี้สกัด

จุดไว้ ร่างขี่อยู่บนหลังม้ากลับไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวได้

เมื่อใต้ท้องม้าปรากฏคนผู้หนึ่งพลิกตัวออกมา ที่แท้เป็นชายชราตาบอดปลอมนั้น มันไม่ทราบสลัดหลุดจากการพัวพันของขบวนคุ้มกันภัยลอบซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องม้าตั้งแต่เมื่อใด พอยื่นมือก็ช่วงชิงดาบอวงเอียตอในมือเชียวตงหุยคู่นั้นไป

ยิ่มปวยอี่วางทารกลงกับพื้น ชักดาบโถมเข้ามา ลิ้มเง็กเล้งก็จู่โจมจากด้านข้าง ชายชรานั้นถือดาบอวง (เป็ดตัวผู้) ซึ่งเป็นดาบยาวที่พันจากฝักขึ้นด้านปะทะเสียงดิงดัง เมื่อฟันดาบของลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาหักสะบั้น คนทั้งสองเพิ่งงงงันวูบ รู้สึกชาที่จุดเส้นข้างเอว ถูกฝ่ายตรงข้ามจี้สกัดจุดไว้ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวเช่นกัน

จิวอุ้ยซิ่งคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง ตวาดว่า

"โจรตาบอด มีเจ้าไม่มีเรา"

พลางเก็บแส้เหล็กขึ้นจากพื้น ใช้ออกด้วยกระบวนท่าฮูเท้งจับโป๊ยเปียง (สิบแปดแส้ของฮูเท้ง) ฮ้วยเซ่าโชยกุน (กวาดทั้งกองทัพ) หวดขว้างใส่ชายชรานั้น

ชายชรานั้นกลับไม่หลบเลี่ยง ยกดาบอวงเอียตอแทงปราดไปเบื้องหน้า กล่าวไปประหลาดนัก การทิ่มแทงนี้ไม่ได้แทงใส่แส้เหล็กและไม่แทงใส่ทรวงอกจิวอุ้ยซิ่ง กลับแทงสอดไปในฝักดาบ ซึ่งอยู่ในห่อผ้า จากนั้นทั้งดาบทั้งฝักหวดขวางออก มันใช้ฝักดาบต่างแส้เหล็ก กระบวนท่าที่ใช้ก็เป็นกระบวนท่าในสิบแปดแส้ของฮูเท้ง นามกวาดทั้งกองทัพ

เห็นฝักดาบพอกระทบกับแส้เหล็ก แส้เหล็กที่หนักสิบหกชั่งของจิวอุ้ยซิ่ง ก็ถูกกระแทกกระเด็นขึ้นสู้ท้องฟ้า ไม่อาจหวดถูกฝ่ายตรงข้ามแม้แต่น้อย ใช้เป็นแส้เหล็กสยบแปดทิศหรือไม่ นับเป็นปัญหาอยู่

ที่แท้แส้เหล็กของจิวอุ้ยซิ่งถูกชายชรานั้นใช้กำลังภายในกระแทกหลุด

จากมือ ง่ามมือของจิวอุ้ยซิ่งต้องฉีกขาด โลหิตไหลซึมออกมาชายชรานั้นเหลือกตาขาวขึ้น กล่าวว่า

"กระบวนท่าสุดท้ายของสิบแปดแส้ของฮูเท้ง เจ้ายังไม่ได้เรียนรู้กระมัง"

ความตื่นตระหนกของจิวอุ้ยซิ่งครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก สิบแปดแส้ของฮูเท้งแม้เรียกว่าสิบแปดแส้ แต่ที่ตกทอดมามีเพียงสิบเจ็ดกระบวนท่า ซือแป๋มันเคยบอกว่า ท่าสุดท้ายเรียกว่าเจ็กเปียงต๋วนจับเชีย (แส้เดียวโค่นสิบทวน) ครั้งกระโน้นแม่ทัพราชวงศ์ซ้องนามฮูเท้งจั้งถูกข้าศึกรายล้อมอาศัยแส้เหล็กกล้าเส้นเดียวกระแทกทวนยาวสิบเล่มหักสะบั้น เพลงแส้นี้อย่าเพิ่งเอ่ยถึงกระบวนท่า เพียงพลังการฝึกปรือในโลกมีแต่ซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์) ที่มีฝีมือเช่นนี้

จิวอุ้ยซิ่งไม่เคยพบเห็นซือแป๊ะมาก่อน เพียงทราบว่ามันเข้ารับราชการ จัดอยู่ในอันดับแรกในเจ็ดยอดฝีมือวังหลวง ที่แล้วมาอยู่ในวังไม่เคยออกท่องเที่ยวมาก่อน ดังนั้นไม่มีวาสนากราบพบ มันพลันฉุกใจคิด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านผู้เฒ่าแซ่โต๊ะ?"

ชายชรานั้นกล่าวคำ "มิผิด" จิวอุ้ยซิ่งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี หมอบกราบลงกับพื้น กล่าวว่า

"ศิษย์จิวอุ้ยซิ่ง ขอกราบพบโต๊ะซือแป๊ะ"

ชายชรานั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ยากนักที่เจ้าล่วงรู้ว่า ในโลกนี้ยังมีโต๊ะเทียนฮ้งผู้หนึ่ง"

จิวอุ้ยซิ่งกล่าวว่า

"ซือแป๋ตอนมีชีวิตมักเอ่ยถึงซือแป๊ะ ศิษย์ไม่รู้จักท่านผู้เฒ่า เมื่อครู่จึงล่วงเกิน ในยุทธจักรมีคำกล่าวไว้ว่า 'มีวาสนาอยู่ห่างพันลี้ยังได้พบ ไร้วาสนา

แม้อยู่ตรงหน้ายังไม่พบพาน' ไม่ทราบซือแป๊ะออกจากนครหลวงตั้งแต่เมื่อใด?"

โต๊ะเทียนฮังยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาเรามารับเจ้า"

จิวอุ้ยซิ่งทั้งประหวั่นลนลาน ทั้งปีติยินดี กล่าวว่า

"หากมิใช่ซือแป๊ะยื่นมือช่วยเหลือ ดาบอวงเอียตอคู่นี้คงต้องตกไปในเงื้อมมือโจรร้ายแล้ว"

โต๊ะเทียนฮังกล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงเล็งเห็นการณ์ไกล ดำริได้แต่แรกว่าดาบคู่นี้พอจัดส่งขึ้นสู่นครหลวงต้องเกิดเรื่องวุ่นวาย เจ้าพอออกจากเมืองไซอันเราก็ติดตามอยู่หลังขบวนคุ้มกันภัย เจ้ายามค่ำคืนเข้านอนปากละเมอว่าอะไร"

จิวอุ้ยซิ่งหน้าแดงฉานจรดใบหู ไม่สามารถตอบคำได้ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๊ะสะกดรอยตามขบวนคุ้มกันภัยตลอดทาง กระทั่งคำละเมอของเรายังได้ยิน เรากลับไม่ล่วงรู้แม้แต่น้อยหากมิใช่ซือแป๊ะกลายเป็นมหาโจรที่คิดขโมยดาบวิเศษ เรายังมีชีวิตอยู่อีกหรือ มิน่าเล่าในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "ทุกเรื่องราวไม่อยู่ในการคำนวณของผู้คน ชั่วชีวิตล้วนแล้วแต่เป็นเทพลิขิตหนุนส่ง" '

โต๊ะเทียนฮังกล่าวอีกว่า

"พนักงานของเจ้าออกจะขวัญอ่อนไปบ้าง ยามนี้ไม่ทราบหลบซ่อนที่ใด เจ้าตามตัวมาให้ครบถ้วน พวกเราเดินทางต่อเถอะ"

จิวอุ้ยซิ่งรับคำไม่ขาดปาก โต๊ะเทียนฮังยกชูดาบทั้งคู่ขึ้นลูบคลำคราหนึ่ง รู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งคุมคามถึงหว่างคิ้ว ต้องร้องชมเชยว่า

"ดาบที่ดี"

จิวอุ้ยซิ่งขณะจะออกจากดงไม้ ด้านซ้ายมือพลันปรากฏคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ผู้แซ่โต๊ะ คลายจุดให้กับเราแต่โดยดี พวกเราต่อสู้กันรอบหนึ่ง"

สตรีอีกนางหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"เจ้าฉวยโอกาสที่ผู้คนไม่ทันระวังลงมือจี้สกัดจุด นับเป็นนักสู้ผู้กล้าเส้นทางใด"

โต๊ะเทียนฮ้งเหลียวหน้าไป เห็นลิ้มเง็กเล้งกับยิ่มปวยอี่สองสามีภรรยายกชูดาบหักครึ่งท่อนทำท่าฟันใส่ จนใจที่ตลอดทั้งร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ดังนั้น งอนิ้วดีดใส่ดาบเอีย (เป็ดตัวเมีย) ซึ่งเป็นดาบสั้น บังเกิดเสียงดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม ปากกล่าวว่า

"ไม่ว่าเจ้ามีพวกพ้องมากน้อยเท่าใด มาหนึ่งคนคร่ากุมหนึ่งคน มาสองคนคร่ากุมคู่หนึ่ง"

พลางหันไปกล่าวว่ากับเชียวตงหุยว่า

"โกวเนี้ยน้อย เจ้าติดตามเราขึ้นสู่นครหลวง ชมดูโลกกว้างอันศิวิไลซ์

เชียวตงหุยร้อนรุมใจยิ่ง ร้องว่า

"รีบปลดปล่อยข้าพเจ้า หากไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้า จะให้ท่านสำนึกเสียใจภายหลัง"

โต๊ะเทียนฮ้งหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าเรายิ่งไม่อาจปลดปล่อยเจ้า ดูว่าเจ้าจะทำให้เราสำนึกเสียใจอย่างไร"

เชียวตงหุยลอบโคจรกำลังภายในคิดทะลวงคลายจุดที่เท้าซึ่งถูกจี้สกัดไว้ แต่กำลังภายในถ่วงลงมาถึงข้างเอว ก็ย้อนกลับขึ้นไป ในใจยิ่งร้อนรุ่มตลอดทั้งร่างยิ่งชาด้าน ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อยดิ้นรนจนใบหน้างดงามกลับกลายเป็นแดงกล่ำ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

ทันใด นอกดงไม้บังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งเอื้อนดังกังวานว่า

"ราชันสนับสนุนผู้กล้า อักษราอบรมทุกเผ่าพันธุ์ ชนชั้นทุกหมู่เหล่าล้วนต้อยต่ำ มีแต่อ่านตำราบ่มนิสัย..."

ในเสียงเอื้อนคนผู้หนึ่งเดินเข้าดงไม้มา

เชียวตงหุยเพ่งตามองพบว่าเป็นชายหนุ่มนักศึกษาอ้วงก่วงน้ำ ซึ่งเมื่อคืนพบพานในโรงเตี๊ยม สภาพอันทุลักทุเลของตัวเองต้องถูกผู้คนอีกคนหนึ่งพบเห็น สร้างความลำบากใจกว่าเดิม น้ำตาพานทะลักหลั่งดุจไข่มุกหลุดจากสาย

โต๊ะเทียนฮังมือแตะดาบคู่อวงเอียตอ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้แซ่อ้วง ดาบคู่อยู่ที่นี้ หากมีความสามารถลองหยิบฉวยไป เจ้าเสแสร้งแกล้งทำท่าสามารถตบตาผู้อื่น อย่าได้เผยโฉมต่อหน้าโต๊ะเทียนฮัง"

พลางกระทบกระแทกดาบคู่เข้าหากัน เสียงเครั้งเมื่อบังเกิดเสียงดังสะท้านถึงยอดไม้

อ้วงก่วงน้ำมือขวาถือพู่กัน มือซ้ายถือกล่องหมึกใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาด้วยอารมณ์กวี คิดฝากบทกลอนไว้บนต้นไม้ ท่านร่ำร้องตะโกนก้อง ออกจะขัดอารมณ์สุนทรีย์ของผู้คน"

พลางเหลียวซ้ายแลขวา เสาะหาสถานที่รจนาบทกลอน

โต๊ะเทียนฮังดูออกว่าคนผู้นี้มีวิทยายุทธ์ติดตัว เห็นเขาปลอดโปร่งไม่นำพา กลับไม่กล้าประมาทศัตรู สอดดาบคู่คืนฝัก ส่งมอบให้กับจิวอุ้ยซิ่งขยับไม้เท้าเหล็กตวาดว่า

"เจ้าคิดฝากบทกลอนไว้ ก็ฝากไว้กับเสื้อผ้าของเราคนตาบอดเถอะ"

พลางกวัดแกว่งไม้เท้าเหล็ก กระแทกใส่ท้ายทอยอ้วงก่วงน้ำ

เชียวตงหุยกรีดร้องอย่างลืมตัวว่า

"อย่าได้ลงมือ"

นางเห็นอ้วงก่วงน้ำเป็นนักศึกษาคงแก่เรียนไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่ ไม้เท่านี้พอหวดกระแทกลง คงต้องหวดศีรษะของเขาแหลกเละ มิคาดอ้วงก่วงน้ำก้มศีรษะต่ำ ร้องโอยคำหนึ่ง ลอดผ่านใต้ไม้เท้าไป ปากกล่าวว่า

"โกวเนี้ยร้องบอกท่านอย่าได้ลงมือ ท่านไฉนไม่เชื่อฟัง"

โต๊ะเทียนฮ้งวกไม้เท้าเหล็กเปลี่ยนเป็นกวาดขวาง อ้วงก่วงน้ำถลาล้มไปเบื้องหน้า ไม้เท้าเหล็กพอดีเฉียดผ่านเบื้องบนศีรษะไป โต๊ะเทียนฮ้งตวาดว่า

"ฝีมือนี้ไม่เลวอยู่"

พลางกราดฟาดฝ่ามือซ้ายออก อ้วงก่วงน้ำยุบอกลดหัวไหล่ พู่กันจุ่มใส่กล่องหมึก จี้ใส่ข้อมือมัน ชั่วพริบตาก็หักล้างกันหลายกระบวนท่า

เซียวตงหุยลอบดื่นเต้นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้นักศึกษาผู้นี้มีวิทยายุทธ์ติดตัว คราครั้งนี้เรากลับดูผิดไป'

เห็นอ้วงก่วงน้ำพลิ้วหลบไปมา ไม้เท้าเหล็กของโต๊ะเทียนฮ้งไม่อาจกระทบถูกร่างของเขาแม้สักคราเดียว นางต้องอธิษฐานในใจ

'ขอให้ฟ้ามีทิพยเนตร คุ้มครองนักศึกษาผู้นี้ได้ชัย ช่วยเหลือเราพ้นจากห้วงอันตราย'

ลิ้มเง็กเล้งโห่ร้องว่า

"ซิ่วไจ้เซียงกง (คำยกย่องชายหนุ่มเป็นบัณฑิต) ดูไม่ออกว่าท่านมีวิทยายุทธ์เข้มแข็งปานนี้ รีบฆ่าเฒ่าตาบอดคลายจุดให้กับพวกเรา"

ยิ่มปวยอี่กล่าวว่า

"ท่านไยมิใช่ฝันใฝ่ไป ในความเห็นเรา เซียวซิ่วไจ้ (บัณฑิตน้อย) นี้ไม่แน่ว่าเป็นคู่มือของเฒ่าตาบอด"

ลิ้มเง็กเล้งตวาดว่า

"นางโสโครก เอาแต่กล่าววาจาไม่เป็นมงคล ท่านเข้าใจอันใด?"

ยิ่มปวยอี่กล่าวว่า

"เราเห็นพวกเขาลงมือ ท่านเห็นได้หรือ?"

ที่แท้นางหันหน้าหาโต๊ะเทียนฮ้งกับอ้วงก่วงน้ำ ส่วนลิ้มเง็กเส้งหันหลังให้ ลิ้มเง็กเส้งกล่าวว่า

"เห็นแล้วจะเป็นไร เราได้ยินเฒ่าตาบอดนั้นหวดไม้เท้าวุ่นวาย ล้วนใช้การไม่ได้"

ยิ่มปวยอี่ร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ใช้การไม่ได้ เฮอะ มันกลับจี้สกัดจุดท่านจนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว"

"อย่างนั้นท่านเล่า ท่านลองขยับเคลื่อนไหวให้เราชมดู"

ทั้งสองยิ่งทุ่มเถียงยิ่งดุร้าย จนใจที่ร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหวไม่เช่นนั้นคงลงไม้ลงมือแต่แรก เซียวตงหุยเห็นมันสองสามีภรรยาตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังทุ่มเถียงไม่เลิกรา ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน พอชำเลืองมองไปยังอ้วงก่วงน้ำและโต๊ะเทียนฮ้ง ต้องลอบตื่นตระหนกเห็นอ้วงก่วงน้ำถอยร่นไม่หยุดยั้ง คล้ายมิใช่คู่มือของโต๊ะเทียนฮ้ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หวังว่าเขาเพียงเสแสร้งแกล้งทำท่า จงใจหยอกเย้าเฒ่าตาบอดหาได้สู้แพ้จริง ๆ ไม่'

แต่เรื่องราวไม่เป็นไปตามความปรารถนาของผู้คน โต๊ะเทียนฮ้งจัดอยู่อันดับแรกในเจ็ดยอดฝีมือวังหลวง มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าอ้วงก่วงน้ำมากนัก ตอนแรกโต๊ะเทียนฮ้งเห็นเขาใช้พู่กันกับกล่องหมึกเป็นอาวุธ ยังเข้าใจว่าอ้วงก่วงน้ำมีวิทยายุทธ์ที่น่าตระหนก ดังนั้นระมัดระวังตัวไม่กล้าโหมจู่โจม พอทดสอบหลายกระบวนท่า พบว่าท่าร่างของเขายังอ่อนด้อย กระบวนท่าพู่กันไม่มีข้อเด่นอันใด ดังนั้นกวาดกระหน่ำไม้เท้าเหล็ก ใช้สิบแปดแส้ของฮูเท้งออกมา

อ้วงก่วงน้ำคิดไม่ถึงว่าจะพบพานคู่มือที่ร้ายกาจปานนี้ ในมือก็ปราศจากอาวุธ ต้องตกอยู่ในสภาพคับขันจนร่อแร่ ได้แต่คร่ำครวญในใจ

'เราออกจะอวดโอ่ลำพอง ดูแคลนเฒ่าตาบอดปลอมผู้นี้ ไหนเลยคาดคิดว่ามันตึงมือถึงเพียงนี้'

เห็นไม้เท้าเหล็กหวดเฉียง ๆ มา รีบห่อไหล่หลบเลี่ยง โต๊ะเทียน-ฮ้งร้องคำ "นอนลง" พลิกตวัดไม้เท้าเหล็กหวดใส่เท้าซ้ายอ้วงก่วงน้ำ

เชียวตงหุยชมดูจนกรีดร้องออกมา อ้วงก่วงน้ำก็เซถลาถอยไปสามก้าว ยังไม่ถึงกับล้มลง แต่เท้าข้างหนึ่งเมื่อรับบาดเจ็บ คิดล่าถอยโดยปลอดภัย เกรงว่าทำไม่ได้ ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ร้องว่า

"วิเศษแท้ เราเสียวเอี้ยเห็นแก่หลักมุทิตาของฟ้าไม่ต้องการใช้ขี้ผึ้งฮู่-กุกชวงซิมกอ (ขี้ผึ้งกร่อนกระดูกทะลวงใจ) นี้ ท่านเมื่อเสียมารยาทได้แต่ให้ท่านลองลิ้มชิมดู"

พลางใช้พู่กันจุ่มในกล่องหมึกจนเปียกชุ่ม ยกพู่กันปาดใส่ใบหน้าโต๊ะ-เทียนฮ้ง

โต๊ะเทียนฮ้งพอฟังคำ "ขี้ผึ้งกร่อนกระดกทะลวงใจ" ต้องใจหายวาบร้องโพล่งว่า

"ช้าก่อน โหงวตั๊กเสี่ยโกว (เจ้าแม่เบญจพิษ) เป็นอะไรกับเจ้า?"

ที่แท้เจ้าแม่เบญจพิษเป็นนางอสูรอันอื้อฉาวแห่งป้อมอันเฮียงเป้า (ป้อมหอมสวัสดิ์) มณฑลกุยจิว ในบรรดายาพิษที่นางใช้ออก คือขี้ผึ้งกร่อนกระดูกทะลวงใจร้ายกาจที่สุด ฟังว่าขอเพียงสัมผัสถูกผิวกายเล็กน้อย ภายในสิบสองชั่วยามเลือดเนื้อเน่าเปื่อยเห็นกระดูก ยี่สิบสี่ชั่วยามให้หลังเลือดพิษจู่โจมหัวใจ ในโลกไม่มีตัวยาใดรักษาได้ เมื่อหลายปีก่อนอ้วงก่วงน้ำได้ยินผู้คนเอ่ยถึงยังไม่เฉลียวใจ ยามนี้ถูกโต๊ะเทียนฮ้งบีบคั้นอับจนปัญญา ดังนั้นบอกออกไป เห็นโต๊ะเทียนฮ้งแตกตื่นจนหน้าเปลี่ยนสีต้องลอบปีติยินดีกล่าวว่า

"เจ้าแม่เบญจพิษเป็นโกวบ้อ (อาหญิง) ข้าพเจ้า ท่านถามถึงนางไย

กัน?"

โต๊ะเทียนฮ้งเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราไม่สร้างความลำบากแก่เจ้า เจ้ารีบไปเถอะ"

อ้วงก่วงน้ำแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านหวดใส่ข้าพเจ้าไม้เท้าหนึ่ง หรือจะเลิกรากัน?"

พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว โต๊ะเทียนฮ้งมองดูกล่องหมึกในมือซ้ายของเขา คล้ายเผชิญกับอสรพิษครุ่นคิดขึ้น

'พู่กันกับกล่องหมึก ความจริงไม่อาจใช้เป็นอาวุธ มันใช้ต่อสู้กับเราคงต้องมีเลศนัยเคลือบแฝง'

เห็นอ้วงก่วงน้ำสืบเท้าเข้ามา อดถอยกายไปสองก้าวมิได้ มันไหนเลยทราบว่าอ้วงก่วงน้ำหล่อเหลางามสง่า ถือดีในวิชาฝีมือ มักสยบศัตรูด้วยมือเปล่า ที่ถือพู่กันกล่องหมึก เพราะมีเจตนาอวดโอ่ วันนี้เผชิญกับศัตรูตึงมือเช่นโต๊ะเทียนฮ้ง ไม่ทราบลอบด่าตัวเองว่าสมควรตายอยู่กี่เที่ยว

อ้วงก่วงน้ำสะอึกกายไปอีกสองก้าวกล่าวว่า

"พลังฝีมือของโกวบ้อเราไม่นับเป็นอย่างไร เพียงแต่ปรุงพิษร้ายอยู่บ้าง ท่านไยต้องหวาดกลัวถึงเพียงนี้?"

เห็นโต๊ะเทียนฮ้งถดถอยไปอย่างลังเลอีกหนึ่งก้าว พลันหมุนตัวถลันไปทางซ้าย คุกคามถึงข้างกายจิวอุ้ยซิ่งยกพู่กันปาดใส่ลูกตามัน

จิวอุ้ยซิ่งตื่นตระหนกยิ่ง ยกแขนขึ้นปิดป้อง อ้วงก่วงน้ำหักศอกใส่เปลี่ยนเป็นถือกล่องหมึกด้วยมือขวา มือซ้ายยื่นปราดออก ช่วงชิงดาบค่อวงเอียตอที่มันถืออยู่มา

โต๊ะเทียนฮ้งชมดูจนใจหายวาบ หวนนึกถึงฮ่องเต้มีบัญชามันมาอัญเชิญดาบวิเศษเข้านครหลวง หากถูกเด็กน้อยนี้ช่วงชิงไปนับเป็นความผิดใหญ่หลวงเพียงไหนต่อให้ต้องล่วงเกินเจ้าแม่เบญจพิษก็ไม่คำนึงถึงแล้ว ดัง

นั้นลอยตัวช่วงชิง มือขวาฟันเฉียง ๆ ใส่หัวไหล่ของอ้วงก่วงน้ำ มือซ้ายงอนิ้วทั้งห้าตะปบใส่ดาบคู่อวงเอียตอ

อ้วงก่วงน้ำคาดคำนวณไว้แต่แรก ทราบว่าหากช่วงชิงอย่างหักโหมต้องพ่ายแพ้แน่นอน ดังนั้นยกพู่กันปาดใส่มือซ้ายมัน จากนั้นหัวร่อฮา ๆ ออกมา

โต๊ะเทียนฮังรู้สึกเย็นวาบที่หลังมือ ยามตื่นตระหนกเห็นบนหลังมือถูกป้ายเป็นรอยหมึกเส้นใหญ่ คำเล่าลือที่ว่าเจ้าแม่เบญจพิษทำร้ายคนตกตายอย่างสยดสยองอย่างไรผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง ต้องสะท้านทั้งร่าง นิ้วมือมันแม้กระทบถูกด้ามดาบของดาบอวงเอียตอกลับตะปบไม่ลง ยิ่งครุ่นคิดยิ่งหวาดกลัว ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง วิ่งตะบึงออกจากดงไม้

จิวอุ้ยซิ่งเห็นซือแป๊ะยังเป็นเช่นนี้ไหนเลยกล้ารั้งอยู่สืบต่อ ติดตามหลังโต๊ะเทียนฮังโถมออกไป

อ้วงก่วงน้ำลอบร้องคำ “ละอาย” ในใจ กริ่งเกรงโต๊ะเทียนฮังตรวจสอบข้อเท็จจริงย้อนกลับมาใหม่ ดังนั้นไม่กล้ารั้งอยู่ในดงไม้นานไป กวาดรวบรวมดาบคู่อวงเอียตอขึ้น หันกายหมายจากไป

ลิ้มเง็กเล้งร้องว่า

“นี่ ซิ่วไจ้น้อย ไฉนไม่คลายจุดให้กับพวกเรา?”

อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

“ผ่านไปหกชั่วยาม จุดของพวกท่านย่อมคลายออกเอง”

เซียวตงหุยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“รออีกหกชั่วยาม คนคงตายแล้ว”

อ้วงก่วงน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่ต้องร้อนรุ่ม รับรองไม่ตาย”

เซียวตงหุยกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ประเสริฐ นักศึกษาเลว ครั้งหน้าท่านอย่าได้ตกอยู่ในเงื้อมมือข้าพเจ้า"

อ้วงก่วงน้ำหวนนึกถึงตอนที่โต๊ะเทียนฮ้งหวดไม้เท้าใส่ตน โกวเนี้ยนางนี้เคยส่งเสียงห้ามปราม กลับมีจิตใจดีงาม แต่พวกนางทั้งสามแสดงว่ามาเพราะดาบอวงเอียตอ หากคลายจุดให้ เกรงว่าจะเกิดเรื่องราวบานปลาย หลังจากขบคิดเล็กน้อย ค่อยเก็บหินเล็ก ๆ ขึ้นจากพื้นสองก้อน ตวัดมือขวาซัดก้อนหินออก แยกย้ายกระแทกใส่จุดของลิ้มเง็กเส้งกับยิ่มปวยอี่สองสามีภรรยามาตรว่าอยู่ห่างหลายวายังจำแนกจุดได้อย่างแม่นยำไม่พลาด

ลิ้มเง็กเส้งสองสามีภรรยาสะสมเพลิงแค้นแน่นอก จุดเส้นพอคลายออกพากันถือดาบหักครึ่งเล่มเข้าปะทะ อ้วงก่วงน้ำซัดก้อนหินออกอีกก้อนหนึ่งพอดีซัดต้องจุดเกียมึ้งที่ข้างเอวของเชียวตงหุย เชียวตงหุยอุทานดังอาพลิกร่วงลงจากหลังม้า นอนกับพื้นดินหลับตาแน่นิ่งไม่ไหวติง

อ้วงก่วงน้ำใจหายวาบ หวนนึกถึงหินก้อนนี้ไม่ได้ซัดผิดพลาดไหนเลยทำร้ายนางได้ รีบเดินเข้าไปก้มกายมองดูเห็นนางมีสีหน้าผิดปกติคล้ายไม่มีลมหายใจแล้ว

อ้วงก่วงน้ำตื่นตระหนกกว่าเดิม ยื่นมือรอที่ริมจมูกของนาง เชียวตงหุยพลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวกระโดดปราดขึ้น ช่วงชิงดาบเอียที่เป็นดาบสั้นจากมือของเขาไป

อ้วงก่วงน้ำคิดไม่ถึงนางกลับวางแผนช่วงชิงดาบ ยามไม่ทันระวังดาบสั้นเล่มนั้นถูกนางช่วงชิงไป เชียวตงหุยทราบว่าพลังฝีมือของเขาเหนือล้ำกว่านาง พอขโมยช่วงชิงประสบผล ไม่กล้าแตะต้องดาบยาวอีก หัวร่อคิกคักหันกายวิ่งหลบหนี

ลิ้มเง็กเส้งค่อยร้องอย่างนึกได้ว่า

"ดาบอวงเอียตอ"

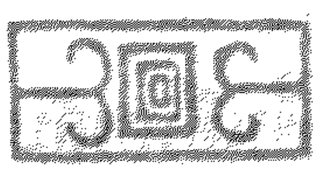
ยิ่มปวยอี่อุ้มทารกขึ้นจากพื้น ร้องว่า

“รีบตาม”

สองสามีภรรยาไล่ติดตามเซียวตงหุยไป อ้วงก่วงน้ำร้องว่า

“เอียเท้าร้ายกาจ กลับทรยศเนรคุณ”

พลางเกร็งลมปราณติดตามไป แต่เท้าซ้ายของเขาถูกโต๊ะเทียนฮังทำร้ายต้องเดินกะโผลกกะเผลก วิชาตัวเบาหลงเหลือเพียงห้าส่วน เห็นเซียว-ตงหุยและพวกทั้งสามหลบหนีไปยังเขาร้างด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตัวเองไม่สามารถติดตามทัน แต่หวนนึกถึงดาบอวงเอียตอขาดไปเล่มหนึ่ง ไม่อาจเป็นเป็ดอวงเอีย ดังนั้นกัดฟันติดตามไปโดยไม่ลดละ

อ้วงก่วงน้ำวิ่งปราดเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ ภูมิประเทศยิ่งมายิ่งเปลี่ยวร้าง พอขึ้นสู่สันเขาลูกหนึ่ง สอดส่ายสายตามอง เห็นด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างไปสี่ห้าลี้ ท่ามกลางเงาไม้บดบังปรากฏมุมกำแพงโผล่พ้นออกมา คล้ายเป็นศาลเจ้าเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

‘คนทั้งสามไม่มีที่ซ่อนตัวอื่นอีก คงอยู่ในศาลเจ้าหลังนั้น’

ดังนั้นหักลำต้นไม้ต้นหนึ่งใช้ต่างไม้เท้าช่วยพยุงกาย วิ่งปราดตรงไป

พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นบนป้ายขวางจารึกข้อความ “จี่เต็กอำ” (อา-รามไผ่ม่วง) ที่แท้เป็นอารามนางชีหลังหนึ่ง อ้วงก่วงน้ำเดินเข้าอาราม เห็นภายในโบสถ์ยืนไว้ด้วยแม่ชีชราแต่งกายเรียบร้อย เค้าใบหน้าเมตตาการุณย์นางหนึ่ง ดังนั้นแสดงความคารวะกล่าวว่า

"ซือไถ่ (คำยกย่องแม่ชี) เชิญเถอะ ใช่มีโกวเนี้ยเสื้อครามนางหนึ่งมายังอารามท่านหรือไม่?"

แม่ชีชรานั้นตอบว่า

"อารามเราตั้งอยู่ในทำเลเปลี่ยวร้าง หามีประสกสีการุดมาไม่"

อ้วงก่วงน้ำไม่ยอมเชื่อกล่าวว่า

"ซือไถ่ไม่ต้องปิดบังอำพลาง..."

ไม่ทันขาดคำ นอกประตูบังเกิดเสียงตึก ๆ ของไม้เท้าเหล็กกระทบพื้น ที่แท้โต๊ะเทียนฮังติดตามมาถึงแล้ว

อ้วงก่วงน้ำใจหายวาบ รีบกล่าวว่า

"ซื่อไถ่โปรดสร้างบุญกุศล ข้าพเจ้ามีศัตรูสืบเสาะมา ขออย่าได้บอกว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"

ไม่รอให้แม่ชีชรานั้นตอบคำก็เตลิดเข้าตึกหลังเห็นห้องข้างขวามือมีห้องพระเล็ก ๆ หลังหนึ่ง พอผลักประตูเข้าไป พบว่าประดิษฐานรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิม ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ กระโดดขึ้นบนแท่นบูชา เลิกผ้าม่านซ่อนตัวอยู่หลังรูปปั้น

มิคาดหลังรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิมมีคนซ่อนตัวอยู่ก่อน คือเซียวตงหุยนั่นเอง นางคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มมองดูอ้วงก่วงน้ำแวบหนึ่งกล่าวว่า

"นับว่าท่านเก่งกล้าสามารถ สืบเสาะถึงที่นี้ รับดาบคืนไปเถอะ"

พลางยื่นส่งดาบสั้นมา ที่ด้านหลังกลับบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"อย่าได้มอบแก่มัน หากจะลงมือ พวกเราสามคนต่อยตีมันคนเดียว"

ที่แท้ลิ้มเง็กเล้งกับยิ่มปวยอี่สองสามีภรรยานำทารกหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี้เช่นกัน อ้วงก่วงน้ำยามนี้เพียงคิดหนีเอาชีวิตรอด ไม่มีเวลาทวงถามดาบกลับคืน กล่าวเบา ๆ ว่า

"อย่าได้ส่งเสียง เฒ่าตาบอดนั้นติดตามมาถึงแล้ว"

เชียวตงหุยใจหายวาบ กล่าวว่า

“มันมิใช่ถูกพิษของท่านหรือ?”

“พิษเป็นของปลอม”

เชียวตงหุยยังคิดถามต่อก็ได้ยินซุ่มเสียงโต๊ะเทียนฮ้งตะคอกถามว่า

“ข้างเคียงไม่มีบ้านเรือน คนไม่อยู่ที่นี้จะอยู่ที่ใด?”

แม่ชชรานนกล่าวว่า

“ประสกลองค้นหาต่อไป คาดว่าคงผ่านเลยไปแล้ว”

โต๊ะเทียนฮ้งกล่าวว่า

“ตกลง เราวางกำลังอยู่รอบข้าง ไม่กลัวเด็กน้อยนั้นหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า หากหาไม่พบค่อยกลับมาคิดบัญชีกับท่าน ระวังเราจะจุดไฟเผาอารามโสโครกหลังนี้”

ลิ้มเง็กเล้งกับยิ่มปวยอี่รับฟังจนบันดาลโทสะ ขณะจะตีฝีปากตอบไม่ทันอ้าปากขึ้นอ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยพากันจี้นิ้วออก แยกย้ายจี้จุดของคนทั้งสองไว้ไม่ให้ส่งเสียงได้

โต๊ะเทียนฮ้งเดินเข้าสู่เขตตึกหลัง หยุดยั้งอยู่ครู่หนึ่ง คาดว่าเหลียวซ้ายแลขวามองหาร่องรอยผู้คน ได้ยินมันพึมพำด่าทอ จากนั้นเป็นเสียงไม้เท้าเหล็กกระทบพื้น คนหมุนตัวออกจากอารามไป

ที่แท้โต๊ะเทียนฮ้งถูกหมึกดำป้ายใส่หลังมือยามอกสั่นขวัญแขวนรีบไปชะล้างที่ริมลำธาร คราบหมึกก็จางหายไป มันยังไม่วางใจ ขัดถูอย่างไม่คิดชีวิต จนผิวหนังหลุดลอก ปวดแปลบปลาบขึ้นมาจริง ๆ สร้างความตื่นตระหนกยิ่งกว่าเดิมตะลึงลานอยู่เนิ่นนานไม่เห็นมีอาการผิดปกติใด ค่อยทราบว่าหลงกล ดังนั้นไล่ติดตามมา มันแม้มีตัวเบาสูงเยี่ยมโลดแล่นดุจเหินบิน แต่เพราะเสียเวลาเช่นนี้ ถูกอ้วงก่วงน้ำและพวกซ่อนตัวในอารามไผ่ม่วง

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยรอจนมันจากไปไกลค่อยคลายจุดให้ลิ้มเง็ก-เล้งและยิ่มปวยอี่สองสามีภรรยา กระโดดลงจากหลังเจ้าแม่กวนอิม คนทั้งสี่หวนนึกถึงคำพูดของโต๊ะเทียนฮังพากันขมวดคิ้ว คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม หลังจากติดตามไปหลายสิบลี้ไม่พบเห็นร่องรอยผู้คน คงต้องย้อนกลับมา รอบข้างปราศจากบ้านเรือน ไม่มีที่ให้ซ่อนตัว คิดสู้ก็สู้ไม่ได้ คิดหนีก็หนีไม่รอด หรือจะรามือรอความตาย?"

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยหันหน้าเข้าหากัน ครุ่นคิดหาแผนการเอาตัวรอด ลิ้มเง็กเล้งพลันด่าทอว่า

"ล้วนเป็นนางโสโครกท่านไม่ดี หากพวกเราฝึกปรือฮูชีตอฮวบ (เพลงดาบสามีภรรยา) สำเร็จ ทั้งสองคนผนึกกำลัง ไยต้องเกรงกลัวเฒ่าตาบอดนั้น?"

ยิ่มปวยอี่สวนคำว่า

"ฝึกปรือเพลงดาบสามีภรรยาไม่สำเร็จ ที่แท้เป็นท่านไม่ดี หรือว่าเราไม่ดี หลวงจีนชรานั้นให้ท่านอ่อนข้อแก่เราชัด ๆ เมื่อถึงเวลาฝึกปรือท่านไฉนเอาแต่ใจตัวเอง?"

ทั้งสองทุ่มเถียงกันอีกคราอ้วงก่วงน้ำได้ยินหัวข้อของพวกมันไม่พ้นจากเพลงดาบสามีภรรยา ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสี่บวกกับทารกพวกท่าน ยังมีแม่ชีชรานั้นกำลังจะประ-สบเภทภัยกล้ำกราย ขอเพียงเฒ่าตาบอดนั้นกลับมา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีชีวิตรอดได้ พวกท่านยังทุ่มเถียงอันใด เพลงดาบสามีภรรยาเป็นเรื่องราวใด?"

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาทั้งบอกกล่าวทั้งวิวาทครึ่งค่อนวันค่อยบอกกล่าวเข้าใจ ที่แท้เมื่อสามปีก่อนทั้งสองแต่งงานอยู่กินไม่นานก็เกิดมีปากเสียงวิวาทต่อยตีกัน ประจวบพบพานหลวงจีนชราผู้หนึ่ง ท่านไม่อาจทนดูได้

จึงถ่ายทอดเพลงดาบแก่มันสองสามีภรรยาชุดหนึ่ง

เพลงดาบที่ถ่ายทอดแก่ลิ้มเง็กเล้งกับที่ถ่ายทอดแก่ยิ่มปวยอี่ล้วนผิดแผกแตกต่าง ให้ทั้งสองฝึกซ้อมจนช่ำชองชำนาญ เพื่อรับมือศัตรูด้วยกัน เพลงดาบแกร่งกร้าวอ่อนหยุ่น ผสานสอดคล้องอย่างกลมกลืน คนหนึ่งรุกอีกคนหนึ่งถอย คนหนึ่งจู่โจมอีกคนหนึ่งตั้งรับ

หลวงจีนชรานั้นอธิบายว่า "หากใช้เพลงดาบนี้ออกท่องยุทธจักรด้วยกัน ไม่ว่าศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งปานใด ล้วนไม่อาจทำอย่างไรพวกเจ้าสองสามีภรรยา แต่หากใช้เพลงดาบนี้ตามลำพัง หามีประโยชน์แม้แต่น้อยไม่"

จิตเจตนาของท่าน เพราะกริ่งเกรงสามีภรรยาคู่นี้ทุ่มเถียงแตกหักในที่สุดแยกทางกัน ดังนั้นให้ทั้งสองฝึกปรือเพลงดาบพิสดารชุดนี้ เพื่อที่มันสองสามีภรรยาจะได้อยู่ร่วมกันตลอดไป

เพลงดาบชุดนี้บัญญัติโดยสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวคู่หนึ่ง ทั้งสองไม่เคยแยกจากกัน ผูกหัวใจเป็นดวงเดียว เมื่อใช้ดาบคู่ออกก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน มิคาดลิ้มเง็กเล้งกับยิ่มปวยอี่มีนิสัยหุนหันวู่วาม มาตรว่าเรียนรู้เพลงดาบของตัวเอง แต่แทนที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลกันกลับลงมือต่อสู้กันเอง

อ้วงก่วงน้ำพอฟังจบต้องฉุกใจคิด กล่าวกับเซียวตงหุยว่า

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้ามีวาจาที่อุกอาจประโยคหนึ่ง ความจริงไม่สมควรกล่าว เพียงแต่สถานการณ์คับขัน ทุกผู้คนล้วนตกอยู่ในห้วงอันตราย..."

เซียวตงหยอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากับท่านฝึกปรือเพลงดาบสามี..."

เอ่ยถึงตอนนี้ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน อ้วงก่วงน้ำส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่กล้ามีความคิดล่วงเกิน หากแต่...หากแต่...”

เชียวตงหุยไม่กล่าวมากความ กล่าวกับยิ่มปวยอี่ว่า

“ตั่วซ้อ โปรดชี้แนะแก่ข้าพเจ้า หากข้าพเจ้ากับเขา...ล้วนเรียนรู้สามารถรับมือเฒ่าตาบอดนั้นก็จะช่วยชีวิตทุกผู้คนได้”

ยิ่มปวยอี่กล่าวว่า

“เพลงดาบชุดนี้เรียนรู้ยากเย็นยิ่ง ไม่อาจฝึกปรือสำเร็จในชั่วครู่ชั่วยาม”

เชียวตงหุยกล่าวว่า

“เรียนรู้มากน้อยเท่าใดถือว่าเท่านั้น ย่อมยังประเสริฐเลิศกว่ารอคอยความตายในที่นี้”

ยิ่มปวยอี่กล่าวว่า

“ตกลง เราถ่ายทอดแก่เจ้า”

มันสองสามีภรรยาแยกย้ายถ่ายทอดเคล็ดวิชาร่ายรำเพลงดาบให้ทีละท่า อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยต่างฝ่ายต่างชมดูจดจำใส่ใจไว้ หนุ่มสาวทั้งสองแม้มีฝีมือมิใช่ชั่วแต่เพลงดาบสามีภรรยาชุดนี้สลับซับซ้อนยิ่ง ยามกะทันหันไม่อาจจดจำมากมายนัก

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาถ่ายทอดไม่กี่กระบวนท่าก็ทุ่มเถียงกันหลายประโยค คนทั้งสี่ฝ่ายหนึ่งถ่ายทอด ฝ่ายหนึ่งร่ำเรียน เพิ่งถ่ายทอดถึงท่าที่สิบสองที่นอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งตวาดว่า

“โจรน้อย คิดหลบซ่อนอยู่ที่ใด?”

เงาคนถลันวูบ โต๊ะเทียนฮ้งมือถือไม้เท้าเหล็กบุกเข้าห้องพระมา

ลิ้มเง็กเล้งเห็นมันย้อนกลับมา แทนที่จะตื่นตระหนก กลับบันดาลโทสะ ตวาดว่า

“เพลงดาบของพวกเรายังถ่ายทอดไม่จบสิ้น ท่านก็มาแล้ว ไม่อาจรอ

คอยอีกชั่วครู่ชั่วยามหรือ?"

พลางตวัดดาบฟันใส่มัน โต๊ะเทียนฮ้งยกไม้เท้าเหล็กขึ้นต้าน ยิ่มป่วย-อี่ก็จู่โจมมาจากด้านขวา ลิ้มเง็กเล้งร้องว่า

"ใช้เพลงดาบสามีภรรยา"

มันคิดแสดงฝีมือต่อหน้าอ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุย ฟันดาบเฉียง ๆ ใส่ข้างเอวโต๊ะเทียนฮ้ง

ยามนี้ยิ่มป่วยอี่สมควรร่ายรำเป็นบุปผาดาบคุ้มกันสามี มิคาดนางรีบร้อนเอาชัย ไม่ใช้กระบวนท่าแรก ก็ใช้กระบวนท่าที่สองชิงจู่โจมกลับกลายเป็นดาบคู่รุกพร้อมเพรียง

โต๊ะเทียนฮ้งเห็นเพลงดาบของฝ่ายตรงข้ามเผยช่องโหว่ ก็ใช้ไม้เท้าเหล็กด้วยท่าเทาเทียนอั่วยิก (ขโมยฟ้าเปลี่ยนอาทิตย์) ปัดป่ายสองดาบยื่นนิ้วข้างซ้ายออกจากใต้ไม้เท้า แยกย้ายจี้สกัดจุดลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาไว้ ทั้งสองหากไม่ใช้เพลงดาบสามีภรรยา ยังยืนหยัดได้ชั่วขณะ แต่พอใช้ออกเนื่องด้วยประสานผิดพลาด เพียงกระบวนท่าเดียวก็ถูกสยบไว้

ลิ้มเง็กเล้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดด่าว่า

"นางโสโครก นี่เป็นกระบวนท่าแรก ท่านสมควรร่ายรำบุปผาดาบคุ้มกันสีข้างของเราจึงถูกต้อง"

ยิ่มป่วยอี่กระชากเสียงว่า

"ท่านไฉนไม่ใช้ท่าที่สองตามเรา ต้องให้เราคล้อยตามท่านให้จงได้?"

ทั้งสองยกดาบค้างอยู่กลางอากาศ ยังทุ่มเถียงด่าทอไม่หยุดยั้ง

อ้วงก่วงน้ำทราบว่าวันนี้ยากเอาตัวรอดได้ ดังนั้นกล่าวเบา ๆ ว่า

"เชียวโกวเนี้ยท่านรีบหนี ปล่อยให้ข้าพเจ้าพัวพันมันไว้"

เชียวตงหุยคิดไม่ถึงว่ามันมีคุณธรรมผู้กล้าถึงเพียงนี้ รู้สึกทรวงอกร้อนวูบ กล่าวว่า

"ไม่ พวกเราผนึกกำลังต่อสู้กับมัน"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านฟังวาจาข้าพเจ้า รีบไป วันนี้หากข้าพเจ้าหนีเอาชีวิตรอดได้ค่อยพบกับโกวเนี้ยใหม่"

เชียวตงหุยกล่าวว่า

"ไม่ได้..."

ไม่ทันขาดคำ โต๊ะเทียนฮ้งก็ดวงไม้เท้าเหล็กสะอึกเข้ามา

อ้วงก่วงน้ำฟันดาบออกดังขวับ เชียวตงหุยเห็นดาบของเขานี้เผยช่องโหว่ที่ไหล่ซ้าย ไม่รอให้โต๊ะเทียนฮ้งจู่โจมใส่ ชิงร่ายรำดาบคุ้มครองหัวไหล่ของเขาไว้

ก่อนหน้านี้หนุ่มสาวทั้งสองไม่ได้ทำการฝึกซ้อม เพียงแต่คนหนึ่งต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่งหลบหนีไปก่อน อีกคนหนึ่งต้องการรั้งอยู่เป็นเพื่อนทั้งสองฝ่ายล้วนบังเกิดคุณธรรมธัมมะขึ้น พอสู้ศัตรูก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันโดยปริยาย ลิ้มเง็กเล้งเห็นถนัดชัดตา ร้องว่า

"ประเสริฐ นึ่งเหมานึ้งใช้จูบ้วนฮก (สตรีสะคราญบุรุษสุดสำอาง) กระบวนท่าแรกของเพลงดาบสามีภรรยาใช้ได้วิเศษแท้"

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยล้วนหน้าแดงวูบ คิดไม่ถึงว่ายามร้อนรุ่มใช้เพลงดาบที่เพิ่งร่ำเรียนกลับผสานสอดคล้องอย่างกลมกลืน โต๊ะเทียนฮ้งขวางไม้เท้าเหล็กหมายหวดใส่ ยิ่มปวยอี่พลันร้องว่า

"ท่าที่สอง เทียนกาเอี่ยมจืออุ้ยก่วงซก (ฟ้าประทานเฉิดโฉมเป็นคู่ครอง)"

เชียวตงหุยปฏิบัติตามชิงจู่โจม อ้วงก่วงน้ำขวางดาบอารักขา โดยสภาวะโต๊ะเทียนฮ้งไม่สามารถรับแทนการรุก ได้แต่ถอยกายไปหนึ่งก้าว ลิ้มเง็กเล้งรีบร้องว่า

“ท่าที่สามเซ็งฮวงอิ้ง ป่วยเหียเอี้ยวไท้ (ลมเฉื่อยฉิวชักนำสู่แท่นหยก)”

อ้วงก่วงน้ำกับเชียงตงหุยร่ายรำดาบคู่โดยพร้อมเพรียง บังเกิดเป็นเสียงดัง ยิ่มปวยอี่ร้องว่า

“เม่งง้วยเจี่ยจึงเซ้งกิมอก (จันทร์ฉายแสงส่องต้องเดหาสน์ทอง)”

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยสบตายิ้มให้แก่กัน ประกายดาบดุจแสงจันทร์ส่องต้องใบหน้าผุดผาด กลับคุกคามโต๊ะเทียนฮ้งถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว

ได้ยินลิ้มเง็กเส้งกับยิ่มปวยอี่ผลัดกันร้องบอกกระบวนท่าโดยไม่หยุดยั้งว่า

“ตอกวงเอียงเอี่ยม ขงเชียะพิ้ง (ประกายดาบขับเน้นฉากนกยูง)”

“ฮี้กักซีล้อ ต่อเดียวบัก (ผูกสร้างรังรักใต้ต้นไม้ใหญ่)”

“เอ็งฮ้งบ้อซัง ฮวงลิ้วไซ่ (ผู้กล้าไร้ต่อต้านเขยสำราญ)”

“เคียกซี่ตั่งปั้งเยี้ยงฮวยเจ็ก (เคียงข้างเข้าหอห้องจุดเทียนแดง)”

“เพ็กเชียวเชียลี้ซังหงเม้ง (เสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเคียงคู่)”

“กิมเชี้ยวอู่นึ่งง้วนยู่เง็ก (โฉมตรูรูปโฉมประดุจหยก)”

“โชยกิมเจ็กเด็กเด่งเลี้ยงเชียว (คืนวิวาห์มีค่าดั่งทองคำ)”

“เจียมตัวนนั้งกัง บ้อเสียงฮก (ครองคู่สุขล้ำในปฐพี)”

ร้องบอกถึงตอนนี้เพลงดาบสามีภรรยาทั้งสิบสองท่าใช้ออกหมดสิ้นยังมีอีกหกสิบกระบวนท่า อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยยังไม่ได้ร่ำเรียนอ้วงก่วง-น้ำร้องว่า

“ทบทวนใช้ใหม่”

พลางฟันดาบออก เป็นกระบวนท่าแรกสตรีสะคราญบุรุษสุดสำอางอีกครา

ตอนแรกหนุ่มสาวทั้งสองใช้เพลงดาบสามีภรรยาทั้งสิบสองท่า ยัง

ผสานไม่สอดคล้อง โต๊ะเทียนฮ้งก็มือไม้ปั่นป่วนยากที่จะปิดป้องอยู่แล้ว ยามนี้ทบทวนใช้ใหม่ คนทั้งสองมีกระแสจิตสัมพันธ์ หวนนึกถึงทุกกระบวนท่าในเพลงดาบสามีภรรยา ล้วนมีชื่อชวนวาบหวามถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี บวกกับใช้ออกด้วยดาบคู่อวงเอียตอ ยิ่งเสริมอานุภาพกว่าเดิม

เมื่อถึงท่าที่เก้า เสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเดียงคู่ ดาบคู่คล้ายหงสาบินว่อน โฉบเฉี่ยวอย่างแคล่วคล่อง โต๊ะเทียนฮ้งไหนเลยปิดป้องต้านรับได้ อุทานดังอาคำหนึ่ง หัวไหล่ถูกดาบฟันใส่ โลหิตสาดกระจาย มันสำนึกตัวว่ายากต้านทานรับได้ หากสู้สืบไปคงต้องทิ้งชีวิตชราอยู่ในอารามนางชี รีบยกไม้เท้าปิดสกัดลอยตัวข้ามกำแพงล้อมหลบหนีจากไป

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยสบตากัน ในใจบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี พลันได้ยินลิ้มเง็กเล้งร้องว่า

"วิเศษแท้ สตรีสะคราญบุรุษสำอาง"

มันความจริงชมเชยเพลงดาบสามีภรรยาของตัวเอง เชียวตงหุยกลับอับอายจนหน้าแดงฉาน ก้มศีรษะวิ่งปราดออกจากอารามนางชี

อ้วงก่วงน้ำติดตามออกจากประตูอาราม เห็นเงาหลังของเชียว-ตงหุยเคลื่อนไหวที่ริมดงหลิววูบหนึ่ง จากนั้นหายวับที่ด้านหลังพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"เชียงกง"

อ้วงก่วงน้ำเหลียวหน้าไปเห็นเด็กรับใช้ของตนยืนอยู่ด้านหลังอย่างยิ้มแย้ม เปิดตะกร้าหนังสือเผยเห็นทารกชายคนหนึ่งนอนหลับอยู่ ที่แท้เป็นบุตรชายของลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยา หนังสือหนังหาในตะกร้าเปียกชุ่มไปแถบหนึ่ง สมควรบอกว่า "ในตำรามีปัสสาวะทารก" แล้ว

วันที่สิบเดือนสาม เป็นวันเกิดปีที่ห้าสิบของวีรบุรุษจิ่นเอี้ยงเชียวปั่วฮั้ว

ตึกตระกูลเชียวมีแขกเหรื่อมาล้นหลาม ชุมนุมผู้กล้าคับคั่ง เชียว-ปั่วฮั้วในอาภรณ์ชุดยาวต้อนรับขับสู้ชาวยุทธจักรที่มาอวยพรในห้องโถงใหญ่ มีทั้งผู้กล้าบนเส้นทางสัมมาชีพ อาคันตุกะห้าวหาญฝ่ายสัมมาชีพ ผู้อาวุโสสูงศักดิ์ ตลอดจนอัจฉริยะรุ่นหลัง ยังมีอีกมากหลายที่เป็นแขกแปลกหน้าซึ่งเชียวปั่วฮั้วไม่รู้จัก

ที่ตึกหลัง ภรรยาทั้งสองของเชียวปั่วฮั้ว ซึ่งประกอบด้วยอ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยิน ตลอดจนเชียวตงหุย ล้วนปลาบปลื้มปีติ สวมเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมสดใส

ฮูหยินทั้งสองช่วยกันจัดของขวัญวันเกิด ซึ่งทยอยส่งเข้ามาไม่ขาดสาย เชียวตงหุยนั่งหันหน้าหากระจก เสียบดอกไม้กับมุ่นมวยผม ทันใดใบหน้าในกระจกแดงซ่านขึ้นมา เอื้อนเบา ๆ ว่า

"ลมเฉื่อยฉิวชักนำสู่แท่นหยก จันทร์ฉายแสงส่องต้องเคหาสน์ทอง"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ทารกหญิงนี้นับแต่ช่วงชิงดาบอวงเอียตอเล่มนั้นกลับบ้าน บัดเดี๋ยวปีติ บัดเดี๋ยวหม่นหมอง มีความในใจเปี่ยมล้น ปีนี้นางอายุยี่สิบปี คาดว่าคงพบพานชายหนุ่มที่พึงตาต้องใจคนหนึ่ง'

เอี้ยฮูหยินเห็นนางเสียบดอกไม้ไม่สนใจ พลันพบว่าบนมุ่นมวยผมของนางขาดสิ่งของหนึ่ง ต้องถามว่า

"หุยยี้ ปิ่นทองที่ตั่วมา (มารดาใหญ่) ให้กับเจ้าเล่า?"

เชียวตงหุยหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามอบต่อผู้อื่นแล้ว"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสบตากันอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

'นับว่าคาดการณ์ไม่ผิด ทารกหญิงนี้แม้แต่ของหมั้นหมายก็มอบต่อ

ผู้อื่น'

เอี้ยฮูหยินซักถามว่า

"มอบต่อผู้ใด?"

เซียวตงหุยหัวร่องอหาย กล่าวว่า

"เขาหรือ วันนี้คงมาอวยพรวันเกิดของบิดา ผู้อื่นมีชื่อระบือลือลั่น"

เอี้ยฮูหยินยังคิดถามต่อ สตรีรับใช้เตียมาก็ยกกล่องแพรใบหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า

"ของขวัญวันเกิดชิ้นนี้ประหลาดพิกลยิ่ง ไฉนมอบปิ่นทองอันหนึ่งแก่เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า)"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินเดินเข้าไปชมดู เห็นวัตถุภายในกล่องเปล่งประกายมุกนวลใย กลับเป็นปิ่นทองประดับมุกของเซียวตงหุยอันนั้น เอี้ยฮูหยินเหลียวหน้าไปเห็นบุตรียิ้มระรื่นแจ่มใส รีบถามว่า

"คนส่งของขวัญมาเล่า?"

เตียมาตอบว่า

"กำลังสนทนากับเล่าเอี้ยในห้องโถง"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินต้องการดูว่าที่แท้เป็นบุคคลชนชั้นใดกลับสร้างความหลงใหลแก่บุตรีถึงเพียงนี้ พากันผงกศีรษะให้แก่กัน เดินถึงหลังฉากกั้นของห้องโถงใหญ่ ได้ยินคนผู้หนึ่งตะกุกตะกักว่า

"ผู้ต่ำต้อยเรียกว่าก่ายเจ็กเม้ง ฉายาแปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจวงซู่ เหยียบหิมะไร้รอย เท้าเดียวเหินเหนือน้ำ ฉมวกคู่คลุมเจ็ดมณฑล พร้อมด้วยพี่น้องทั้งสามเดินทางมาอวยพรวันเกิดของเซียวเล่าเอ็งฮ้ง"

ฮูหยินทั้งสองลอบชะโงกศีรษะมอง เห็นคนผู้นี้ร่างผอมเล็ก ปลายคางแหลมเสี้ยม ที่ข้างกายยังนั่งไว้ด้วยคนสารรูปประหลาดพิกลสามคนกลับเป็นสี่ผู้กล้าเขาไท้งักเอง

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสงสัยใจยิ่ง หรือบุตรีพึงตาต้องใจคนผอมเล็กนี้ พวกนางทราบว่าคนไม่อาจวัดคำนวณด้วยรูปโฉม คนผู้นี้มีฉายากระเดื่องดัง สมควรมีวิทยายุทธ์เลิศล้ำ เมื่อนับเป็น "ผู้กล้า" ก็ต้องมีนิสัยใจคอดีเลิศ

ในเสียงมโหรีปรากฏบุรุษสตรีอีกสามคนเดินเข้าห้องโถง น้อมคำนับต่อเชียวปั่วอั้ว ชายหนุ่มนักศึกษาผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้เยาว์ลิ้มเง็กเล้ง ยิ่มปวยอี่ อ้วงก่วงน้ำ ขออำนวยพรให้ผู้อาวุโสแซ่เชียวมีวาสนาล้นเหลือดุจทะเลตังไฮ้ อายุขัยมั่นคงดั่งภูเขาน่ำซัวที่นี้มีของขวัญสิ่งหนึ่งขอผู้อาวุโสโปรดรับไว้"

พลางประคองส่งกล่องยาวที่เปิดฝาออกใบหนึ่งให้ เชียวปั่วฮั้วบอกขอบใจ รับมาชมดู เห็นเป็นดาบยาวเล่มหนึ่ง ต้องงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า

"ดาบอวงเอียตอ!"

ในสวนหลังของตึกตระกูลเชียว ลิ้มเง็กเล้งถ่ายทอดเพลงดาบแก่อ้วงก่วงน้ำ ยิ่มปวยอี่ถ่ายทอดเพลงดาบแก่เชียวตงหุยใช้เวลากว่าครึ่งวัน ค่อยถ่ายทอดเพลงดาบที่หลงเหลือหกสิบท่าให้จนหมดสิ้น

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยท่องจำขึ้นใจ แต่หากให้ทั้งสองตั้งอกตั้งใจฝึกปรือ เกรงว่าไม่ง่ายนัก ทั้งนี้เพราะเชียวปั่วฮั้วหลังจากสอบถามรายละเอียดที่ได้รับดาบอวงเอียตอ ก็หารือกับฮูหยินทั้งสอง ตกลงใจยกบุตรีให้กับอ้วงก่วงน้ำ กำหนดประกาศในคืนนี้ จัดแจงหมั้นหมายให้กับทั้งสองในงานวันเกิด

หนุ่มสาวทั้งสองอิ่มเอมเปรมใจ หากมิใช่ทราบว่าเพลงดาบชุดนี้มี

อานุภาพไพศาล ยามนี้คงไม่มีกะใจฝึกปรือ อีกประการหากมิใช่ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ไม่ถือสากฎเกณฑ์ครำ่ครึ คู่หมั้นหมายยังมีข้อห้าม ไม่สมควรอยู่ร่วมกันในลักษณะนี้

ประกายดาบขับเน้นฉากนกยูง ผูกสร้างรังรักใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเคียงคู่ โฉมตรูมีรูปโฉมประดุจหยก...เพียงชื่อกระบวนท่าดาบก็ชวนให้วาบหวามใจ

ลิ้มเง็กเล้งกับยิ่มปวยอี่หลังจากถ่ายทอดเสร็จสิ้น ก็ปล่อยให้คู่หมั้นหมายฝึกซ้อมเพลงดาบเอง สองสามีภรรยารับศิษย์เช่นนี้คู่หนึ่ง ในใจก็ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักอยู่ด้านข้าง ชมดูทั้งสองฝึกซ้อมเพลงดาบ เชียว-เอี้ยวจื้อกับก่ายเจ็กเม้งเอาแต่วิพากษ์วิจารณ์ บอกว่ากระบวนท่านี้มีจุดอ่อน กระบวนท่านั้นมีข้อบกพร่อง ลิ้มเง็กเล้งรับฟังจนขุ่นเคืองใจปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า กล่าวว่า

"ก่ายเฮีย เราสองสามีภรรยาอาศัยเพลงดาบชุดนี้เป็นของขวัญแต่งงานของอ้วงก่วงน้ำสองสามีภรรยา พวกท่านสี่ผู้กล้าเขาไท้งักตระเตรียมส่งมอบของขวัญใด?"

สี่ผู้กล้าเขาไท้งักนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ ควรทราบว่าเอ่ยถึงการส่งมอบของขวัญ นับเป็นเรื่องที่สร้างความตะขิดตะขวงแก่พวกมันที่สุด ยิ่มปวยอี่คิดล้อพวกมันเล่น จึงกล่าว

"ที่แม่น้ำอนี้ฮ้อทางด้านนั้นมีคางคกทองเลือดเขียวชนิดหนึ่งผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ได้รับประทานตัวหนึ่ง สามารถเพิ่มพลังฝีมือสิบปี เพียงแต่ยากจะจับได้ ก่ายเฮียฉายาแปดก้าวไล่แมลง เท้าเดียวเหินเหนือน้ำไยไม่ไปจับมาสักหลายตัว มอบให้กับสามีภรรยาคู่ใหม่ ถือเป็นของชวัญอันล้ำค่า?"

ก่ายเจ็กเม้งยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เป็นความจริง?"

ลิ้มเง็กเล้งกล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยกล้าหลอกลวง น่าเสียดายวิชาตัวเบาของพวกเราสองสามีภรรยาใช้การไม่ได้ ทั้งไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ไม่กล้าลงน้ำไปจับมา"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เอ่ยถึงตัวเบาและวิชาทางน้ำ กลับเป็นความสามารถเฉพาะตัวของเราผู้แซ่ก่าย ตั่วกอ ยี่กอ ซากอ พวกเราไปจับคางคกทองเลือดเขียวในบัดดล"

ยิ่มปวยอี่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ก่ายเฮีย ท่านยังไม่ทราบ คางคกทองเลือดเขียวต้องรอถึงยามเที่ยงคืนค่อยออกจากถ้ำมาดูประกายจันทร์ กลางวันแสก ๆ ไหนเลยจับได้?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวกลบเกลื่อนว่า

"ใช่แล้ว เราความจริงทราบ แต่ยามกะทันหันลืมเลือนไป หากกลางวันแสก ๆ ก็จับได้ ยังมีอันใดน่าประหลาด?"

๓๒๔

ในห้องโถงใหญ่จุดเทียนไขแดงโชติช่วง บนม้วนผ้าแพรที่แขวนอยู่กลางห้องติดอักษรสีทองขนาดใหญ่เป็นคำ "ชิ่ว" (อายุวัฒนะ)

ยามนี้แขกเหรื่ออวยพรวันเกิดเสร็จสิ้น เจ้าภาพเชียวปั่วฮั้วยกมือลูบเคราอย่างยิ้มแย้ม ประกาศข่าวดีว่า บุตรีโทนเชียวตงหุยจะหมั้นหมายกับวีรบุรุษหนุ่มอ้วงก่วงน้ำ ขอให้ญาติสนิทมิตรสหายหลังจากดื่มสุราวันเกิดเชิญดื่มสุรามงคลอีกจอกหนึ่ง

ในเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีของแขกเหรื่อ อ้วงก่วงน้ำคุกเข่าลงบนพื้นพรมแดง กราบพบงักแป้งักบ้อ (พ่อตาแม่ยาย)

เชียวปั่วฮั้วล้วงพัดหอมด้ามหนึ่งมอบให้เป็นของขวัญแรกพบหน้าอย่างยิ้มแย้ม อ้วงก่วงน้ำกราบขอบคุณรับมา อ้วงฮูหยินก็ล้วงแหวนหยกวงหนึ่งมอบให้ อ้วงก่วงน้ำกราบขอบคุณยื่นมือรับมา

ทันใด เสียงติงเมื่อวงแหวนหยกร่วงหล่นลงกับพื้น อ้วงก่วงน้ำหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เหม่อมองดูมือขวาของอ้วงฮูหยิน ที่แท้นิ้วก้อยข้างขวาของอ้วงฮูหยินมีนิ้วงอกออกมาอีกนิ้วหนึ่ง เขาคว้าจับมือซ้ายของอ้วงฮูหยิน เห็นบนนิ้วก้อยก็มีนิ้วงอกออกมาอีกนิ้วหนึ่ง ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"งัก...งักบ้อตั่วนั้ง (ท่านแม่ยาย) ท่าน...ท่านรู้จักของนี้หรือไม่?"

พลางล้วงสิงโตมรกตบนสร้อยทองที่คล้องคอตัวเองออกมาแสดงต่อนาง อ้วงฮูหยินคว้าสิงโตมรกตไว้สะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ร้องว่า

"เจ้า...เจ้าคือไซกัว?"

อ้วงก่วงน้ำรับคำว่า

"มารดา คือผู้บุตรเอง ข้าพเจ้าคิดถึงท่านนัก"

คนทั้งสองสวมกอดกัน เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนสงบซุ่มเสียง มองดูฉากสองแม่ลูกพบกัน ทั้งตื้นตันใจ ทั้งปลื้มปีติ และแฝงความตื่นเต้นสงสัยอยู่หลายส่วน ได้ยินอ้วงฮูหยินร่ำไห้รำพันว่า

"ไซกัวเอยไซกัว สิบแปดปีมานี้เจ้าอยู่ที่ใด เราไม่มีเวลาใดที่ไม่คิดถึงเจ้า"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"มารดา ข้าพเจ้าสืบเสาะไปทั่วสิบแปดมณฑลเที่ยวตามหาท่าน เข้าใจว่าในชีวิตนี้ไม่ได้พบหน้ามารดาอีกแล้ว"

เชียวตงหุยพอได้ยินอ้วงก่วงน้ำเรียกหาตั่วมาของนางเป็น "มารดา" ถึงกับส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง หัวงสมองบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่แท้เขาเป็นกอกอ (พี่ชาย) เรา...เขาเป็นกอกอเรา..."

ลิ้มเง็กเล้งกระซิบถามภรรยาว่า

"อ้วงก่วงน้ำไฉนกลับกลายเป็นบุตรชายของเชียวไท้ไถ่ (ภรรยาคนแซ่เชียว) เราถูกก่อกวนจนเลอะเลือนแล้ว"

ยิ่มปวยอี่กล่าวว่า

"อ้วงก่วงน้ำมิใช่บอกว่าออกตามหามารดาหรอกหรือ มันยังไหว้วานพวกเราสืบหาให้กับมัน บอกว่ามารดามันมีนิ้วงอกออกมาอีกข้างละนิ้ว เชียวไท้ไถ่ผู้นี้ก็จดจำมันไม่ออกหรือ?"

ลิ้มเง็กเล้งยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"มันไฉนแซ่อ้วง บิดามันกลับแซ่เชียว?"

"หน้าโง่ อ้วงก่วงน้ำบอกว่ามันพลัดพรากกับมารดาตั้งแต่อายุสามขวบ ทารกอายุสามขวบไหนเลยทราบว่าตัวเองแซ่อะไร ย่อมต้องตั้งแซ่ให้กับตัวเองแซ่หนึ่ง"

ลิ้มเง็กเล้งกล่าวอีกว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เชียวโกวเนี้ยเป็นม่วยจื้อ (น้องสาว) ของมัน เฮียม่วยไหนเลยแต่งงานกันได้?"

"เมื่อเป็นเฮียม่วย ไหนเลยแต่งงานกันได้ นี่ไยมิใช่เป็นวาจาไร้สาระ?"

ลิ้มเง็กเล้งกระชากเสียงว่า

"เพ้ย ท่านจึงกล่าววาจาไร้สาระ"

มันสองสามีภรรยายิ่งทุ่มเถียงยิ่งดัง เชียวตงหุยไม่อาจข่มกลั้นสืบไปร้องโฮคำหนึ่ง ยกมือปิดหน้าวิ่งปราดออกไป

เชียวตงหุยจิตใจเลื่อนลอย รู้สึกเบื้องหน้าดำทะมึน ปราศจากความกระตือรือร้นในการมีชีวิตสืบไป พอวิ่งออกจากประตูใหญ่ก็วิ่งเตลิดวุ่นวายพลันบังเกิดเสียงโครม หัวไหล่ปะทะชนถูกคนผู้หนึ่ง

นางร้องโอยคำหนึ่ง หวนนึกถึงนางมีวิทยายุทธ์ติดตัว เกรงว่าพุ่งชนผู้คนบาดเจ็บ ดังนั้นรีบยื่นมือประคอง พลันรู้สึกข้อมือตึงวูบ แขนซ้ายชาด้าน กลับถูกผู้คนคร่ากุมชีพจรข้อมือไว้

นางยามตื่นตระหนก รีบเงยหน้าขึ้น มือขวากราดฟาดออกตามสัญชาตญาณ คนผู้นั้นพลิกข้อมือคว้าจับกระชากแล้วคว้าวูบ คร่ากุมชีพจรข้อมือขวาของนางอีกข้างหนึ่ง ยามนี้นางก็เห็นชัดตาว่า คนเบื้องหน้าคือโต๊ะเทียนฮ้งเอง

โต๊ะเทียนฮ้งหัวร่อฮา ๆ ร้องสั่งว่า

"อุ้ยซิ่ง รับไว้ก่อนเล่มหนึ่ง"

หัวหน้าคุ้มกันภัยสัจจะบารมีจิวอุ้ยซิ่งสะอึกเข้ามาตามเสียง ปลดดาบสั้นเอียตอซิ่งสะพายอยู่ข้างเอวเชียวตงหุยไป โต๊ะเทียนฮ้งกล่าวอีกว่า

"เชียวปั่วฮั้วมีชื่อเลื่องลือ งานวันเกิดในวันนี้ต้องชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง อุ้ยซิ่งเจ้ากล้าไปหยิบฉวยดาบยาวอวงตอเล่มนั้นหรือไม่?"

จิวอุ้ยซิ่งกล่าวว่า

"ศิษย์มีซือแป๊ะหนุนหลัง ต่อให้เป็นถ้ำเสือวังมังกรก็กล้าบุกฝ่าสักครา ในยุทธจักรมีคำว่าไว้ 'ถนนกว้างควบขับม้าเต็มที่ ต้นไม้ใหญ่มีกิ่งใบรกครึ้ม' "

คนผู้นี้ไม่ว่ากล่าววาจาหรือคิดอ่านในใจ ต้องยกอ้างคำพังเพยในยุทธจักรอยู่ร่ำไป

โต๊ะเทียนฮ้งแค่นเสียงดังเฮอะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช้การไม่ได้ ต้องฉุดลากชือแปะเข้าไปด้วย"

ในชีวิตมันทระนงถือดี ไม่เคยมีคู่มือเปรียบติด แต่หลังจากถูกอ้วง-ก่วงน้ำกับเชียวตงหุยใช้เพลงดาบสามีภรรยาโค่นพ่ายแพ้ อดขลาดเขลามิได้ ยามนี้บังเอิญพบพานเชียวตงหุย หวนนึกถึงดาบคู่ของบุรุษ สตรีนี้แม้ร้ายกาจตัวเองเมื่อคร่ากุมไว้คนหนึ่ง คงเหลือเด็กน้อยอ้วงก่วงน้ำไม่เป็นที่น่าวิตก อย่าว่าแต่เชียวตงหุยตกอยู่ในเงื้อมมือตัวเอง ตระกูลเชียวต่อให้มีพวกมากกว่านี้ก็ไม่กลัว เชียวปั่วฮั้วไม่ส่งมอบดาบยาวอวงตอออกมาแต่โดยดี

ดังนั้นโต๊ะเทียนฮ้งคุมตัวเชียวตงหุย นัดหมายเจ้าหน้าที่กรมเมืองรวบรวมเหล่าเปียซือของสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมี เร่งรุดถึงตีกตระกูลเชียว

เชียวปั่วฮั้วพอได้รับนามบัตรที่เขียนคำ"โต๊ะเทียนฮ้ง" ต้องใจสั่นสะท้านร้องว่า

"รีบเชิญ"

ไม่นานให้หลัง เห็นโต๊ะเทียนฮ้งเดินเชิดหน้ายืดอกเข้าห้องโถง เชียวปั่วฮั้วสะอึกเข้ารับหน้า สายตายามกวาดมอง เห็นบุตรีถูกมัดสองมือไพล่หลัง ชายกลางคนผู้หนึ่งถือดาบสั้นเอียตอจ่อใส่กลางหลังนาง มันคือจิวอุ้ยซิ่งนั่นเอง

ในใจเชียวปั่วฮั้วแม้ตื่นเต้นสงสัย แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันเกิดของคนชนบท ไหนเลยกล้ารบกวนสีอ้วยตั่วนั้ง (ใต้เท้าราช-องครักษ์) รุดมา?"

โต๊ะเทียนฮ้งอยู่ที่นครหลวง ได้ยินกิตติศัพท์ของเชียวปั่วฮั้วมานาน เห็นอีกฝ่ายหนึ่งรูปกายสูงใหญ่ ไว้เคราครึ้มทั่วใบหน้า นับว่าองอาจจริง ๆ ดังนั้นยื่นมือขวาออกกล่าวว่า

"เชียวไต้เฮียบจัดงานวันเกิด ผู้น้องมาอวยพรสายเกิน ยังหวังให้อภัย"

เชียวปั่วฮั้วกล่าวคำ "กล่าวประเสริฐ" ยื่นมือออกสัมผัสมือกับมันทั้งสองพอโคจรพลังล้วนสะท้านที่ข้อแขน ครึ่งซีกร่างชาด้าน การประลองฝีมือครั้งนี้ ทั้งสองมีพลังฝีมือคู่คี่ก่ำกึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เป็นรองผู้ใด ดังนั้นจูงมือกันหันเดินเข้าห้องโถง

ในคนทั้งสอง นับโต๊ะเทียนฮ้งตื่นเต้นตระหนกมากกว่า มันอาศัยวิชาจิ้นเทียนจับซาเจี้ย (สิบสามฝ่ามือสะท้านฟ้า) กับฮูเท้งจับโป๊ยเปียง (สิบแปดแส้ของฮูเท้ง) สร้างชื่อลือเลื่อง สิบสามฝ่ามือสะท้านฟ้าของมัน มีแต่พลังกุ่ง-ง้วนขี่ (ลมปราณจักรวาล) ที่ต้านทานรับได้ ที่เชียวปั่วฮั้วใช้ออกเมื่อครู่ เป็นพลังลมปราณจักรวาลเอง

แต่พลังลมปราณจักรวาลต้องเป็นทารกบริสุทธิ์จึงฝึกปรือได้ ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีหลังจากแต่งงานจะสิ้นสูญสลายไป เพราะเหตุที่ยามฝึกปรือยากลำ-บากสูญสลายง่ายดาย ในยุทธจักรน้อยคนที่ฝึกปรือวิชาลมปราณนี้

ก่อนที่โต๊ะเทียนฮ้งจะมายังตึกตระกูลเชียว ก็สืบทราบแต่แรกว่าเชียวปั่วฮั้วมีภรรยาสองนาง บุตรีก็ย่างเข้าวัยสาว ไฉนยังรักษาพลังลมปราณจักรวาล ซึ่งเป็นวิชาพิเศษเฉพาะของทารกบริสุทธิ์ไว้ได้นี่ไยมิใช่เป็นปรากฏการณ์ประหลาดของวิชาบู๊?

อ้วงก่วงน้ำเห็นเชียวตงหุยถูกสยบ ย่อมร้อนรุ่มกังวลใจ แหวกฝ่ากลุ่มคนอ้อมถึงด้านหลังเหล่าเปียซือคิดหาโอกาสช่วยเหลือ แต่โต๊ะเทียนฮ้งมีสายตาคมกล้าเพียงไหน สังเกตเห็นแต่แรก ตวาดว่า

"ผู้แซ่อ้วง หยุดให้กับเรา"

จากนั้นสั่งต่อจิวอุ้ยซิ่งว่า

"ผู้ใดลงไม้ลงมือ เจ้าก็จ้วงดาบทิ่มแทงทารกหญิงนี้เป็นรูปรูพรุน"

จิวอุ้ยซิ่งรับคำว่า

"ทราบแล้ว ในยุทธจักรมีคำว่าไว้ 'ผู้เข้มแข็งยังมีผู้เข้มแข็งกว่า คนต่ำช้าย่อมมี...' "

จากนั้นพบว่าคำพังเพยนี้ไม่ถูต้อง ดังนั้นกล้ำกลืนคำ "คนต่ำช้าคอยเคี่ยวกรำ" เอาไว้

อ้วงก่วงน้ำกริ่งเกรง คนเหล่านี้ทำร้ายเชียวตงหุยจริง ๆ ไหนเลยกล้าสะอีกเข้าไปลงมือ โต๊ะเทียนฮังกล่าวอีกว่า

"เชียวได้เฮียบ พวกเราสนทนาอย่างเปิดอก ผู้น้องมาเยือนในวันนี้ทางหนึ่งมาอวยพรวันเกิดเชียวได้เฮียบ ทางหนึ่งคิดใช้ของวิเศษที่หาค่ามิได้แลกกับของวิเศษที่มีค่างวดกับเซี่ยวได้เฮียบ"

เชียวปั่วฮั้วกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยเบาปัญญา ไม่เข้าใจความหมายในวาจาโต๊ะตั่วนั้ง"

โต๊ะเทียนฮังเหลือกตาขาวขึ้นกล่าวว่า

"ของวิเศษที่หาค่ามิได้คือบุตรีท่าน ของวิเศษที่มีค่างวดหมายถึงดาบยาวอวงตอ ผู้น้องกับเชียวได้เฮียบไม่มีอริบาดหมาง เพียงหวังสามารถมีคำกราบทูลต่อฮ่องเต้ รักษาชีวิตและตำแหน่งหน้าที่ของพี่น้องทั้งหลาย ขอเชียวได้เฮียบช่วยส่งเสริมสักครา"

กล่าวพลางประสานมือ คำพูดของมันคล้ายอ่อนข้อ แต่สีหน้าท่าทีหยิ่งยโสยิ่ง

เชียวปั่วฮั้วกดมือลงบนพนักเก้าอี้ เสียงกร๊อบเมื่อพนักเก้าอี้ไม้แหลกสลายไป ปากกล่าวว่า

"โต๊ะตั่วนั้งมีเกียรติภูมิสูงส่ง วันนี้ไฉนเลอะเลือนถึงเพียงนี้ ดาบอวง-เอียตอทั้งไม่ได้อยู่ในมือผู้ต่ำต้อย โกวเนี้ยนี้ยิ่งมิใช่บุตรีของผู้ต่ำต้อย หรือผู้ที่ฝึกปรือลมปราณจักรวาลพลังทารกบริสุทธิ์ ยังสามารถกำเนิดบุตรธิดา

ด้วย?

พลางโบกแขนเสื้อ แผ่พุ่งพลังลมสายหนึ่งออก โต๊ะเทียนฮ้งเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ครุ่นคิดขึ้น

'เป็นลมปราณจักรวาลพลังทารกบริสุทธิ์จริง ๆ'

เซียวตงหุยตอนแรกฟังว่าอ้วงก่วงน้ำเป็นกอกอของนาง ก็ปวดร้าวใจปานถูกบิด ยามนี้เห็นบิดาเพื่อช่วยเหลือนาง กลับตัดขาดจากความเป็นพ่อลูก อดร้องมิได้ว่า

"บิดา"

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโห่ร้องดังว่า

"อย่าได้ปล่อยตัวโจรกบฏเซียวหงีหลบหนีไป"

ได้ยินเสียงคนโกลาหล เสียงม้าแผดร้องก้องไม่ทราบมีกำลังทหารมากน้อยเพียงไหน ยกมาถึงหน้าตึกตระกูลเซียว บ่าวไพร่ตระกูลเซียวหลายคนพลันวิงระหึดกระหอบเข้ามา ร้องว่า

"เล่าเอี้ย...แย่แล้ว กองทหาร...จำนวนมากโอบล้อมตัวตึกเอาไว้"

โต๊ะเทียนฮ้งพอฟังคำ "โจรกบฏเซียวหงี" พลันฉุกใจได้คิด ตวาดว่า

"วิเศษแท้ เซียวปั่วฮั้วอันใด ที่แท้ท่านคือโจรกบฏเซียวหงี ที่ฮ่องเต้ตามล่ามาสิบหกปี"

เห็นหน้าประตูปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ ราชองครักษ์แมนจูสี่คน เร่งรุดเข้ามา คนนำหน้าร้องบอกว่า

"โต๊ะตั่วกอ มันเป็นโจรกบฏเซียวหงี ยังไม่ลงมืออีกหรือ?"

เซียวปั่วฮั้วหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"ปลอมชื่อเปลี่ยนรูปโฉมมาสิบหกปี วันนี้เราเซียวหงีขอกลับคืนสู่รูปโฉมที่แท้จริง"

พลางยกมือปาดใส่ใบหน้า ทุกผู้คนเพ่งตามอง ล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

ในห้องโถงความจริงชุลมุนวุ่นวาย แต่พริบตานั้นทุกผู้คนเหม่อมองใบหน้าเชียวปั่วฮั้ว เงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง

ที่แท้เชี่ยวปั่วฮั้วแปรเปลี่ยนรูปโฉมไป จากเดราดริ้มทั่วใบหน้าฝ่ามือพอปาดผ่านปลายคางกลับกลายเป็นเตียนโล่งไม่มีหนวดเดราแม้สักเส้นเดียว ต่อให้ถอนดึงทั้งรากออกมา ก็ไม่ราบเรียบถึงเพียงนี้

ยามนั้นเด็กรับใช้ของอ้วงก่วงน้ำหิ้วตะกร้าหนังสือทั้งสองใบวิ่งออกจากตึกในร้องว่า

"เชียงกง รีบหนี"

อ้วงก่วงน้ำฉุกใจคิด หยิบฉวยหนังสือเล่มหนึ่ง จากในตะกร้าหนังสือสะบัดวูบหนึ่งเห็นประกายสีทองระยิบระยับ ปรากฏแผ่นทองเบาบางหลายสิบแผ่นปลิวโปรยออกมา

เหล่าเปียซือและทหารแมนจูเห็นทองคำเหลืองอร่ามไหนเลยไม่หวั่นไหวใจได้ อย่าว่าแต่แผ่นทองคำเหล่านั้นพัดพลิ้วถึงเบื้องหน้า ดังนั้นยื่นมือตะปบคว้าเป็นพัลวัน อ้วงก่วงน้ำฉกฉวยโอกาสหยิบฉวยหนังสือเก่า ระดมซัดขว้างใส่จิวอุ้ยซิ่ง ปรากฏแผ่นทองปลิวว่อนทั่วห้องโถงคล้ายกับผีเสื้อล้อบุปผาก็ปาน

จิวอุ้ยซิ่งกลับนึกถึงดาบอวงเอียตอ หวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "รักลูกให้เมี่ยนตี อย่าได้มีจิตละโมบ" มาตรว่าเห็นแผ่นทองปลิวโปรยมาถึงกลับไม่ตะปบคว้า

อ้วงก่วงน้ำเกร็งกำลังข้อ ซัดหนังสือเก่าที่สอดคั่นแผ่นทองหนักหลายชั่งเล่มหนึ่งออก พอดีซัดถูกใบหน้ามัน จิวอุ้ยซิ่งร้องโอยคำหนึ่งส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

อ้วงก่วงน้ำทึบเท้าทั้งสองถาโถมเข้าหา โต๊ะเทียนฮ้งผลักฝ่ามือเข้าขัดขวาง รู้สึกมีกระแสลมคุกคามถึงใต้ซอกแขน เป็นเชียวปั่วฮั้วแผ่พุ่งพลัง

ลมปราณจักรวาลมาถึง

โต๊ะเทียนฮังทราบความร้ายกาจ ได้แต่วกมือกลับมาต้านทานรับไว้กำลังภายในทั้งสองฝ่ายพอต้านปะทะเสียงโครมเมื่อทั้งสองฝ่ายพากันถอยไปสองก้าว พร้อมกันนั้นอ้วงก่วงน้ำใช้ดาบด้วยมือซ้าย รุกไล่จิวอุ้ยซิ่งหัวหมุนเป็นพัลวัน มือขวาก็ตบคลายจุดให้กับเซียวตงหุย

ในแขกเหรื่อที่มาอวยพรมีอยู่เกือบครึ่งเกรงกลัวเกิดเรื่องพากันหลบลี้หนีห่าง แต่มีอยู่กว่าครึ่งเป็นสหายผู้รู้ใจของเซียวปั่วฮั้ว บ้างร่ายรำอาวุธบ้างต่อยหมัดเตะเท้า ต่อสู้กับราชองค์รักษ์ และเปียซือผู้รุกรานอย่างดุเดือด

เซียวตงหุยได้รับความคับแค้นครึ่งค่อนวัน พอได้รับอิสระ ก็สะอึกถึงข้างกายจิวอุ้ยซิ่ง มือซ้ายยื่นนำ มือขวาตวัดวูบ เสียงฉาดเมื่อตบหน้ามันอย่างถนัดถนี่ พร้อมกับคว้าจับข้อมือมัน บิดพลิกช่วงชิงดาบสั้นเอียะ-ตอจากมือมัน

อ้วงก่วงน้ำยินดียิ่งร้องว่า

"หุยม่วย ลมเฉื่อยฉิวชักนำสู่แท่นหยก"

เซียวตงหุยขอบตาแดงก่ำครุ่นคิดขึ้น

'เรายังสามารถใช้เพลงดาบสามีภรรยากับท่านหรือ?'

สายตายามกวาดมองเห็นบิดากับโต๊ะเทียนฮังร่ายรำฝ่ามือต่อสู้เป็นพัลวัน ผู้คนที่หลงเหลือก็แยกย้ายหาคู่มือ แต่ปรากฏราชองครักษ์แมนจูสองคนคุกคามอ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินถอยร่นไป ตกอยู่ในสภาพคับขันจนร่อแร่

อ้วงก่วงน้ำร้องบอกว่า

"หุยม่วย รีบช่วยเหลือมารดา"

ทั้งสองใช้ดาบอวงเอียตอหนึ่งยาวหนึ่งสั้นผนึกกำลังจู่โจม ใช้ท่าเสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเดียงคู่ ฟันถูกหัวไหล่ราชองครักษ์ผู้หนึ่ง รับบาดเจ็บสาหัสล้มลง จากนั้นใช้ท่าโฉมตรูมีรูปโฉมประดุจหยก ราชองครักษ์อีกผู้

หนึ่งถูกด้ามดาบของเชียวตงหุยกระแทกใส่โหนกแก้ม ส่งเสียงร้องพลางสิ้นสติไป

ดาบคู่อวงเอียตอผนึกรวมกัน ใช้ออกด้วยเพลงดาบสามีภรรยานับว่าไร้ผู้ต่อต้านจริง ๆ หนุ่มสาวทั้งสองเดียงบ่าเดียงไหล่บุกไปถึงที่ใดต้องมีราชองครักษ์หรือเปียซือรับบาดเจ็บ เพลงดาบทั้งหกสิบกระบวนท่าใช้ไม่ถึงครึ่ง ศัตรูผู้รุกรานพากันเตลิดหนีออกนอกประตู

เพียงแต่เพลงดาบชุดนี้มีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง คิดทำร้ายคนง่ายดาย คิดฆ่าคนสุดแสนเข็ญ ตำแหน่งที่ศัตรูถูกดาบทิ่มแทงล้วนมิใช่จุดสำคัญ คาดว่าสามีภรรยาที่บัญญัติเพลงดาบชุดนี้มีจิตใจเมตตา ไม่ต้องการทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ชีวิต ดังนั้นทุกกระบวนท่าดาบล้วนเว้นหนทางรอดให้กับศัตรู

ต่อสู้ถึงตอนท้าย ในศัตรูเพียงหลงเหลือโต๊ะเทียนฮ้งยืนหยัดอยู่ อ้วง-ก่วงน้ำกับเชียวตงหุยจู่โจมดาบคู่ไปถึง หนึ่งมุ่งไหล่ซ้าย หนึ่งฟันเท้าขวา โต๊ะเทียนฮ้งพลันดึงแส้เหล็กกล้าจากข้างเอวมาต้านปะทะ เสียงเคร้งเมื่อปลายของดาบสั้นอวงตอของเชียวตงหุยถูกกระแทกหักไป

แต่กระบวนท่าผูกสร้างรังรักใต้ต้นไม้ใหญ่เพลงดาบสามีภรรยาลึกล้ำเพียงไหน ดาบยาวอวงตอของอ้วงก่วงน้ำพอวูบผ่าน ก็ฟันถูกเท้าของโต๊ะ-เทียนฮ้ง ลึกถึงกระดูกข้อเท้าโลหิตไหลหลั่งออกมา

โต๊ะเทียนฮ้งรับบาดเจ็บที่เท้าไม่น้อย ไม่กล้าสู้พัวพันสืบไป กราดฟาดฝ่ามือใส่เชียวตงหุย รอจนนางถลันหลบเลี่ยงมันก็ถีบเท้าทั้งสองพุ่งตัวถึงกลางลานตึก จากนั้นโผพุ่งขึ้นบนหลังคาห้อง อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยความจริงสามารถใช้ท่าผู้กล้าไร้ต่อต้านเขยสำราญสกัดโต๊ะเทียนฮ้งเอาไว้ แต่ปลายดาบของเชียวตงหุยเมื่อหักไป ก็ไม่อาจใช้กระบวนท่านี้ได้

เชียวปั่วฮั้วเห็นในห้องโถงมีสภาพยุ่งเหยิงยังดีที่ฝ่ายตนรับบาดเจ็บเจ็ดแปดคน ยังไม่มีผู้ใดเสียชีวิต ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"สหายทั้งหลาย ทหารแมนจูแม้ล่าถอยไปชั่วคราวคงต้องย้อนกลับมาใหม่ ที่นี้ไม่อาจอาศัยได้ พวกเราล่าถอยเข้าภูเขาตงเตี้ยวซัวค่อยกำหนดแผนอุบาย"

ทุกผู้คนรับคำ ครั้นแล้วเซียวปั่วฮั้วนำคนในครอบครัวเก็บรวบรวมของมีค่า จุดไฟเผาตัวตึกฉวยโอกาสที่เปลวไฟพวยพุ่งจับขอบฟ้า ภายในเมืองชุลมุนวุ่นวาย ทั้งหมดโถมออกทางประตูเมืองตะวันออก มุ่งสู่ภูเขาตงเตี้ยวซัว

บนสันเขาล่วงเจี๊ยะกัง (สันเขาหินระเกะกะ) หน้าถ้ำไต้ซัวตั่ง เซียว-ปั่วฮั้ว ฮูหยินทั้งสอง อ้วงก่วงน้ำ เซียวตงหุย ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาศิษย์และบ่าวไพร่ยี่สิบกว่าคน ตลอดจนสหายแชกเหรื่อสามร้อยกว่าคนนั่งล้อมกองไฟหลายกอง บนกองไฟปิ้งย่างเนื้อชะมดและกวางเหลือง ส่งกลิ่นหอมชวนเย้ายวน

เซียวปั่วฮั้วส่งเสียงกระแอม ยกมือลูบครา นี้เป็นความเคยชินของมันตลอดสิบกว่าปีมานี้ ทุกครั้งที่คิดกล่าววาจาสำคัญ ต้องลูบเคราก่อน คราครั้งนี้กลับลูบถูกอากาศธาตุ ใต้คางของมันเตียนโล่งไม่มีเคราแม้สักเส้นเดียว มันยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ได้รับการยกย่องจากสหายชาวบู๊ลิ้ม เราเซียวหงี่นับเป็นชนชั้นเลื่องชื่อ แต่น้อยคนที่ทราบว่าเราเซียวหงีเป็นขันทีผู้หนึ่ง"

ทกผัดนบังเกิดความตื่นตระหนก ยังเข้าใจว่าตัวเองฟังผิดไป แต่เซียวปั่วฮั้วสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ไม่คล้ายกล่าวล้อเล่น อ้วงฮูหยินกับเอี้ย-ฮูหยินสบตากันวูบก้มศีรษะต่ำลง

เซียวปั่วฮั้วกล่าวว่า

"เราเซียวหงีเป็นขันทีผู้หนึ่งจริง ๆ เราตอนตัวเองเมื่ออายุสิบหกปี

เข้าวังไปปรนนิบัติฮ่องเต้ จุดประสงค์เพื่อปลงพระชนม์ฮ่องเต้แมนจูล้างแค้นให้กับบิดาผู้ล่วงลับ บิดาเราสาบานไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับชาวแมนจู ในที่สุดถูกฆ่าตายอย่างอนาถ พี่น้องร่วมสาบานของบิดาเราทั้งเจ็ดคนกรีดเลือดสาบานตนว่าจะล้างแค้นให้กับบิดาผู้ล่วงลับ แต่ฝ่ายแมนจูมีกำลังกล้าแข็ง อาลุงของเราทั้งเจ็ดล้วนไม่มีผลบั้นปลายที่ดี หากมิใช่ถูกราชองครักษ์แมนจูฆ่าตายในระหว่างการต่อสู้ ก็ถูกจับกุมไปทารุณกรรมถึงแก่ชีวิต ความแค้นนี้ยิ่งเพาะยิ่งลึกล้ำ เราทบทวนหวนนึก หากคิดฝึกปรือวิทยายุทธ์ถึงขั้นบิดาอาลุงทั้งเจ็ด ต่อให้ใช้ความเพียรพยายามชั่วชีวิตก็ไม่แน่นักว่าจะกระทำได้ มาตรว่าฝึกปรือสำเร็จ ก็ไม่แน่ว่าจะล้างแค้นโชกเลือดได้ ดังนั้นเรายินยอมตอนตัวเองขอเป็นขันทีที่ผู้คนนึกดูแคลน"

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ หวนนึกถึงความตั้งใจของมัน ล้วนนับถือเลื่อมใส เชียวปั่วฮั้วกล่าวอีกว่า

"แต่ในวังต้องห้ามมีการรักษาการณ์เข้มงวดเพียงไหน อย่าว่าแต่เข้าใกล้ฮ่องเต้แมนจู คิดพบหน้าฮ่องเต้สักคราก็ไม่ง่ายนัก สิบกว่าปีที่ผ่านมามาตรว่าเราเฝ้ารอโอกาสทั้งวันและคืน ยังไม่อาจลงมือได้ ค่ำคืนหนึ่งของสิบหกปีก่อน เราได้ยินราชองครักษ์ภายในวังสองคนสนทนากันว่า ฮ่องเต้ทรงทราบว่าในยุทธจักรมีดาบวิเศษอวงเอียตอคู่หนึ่ง ผู้ครอบครองจะมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ดาบคู่นี้อยู่ในความครอบครองของผู้กล้าแซ่อ้วงกับแซ่เอี๊ย ดังนั้นฮ่องเต้แมนจูมีบัญชาให้กวาดจับผู้กล้าแซ่อ้วงกับแซ่เอี๊ยทั้งครอบครัวมาบีบบังคับให้ทั้งสองส่งมอบดาบวิเศษ ผู้กล้าหาญทั้งสองไม่ยอมสยบล้วนเสียชีวิต ฮูหยินของผู้กล้าทั้งสองกลับถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวง"

เล่าถึงตอนนี้ อ้วงฮูหยินกับเอี๊ยฮูหยินพากันหลั่งน้ำตาสวมกอดกันร่ำไห้ออกมา

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยพอคาดการณ์ได้ สบตากันวูบ ในใจทั้งเศร้า

สลดทั้งยินดี ได้ยินเชียวปั่วฮั้วกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราเฝ้าคร่นคิด หากล้างแค้นให้กับคนตาย มิสู้ช่วยคนเป็นสำคัญกว่า ดังนั้นปะปนเข้าคุกหลวงสังหารผู้คุมหลายคน ช่วยเหลือฮูหยินทั้งสองออกจากคุก ผู้คุมเห็นว่าฮูหยินทั้งสองเป็นอิสตรี การเฝ้ารักษาไม่เข้มงวด กอปรกับคาดคิดไม่ถึงว่า ขันทีผู้หนึ่งจะช่วยเหลือผู้ต้องขังสำคัญ ดังนั้นเราปฏิบัติการสำเร็จ เพียงแต่ศัตรูมีกำลังกล้าแข็งระหว่างที่เตลิดหนี บุตรชายของอ้วงฮูหยินพลัดพรากกันในระหว่างทาง เรื่องนี้สร้างความเสียใจแก่เราตลอดมา คิดไม่ถึงอ้วงกงจื้อจะเติบโตเจริญวัยทั้งยังฝึกปรือวิชาฝีมือสำเร็จได้ นับเป็นที่น่ายินดี สำหรับตงหุยปีนี้เจ้าอายุสิบแปดปี ตอนแรกที่เราพบเจ้า เจ้าเพิ่งอายุสองขวบ บิดาเจ้าแซ่เอี้ยคือซาเชียงได้เฮียบ (วีร-บุรุษซาเชียง)* เอี้ยแป๊ะชงเอี้ยได้เฮียบ"

อ้วงก่วงน้ำกับเชียวตงหุยซึ่งสมควรเปลี่ยนแซ่เป็นเอี้ยตงหุยแยกย้ายสวมกอดอ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยิน ซึ่งเป็นมารดาของตัวเอง หวนนึกถึงความแค้นของบิดา ซึ่งถูกฮ่องเต้แมนจูทำร้ายถึงแก่ชีวิต ล้วนคับแค้นรันทด เมื่อนึกถึงคุณธรรมอันเลิศล้ำของเชียวปั่วฮั้ว ก็บังเกิดความสำนึกตื้นตัน

เชียวปั่วฮั้วกล่าวอีกว่า

"พวกเราหลบหนีออกจากนครหลวง ฮ่องเต้แมนจูย่อมส่งกำลังออกตามล่า เพื่อตบตาฝ่ายแมนจู เราเล่าเชียว (คนแซ่เชียว) จึงไว้เคราทั้งขอให้อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินเป็นฮูหยินของเรา ดีที่เราเล่าเชี่ยวเป็นขันที แผนการนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิของอ้วงได้เฮียบกับเอี้ยได้เฮียบ"

อ้วงก่วงน้ำกับเอี้ยตงหุยสบตายิ้มให้แก่กันคร่นคิดขึ้น

'ผู้ใดว่าพวกเราเป็นเฮียม่วยกัน?'

---

* ซาเชียงหมายถึงอำเภอเชียงท้า เชียงอิม และเชียงเฮีย อยู่ในเขตมณฑลโอ้วน้ำ

เชียวปั่วฮั้วตบเขาอ่อนฉาดหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"เราเล่าเชียวเป็นขันที มีความเลื่อมใสขันทีซำปัอ ซึ่งมีชื่อเดิมว่าแต้ฮั้วในต้นราชวงศ์เหม็ง ท่านนำกองเรือออกเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ ตามหมู่เกาะทะเลใต้ เผยแพร่วัฒนธรรมของประเทศจีนเรา ดังนั้นเปลี่ยนชื่อเป็นปั่วฮั้ว (ครึ่งฮั้ว) หมายความว่ามุ่งหวังมีเกียรติประวัติเท่ากับแต้ฮั้วครึ่งหนึ่ง นี่ยอมเป็นความละเมอเฝ้าฝันของเราเล่าเชียว หลายปีมานี้กลับปลอดภัยไร้เรื่องราว มิคาดดาบอวงเอียตอพอเผยโฉม เราเล่าเชียวตั้งใจช่วงชิงดาบวิเศษกลับมา เพื่อประโลมดวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของผู้กล้าแซ่อ้วงแซ่เอี้ยทั้งสอง ในที่สุดไม่ได้ปกปิดร่องรอย ถูกฝ่ายแมนจูสืบทราบความจริง เรื่องราวถึงขั้นนี้ไม่นับเป็นอย่างไรได้ เพียงแต่ดาบคู่อวงเอียตอหลงเหลือดาบอวง ดาบสั้นเอียตอของหุยยี้เมื่อหักไปแสดงว่าเป็นของปลอม คาดว่าคงถูกโต๊ะเทียนฮ้งสับเปลี่ยน น่าเสียดายที่พวกเราไม่สามารถสกัดมันไว้"

ยามนั้นกลิ่นหอมของชะมดย่างยิ่งมายิ่งอบอวล ยิ่มปวยอี่ใช้มีดแล่แบ่งเป็นชิ้น ๆ ลิ้มเง็กเล้งพลันร้องบอกต่อเอี้ยตงหุยว่า

"เราบอกไม่ผิดกระมัง เจ้าบอกว่าบิดามารดาเจ้าไม่เคยวิวาทไม่เคยต่อยตี เราบอกว่าสามีภรรยาที่ไม่วิวาทไม่ต่อยตี ไม่ใช่สามีภรรยาที่แท้จริง เราใช่คาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผลหรือไม่?"

ยิ่มปวยอี่ใช้มีดเสียบเนื้อชะมดชิ้นหนึ่งยัดเข้าปากมัน ร้องว่า

"รับประทานเนื้อชะมดเถอะ กล่าวเหลวไหลอันใด"

ลิ้มเง็กเล้งยังคิดตีฝีปากตอบ แต่ถูกเนื้อย่างยัดปากไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ทุกผู้คนก็รู้สึกน่าหัวร่อ พลันได้ยินศิษย์ที่เฝ้าอยู่นอกดงไม้ผู้หนึ่งตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"สี่ผู้กล้าเขาไท้งัก"

เอี้ยตงหุยรับฟังจนหัวร่อดิกออกมา เห็นสี่ผู้กล้าเขาไท้งักที่ร่างแปดเปื้อนคราบโคลน ใช้ไม้พลองสอดหามร่างแหขนาดใหญ่ปากหนึ่งมาถึง ในร่างแหมีวัตถุดำมะเมื่อมสิ่งหนึ่ง ไม่ทราบเป็นของใด ดังนั้นร้องถามว่า

"สี่ผู้กล้าเขาไท้งัก พวกท่านนำของวิเศษอันใดมา?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"อ้วงกงจื้อ เซียวโกวเนี้ย พวกเราทั้งสี่ไปจับคางคกทองเลือดเขียวที่แม่น้ำอูนี้ฮ้อ คิดมอบเป็นของขวัญต่อพวกท่านทั้งสอง มิคาดไม่ทันจับคางคกได้ ปรากฏคนผู้หนึ่งหนีเตลิดมา คนผู้นี้รับบาดเจ็บที่เท้า เดินกะ-โผลกกะเผลกตลอดทาง พวกเราสี่ผู้กล้าเพ่งตามอง นี่มิใช่โต๊ะเทียนฮ้งหรอกหรือ ดังนั้นพวกเราทอดแหใส่มัน นำตัวท่านผู้เฒ่ามา"

ทกผัคนทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี อ้วงก่วงน้ำยื่นมือไปที่ข้างโต๊ะเทียนฮ้งซึ่งอยู่ในร่างแห ล้วงดาบสั้นออกมาเล่มหนึ่ง เห็นประกายเจิดจ้าจับตา ไม่แปดเปื้อนคราบโคลน ย่อมเป็นดาบสั้นเอียตอที่แท้จริงแล้ว

อ้วงฮูหยินถือดาบคู่อวงเอียตอไว้ในมือ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฮ่องเต้แมนจูฟังว่าในดาบคู่ซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ ผู้ใดได้ครอบครองทั้งต่ำใต้จะไร้ผู้ต่อต้าน นี่เป็นความสัตย์จริง แต่ต่อให้ฮ่องเต้แมนจูบล่วงรู้ความลับนี้ สามารถปฏิบัติตามได้หรือ ท่านทั้งหลายโปรดดู"

ทกผัคนชะโงกหน้าเข้าไปชมด เห็นบนคมดาบของดาบยาวอวงตอจารึกคำ "ยิ้นเจี่ย" (เมตตาธรรม) บนดาบสั้นเอียตอจารึกคำ "บ้อเด็ก" (ไร้ผู้ต่อต้าน)

ความลับอันยิ่งใหญ่ที่จะส่งเสริมให้ไร้ผู้ต่อต้านเป็นคำ "เมตตาธรรมไร้ผู้ต่อต้าน" นั่นเอง

เทพธิดาม้าขาว

กุบกับ กุบกับ...

กุบกับ กุบกับ...

บนท้องทะเลทรายมณฑลซินเกียงอันกว้างใหญ่ไพศาล ปรากฏผงคลีม้วนขึ้นสูงสองวา อาชาสองตัวแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังควบตะบึงมา

ม้าตัวแรกเป็นม้าขาวที่เท้าสูงลำตัวยาว บนหลังม้านั่งไว้ด้วยสตรีสาวนางหนึ่ง ในอ้อมอกโอบกอดโกวเนี้ยน้อยอายุเจ็ดแปดขวบนางหนึ่ง

ที่กลางหลังด้านซ้ายของชายฉกรรจ์ ปักไว้ด้วยเกาทัณฑ์ยาวดอกหนึ่ง โลหิตไหลหลั่งจากกลางหลังของมันท่วมหลังม้า และไหลลงสู่พื้น หยดหยาดลงในทรายเหลือง มันไม่กล้ายกมือถอนเกาทัณฑ์ กริ่งเกรงว่าพอถอนเกาทัณฑ์ดอกนี้ออกมา ต้องจบสิ้นชีวา

มนุษย์ในโลกหล้ามีผู้ใดไม่ตาย นั่นไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่จะให้ผู้ใดดูแลภรรยารักกับบุตรีเยาว์วัยที่เบื้องหน้า ที่ด้านหลังยังมีศัตรูที่ป่าเถื่อนดุร้ายไล่ติดตามมาโดยกระชั้นชิด

ม้าสีพุทราที่ใต้ร่างมันควบตะบึงเป็นระยะทางหลายสิบลี้ เหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรงแต่แรก ภายใต้การลงแส้เร่งเร้าของผู้เป็นนาย กระทั่งโอกาสหอบหายใจก็ไม่มี ยามนี้มุมปากมีน้ำลายแตกฟอง ขาหน้าพลันอ่อนยวบลงคุกล้มลงกับพื้น ชายฉกรรจ์นั้นดีงบังเหียนโดยแรง ม้าสีพุทราส่งเสียงร้องโหยหวนคำหนึ่ง ชักกระตุกหลายคราก็ตายไป

สตรีสาวนั้นได้ยินเสียงร้อง เหลียวหน้ากลับมา พบว่าม้าสีพุทราล้มตายลง ต้องใจหายวาบ ร้องถามว่า

"ตั่วกอ เป็น...เป็นไรแล้ว?"

ชายฉกรรจ์นั้นขมวดคิ้วพลางสั่นศีรษะ เห็นด้านหลังที่ห่างไกลไปหลายลี้ปรากฏผงคลีคละคลุ้ง กองกำลังของศัตรูพุ่งทะยานติดตามมาแล้ว

สตรีสาวนั้นวกม้ากลับมา ควบขับถึงข้างกายสามี พลันเหลือบเห็นเกาทัณฑ์ที่ปักตรึงกับกลางหลังของมัน บนแผ่นหลังแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่ สร้างความตระหนกจนขวัญหาย ถึงกับแทบสิ้นสติไป โกวเนี้ยน้อยนั้นก็ร้องโพล่งว่า

"บิดา กลางหลังท่านมีเกาทัณฑ์"

ชายฉกรรจ์นั้นฝืนยิ้มคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่เป็นไร"

พลางกระโดดปราดขึ้น ทิ้งตัวลงบนอานม้าที่ด้านหลังของภรรยา มาตรว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส ยังมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

สตรีสาวนั้นเหลียวหน้ามองสามี สีหน้าเปี่ยมแววห่วงใยและปวดร้าวใจ กล่าวเบา ๆ ว่า

"ตั่วกอ ท่าน..."

ชายฉกรรจ์นั้นใช้สองเท้าหนีบท้องม้า ยื่นมือกระตุกบังเหียน ม้าขาวตะกุยเท้าทั้งสี่ ควบขับไปเบื้องหน้าทันที

ม้าขาวแม้พ่วงพี แต่ภายใต้การควบตะบึงโดยที่ไม่หยุดยั้งชะงัก จะอย่างไรมิเหนื่อยล้า อย่าว่าแต่บนหลังยามนี้บรรทุกผู้คนถึงสามคน

ม้าขาวคล้ายล่วงรู้ว่า จู้ยิ้นตกอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย ไม่ต้องลงแส้เร่งเร้าก็วิ่งห้ออย่างไม่คิดชีวิต แต่ห้อตะบึงไปอีกหลายลี้ ในที่สุดฝีเท้าค่อย ๆ เชื่องช้าลง

ศัตรูที่ไล่กวดมาทางด้านหลัง คุกคามเข้าใกล้ทุกขณะ พวกมันมีทั้งสิ้นหกสิบสามคน กลับนำพาขบวนม้าหนึ่งร้อยเก้าสิบกว่าตัว ขอเพียงฝีเท้าม้าอ่อนล้าลง ก็จะเปลี่ยนม้าตัวใหม่ แสดงว่าตั้งใจแน่วแน่ ต้องติดตามจนทันให้จงได้

ชายฉกรรจ์นั้นเหลียวหน้ามอง ท่ามกล่างฝุ่นละอองเหลืองคละคลุ้ง สามารถเห็นเงาร่างของศัตรู ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง กระทั่งโฉมหน้าก็เห็นชัดตา ชายฉกรรจ์นั้นขบกรามกล่าวว่า

"ฮังม่วย เราขอร้องท่านเรื่องหนึ่ง ท่านรับปากหรือไม่?"

สตรีสาวนั้นเหลียวหน้ามา ยิ้มอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"ในชีวิตนี้ ข้าพเจ้าเคยขัดใจท่านสักครั้งหรือ?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านนำซิ่วยี้หนีเอาชีวิตรอด รักษาเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกเราไว้ พร้อมกับรักษาลายแทงของกอเชียงมี้เก็ง (วังเขาวงกต) เอาไว้"

น้ำเสียงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว คล้ายเป็นเชิงออกคำสั่งก็ปาน

สตรีสาวนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ตั่วกอ มอบลายแทงแก่พวกมัน พวกเรายอมรับการพ่ายแพ้เถอะท่าน...ท่านรักษาตัวสำคัญกว่า"

ชายฉกรรจ์นั้นก้มศีรษะลงหอมแก้มซ้ายของนาง ซุ่มเสียงเปลี่ยนเป็น

นุ่มนวล กล่าวว่า

"พวกเราผ่านภัยอันตรายด้วยกันมานับครั้งไม่ถ้วน ครั้งนี้อาจหนีรอดได้เช่นกัน ลื่อเนี่ยซาเกี้ยก (สามนักสู้แห่งลื่อเนี่ย) ไม่เพียงต้องการลายแทง พวกมัน...พวกมันยังมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ท่าน"

สตรีสาวนั้นกล่าวว่า

"เขา...เขาสมควรยังมีเยื่อใยของศิษย์ร่วมสำนักอยู่หลายส่วน ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าสามารถวิงวอนพวกเขา..."

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"หรือเราสองสามีภรรยายังต้องก้มหัววิงวอนร้องขอต่อผู้คน ม้าขาวนี้ไม่อาจบรรทุกพวกเราทั้งสามได้ รีบไป"

พลางบังคับร่างลอยตัวขึ้น ส่งเสียงร้องคำหนึ่งทิ้งตัวลงจากหลังม้า

สตรีสาวนั้นหยุดม้าไว้ ยื่นมือหมายฉุดดึง กลับเห็นสามีหน้าบูดบึ้งข่นเคือง จากนั้นได้ยินมันตวาดสำทับว่า

"รีบไป"

สตรีสาวนั้นคล้อยตามสามีตลอดมา ได้แต่กระตุ้นม้ารั้งบังเหียนบังคับม้าควบขับต่อไป หัวใจกลับเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง ไม่เพียงหัวใจ โลหิตทั่วร่างก็คล้ายผนึกเป็นน้ำแข็ง

ผู้คนที่ไล่ติดตามหลังมา เห็นชายฉกรรจ์นั้นพลัดตกลงจากหลังม้า พากันโห่ร้องว่า

"แป๊ะเบ๊ (ม้าขาว) ลี้ซาล้มลงแล้ว"

ผู้คนสิบกว่าคนกระตุ้นม้าห้อมล้อมเข้ามา ที่หลงเหลืออีกสี่สิบกว่ายังคงไล่ติดตามสตรีสาวนั้นต่อไป

ชายฉกรรจ์นั้นนอนขดตัวกับพื้น ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว คล้ายกับตายแล้ว คนผู้หนึ่งเสือกทวนยาวออกแทงฉึกใส่ไหล่ขวาของมัน พอ

ถอนทวนออก โลหิตฉีดพุ่ง ม้าขาวลี้ซายังไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

ชายฉกรรจ์เคราครึ้มที่นำขบวนกล่าวว่า

"ตายสนิทแล้ว ยังกลัวอันใด รีบค้นตัวมัน"

ผู้คนสองคนกระโดดลงจากหลังม้า ก้มลงพลิกร่างของมัน ทันใดประกายสีขาววูบขึ้น ม้าขาวลี้ซากวาดควงดาบยาว เสียงขวับเขวียวสองครา ฟันคนทั้งสองล้มลงกับพื้น

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าเมื่อครู่ลี้ซาแสร้งตาย ปล่อยให้ทวนยาวแทงใส่ร่าง พอสบโอกาส พลันลงมือตอบโต้ ยามตื่นตระหนกตกใจ ผู้คนหกเจ็ดคนกระตุ้นม้าถอยห่างไป ชายฉกรรจ์เคราครึ้มกลับกวัดแกว่งดาบงังเส้งตอ (ดาบรูปขนนก) ในมือ ตวาดว่า

"ลี้ซา เจ้านับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งคนหนึ่ง"

เสียงขวับ เมื่อฟาดฟันดาบลงยังศีรษะมัน

ลี้ซายกดาบต้านปะทะ สองไหล่มันล้วนได้รับบาดเจ็บ ช่วงแขนไร้เรี่ยวแรง ต้องเซตึง ๆ ๆ ถอยไปสามก้าว อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ผู้คนอีกสิบกว่าคนบังคับม้าเข้ามา ยกชูดาบทวน กลุ้มรุมฟันแทงใส่

ม้าขาวลี้ซาเป็นนักสู้ผู้เข้มแข็ง จวบกระทั่งเสียชีวิต ยังไม่ยอมสยบก่อนที่จะล้มตายลงยังสะบัดดาบฆ่าฟันศัตรูเข้มแข็งอีกสองคน

3 ๒๕๔

สตรีสาวนั้นอยู่แต่ไกล ได้ยินสามีคำรามด้วยความพิโรธ ถึงกับเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีด รำพึงในใจ

'เขาตายแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่ทำอะไร?'

นางล้วงผ้าเช็ดหน้าที่ถักจากขนแกะจากอกเสื้อผืนหนึ่ง ยัดไปในอก

เสื้อของบุตรี กล่าวว่า

"ซิ่วยี้ เจ้าดูแลตัวเองให้ดี"

พลางหวดแส้ใส่ตะโพกม้า พร้อมกับถีบยันสองเท้าพาตัวพ้นจากอานม้า ม้าขาวก็บรรทุกบุตรีของนางห้อตะบึงไปดุจสายลม นางคลายใจลงบ้างครุ่นคิดขึ้น

'ม้าตัวนี้มีฝีเท้าเป็นเลิศ ซิ่วยี้ก็ตัวเบาหวิว คราครั้งนี้พวกมันคงตามนางไม่ทัน'

ได้ยินบุตรีที่ล่วงหน้าไป ร่ำไห้เรียกหา "มารดา มารดา" ซุ่มเสียงห่างหายไปทีละน้อย เสียงฝีเท้าม้าที่ด้านหลังกลับยิ่งมากระชั้นใกล้ สตรีสาวนั้นอธิษฐานในใจ

'สวรรค์เอย ขอให้ท่านคุ้มครองซิ่วยี้เป็นเช่นเรา สามารถแต่งให้กับสามีที่ประเสริฐ มาตรว่าในชีวิตต้องระหกระเหิน แต่ชีวิตนี้ก็มีความสุข'

นางจัดแจงเสื้อผ้า ตกแต่งเรือนผม ชั่วพริบตาม้าพ่วงพีทั้งหลายสิบตัวทยอยควบขับมาถึง คนนำหน้าเป็นเล่ายี่ (อันดับสอง) ในสามนักสู้แห่งลื่อ-เนี่ย นามซือตงจุ่ง

สามนักสู้แห่งลื่อเนี่ยเป็นพี่น้องร่วมสาบาน เล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) ฉายาชิ้งจอจิ้นกวนไซ (ดาบสะท้านด่านตะวันตก) คักง้วนเล้ง ซึ่งก็คือชายฉกรรจ์เคราครึ้มที่ปลิดชีวิตม้าขาวลี้ซา เล่ายี่ (อันดับสอง) ฉายาบ๊วยฮวยเชีย (ทวนดอกเหมย) ซือตงจุ่ง เป็นชายฉกรรจ์ร่างผอมสูง เล่าซา (อันดับสาม) ฉายาแซมั่งเกี่ยม (กระบี่งูเหลือมเขียว) ตั้งตักไฮ้ รูปร่างเล็กสันทัด ความจริงเป็นโจรปล้นมาแถบเลี่ยวตัง ภายหลังตั้งรกรากที่มณฑลซัวไซ ถูกอัธยาศัยใจคอกับคักง้วนเล้งและซือตงจุ่ง ร่วมกันก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยจิ่นอุ้ย-เปียเก๊ก (จิ่นเป็นชื่อย่อของมณฑลซัวไซ อุ้ยคือเกริกไกร) ขึ้น

ซือตงจุ่งกับเชียงกัวฮังผู้เป็นภรรยาของม้าขาวลี้ซา ความจริงเป็น

ซือเฮียม่วยร่วมสำนัก ทั้งสองฝึกวิทยายุทธ์ด้วยกันตั้งแต่เล็ก ซือตงจุ่งรักชอบเซี่ยวซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง) ที่อ่อนช้อยนุ่มนวลผู้นี้ตลอดมา ซือแป๋ก็มีเจตนาส่งเสริม ดังนั้น เหล่าซือเฮียตี่ร่วมสำนักยึดถือทั้งสองเป็นคู่หมั้นหมายคู่หนึ่ง มิคาดเซียงกัวฮ้งพบพานม้าขาวลี้ซาโดยบังเอิญ บังเกิดเป็นรักแรกพบ ทางญาติอาวุโสไม่ยินยอมให้ทั้งสองแต่งงานกัน เซียงกัวฮ้งก็หนีตามมันมา

ซือตงจุ่งยามผิดหวังเสียใจ ต้องล้มป่วยลง นิสัยใจคอพลอยแปรเปลี่ยนไป มันยังบังเกิดความรักต่อเซี่ยวซือม่วยไม่คลาย ครองตัวเป็นโสดตลอดมา ชั่วลัดนิ้วมือเดียวจากกันสิบปี คิดไม่ถึงสามนักสู้แห่งลื่อเนี่ยจะพบกับลี้ซาสองสามีภรรยาบนเส้นทางกำเลี้ยงอีกครา ทั้งยังเกิดการต่อสู้เพราะช่วงชิงลายแทงผืนหนึ่ง พวกมันหกสิบกว่าคนกลุ้มจู่โจมลี้ซาสองสามีภรรยาจากเส้นทางกำเลี้ยง ไล่ล่าถึงมณฑลซินเกียง ซือตงจุ่งทั้งหึงหวงทั้งอาฆาตลงมือด้วยความดุดัน เกาทัณฑ์ที่ปักตรึงกับกลางหลังลี้ซา เป็นมันลอบยิงใส่เอง

ในที่สุด ลี้ซาจบชีวิตกลางทะเลทราย ซือตงจุ่งควบม้ามาถึง เห็นเซียงกัวฮ้งยืนอยู่บนทุ่งกว้างเพียงเดียวดาย ต้องบังเกิดความเสียใจครุ่นคิดขึ้น

'พวกเราฆ่าสามีของนาง นับแต่นี้เราสมควรดีต่อนางไปชั่วชีวิต'

ลมตะวันตกของท้องทะเลทรายโชยพัดเสื้อผ้าสายรัดของนางปลิวไสว ลักษณะเฉกเช่นกับเมื่อตอนพบเห็นนางบนลานฝึกซ้อมฝีมือเมื่อสิบปีก่อนไม่ผิดเพี้ยน

เซียงกัวฮ้งใช้มีดสั้นคู่หนึ่งเป็นอาวุธ เล่มหนึ่งเป็นด้ามสีเงิน เล่มหนึ่งเป็นด้ามสีทอง ในยุทธจักรขนานฉายานางว่า กิมงี้นเซียวเกี่ยมซาเนี้ยจื้อ (สตรีซาเนี้ยกระบี่สั้นเงินทอง) แต่นางในยามนี้ไม่ถืออาวุธ ใบหน้าประดับ

ด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ วูบหนึ่ง

ซือตงจุ่งบังเกิดความหวังรำไร ในอกร้อนวูบวาบใบหน้าซีดขาวแดงซ่านขึ้นมา วางพาดทวนดอกเหมยกับอานม้า พลิกตัวลงจากหลังม้าเรียกหาว่า

"ซือม่วย"

เซียงกัวฮั้งกล่าวว่า

"ลี้ซาตายแล้ว?"

ซือตงจุ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ซือม่วย พากเราแยกจากกันสิบปี เรา...เราคิดถึงท่านทุกวี่วัน"

เซียงกัวฮั้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นความจริง? ท่านหลอกลวงคนอีก"

ซือตงจุ่งใจเต้นระทึกตูมตาม รอยยิ้มพริ้มพรายนี้ ท่าทีที่แง่งอนนี้ไม่ต่างกับโกวเนี้ยน้อยเมื่อสิบปีก่อน ต้องกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ซือม่วย หลังจากนี้ท่านอยู่ร่วมกับเรา รับรองว่าจะไม่ให้ท่านได้รับความคับแค้นแม้แต่น้อย"

ดวงตาเซียงกัวฮั้งพลันทอประกายพิสดาร ร่ำร้องว่า

"ซือกอ ท่านดีต่อข้าพเจ้าจริง ๆ"

พลางกางแขนทั้งสองโผไปในอ้อมอกของมัน

ซือตงจุ่งยินดียิ่ง ยื่นมือโอบกอดนางแนบแน่น คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้สบตายิ้มให้แก่กัน ครุ่นคิดขึ้น

'เล่ายี่ป่วยเป็นโรคคะนึงหามาสิบปี ในที่สุด วันนี้ค่อยสมมาดปรา-รถนา'

จมูกซือตงจุ่งสูดได้กลิ่นหอมรวยริน จิตใจเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน รู้สึกว่าสองมือของเซียงกัวฮั้งก็โอบตัวเองไว้ แทบไม่เชื่อว่านี่เป็นความจริง

ทันใดท้องน้อยปวดแปลบคราหนึ่ง คล้ายถูกของมีคมใดปักใส่

ซือตงจุ่งส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เกร็งกำลังใส่สองแขน คิดหมายผลักไสเชียงกัวฮังออก มิคาดสองแขนนางกอดรัดมันไม่ปล่อย ในที่สุดทั้งสองล้มลงกับพื้นด้วยกัน

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้ยามตื่นตระหนก รีบพลิกตัวลงจากหลังม้า ตรงเข้ามาช่วยเหลือ พอแกะร่างเชียง-กัวฮังออก พบว่าทรวงอกนางแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมหนึ่งปักไว้ด้วยมีดสั้นด้ามทองเล่มหนึ่ง ยังมีมีดสั้นด้ามเงินอีกเล่มหนึ่ง ปักลึกใส่ท้องน้อยซือ-ตงจุ่ง

ที่แท้สตรีซาเนี้ยกระบี่สั้นเงินทองเชียงกัวฮังตกลงใจตายตามสามี ในแขนเสื้อซ่อนกระบี่คู่ กระบี่หนึ่งหันออกนอก กระบี่หนึ่งจ่อใส่ตัวเอง ซือตงจุ่งพอสวมกอดนาง ทั้งสองก็ถูกกระบี่แทงใส่พร้อมกัน

เชียงกัวฮังสิ้นใจตายในบัดดล ซือตงจ่งยังมีลมหายใจอีดหนึ่งหวนนึกถึงตัวเองต้องจบชีวิตในเงื้อมมือซือม่วย สร้างความปวดร้าวใจยิ่งกว่าบาดแผลบนร่างที่ได้รับ ร้องว่า

"ซาตี๋ (น้องสาม) รีบจัดการกับเรา มิต้องให้เราทนทุกข์ทรมานไป"

ตั้งตักไฮ้เห็นมันรับบาดเจ็บสาหัสยากรักษา ต้องเหลียวมองตั่วกอเป็นเชิงถามไถ่ คักง้วนเล้งผงกศีรษะรับ ดังนั้น ตั้งตักไฮ้ขบกรามกรอดเสือกกระบี่แทงใส่ขั้วหัวใจของซือตงจุ่ง

คักง้วนเล้งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงสตรีซาเนี้ยกระบี่สั้นเงินทองกลับมีจิตใจเด็ดเดี่ยวปานนี้"

ยามนั้น เปาเปียวในสังกัดผู้หนึ่งควบม้ามารายงานว่า

"ค้นทั่วซากศพของม้าขาวลี้ซา หามีลายแทงไม่"

คักง้วนเล้งชี้มือไปยังเชียงกัวฮัง กล่าวว่า

"อย่างนั้นคงต้องอยู่ที่ตัวนาง"

หลังจากทำการตรวจค้นโดยละเอียด ในตัวเซียงกัวฮังนอกจากเศษเงินใช้สอย และเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนหลายชุดแล้ว ไม่มีข้าวของอื่นอีก

คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้หันไปมองหน้ากัน ทั้งผิดหวังทั้งประหลาดใจ พวกมันติดตามจากเส้นทางกำเลี้ยง ถึงมณฑลซินเกียง เฝ้าจับตาลี้ซาสองสามีภรรยา หากลายแทงเปลี่ยนมือแต่กลางคัน ต้องไม่อาจรอดพ้นจากสายตาพวกมันทั้งหลายสิบคน อย่าว่าแต่มันสองสามีภรรยาสละชีวิตรักษาลายแทง ต้องไม่หยิบยื่นให้กับผู้อื่นโดยง่ายดาย

ตั้งตักไฮ้ค้นดูวัตถุในห่อผ้าเล็ก ๆ ของเซียงกัวฮังอีกเที่ยวหนึ่ง พอรื้อถึงเสื้อกางเกงของเด็กหญิงชุดหนึ่ง พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ตั่วกอ รีบไล่ตามเด็กหญิงนั้น"

คักง้วนเล้งส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ไม่ต้องลนลาน เด็กหญิงนี้อยู่กลางทะเลทราย สามารถหลบหนีไปที่ใดได้?"

พลางโบกแขนซ้าย ร้องสั่งว่า

"ทิ้งผู้คนสองคนไว้ ฝังศพซือยี่เอี้ย (นายรองแซ่ซือ) ที่หลงเหลือตามเรามา"

พลางกระตุ้นม้าควบนำหน้า ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าสับสน เสียงร่ำร้องดังติดต่อกัน ม้าทั้งร้อยกว่าตัวติดตามไป

เด็กหญิงนั้นล่วงหน้าไปเป็นเวลานาน สมควรไปไกลกว่ายี่สิบลี้ เพียงแต่ท้องทะเลทรายสุดสายตา สามารถมองเห็นไกลสิบกว่าลี้ เด็กหญิงนั้นแม้หลบหนีไปไกล เวลาพอนานเข้า ต้องติดตามทันได้

จริงดังคาดหมาย ทั้งหมดเร่งรุดเดินทางถึงยามพลบค่ำ ตั้งตักไฮ้พลันโห่ร้องว่า

"อยู่เบื้องหน้าเอง"

เห็นที่ไกลตาปรากฏเงาดำจุดหนึ่ง เคลื่อนไหวที่รอยต่อระหว่างสุดขอบฟ้ากับพื้นพสุธา ควรทราบว่าม้าขาวตัวนั้นแม้เป็นยอดอาชา แต่ตั้งแต่เช้าจรดค่ำควบขับโดยไม่หยุดยั้ง ในที่สุด ไม่อาจรักษาฝีเท้าอันรวดเร็วอีกต่อไป ดังนั้นคักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้เปลี่ยนม้าตลอดเวลา ติดตามเข้าใกล้ไปทีละน้อย

เด็กหญิงลี้บุ้นซิ่วฟุบกายอยู่บนม้าขาว เหนื่อยล้าทั้งกายและใจ ไม่ได้ดื่มกินตลอดทั้งวัน ถูกอาทิตย์อันร้อนแรงแผดเผาจนริมฝีปากไหม้เกรียมแล้ว

ม้าขาวมีนิสัยแสนรู้ ทราบว่าศัตรูที่ตามหลังมา คิดร้ายต่อจู้ยิ้นคนเล็กยังคงรวบรวมเรี่ยวแรงวิ่งหาอาทิตย์สนธยาที่แดงฉานราวโลหิต ทันใด มันยกขาหน้าขึ้น ส่งเสียงร้องก้องกังวาน มันสูดได้กลิ่นอายพิเศษชนิดหนึ่งในเสียงร้องแฝงความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้ล้วนมีพลังฝีมือกล้าแข็ง มาตรแม้นเดินทางไกลยังไม่อ่อนล้า แต่ยามนี้ทั้งสองยังรู้สึกทรวงอกอึดอัด ลมหายใจติดขัด คักง้วนเล้งต้องกล่าวว่า

"ซาตี๋ ดูท่าไม่ถูกต้อง"

ตั้งตักไฮ้สอดส่ายสายตา สำรวจสภาพทั้งสี่ทิศทาง เห็นข้างอาทิตย์สนธยาสีแดงเลือดทางมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ปรากฏเมฆหมอกระเรื่อเหลืองผืนหนึ่งลอยขึ้น ในเมฆเหลืองมีประกายสีม่วงระยิบระยับ กอปรเป็นสีสันงามเฉิดฉันอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน

เห็นเมฆเหลืองขยายใหญ่อย่างรวดเร็ว เพียงชั่วหม้อข้าวเดือดก็บด

บังไปครึ่งแผ่นฟ้า ผู้คนในขบวนม้าทั้งหลายสิบคนก็หลั่งเหงื่อดุจห่าฝน ส่งเสียงหอบหายใจ ตั้งตักไฮ้พลันกล่าวว่า

"ตั่วกอ คล้ายเป็นพายุทราย"

คักง้วนเล้งกล่าวว่า

"มิผิด รีบตามจับตัวเด็กหญิงก่อน ค่อยหาทางหลบซ่อน..."

ไม่ทันขาดคำ ลมแรงหอบหนึ่งโชยพัดมาถึง พัดพาทรายเหลืองมาผืนใหญ่ ปรากฏดินทรายพุ่งเข้าจมูกปากมัน คำพูดหลังจากนั้น ไม่อาจกล่าวจากปากได้

พายุกลางทะเลทรายบอกมาก็มา พริบตานั้นลมพายุม้วนพัดมาถึง ผู้คนเจ็ดแปดคนร่างส่ายโงนเงน ถูกกระโชกลงจากหลังม้า คักง้วนเล้งรีบร้องว่า

"ทั้งหมดลงจากหลังม้า ล้อมวงเข้ามา"

ทุกผู้คนต้านทานพายุทราย จัดแจงฉุดดึงม้าทั้งร้อยกว่าตัวเข้ามาล้อมเป็นวงล้อมวงใหญ่ คนและม้าพากันหมอบลง ทั้งหมดประสานมืออิงอยู่ใต้ท้องม้า รู้สึกลมแรงที่แฝงทรายเหลืองหอบมาปะทะหน้า ต้องปวดแปลบปานถูกมีดกรีด บนใบหน้าตามหลังมือปรากฏรอยเลือดเป็นเส้นสายขึ้น

ผู้คนขบวนนี้แม้กอปรด้วยคนและม้าจำนวนมาก แต่เมื่ออยู่กลางทะเลทรายอันกว้างใหญ่ไพศาล ใต้พายุทรายที่มืดฟ้ามัวดิน เฉกเช่นเรือน้อยกลางห้วงมหาสมุทร ได้แต่ฝากชีวิตกับฟ้าลิขิต ไม่เป็นตัวของตัวเองแม้แต่น้อย

ลมทรายยิ่งกระโชกยิ่งรุนแรง ทรายเหลืองที่กลบใส่ผู้คนและม้ายิ่งสุมยิ่งแน่นหนา แม้กระทั่งผู้เหี้ยมหาญที่ไม่เกรงกลัวอันใดเช่นคักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้ ยังตกอยู่ใต้อานุภาพพายุร้าย ที่แม้ฟ้าดินยังต้องเปลี่ยนสี ล้วนแต่ขวัญหนีดีฝ่อ ในใจของคนทั้งสองบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

'อยู่ดี ๆ คิดเสาะหาวังเขาวงกตอันใด ดั้นด้นจากมณฑลซัวไซมาถึงกลางทะเลทราย กลับต้องฝังสังขารในที่นี้'

ลมพายุหวีดหวือ คล้ายภูตร้ายพัน ๆ หมื่น ๆ ตนอาละวาดโดยพร้อมเพรียง

พายุกลางทะเลทรายพัดกระหน่ำตลอดทั้งคืน จวบกระทั่งเช้าวันรุ่นขึ้น ค่อยสงบลงทีละน้อย

คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้คืบคลานออกจากกองทรายเหลือง ตรวจนับคนและอาชา นับว่าสูญเสียไม่มากนัก ปรากฏพวกพ้องเสียชีวิตสองคน ม้าตายไปห้าตัว แต่ทุกผู้คนเหนื่อยล้าจนสายตัวแทบขาด ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าคือเด็กหญิงบนม้าขาวไม่ทราบไปที่ใด คาดว่าฝังสังขารอยู่ใต้พายุทรายเสียเก้าส่วน แม้กระทั่งชายฉกรรจ์หยาบกร้านที่มีวิทยายุทธ์ติดตัวยังต้านลมพายุไม่ได้ อย่าว่าแต่เด็กหญิงที่อ่อนช้อยปานนั้น

ทุกผู้คนก่อไฟหุงข้าวกลางทะเลทราย พักผ่อนอยู่ครึ่งวัน คักง้วน-เล้งค่อยออกคำสั่งว่า

"ผู้ใดพบเห็นร่องรอยของม้าขาวกับเด็กหญิง จะได้รับเงินรางวัลห้าสิบตำลึงทอง"

ผู้ที่ร่วมทางมายังมณฑลซินเกียงพร้อมกับมัน ล้วนเป็นมิจฉาชีพละแวกมณฑลเซียมไซกำซก ที่ออกเดินทางไกลเพียงเพื่อสมบัติ เงินห้าสิบตำลึงทองมิใช่จำนวนเล็กน้อย ทุกผู้คนโห่ร้องด้วยความยินดี ชายฉกรรจ์ห้าสิบกว่าคนกระจายออกไป ราวกับพัดใหญ่ที่คลี่กางออก ในใจมีความคิดเพียงสามประการ

'ม้าขาว เด็กหญิง เงินห้าสิบตำลึงทอง'

มีบ้างบางคนมุ่งตะวันตก บางคนสู่ตะวันตกเฉียงเหนือ บางคนมุ่งสู่ตะวันตกเฉียงใต้ นัดหมายว่าจะสมทบกันที่ดินแดนตะวันตกห่างไปหกสิบลี้

ในตอนฟ้ามืดค่ำ

เลี่ยงเท้าจั้ว (งูสองหัว) เต็งทังขี่ม้าพ่วงพี ไสม้าตรงรี่ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มันเป็นเปาเปียวในสำนักคุ้มกันภัยจิ่นอุ้ยเปียเก๊ก ทำงานด้านนี้มาสิบเจ็ดปี พลังฝีมือแม้ไม่สูงเยี่ยมเท่าใด แต่สันทัดจัดเจน นับเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่งของสามนักสู้แห่งลื่อเนี่ย

อึดใจเดียวมันควบม้าเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ พวกพ้องทั้งหมดล้วนสาบสูญไร้ร่องรอย กลางท้องทะเลทรายอันเวิ้งว้าง พลันบังเกิดความเหว่ว้าน่าสะพรึงกลัวขึ้น ดังนั้น จึงไสม้าขึ้นไปบนเนินทรายลูกหนึ่ง ทอดตาไปเบื้องหน้า เห็นมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือปรากฏเป็นสีเขียวขจีแถบหนึ่ง มีต้นหลิวขนาดใหญ่ยืนต้นอยู่เจ็ดแปดต้น

เต็งทังบังเกิดความปีติยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ดินแดนเขียวชอุ่มตามธรรมชาตินี้ต้องมีต้นน้ำลำธาร มาตรว่าไม่มีผู้อยู่อาศัย ขบวนคนและม้าจะได้พักผ่อนให้เต็มที่'

ม้าคู่ขาของมันก็มองเห็นหญ้าและน้ำ ถึงกับคึกคักอักโข ไม่รอให้เต็งทังเร่งเร้า ชิงตะกุยเท้าทั้งสี่ตรงไป

ระยะทางสิบกว่าลี้ ชั่วขณะก็บรรลุถึง เต็งทังมองแต่ไกล เห็นความเขียวชอ่มตามธรรมชาติสดสายตา เพาะเลี้ยงเต็มไปด้วยวัวและแพะแกะ สุดทิศตะวันตกก่อกระโจมเป็นหลัง ๆ เรียงรายแน่นขนัด มีจำนวนถึงหกเจ็ดร้อยหลัง

เต็งทังพอเห็นสภาพเช่นนั้น ต้องใจหายวาบ ตั้งแต่มันเหยียบย่างเข้ามณฑลซินเกียง กระโจมที่อยู่อาศัยที่เคยพบเห็นอย่างมากรวมกลุ่มกันสามสี่

สิบหลัง ชนชาวเผ่าขนาดใหญ่เช่นนี้ นับว่าเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก ดูจากรูปแบบลักษณะของกระโจม คล้ายเป็นของชนชาติฮาสักโดก (ชนชาติคาซัก)

ในบรรดาชนชาติต่าง ๆ ที่ตั้งหลักแหล่งในมณฑลซินเกียง ชนชาติคาซักมีความเข้มแข็งองอาจที่สุด ไม่ว่าเป็นบุรุษหรือสตรี พออายุหกเจ็ดขวบก็รู้จักขี่ม้า บุรุษทุกคนล้วนพกพาดาบ ขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์ สร้างชื่อกระเดื่องเกริกไกลทั่วชายแดนตะวันตก ถึงกับมีคำพังเพยว่าไว้ 'ชาวคาซักหนึ่งคนเทียบเท่าคนขลาดร้อยคน ชาวคาซักร้อยคน สามารถท่องทะยานทั่วแดวันซินเกียง'

เต็งทังเคยได้ยินคำพังเพยนี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อเผชิญกับชาวคาซัก ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ'

เห็นที่เชิงเขาเล็ก ๆ มุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปลูกกระท่อมโดดเดี่ยวหลังหนึ่ง กระท่อมก่อกำแพงดิน หลังคามุงหญ้าฟาง ลักษณะคล้ายบ้านอิฐของชาวฮั่นในแผ่นดินใหญ่ ดังนั้น ครุ่นคิดขึ้น

'ลองไปซุ่มดูที่บ้านน้อยนั้น'

มันกระตุ้นม้าไปยังบ้านน้อย ม้าคู่ขาของมันอดอยากมาหนึ่งวันหนึ่งคืน พอเห็นหญ้าเขียวขจี เหยาะย่างหนึ่งก้าว ก็กินหญ้าสองคำ เดินทางเชื่องช้ายิ่ง

เต็งทังใช้เท้ากระทุ้งท้องม้าอย่างรุนแรง ม้าตัวนั้นได้รับบาดเจ็บปวดก็วิ่งห้อไปยังบ้านน้อย เต็งทังกวาดตามอง เห็นหลังบ้านน้อยผูกม้าขาวตัวหนึ่ง มีช่วงขาแข็งแรง ขนคอยาว กลับเป็นพาหนะของม้าขาวลี้ซา ต้องโห่ร้องในใจ

'ม้าขาว ม้าขาว อยู่ที่นี้เอง'

มันพลิกตัวลงจากหลังม้า ดึงดาบสั้นที่คมกล้าเล่มหนึ่งจากในซอกรอง-

เท้า ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อข้างซ้าย ลอบเร้นกายไปยังหลังบ้าน ขณะจะชะโงกศีรษะเข้าทางหน้าต่างสำรวจดูสภาพภายในบ้าน ม้าขาวพลันส่งเสียงร้องดังยาวนาน คล้ายกับพบเห็นมัน

เต็งทังลอบด่า 'เดียรัจฉาน' ในใจ ระงับสติลง ชะโงกศีรษะเข้าทางหน้าต่างอีกครา มิคาดยามนั้นหลังหน้าต่างปรากฏใบหน้าหนึ่งยื่นออกมาจมูกของเต็งทังพอดีปะทะกับจมูกของมัน

เห็นใบหน้าคนผู้นี้เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นสายตาเจิดจ้าวาววับสร้างความตระหนกแก่เต็งทัง สะกิดเท้าพุ่งถอยออกไป ตวาดว่า

"ผู้ใด?"

ชายชรานั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าเป็นใคร มาที่นี่ทำอะไร?"

ที่กล่าวจากปากกลับเป็นภาษาฮั่น

เต็งทังระงับขวัญอันแตกตื่น ปั้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เต็งนามทัง มาถึงที่นี่โดยบังเอิญ สร้างความแตกตื่นแก่ท่านผู้เฒ่า ขอถามนามสูงส่งของท่านผู้เฒ่า"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"เราแซ่โก่ย"

เต็งทังยิ้มประจบกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นโก่ยเล่าเจี๋ยง (ผู้เฒ่าแซ่โก่ย) ได้พบชนชาติเดียวกันกลางทะเลทราย เฉกเช่นพบพานญาติมิตรสหาย ข้าพเจ้าคิดขอน้ำชาดื่มสักถ้วย"

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"เจ้ามีผู้ร่วมทางมากน้อยเท่าใด?"

เต็งทังตอบว่า

"ข้าพเจ้ามาที่นี่เพียงลำพัง"

ชายชราแซ่โก่ยแค่นเสียงดังเฮอะ คล้ายไม่ยินยอมเชื่อ กวาดตาผ่านหน้ามันไปมา เต็งทังถูกมันจับจ้องมองจนจิตใจไม่เป็นปกติ ได้แต่ยิ้มประจบฝ่ายเดียว

คนหนึ่งจับจ้องมองอย่างเย็นชา คนหนึ่งหัวร่อฮิฮะ อย่างกระอักกระอ่วน เผชิญหน้ากันชั่วขณะ ชายชราแซ่โก่ยจึงกล่าว

"ต้องการดื่มน้ำชา ก็เข้าทางประตูหน้า ไม่ต้องปีนป่ายหน้าต่าง"

เต็งทังรับคำ หมุนตัวอ้อมถึงหน้าประตู สาวเท้าเข้าไป ภายในบ้านตกแต่งอย่างลวก ๆ แต่โต๊ะเก้าอี้สะอาดหมดจด ปัดกวาดไร้ฝุ่นละออง

เต็งทังพอทรุดนั่งลง ก็กวาดสำรวจมอง เห็นห้องด้านหลังปรากฏเด็กหญิงนางหนึ่งเดินออกมา ในมือยกน้ำชาถ้วยหนึ่ง ทั้งสองพอสบสายตา เด็กหญิงนั้นใจหายวาบ เสียงเพล้ง เมื่อถ้วยชาร่วงหล่นกับพื้น ตกแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เต็งทังปลาบปลื้มจนหัวใจพองโต เด็กหญิงนี้ คือบุคคลที่คักง้วนเล้งต้องการตัว ถึงกับตั้งรางวัลนำจับ มันพอพบเห็นม้าขาว ก็คาดเดาว่าเด็กหญิงต้องอยู่ภายในห้องเสียแปดส่วน แต่พลันประสบพบพาน ยังอดปีติยินดีไม่ได้

เมื่อคืนเกิดพายุทรายตลอดทั้งคืน เด็กหญิงลี้บุ้นซิ่วต้องสลบไสลบนหลังม้า ไม่รับรู้เรื่องราวใด ม้าขาวสูดได้ไอน้ำกลิ่นหญ้า ก็ฝ่าลมทรายมาถึงทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มนี้ ชายชราแซ่โก่ยเห็นเด็กหญิงแต่งกายชุดชาวฮั่น รีบช่วยเหลือนางลงมา

ลี้บุ้นซิ่วฟื้นตื่นมากลางดึก ไม่พบเห็นบิดามารดา เอาแต่ร้องไห้เรียก

หา ชายชราแซ่โก่ยเห็นนางบริสุทธิ์น่ารัก บังเกิดเวทนาจิต ถามไถ่นางไฉนมาถึงทะเลทราย บิดามารดานางเป็นใคร

ลี้บุ้นซิ่วบอกว่า บิดาเรียกว่าม้าขาวลี้ซา มารดาคือมารดา แต่ได้ยินคนร้ายที่ไล่ติดตามพวกนางเรียกหาเป็นสตรีซาเนี้ย ส่วนพวกนางมายังมณฑลซินเกียงทำอะไร นางไม่อาจตอบได้

ชายชราแซ่โก่ยต้องพึมพำว่า "ม้าขาวลี้ซา นั่นเป็นโจรธัมมะที่ท่องทะยานทั่วแดนกังหนำ (ดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง) ไฉนมาถึงมณฑลซินเกียง?"

ท่านให้ลี้บุ้นซิ่วดื่มเนยชามหนึ่ง ปลอบนางเข้านอน ในใจของชายชรากลับนึกทบทวนถึงความหลังในรอบสิบปี บังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม ไม่อาจข่มตาหลับได้

ลี้บุ้นซิ่วหลับไหลถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ค่อยตื่นขึ้นมา พอตื่นนอนก็วิงวอนโก่ยเอี่ยเอี้ย (ท่านปู่แซ่โก่ย) พานางไปตามหาบิดามารดา ยามนั้นงูสองหัวเต็งทังลับ ๆ ล่อ ๆ มาถึง แอบดูอยู่นอกหน้าต่าง ทุกประการล้วนตกอยู่ในสายตาของชายชราแซ่โก่ย

ลี้บุ้นซิ่วทำถ้วยชาในมือตกแตก ชายชราแซ่โก่ยก็เดินเข้ามาตามเสียงลี้บุ้นซิ่วโผไปในอ้อมอกของมัน ร่ำร้องว่า

"เอี่ยเอี้ย มัน...มันเป็นคนร้ายที่ไล่ติดตามข้าพเจ้า"

ชายชราแซ่โก่ยลูบคลำเรือนผมของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ไม่ต้องกลัว มันมิใช่คนร้าย"

ลี้บุ้นซิ่วยืนยันว่า

"มันใช่ พวกมันหลายสิบคนไล่ติดตามพวกเรา ทำร้ายบิดามารดาเรา"

ชายชราแซ่โก่ยครุ่นคิดขึ้น

'ม้าขาวลี้ซากับเราไม่รู้จักมักคุ้น ไม่ทราบเพาะศัตรูอันใด เราอย่าได้ม้วนเข้าสู่วังวนแห่งความผิดถูกครั้งนี้'

เต็งทังสำรวจมองชายชราแซ่โก่ย เห็นมันผมหงอกขาวทั่วศีรษะ ไม่มีผมดำแม้สักเส้นเดียว รูปร่างสูงใหญ่ เพียงแต่หลังงองุ้มลง ท่วงท่าชราภาพ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เฒ่าโสโครกนี้ไม่มีอายุร้อยปี ก็สมควรย่างเข้าเก้าสิบ ภายในบ้านหากไม่มีบุคคลอื่นอีก เราพานฟาดมันล้มลง นำตัวเด็กหญิงกับม้าขาวจากไป'

มันพลันยกฝ่ามือป้องใบหูขวา ทำท่าสดับฟัง ปากกล่าวว่า

"มีคนมาแล้ว"

จากนั้นสาวเท้าก้าวปราดถึงริมหน้าต่าง

ชายชราแซ่โก่ยไม่ได้ยินซุ่มเสียงผู้คน แต่เห็นเต็งทังกล่าวอย่างขึงขัง ต้องเดินถึงริมหน้าต่าง เห็นวัวและแพะแกะบนท้องทุ่งเล็มหญ้าอย่างสงบทุกที่ทางเงียบสงัด หามีคนแปลกหน้าผ่านมาไม่

ชายชราแซ่โก่ยเพิ่งถามคำ "ไหนเลยมีคน?" พลันเห็นเต็งทังแสยะยิ้มพร้อมกับบังเกิดเสียงลมดังขึ้นที่เหนือศีรษะ ฝ่ามือข้างหนึ่งกราดฟาดลงมา

ชายชราแซ่โก่ยแม้ชราภาพ กลับมีท่วงท่าประเปรียว ฝ่ามือของเต็งทังยังห่างจากศีรษะของท่านหลายนิ้ว ท่านพลันเบี่ยงตัวลื่นหลบไป จากนั้นยื่นมือเกี่ยวกับหลัง ใช้วิชาไต้คิ้มน่าชิ่ว (มือคว้าจับใหญ่) เกาะเกี่ยวข้อมือขวามันไว้

เต็งทังพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว พอสะบัดมือขวาไม่อาจสะบัดดิ้นหลุด ก็เสือกส่งมือซ้ายไปเบื้องหน้า จ้วงแทงดาบสั้นที่ซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อออก ประกายสีขาวพอวูบขึ้น คมดาบสั้นก็แทงใส่กลางหลังด้านซ้ายของชายชราแซ่โก่ย

ลี้บุ้นซิ่วร้องโอยคำหนึ่ง นางเคยฝึกวิทยายุทธ์กับบิดามารดาสองปี เห็นชายชราแซ่โก่ยถูกดาบสั้นแทงใส่ก็กระโดดปราดเข้าหารวบกำหมัดน้อย ๆ ทั้งคู่ หมายต่อยใส่ชายโครงกลางหลังของเต็งทัง

ยามนั้น ชายชราแซ่โก่ยหักศอกซ้าย กระทุ้งใส่ตำแหน่งหัวใจของเต็งทัง ศอกนี้กระทุ้งอย่างหนักหน่วง เต็งทังแค่นเสียงเบา ๆ ร่างอ่อนระทวยล้มลงกับพื้น โลหิตฉีดพุ่งจากปาก สิ้นใจตายไป

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เอี่ยเอี้ย ท่าน...ดาบที่กลางหลังท่าน..."

ชายชราแซ่โก่ยเห็นนางน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เด็กหญิงนี้มีจิตใจดีงามนัก'

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวอีกว่า

"เอี่ยเอี้ย ท่านได้รับบาดเจ็บ...ข้าพเจ้าถอนดาบให้กับท่านเถอะ"

พลางยื่นมือแตะสัมผัสด้ามดาบ ชายชราแซ่โก่ยหน้าเคร่งเครียดลง กระชากเสียงว่า

"ไม่ต้องสนใจเรา"

ยกมือเกาะโต๊ะไม้ ร่างส่ายโงนเงน เดินไปยังห้องชั้นใน จากนั้นปิดประตูห้องลง

ลี้บุ้นซิ่วเห็นท่านบันดาลโทสะ บังเกิดความหวาดกลัว เห็นเต็งทังนอนขดตัวกับพื้น กริ่งเกรงมันลุกขึ้นมาทำร้ายตัวเองอีก ยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่น ปรารถนาใคร่เตลิดออกไป แต่หวนนึกถึงชายชราแซ่โก่ยได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่มีผู้คนคอยปรนนิบัติ ไม่อาจหักใจทอดทิ้งไป

นางครุ่นคิดเล็กน้อย ค่อยเดินถึงหน้าประตูห้อง เคาะประตูเบา ๆ หลายครา ภายในห้องหามีซุ่มเสียงสำเนียงใดไม่ ดังนั้น นางร้องเรียกว่า

"เอี่ยเอี้ย เอี่ยเอี้ย ท่านปวดหรือไม่?"

ได้ยินชายชราแซ่โก่ยตะคอกว่า

"หลีกไป หลีกไป อย่าได้รบกวนเรา"

น้ำเสียงต่างกับซุ่มเสียงอันเมตตาการุณย์ที่แล้วมาอย่างใหญ่หลวง ลี้บุ้นซิ่วแตกตื่นจนไม่กล้ากล่าววาจาอีก ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นกอดเข่าร่ำไห้ออกมา

ทันใด ประตูห้องเปิดออกดังแอ๊ด มือข้างหนึ่งลูบคลำผมเผ้าของนางอย่างนุ่มนวล ซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"อย่าได้ร้องไห้ อาการบาดเจ็บของเอี่ยเอี้ยหาเป็นไรไม่"

ลี้บุ้นซิ่วเงยหน้าขึ้น เห็นชายชราแซ่โก่ยยิ้มเล็กน้อย สร้างความยินดียิ่ง ต้องหัวร่อทั้งน้ำตา ชายชราแซ่โก่ยยิ้มพลางสัพยอกว่า

"ทั้งร้องไห้ทั้งหัวร่อ ไม่อายหรือไร?"

ลี้บุ้นซิ่วซุกศีรษะไปในอ้อมอกของท่าน จากชายชราผู้นี้ นางค้นพบความรักความอบอุ่นของบุพการีอีกครา

ชายชราแซ่โก่ยขมวดคิ้ว สำรวจมองซากศพของเต็งทัง ครุ่นคิดขึ้น

'มันกับเราไม่มีความแค้นต่อกัน ไฉนพลันลงมือด้วยอำมหิต?'

ลี้บุ้นซิ่วถามด้วยความห่วงใยว่า

"เอี่ยเอี้ย อาการบาดเจ็บที่กลางหลังท่านดีขึ้นหรือไม่?"

ยามนั้นชายชราแซ่โก่ยผลัดเปลี่ยนชุดยาวตัวใหม่ ไม่ทราบอาการบาดเจ็ดของท่านเป็นอย่างไร ลี้บุ้นซิ่วพอรื้อฟื้นเอ่ยถึง ท่านคล้ายเห็นว่าการที่ถูกแทงใส่ดาบหนึ่ง เป็นความอัปยศอย่างใหญ่หลวง สีหน้าปรากฏแววบูดบึ้งขุ่นเคือง ตะคอกว่า

"เจ้าพร่ำพิไรอันใด?"

ได้ยินม้าขาวที่เบื้องนอกส่งเสียงร้องดังยาวนาน ชายชราแซ่โก่ยขบคิดเล็กน้อย ค่อยไปยังห้องเก็บของ หิ้วสีย้อมสีเหลืองออกมาถังหนึ่งนั่น

เป็นสีย้อมที่คนเลี้ยงแพะแกะใช้ทำเครื่องหมายบนตัวสัตว์เลี้ยง เพื่อที่วัวและแพะแกะของแต่ละครอบครัวไม่ปะปนกัน มาตรว่าถูกแดดลมฝนชะล้าง ก็ไม่จางหายไป

ชายชราแซ่โก่ยจูงม้าขาว ใช้แปรงจุ่มสีย้อม ย้อมขนของม้าขาวตั้งแต่หัวจรดหางเป็นสีเหลือง จากนั้นไปยังกระโจมของชาวคาซัก ขอเสื้อผ้าเก่าของเด็กชายชาวคาซักมาชุดหนึ่ง ให้ลี้บุ้นซิ่วสวมใส่

ลี้บุ้นซิ่วฉลาดเฉลียวยิ่ง ถามว่า

"เอี่ยเอี้ย ท่านทำให้คนร้ายเหล่านั้นจดจำข้าพเจ้าไม่ออก ใช่หรือไม่?"

ชายชราแซ่โก่ยผงกศีรษะ ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เอี่ยเอี้ยชราแล้ว เมื่อครู่กลับถูกมันแทงใส่ดาบหนึ่ง"

คราครั้งนี้ท่านเอ่ยถึงเอง แต่ลี้บุ้นซิ่วไม่กล้าเอ่ยปากอีก

ชายชราแซ่โก่ยจัดแจงฝังซากศพของเต็งทัง ทั้งยังฆ่าม้าโดยสารของมัน ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ จากนั้นนั่งอยู่หน้าประตูบ้าน หยิบฉวยดาบยาวเล่มหนึ่ง ฝนกับหินลับมีดตลอดเวลา

การตระเตรียมของท่านครั้งนี้ไม่ได้สูญเปล่า ค่ำวันนั้น คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้นำผู้เหี้ยมหาญทั้งหมดบุกเข้าดินแดนเขียวชอุ่มตามธรรมชาติแห่งนี้ทำการปล้นฆ่าเป็นการใหญ่

ละแวกนี้ไม่เคยมีโจรผู้ร้ายอาละวาดมาก่อน ชาวคาซักแม้ห้าวหาญชาญศึก แต่ก่อนหน้านี้ไม่ทันระวังป้องกัน ชายฉกรรจ์ที่มีอยู่ประจวบกับออกล่าฝูงสุนัขป่าที่ทำร้ายวัวและแพะแกะซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ ที่อยู่ใน

กระโจมล้วนเป็นสตรีและคนชรา กลับถูกผู้เหี้ยมหาญจากตงง้วนบุกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว บุรุษชาวคาซักเจ็ดคนถูกฆ่าตาย สตรีห้านางถูกฉุดคร่าไป

ผู้เหี้ยมหาญเหล่านี้ก็บุกเข้าบ้านของชายชราแซ่โก่ย แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ระแวงสงสัยหนึ่งชายชรากับหนึ่งเด็กน้อยชาวคาซัก ลี้บุ้นซิ่วหน้าตามอมแมม ซ่อนตัวอยู่มุมห้อง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตเห็นประกายแห่งความแค้นในดวงตานาง

แต่นางกลับเห็นชัดตาว่า กระบี่คู่มือของบิดาสะพายอยู่ที่หว่างเอวของคักง้วนเล้ง กระบี่สั้นเงินทองของมารดาเสียบอยู่ที่สายรัดเอวของตั้งตัก-ไฮ้ นี่เป็นอาวุธที่บิดามารดาพกติดตัว นางแม้อายุยังเยาว์ แต่คาดเดาออกว่าบิดามารดาคงประสบเคราะห์กรรมแล้ว

วันที่สี่ เหล่าบุรุษชาวคาซักลากซากสุนัขป่าจำนวนหนึ่งกลับมาจากทางภาคเหนือ พอทราบข่าวร้ายที่เกิดขึ้น ก็จัดขบวนออกไล่ล่าล้างแค้นโจรร้ายชาวฮั่นเหล่านั้น

แต่ท้องทะเลทรายอันเวิ้งว้าง ไม่พบพานร่องรอยของพวกมัน เพียงเสาะพบสตรีที่ถูกฉุดคร่าไปทั้งห้านาง นั่นเป็นซากศพห้าซาก เสื้อผ้าถูกเปลื้องออก เสียชีวิตอยู่กลางท้องทะเลทรายอย่างอนาถ พวกมันยังเสาะพบซากศพของม้าขาวลี้ซา กับสตรีซาเนี้ยกระบี่สั้นเงินทองเชียงกัวฮ้ง จัดแจงลำเลียงกลับมาด้วย

ลี้บุ้นซิ่วโถมไปบนซากศพของบิดามารดา ร่ำไห้ปิ่มว่าจะตายตาม ชาวคาซักผู้หนึ่งกลับยกเท้าที่สวมรองเท้าหนังเตะใส่นาง ด่าทอว่า

"พระผู้เป็นเจ้าต้องลงโทษโจรชาวฮั่น"

ชายชราแซ่โก่ยรีบอุ้มลี้บุ้นซิ่วกลับบ้าน ไม่ทุ่มเถียงกับชาวคาซักนั้นในดวงใจน้อย ๆ ของลี้บุ้นซิ่วเพียงครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนมีคนร้ายมากมายถึงเพียงนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนรังแกเรา?'

กลางดึกสงัด ลี้บุ้นซิ่วร่ำไห้ในฝันจนตื่นขึ้นมา พอลืมตาขึ้น เห็นข้างเตียงนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง นางอุทานด้วยความตระหนก ผุดลุกขึ้นนั่ง กลับเห็นชายชราแซ่โก่ยเพ่งมองนาง ในประกายตาเปี่ยมไปด้วยความรักเวทนา ยื่นมือมาลูบคลำผมเผ้าของนาง กล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว เป็นเอี่ยเอี้ย"

น้ำตาของลี้บุ้นซิ่วไหลหลั่งลงมาดุจไข่มุกหลุดจากสาย ฟุบอยู่ในอ้อมอกของชายชราแซ่โก่ย ร่ำไห้จนปกเสื้อของท่านเปียกชุ่มโชก ชายชราแซ่โก่ย กล่าวว่า

"เด็กเอย เจ้ากำพร้าบิดามารดา ถือว่าเราเป็นเอี่ยเอี้ยที่แท้จริงของเจ้า นับแต่นี้อยู่ร่วมกับเรา เอี่ยเอี้ยจะดูแลเจ้าให้ดี"

ลี้บุ้นซิ่วร่ำไห้พลางผงกศีรษะ หวนนึกถึงคนร้ายที่ทำร้ายบิดามารดา ทั้งยังนึกถึงชายฉกรรจ์ชาวคาซักอันดุร้ายที่เตะใส่นางเท้าหนึ่ง เท้านี้เตะอย่างหนักหน่วงยิ่ง ช่วงเอวของนางต้องบวมปูดขึ้นมา นางอดถามมิได้ว่า

"ไฉนไม่ว่าผู้ใดล้วนรังแกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหาได้กระทำชั่วไม่"

ชายชราแซ่โก่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"โลกนี้ผู้ที่ถูกข่มเหงรังแก ล้วนเป็นคนที่ไม่เคยกระทำชั่วมาก่อน"

ท่านเทนมเนยร้อนจากในกระติกเคลือบชามหนึ่งให้นางดื่มลงไป ห่มคลุมผ้าห่มให้กับนาง กล่าวอีกว่า

"ซิ่วยี้ ผู้ที่เตะใส่เจ้าเท้าหนึ่งเรียกว่า ซูลู่โคก มันเป็นคนดีที่ซื่อตรงผู้หนึ่ง"

ลี้บุ้นซิ่วลืมตากลมโต กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

"เขา...เขาเป็นคนดีหรือ?"

ชายชราแซ่โก่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด มันเป็นคนดี มันประสบความสูญเสียเช่นเดียวกับเจ้า เพียง

วันเดียวปรากฏบุคคลที่สุดรักเสียชีวิตไปสองคน หนึ่งเป็นภรรยาของมัน หนึ่งเป็นบุตรชายคนโตของมัน ล้วนแล้วแต่ถูกโจรร้ายขบวนนั้นทำร้ายถึงแก่ชีวิต มันเข้าใจว่าชาวฮั่นล้วนเป็นคนชั่ว มันใช้ภาษาคาซักด่าเจ้าเป็นโจรชาวฮั่นที่ต้องถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษ เจ้าอย่าได้เดียดแค้นมัน มันได้รับความปวดร้าวรันทดเช่นเดียวกับเจ้า ไม่ มันอายุสูงวัย ความปวดร้าวรันทดที่ได้รับ ยังมากกว่าเจ้า และลึกล้ำกว่าเจ้า"

ลี้บุ้นชิ่วรับฟังอย่างตะลึงลาน นางความจริงไม่เคียดแค้นต่อชาวคาซักที่ไว้เคารกครี้มผู้นี้ เพียงแต่เห็นท่าทีที่ดุร้ายของมัน ต้องบังเกิดความหวาดกลัว ยามนี้พลันฉุกคิดว่า ในดวงตาของคนเคราครี้มผู้นี้เอ่อคลอด้วยน้ำตา เพียงแต่ไม่ได้หยดหยาดลงมา นางไม่เข้าใจคำพูดของชายชราแซ่โก่ยที่ว่า ความปวดร้าวรันทดของผู้ใหญ่ไฉนมากยิ่งกว่า ลึกล้ำยิ่งกว่าของเด็ก แต่อดบังเกิดความเห็นใจต่อคนเคราครี้มผู้นี้มิได้

ที่นอกหน้าต่างบังเกิดเสียงนกร้องที่แปลกพิสดารดังขึ้น ซุ่มเสียงอยู่ห่างไกลยิ่ง แต่ก็ได้ยินอย่างชัดเจน ทั้งไพเราะทั้งโศกซึ้ง คล้ายกับหญิงสาวนางหนึ่งร้องขับขานบทเพลงที่สดใสนุ่มนวล

ลี้บุ้นชิ่วเงี่ยหูสดับฟัง เสียงนกร้องค่อยห่างไกลออกไป จวบกระทั่งแผ่วเบาจนไม่ได้ยินอีก หัวใจที่ปวดร้าวรันทดของนางค่อยได้รับการปลอบประโลมอยู่บ้าง กล่าวเบา ๆ ว่า

"เอี่ยเอี้ย นกชนิดนี้ร้องได้น่าฟังยิ่ง"

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ร้องได้น่าฟังจริง ๆ นั่นเป็นเทียนเล็งเจี้ยว (นกกระดิ่งฟ้า) เสียงร้องของมันคล้ายกระดิ่งเงินจากฟากฟ้า นกชนิดนี้จะร้องเพลงกลางคืน นอนพักผ่อนกลางวัน มีคนบอกว่านิมิตจากดวงดาวที่ร่วงหล่นลงจากฟ้า ทั้งยังมีชาวคาซักบางคนบอกว่า นี่เป็นการแปลงร่างจากหญิงสาวที่สวยงามที่สุด

ร้องเพลงไพเราะที่สุดบนทุ่งหญ้าเขียวขจีหลังจากที่หาชีวิตไม่ ทั้งนี้เพราะคนรักของนางไม่รักนาง นางจึงตรอมใจตาย"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"นางเมื่อสวยงามที่สุด ร้องเพลงไพเราะที่สุด คนรักไฉนไม่รักนาง?"

ชายชราแซ่โก่ยเคลิบเคลิ้มซึมเซาชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ในโลกมีเรื่องมากหลาย ที่เด็กน้อยเช่นเจ้าไม่เข้าใจ"

ยามนั้นนกกระดิ่งฟ้าบนทุ่งหญ้าอันไกลโพ้นร้องเพลงอีกแล้ว ร้องอย่างหวานซึ้ง และโศกซึ้งถึงเพียงนั้น

ดังนั้น ลี้บุ้นชิ่วพักอาศัยอยู่กับชายชราแซ่โก่ย ช่วยเหลือท่านเลี้ยงแพะแกะทุ่งข้าว สองคนสนิทสนมราวกับเอี่ยเอี้ยหลานสาวจริง ๆ

เมื่อถึงยามค่ำคืน บางครั้งลี้บุ้นชิ่วตื่นจากห้วงความฝัน สดับฟังเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้า และถูกเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้านำพาเข้าสู่ห้วงความฝันใหม่ ในฝันของนางมีทั้งต้นหลิว ต้นเอี้ยง และดอกท้อแดงแดนกังหนำ มีทั้งอ้อมกอดของบิดา และรอยยิ้มเฉิดฉันบนใบหน้ามารดา

ผ่านพันฤดูใบไม้ร่วง ผ่านพันฤดูหนาว ลี้บุ้นชิ่วผ่านชีวิตอย่างสงบนางเรียนรู้ภาษาคาซัก เรียนรู้เรื่องราวมากมายบนทุ่งหญ้า

ชายชราแซ่โก่ยสามารถปรุงกลั่นสุราที่ทั้งหอมทั้งรุนแรง บุรุษชาวคาซักชมชอบดื่มสุราที่ทั้งหอมทั้งรุนแรง ชายชราแซ่โก่ยสามารถรักษาโรคของแพะแกะวัวและม้า ชาวคาซักรักษาโรคของสัตว์เลี้ยงไม่ได้ มักมอบ

หมายให้ท่านรักษา

แพะแกะวัวและม้าเปรียบเป็นชีวิตที่สองของชาวคาซัก มาตรว่าพวกมันไม่ชมชอบชาวฮั่น แต่ไม่อาจขาดชายชราแซ่โก่ย ได้แต่นำวัวและแพะแกะมาแลกกับสุราที่ทั้งหอมทั้งรุนแรงของท่าน เชิญท่านไปรักษาโรคของสัตว์เลี้ยง

กระโจมของชาวคาซักมักอพยพไปตามที่ต่าง ๆ ของทุ่งหญ้า บางครั้งชายชราแซ่โก่ยอพยพตามพวกมัน บางครั้งอยู่เฝ้าบ้านรอคอยพวกมันกลับมา

คืนวันหนึ่ง ลี้บุ้นซิ่วได้ยินเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้าอีก เพียงแต่มันยิ่งร้องยิ่งห่างไกล แว่วมาแต่เลือนราง ลอยมาตามลมอยู่บ้างจากนั้นไม่ได้ยินอีก

ดังนั้น ลี้บุ้นซิ่วลอบลุกขึ้นสวมใส่เสื้อผ้า ออกจากบ้านจูงม้าขาวไปเพราะกริ่งเกรงปลุกให้ชายชราแซ่โก่ยตื่นขึ้นมา จัดแจงจูงม้าขาวไปไกลโขค่อยขึ้นม้าสืบเสาะไปตามเสียงเพลง

รัตติกาลของทุ่งหญ้า ฟ้าสูงลิบลับ เป็นสีครามสดใส ดวงดาวก็สว่างอำไพ หญ้าเขียวและดอกไม้กระจายกลิ่นหอมจรุง

เสียงเพลงดังอย่างชัดเจน ร้องอย่างไพเราะระรื่นหู หัวใจลี้บุ้นซิ่วพลอยพองโต ลงจากหลังม้าอย่างเงียบงัน ปล่อยให้ม้าขาวเล็มหญ้าอย่างอิสระ นางนอนหงายบนพื้นหญ้า ดื่มด่ำกับเสียงเพลง

นกกระดิ่งฟ้าตัวนั้นร้องอยู่ครู่หนึ่งก็บินไปไกลหลายวา ลี้บุ้นซิ่วคืบคลานติดตาม นางได้ยินเสียงกระพือปีกของนก สามารถเห็นนกน้อยสีเหลืองอ่อนตัวนี้ เห็นมันจิกกินอาหารบนพื้น จิกกินหลายคำ ก็บินไปอีกช่วงหนึ่งค้นพบอาหารอีก

นกกระดิ่งฟ้ากินอาหารด้วยความยินดี พลันบังเกิดเสียงฉาดในพง

หญ้าปรากฏวัตถุดำมะเมื่อมชั้นหนึ่งลอยหวีดขึ้น ครอบจับนกกระดิ่งฟ้าเอาไว้

ในเสียงอุทานของลี้บุ้นซิ่ว ผสานกับเสียงโห่ร้องของเด็กชายผู้หนึ่ง เห็นในพงหญ้าปรากฏเด็กชายชาวคาซักผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา ร่ำร้องอย่างลิงโลดว่า

"จับได้แล้ว จับได้แล้ว"

มันใช้เสื้อผ้าชั้นนอกห่อหุ้มนกกระดิ่งฟ้าไว้ เสียงนกร้องที่ตื่นกลัวดังลอดออกมาจากเสื้อผ้าชั้นนอก

ลี้บุ้นซิ่วทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ร้องถามว่า

"ท่านทำอะไร?"

เด็กชายนั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้าดักจับนกกระดิ่งฟ้า ท่านก็มาดักจับหรือ?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ดักจับมันทำอะไร ปล่อยให้มันร้องเพลงอย่างมีความสุขไม่ดีหรือ?"

เด็กชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดักจับมาเล่น"

พลางล้วงมือไปในเสื้อชั้นนอกตัวนั้น พอชักกลับออกมา ในมือก็จับนกน้อยสีเหลืองอ่อนตัวนั้น นกกระดิ่งฟ้ากระพือปีกไม่หยุดยั้ง แต่ไหนเลยโบยบินออกจากเงื้อมมือเด็กชายได้?

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ปล่อยมันเถอะ ท่านดูมันน่าเวทนาปานใด"

เด็กชายนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโปรยข้าวสาลีตลอดทาง ล่อลวงนกตัวนี้เข้ามา ผู้ใดให้มันจิกกินข้าวสาลีของข้าพเจ้า...ฮา...ฮา"

ลี้บุ้นซิ่วงงงันวูบ นี่เป็นครั้งแรกที่นางเข้าใจความหมายของ 'กับดัก'

ผู้อื่นทราบว่านกน้อยต้องการจิกกินข้าวสาลี ก็โปรยข้าวสาลีไว้ ชักนำมันเดินเข้าสู่หนทางตาย นางอายุยังเยาว์ ไม่ทราบว่าหลายพันปีมานี้ผู้คนกล่าวขวัญถึงคำ 'คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร' เพียงรู้สึกถึงความน่ากลัวของแผนอุบาย เห็นเป็นการ 'ล่อลวง' ที่ยากต่อต้านขัดขืนได้แน่นอน นางเพียงจับเค้าอย่างเลือนราง ยังไม่เข้าใจถึงเหตุผลที่เคลือบแคลงอยู่โดยกระจ่าง

เด็กชายนั้นเย้านกกระดิ่งฟ้าเล่น ทำให้มันส่งเสียงร้องที่เจ็บปวดออกมา ลี้บุ้นซิ่วต้องกล่าวว่า

"ท่านมอบนกน้อยให้แก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

เด็กชายนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านให้อะไรแก่ข้าพเจ้า?"

ลี้บุ้นซิ่วล้วงมือไปในอกเสื้อ แต่นางไม่มีอะไรทั้งสิ้น อดกระดากอยู่บ้างมิได้ ขบคิดแล้วกล่าว

"วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าเย็บกระเป๋าเงินแก่ท่านใบหนึ่ง ให้ท่านแขวนติดตัว"

เด็กชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่หลงกล วันพรุ่งนี้ท่านคงคดโกงแล้ว"

ลี้บุ้นซิ่วหน้าแดงก่ำกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่าให้แก่ท่าน ต้องให้แก่ท่าน ไยต้องคดโกง?"

เด็กชายนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นข้อมือซ้ายของลี้บุ้นซิ่วสวมกำไลหยกข้างหนึ่ง เปล่งประกายนวลใย เด็กชายนั้นจึงกล่าว

"นอกจากท่านมอบของนี้แก่ข้าพเจ้า"

กำไลหยกเป็นมารดามอบให้ นอกจากกำไลหยกข้างนี้แล้ว ไม่มีของที่ระลึกจากมารดาอีก ลี้บุ้นชิ่วไม่อาจตัดใจมอบให้ แต่เมื่อมองดูสภาพที่น่าเวทนาของนกกระดิ่งฟ้า ในที่สุดรูดกำไรหยกออกมา กล่าวว่า

"ให้แก่ท่าน"

เด็กชายนั้นคิดไม่ถึงนางยินยอมมอบให้ มันรับกำไลหยกมา กล่าวว่า

"ท่านไม่ทวงกลับไปกระมัง?"

ลี้บุ้นชิ่วตอบว่า

"ไม่หรอก"

เด็กชายนั้นกล่าวคำ "ตกลง" ยื่นส่งนกกระดิ่งฟ้าแก่นาง ลี้บุ้นชิ่วยื่นสองมือรองรับนกน้อย สัมผัสกับลำตัวที่นุ่มนิ่มของมัน รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นเร็วและอ่อนล้าของมัน นางใช้นิ้วมือขวาสามนิ้วลูบคลำขนลำตัวของนกน้อย ชูมือขึ้น กล่าวว่า

"เจ้าไปเถอะ ครั้งหน้าต้องระมัดระวัง อย่าให้ถูกผู้อื่นจับได้อีก"

นกกระดิ่งฟ้ากระพือปีก โบยบินหายลับไปในพงหญ้า สร้างความประหลาดใจแก่เด็กชายนั้นยิ่ง ถามว่า

"ไฉนปล่อยนกไป ท่านมิใช่ใช้กำไลหยกแลกมาหรอกหรือ?"

มันกำกำไลข้างนั้นแนบแน่น กริ่งเกรงลี้บุ้นชิ่วทวงถามกลับคืน

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"นกกระดิ่งฟ้าทั้งบินได้ ทั้งร้องเพลงได้ มิใช่มีความสุขยิ่งหรอกหรือ?"

เด็กชายนั้นเอียงศีรษะมองดูนางชั่วขณะ ค่อยถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ลี้บุ้นชิ่วตอบว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่า ลี้บุ้นชิ่ว ท่านเล่า?"

เด็กชายนั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่า ซูโพ่ว"

พลางกระโดดปราดขึ้น โก่งคอส่งเสียงร้องคำหนึ่ง มันอายุมากกว่าลี้บุ้นซิ่วสองปี รูปร่างสูงยิ่ง เมื่อยืนอยู่บนพื้นหญ้า เป็นที่น่าเกรงขามอยู่บ้าง

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ท่านมีกำลังมากมายยิ่ง ใช่หรือไม่?"

ซูโพ่วยินดียิ่ง เด็กหญิงนี้พอเอ่ยปาก ก็เอ่ยถึงเรื่องที่มันภาคภูมิใจที่สุด มันชักดาบสั้นจากข้างเอวเล่มหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อเดือนก่อนข้าพเจ้าใช้ดาบเล่มนี้ฟันสุนัขป่าตัวหนึ่ง แทบฟันมันจนตาย น่าเสียดายถูกมันหนีรอดได้"

ลี้บุ้นซิ่วตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านร้ายกาจถึงเพียงนี้?"

ซูโพ่วบังเกิดความภาคภูมิกว่าเดิม กล่าวว่า

"มีสุนัขป่าสองตัวเข้ามาทำร้ายแพะแกะในบ้านของข้าพเจ้ากลางวิกาล บิดาไม่อยู่บ้าน ข้าพเจ้าก็คว้าดาบออกไปไล่ขับสุนัขป่า สุนัขป่าตัวใหญ่เห็นคบไฟ ก็วิ่งหนีไป ข้าพเจ้าฟันดาบถูกสุนัขป่าอีกตัวหนึ่ง"

ลี้บุ้นซิ่วถามว่า

"ท่านฟันถูกสุนัขป่าตัวเล็ก?"

ซูโพ่วบังเกิดความกระดากอยู่บ้าง ผงกศีรษะรับ จากนั้นเสริมว่า

"สุนัขป่าตัวใหญ่นั้นหากไม่วิ่งหนี ข้าพเจ้าก็จะฟันมันในดาบเดียว"

มันแม้กล่าวเช่นนั้น ตัวเองกลับไม่มีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น แต่ลี้บุ้นซิ่วยินยอมเชื่อโดยสนิทใจ กล่าวว่า

"สุนัขป่าคิดทำร้ายแพะแกะตัวน้อย นับว่าสมควรตาย ครั้งหน้าท่านฆ่าสุนัขป่าได้ เรียกข้าพเจ้ามาชมดู ได้หรือไม่?"

ซูโพ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตกลง รอจนข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่า จะถลกหนังสุนัขป่ามอบแก่ท่าน"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน อย่างนั้นข้าพเจ้าจะจัดทำเบาะรองนั่งหนังสุนัขป่าให้กับเอี่ยเอี้ยใบหนึ่ง ใบของท่านผู้เฒ่ายกให้กับข้าพเจ้าแล้ว"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ามอบให้ท่าน ท่านใช้สอยเอง ท่านคืนของเอี่ยเอี้ยแก่เขาเถอะ"

ลี้บุ้นซิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"เช่นนั้นก็ได้"

ในดวงใจน้อย ๆ ทั้งสองดวง ความหวังในอนาคตที่ยังไม่ได้เป็นความจริง หามีข้อผิดแผกแตกต่างกับความจริงที่ผ่านมาไม่ ทั้งสองคิดฆ่าสุนัขป่าคล้ายกับว่าสุนัขป่าอันดุร้ายตัวนั้นถูกฆ่าตายแล้วจริง ๆ

เด็กเยาว์วัยทั้งสองคบหาในลักษณะนี้ ความหยาบกร้านห้าวหาญของลูกผู้ชายชาวคาซัก กับความนุ่มนวลดีงามของเด็กสาวชาวฮั่น กลับอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว

หลายวันให้หลัง ลี้บุ้นซิ่วจัดทำกระเป๋าเงินใบเล็ก ๆ บรรจุเต็มไปด้วยขนมหวานแป้งสาลี นำไปมอบให้กับซูโพ่ว

ของขวัญชิ้นนี้เหนือความคาดหมายซูโพ่วนัก มันใช้นกกระดิ่งฟ้าแลกมาซึ่งกำไลหยก เห็นว่าเอาเปรียบอยู่แล้ว ชาวคาซักมีนิสัยเที่ยงตรงทำให้มันเห็นสมควรทดแทนอย่างเหมาะสม ดังนั้น อดตาหลับขับตานอนตลอดคืน จับนกกระดิ่งฟ้าจากทุ่งหญ้าสองตัว นำมามอบให้กับลี้บุ้นซิ่วในวันรุ่งขึ้น

ความใจกว้างครั้งนี้ ออกจะแปรความหมายผิดไป ลี้บุ้นซิ่วต้องเปลือง

คารมมากมาย ค่อยอธิบายให้เด็กชายผู้นี้เข้าใจว่า นางชมชอบให้นกกระ-ดิ่งฟ้ามีชีวิตอย่างอิสรเสรี หาใช่ดักจับมาสร้างความทรมานมันไม่ ในที่สุดซูโพ่วค่อยเข้าใจ แต่ใจจริงส่วนลึกเห็นว่า ความใจบุญสุนทานของนางออกจะโง่งมอยู่บ้าง ทั้งประหลาดพิกลจนน่าหัวร่อ

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ในฝันนิทราของลี้บุ้นซิ่ว จำนวนครั้งที่บิดามารดาปรากฏขึ้นค่อย ๆ ลดลง คราบน้ำตาบนหมอนหนุนของนางค่อย ๆ น้อยลง บนใบหน้านางปรากฏรอยยิ้มที่เฉิดฉันมากกว่าเดิม ปากก็ร้องเพลงมากกว่าเดิม

เมื่อนางเลี้ยงแพะแกะกับซูโพ่วบนทุ่งหญ้า มักบังเกิดเพลงรักโต้ตอบระหว่างบุรุษสตรีลอยล่องมา ลี้บุ้นซิ่วรู้สึกว่าบทเพลงรำพันรักเหล่านี้ไพเราะยิ่ง พอรับฟังนานเข้า ก็สามารถร้องคลอออกมา

แน่นอน นางยังไม่เข้าใจความหมายของบทเพลง ไม่ทราบว่าบุรุษผู้หนึ่งไฉนลุ่มหลงงมงายต่อสตรีนางหนึ่งถึงปานนี้ สตรีนางหนึ่งไยต้องหลงใหลใฝ่ฝันต่อบุรุษผู้หนึ่งถึงเพียงนี้ เสียงฝีเท้าของคนรักไฉนบันดาลให้หัวใจไม่เป็นส่ำ เรือนร่างที่งามระหงไฉนพาให้ผู้คนนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน นางเพียงแต่ร้องขับขานออกมา ผัดคนที่ได้ยินได้ฟังล้วนบอกว่า

"เสียงเพลงของเด็กหญิงนี้ร้องได้ไพเราะยิ่ง นี่มิใช่นกกระดิ่งฟ้าอีกตัวหนึ่งบนทุ่งหญ้าหรอกหรือ?"

เมื่อถึงฤดูหนาวอันเหน็บหนาว นกกระดิ่งฟ้าบินไปยังสถานที่อันอบอุ่นทางทิศใต้ แต่บนทุ่งหญ้าเขียวขจี เสียงเพลงของลี้บุ้นซิ่วยังคงดังว่า

"โอ หนุ่มเลี้ยงแกะอันเป็นที่รัก
ขอถามท่านอายุสักเท่าใด
ท่านเดินทางทะเลทรายเพียงเดียวดาย
ข้าขอเป็นเพื่อนท่านยินยอมหรือไม่?"

เสียงเพลงขับขานถึงตอนนี้ ต้องหยุดไปเล็กน้อย ผู้คนที่ได้ยินได้ฟังล้วนรำพึงในใจ

'คนร้องเพลงที่งามล้ำถึงเพียงนี้ ผู้ใดไม่ยินยอมอยู่เป็นเพื่อนท่าน?'

จากนั้นเสียงเพลงดังอีกว่า

"โอ ท่านที่รักอย่าขุ่นหมองใจ
ใครดีงาม ใครเลวร้ายยากรู้ได้
ให้ทะเลทรายคอเปียะเป็นสวนดอกไม้
คนดีทั้งคู่จะได้อยู่ร่วมรวมกัน"

ผู้ที่ได้ยินเสียงเพลง ล้วนบังเกิดบปผาเบ่งบานจากก้นบึ้งหัวใจ ต่อให้เป็นก้นบึ้งหัวใจที่เย็นเฉียบที่สุดและกันดารที่สุด ก็บังเกิดความอบอุ่นครุ่นคิดขึ้น

'หากว่าคนดีทั้งคู่ได้ครองชีวิตอยู่ร่วมกัน ทะเลทรายคอเปียะอันแห้งแล้งย่อมกลับกลายเป็นสวนดอกไม้อันอำไพ ยังมีผู้ใดขุ่นข้องหมองใจต่อท่าน?'

ผู้ชราพอได้ยิน หนุ่มแน่นขึ้นอีกยี่สิบปี หนุ่มสาวที่ได้ฟังจิตใจปีติหฤหรรษ์ แต่ลี้บุ้นซิ่วที่ร้องเพลงรัก กลับไม่เข้าใจความหมายในเสียงเพลง

ผู้ที่ได้ยินเสียงเพลงของนางมากครั้งที่สุดคือซูโพ่ว มันก็ไม่เข้าใจความหมายของเพลงรักแห่งทุ่งหญ้าเหล่านี้ จวบกระทั่งมีอยู่วันหนึ่งทั้งสองเผชิญกับสุนัขป่าอันดุร้ายตัวหนึ่ง

สุนัขป่าตัวนี้ปรากฏตัวอย่างกะทันหัน ซูโพ่วกับลี้บุ้นซิ่วนั่งบนเนิน

เล็ก ๆ ลูกหนึ่ง มองดูฝูงแพะแกะที่กระจัดกระจายอยู่บนทุ่งหญ้า

ลี้บุ้นซิ่วเล่านิทานให้มันฟังเช่นยามปกติ นิทานเหล่านี้บ้างเป็นมารดาของนางเคยเล่าไว้ บ้างเป็นชายชราแซ่โก่ยเล่าให้ฟัง และบ้างเป็นนางแต่งขึ้นเอง

ซูโพ่วชมชอบฟังตำนานเรื่องราวที่บุกบั่นฝ่าความตาย เต็มไปด้วยความหวาดเสียวเสี่ยงอันตรายของชายชราแซ่โก่ยที่สุด ไม่ชื่นชอบนิทานเด็กหญิงที่ลี้บุ้นซิ่วแต่งขึ้นที่สุด แต่ตำนานเรื่องราวที่หวาดเสียวอันตราย พอเล่าติดต่อกันหลายเที่ยว ก็กลับกลายเป็นไม่หวาดเสียวไม่อันตรายแล้ว

มันได้แต่สงบจิตใจฟังว่า กระต่ายไฉนหามารดาไม่พบ สุนัขน้อยลายดอกช่วยออกตามหาอย่างไร พลันได้ยินลี้บุ้นซิ่วอุทานคำหนึ่ง ล้มหงายไปด้านหลัง สุนัขป่าสีเทาขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง อ้าปากใช้เขี้ยวแหลมคมงับใส่คอหอยของนาง

สุนัขป่าตัวนี้จู่โจมมาจากทางด้านหลังโดยไร้เสียง เด็กเยาว์วัยทั้งสองล้วนไม่พบเห็น ดีที่ลี้บุ้นซิ่วเคยฝึกวิทยายุทธ์กับมารดามาบ้าง ดังนั้น เบี่ยงศีรษะตามสัญชาตญาณ หลบรอดจากเขี้ยวสุนัขป่านี้ได้

ซูโพ่วเห็นสุนัขป่าดุร้ายตัวนี้สูงใหญ่ยิ่ง แตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย จากนั้นครุ่นคิด 'เราต้องช่วยเหลือนาง' รีบชักดาบสั้นจากหว่างเอวจ้วงแทงใส่ส่วนหลังของสุนัขป่าสีเทา

สุนัขป่าสีเทามีกระดูกแข็งยิ่ง ดาบสั้นลื่นแฉลบจากกระดูกสันหลังของมัน เพียงสะกิดเนื้อหนังของมันเล็กน้อย แต่สุนัขป่าสีเทาก็รู้สึกถึงภัยอันตราย ผละจากลี้บุ้นซิ่ว อ้าปากแดงฉานแสยะ พุ่งกระโจนเข้าใส่ ขาหน้าแตะกับหัวไหล่ซูโพ่ว ตระเตรียมกัดใส่ใบหน้ามัน

ซูโพ่วยามตื่นตระหนก ต้องล้มไปด้านหลัง สุนัขป่าสีเทาทิ้งตัวตามลงไป เขี้ยวขาวแวววาวกระทบถูกข้างแก้มของซูโพ่วแล้ว ลี้บุ้นซิ่วหวาดกลัว

ถึงขีดสุด แต่ยังปลุกปลอบกำลังขวัญ คว้าจับหางสุนัขป่าสีเทากระชากดึงโดยแรง

สุนัขป่าสีเทาถูกนางกระชากดึง ต้องถอยไปหนึ่งก้าว แต่มันหิวจนลนลาน ขาหลังยึดเกาะที่มั่น สุดที่ลี้บุ้นซิ่วจะขยับเขยื้อนได้ จากนั้นอ้าปากงับลง

ได้ยินซูโพ่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สุนัขป่าสีเทางับถูกไหล่ซ้ายของมัน ลี้-บุ้นซิ่วแตกตื่นจนแทบร่ำไห้ออกมา รวบรวมเรี่ยวแรงกระชากวูบ สุนัขป่าสีเทาได้รับความเจ็บปวด อ้าปากร้องออกมา ฟันเขี้ยวที่ฝังอยู่บนหัวไหล่ซูโพ่วต้องคลายออก

ซูโพ่วเสือกส่งดาบออกอย่างเลอะเลือน พอดีแทงถูกตำแหน่งที่อ่อนนุ่มใต้ท้องสุนัขป่า คมดาบจมลึกเสมอด้าม มันดิดถอนดาบจ้วงแทงซ้ำ สุนัขป่าสีเทาพลันทะลึ่งปราดขึ้น กลิ้งตัวตามพื้นหิมะหลายทอด หงายท้องตายไป

การดิ้นรนของสุนัขสีเทา พลอยกระชากลี้บุ้นซิ่วกลิ้งตีลังกาไปหลายทอด แต่นางยังฉุดดึงหางของสุนัขป่าสีเทาไม่ปล่อย ซูโพ่วตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน เห็นสุนัขป่าสีเทาขนาดใหญ่ตายอยู่กลางพื้นหิมะต้องแตกตื่นตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังค่อยโห่ร้องว่า

"ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขตัวใหญ่ตาย ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่ตาย"

พลางยื่นมือประคองลี้บุ้นซิ่วขึ้น กล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"อาซิ่ว ท่านดู ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่ตายแล้ว"

ยามภาคภูมิลำพอง มาตรว่าที่หัวไหล่ปรากฏโลหิตหลั่งไหล ยามกะทันหันกลับไม่รู้สึกเจ็บปวด

ลี้บุ้นซิ่วเห็นชุดหนังขนแกะของมันถูกโลหิตย้อมจนแดงฉานไปแถบหนึ่ง รีบตลบชุดหนังของมันขึ้น ล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อ กดลงบนปากแผล

ที่โลหิตไหลหลั่งไม่หยุดยั้ง ถามว่า

"เจ็บหรือไม่?"

ซูโพ่วหากอยู่ตามลำพัง คงเจ็บปวดจนร้องไห้ออกมา แต่ในจิตใจยามนี้เต็มไปด้วยธาตุแท้ผู้กล้า สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัวเจ็บ"

พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"อาโพ่ว เจ้าทำอะไร?"

คนทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นชายฉกรรจ์เคารกครึ้มผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า ซูโพ่วร้องบอกว่า

"บิดา ท่านดู ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่"

ชายฉกรรจ์นั้นพลิกตัวลงจากหลังม้า เห็นใบหน้าของบุตรชายถูกโลหิตกระเซ็นแปดเปื้อน มันกวาดตาผ่านหน้าลี้บุ้นซิ่ว กล่าวถามซูโพ่วว่า

"เจ้าถูกสนัขป่ากัดทำร้าย?"

ซูโพ่วตอบว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ฟังอาซิ่วเล่านิทาน สุนัขป่าตัวนี้พลันพุ่งกระโจนมากัดใส่นาง..."

ใบหน้าของชายฉกรรจ์นั้นปกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง จับจ้องมองลี้บุ้นซิ่ว กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าคือเด็กหญิงชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษหรือ?"

ยามนั้น ลี้บุ้นซิ่วจดจำออกว่ามันเป็นซูลู่โคกที่เคยเตะใส่นางเท้าหนึ่ง นางจำได้ว่าชายชราแซ่โก่ยบอกว่าภรรยาและบุตรชายคนโตของมัน ถูกโจรชาวฮั่นฆ่าทิ้งในค่ำคืนเดียว ดังนั้น มันแค้นชาวฮั่นจับใจ

นางผงกศีรษะรับ ขณะจะบอกว่าบิดามารดาของนางก็ถูกโจรร้ายเหล่านั้นทำร้าย แต่คำพูดไม่ทันกล่าวจากปาก พลันบังเกิดเสียงขวับ ใบ

หน้าซูโพ่วปรากฏรอยแส้สีแดงสายหนึ่ง ที่แท้ถูกบิดาใช้แส้ม้าหวดใส่อย่างหนักหน่วง

ซูลู่โคกตวาดว่า

"เราสั่งเจ้าแค้นชาวฮั่นชั่วลูกชั่วหลาน เจ้าลืมเลือนคำพูดของเราเล่นกับเด็กหญิงชาวฮั่น ทั้งยังหลั่งโลหิตเสี่ยงชีวิตให้กับธิดาของชาวฮั่น

เสียงขวับอีกครา เมื่อหวดแส้ม้าใส่บุตรชายอีกแส้หนึ่ง

ซูโพ่วกับไม่หลบเลี่ยง เพียงเหม่อมองดูลี้บุ้นชิ่ว ถามว่า

"นางเป็นชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษหรือ?"

ซูลู่โคกคำรามว่า

"หรือว่าไม่ใช่?"

พลางวกแส้ม้าหวดขวับใส่ใบหน้าลี้บุ้นชิ่ว ลี้บุ้นชิ่วถอยกายไปสองก้าว ยกมือกุมใบหน้าไว้

ซูโพ่วถูกสุนัขป่าสีเทางับใส่ ความจริงรับบาดเจ็บสาหัส จากนั้นถูกแส้ม้าหวดใส่อีกสองครั้ง ไม่สามารถประคองตัวสืบไป ร่างส่ายโงนเงนล้มลงกับพื้น

ซูลู่โคกเห็นบุตรชายหลับตาลง สิ้นสติไป พลอยใจหายวาบ โอบอุ้มบุตรชายขึ้น ลอยตัวขึ้นบนหลังม้า สลัดบ่วงเชือกเส้นหนึ่งออก คล้องใส่ช่วงคอของสุนัขป่าที่ตาย สองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าออกเดินทางพร้อมกับลากดึงสุนัขป่าที่ตายไปด้วย บนพื้นหิมะปรากฏรอยเกือกม้าสองแถว ทิ้งคราบโลหิตเป็นทางยาวสายหนึ่ง

ซูลู่โคกควบม้าไปสิบกว่าวา พลันเหลียวหน้ามาเขม้นมองลี้บุ้นชิ่วอย่างอาฆาตมาดร้าย ประกายตาคล้ายบ่งบอกว่า 'ครั้งหน้าเจ้าตกเข้ามาในเงื้อมมือเรา ดูว่าเราจะฟาดโบยเจ้าให้สาสมหรือไม่?'

ลี้บุ้นชิ่วกลับไม่เกรงกลัวต่อประกายตานี้ เพียงแต่จิตใจเวิ้งว้างว่างเปล่า

ทราบว่านับแต่นี้ซูโพ่วไม่เป็นเพื่อนกับนางอีก ไม่มาฟังนางร้องเพลง ฟังนางเล่านิทานอีก รู้สึกว่าลมเหนือยิ่งเหน็บหนาวสุดทนทาน พร้อมกับการเต้นของชีพจร รอยเส้นบนใบหน้าต้องปวดกระตุกอย่างรุนแรง

นางต้อนฝูงแพะแกะกลับบ้านอย่างเลื่อนลอย ชายชราแซ่โก่ยเห็นเสื้อผ้านางแปดเปื้อนคราบโลหิต ใบหน้าปรากฏรอยแส้สายหนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง รีบถามนางว่าเกิดเรื่องใด ลี้บุ้นชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่ระวังหกล้มไป"

ชายชราแซ่โก่ยย่อมไม่ยอมเชื่อ แต่เฝ้าถามย้ำ ลี้บุ้นชิ่วยังคงตอบเช่นนี้ พอคาดคั้นถามอีก นางก็ร้องไห้โฮออกมา ไม่ยอมกล่าวแม้สักคำเดียว

ค่ำคืนนั้นลี้บุ้นชิ่วป่วยเป็นไข้ขึ้นสูง ใบหน้าน้อย ๆ แดงก่ำ พร่ำเพ้อต่าง ๆ นานา บัดเดี๋ยวร้องคำ "สุนัขป่าสีเทา" บัดเดี๋ยวร้องคำ "ซูโพ่ว ช่วยข้าพเจ้า" บัดเดี๋ยวกล่าวคำ "ชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษ"

ชายชราแซ่โก่ยพอฟัง คาดเดาเหตุการณ์ได้หลายส่วน ยังดีที่เมื่อถึงยามอรุณรุ่ง พิษไข้ของนางลดลง คนม่อยหลับไป

นางล้มป่วยเป็นเวลาเดือนเศษ เมื่อนางลุกจากเตียง ฤดูหนาวก็ผ่านพ้น หิมะบนภูเขาเทียนชัวเริ่มละลาย น้ำหิมะเป็นเส้นสายรวมตัวเป็นธารเล็ก ๆ ไหลมาถึงทุ่งหญ้า บนทุ่งกว้างเริ่มแตกหญ้าอ่อนขึ้น

วันนี้ลี้บุ้นชิ่วตื่นขึ้นมา เปิดประตูบ้านออก คิดต้อนฝูงแพะแกะออกไป เห็นหน้าประตูจัดวางไว้ด้วยหนังสุนัขป่าฝืนใหญ่ จัดทำเป็นรูปเบาะรองนั่ง

ลี้บุ้นชิ่วใจหายวาบ ดูจากสีขนของหนังสุนัขป่านี้ แสดงว่าเป็นสุนัขป่าสีเทาที่ขบกัดใส่นางกลางพื้นหิมะในวันนั้น นางก้มกายลง เห็นส่วนใต้ท้องของหนังสุนัขป่ารูดาบรูหนึ่ง หัวใจเต้นระทึกตูมตาม ทราบว่าซูโพ่วไม่ได้ลืมเลือนนาง และไม่ลืมคำพูดที่มันกล่าวไว้ ลอบส่งหนังสุนัขป่าผืนนี้มาทิ้งอยู่หน้าบ้านนางกลางวิกาล

นางเก็บหนังสุนัขป่าไว้ในห้องส่วนตัว ไม่แพร่งพรายต่อชายชราแซ่โก่ย ต้อนฝูงแพะแกะไปยังที่ซึ่งนางกับซูโพ่วพบกัน เพื่อรอพบมัน แต่เฝ้ารอจนตะวันลับฟ้า ซูโพ่วยังไม่รุดมา

นางจดจำฝูงแพะแกะของบ้านซูโพ่วได้ วันนี้เปลี่ยนเป็นชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีผู้หนึ่งเลี้ยงดูแทน ลี้บุ้นซิ่วต้องครุ่นคิดขึ้น

'หรืออาการบาดเจ็บของซูโพ่วยังไม่ทุเลาหายดี อย่างนั้นเขาไฉนส่งหนังสุนัขป่าแก่เรา?'

นางคิดไปหามันที่กระโจม แต่ก็หวนนึกถึงแส้ของซูลู่โคก จวบกระทั่งถึงกลางวิกาล นางค่อยปลุกปลอบกำลังขวัญ ย่องไปยังหลังกระโจมของซูโพ่ว นางไม่ทราบว่าไฉนคิดรุดไป เพียงเพราะเพื่อกล่าวคำ 'ขอบคุณในหนังสุนัขป่าของท่าน' หรือเพื่อดูว่าอาการบาดเจ็บของมันทุเลาหายดีหรือไม่ นางเองก็ไม่อาจบอกได้

ลี้บุ้นซิ่วซ่อนตัวอยู่หลังกระโจม สุนัขประจำฝูงแพะแกะของซูโพ่วจดจำนางออก เข้าสูดดมนางไม่กี่คราก็ผละจากไป ไม่ส่งเสียงเห่าแม้แต่น้อย

ในกระโจมยังจุดเทียนไขที่จัดทำจากไขน้ำมันวัว ซุ่มเสียงที่หยาบกร้านของซูลู่โคกขู่คำรามว่า

"เจ้ายกหนังสุนัขป่าให้กับโกวเนี้ยใด เด็กร้ายกาจ อายุยังเยาว์ ก็รู้จักส่งเหยื่อที่ล่าได้ไปมอบให้กับโกวเนี้ยคนรักแล้ว"

มันขู่คำรามคำหนึ่ง หัวใจของลี้บุ้นซิ่วก็เต้นระทึกคราหนึ่ง

นางเคยได้ยินซโพ่วเล่านิทาน เอ่ยถึงธรรมเนียมของชาวคาซัก ชายหนุ่มทุกคนพอล่าสัตว์ได้เป็นครั้งแรก จะส่งให้กับโกวเนี้ยที่ตนรัก เพื่อแสดงออกถึงความรัก ยามนี้พอฟังซูลู่โคกคาดคั้นถาม ใบหน้าน้อย ๆ ต้องแดงฉานสดใส ในใจกลับบังเกิดความภาคภูมิ ทั้งสองอายุยังน้อย ไม่ทราบว่าความรักที่แท้จริงเป็นอย่างไร แต่ก็รับรู้ถึงความหวานชื่นและขมขื่นของรัก

แรกอย่างเลือนราง

ซูลู่โคกคำรามอีกว่า

"เจ้านำไปให้กับโกวเนี้ยชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษ ที่เป็นนางสำส่อนแซ่ลี้อะไรนั่นหรือไม่ ตกลง เจ้าไม่ยอมบอก ดูว่าเจ้าร้ายกาจ หรือว่าแส้ของบิดาเจ้าร้ายกาจ?"

ได้ยินเสียงขวับ ๆ ของแส้ที่หวดกระทบเรือนร่างเลือดเนื้อ ชาวคาซักเช่นซูลู่โคกเชื่อว่า มีแต่แส้หนังจึงเพาะสร้างลูกผู้ชายอันเข้มแข็งได้ ระหว่างที่อบรมบุตรชาย ไม่เคยใช้วิธีนุ่มนวล โจ้วแป่ (ปู่) ของมันเฆี่ยนตีบิดามันเช่นนี้ บิดาเฆี่ยนตีมันเช่นนี้ มันก็เฆี่ยนตีบุตรชายในลักษณะนี้ แต่ความรักฉันพ่อลูกหาได้ลดทอนลงไม่ ระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้ชาย กับสหายกับเครือญาติใช้หมัดและแส้ กับศัตรูจะใช้ดาบสั้นและกระบี่

แต่สำหรับลี้บุ้นซิ่ว บิดามารดานางไม่เคยดุว่านางแม้สักคำเดียว ขอเพียงรอยยิ้มสลายจากใบหน้า ขาดการปลอบประโลม ก็ถือเป็นการลงโทษที่เจ็บปวดแล้ว ยามนี้แต่ละแส้สร้างความเจ็บปวดราวหวดใส่ร่างนาง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'บิดาของซูโพ่วคงต้องแค้นเราจับใจ กับบุตรชายในสายเลือด ยังเฆี่ยนตีรุนแรงถึงเพียงนี้ หรือจะเฆี่ยนตีเขาจนตาย'

ได้ยินซูลู่โคกตวาดสำทับว่า

"เจ้าไม่ตอบ เจ้าไม่ตอบแน่หรือ เราคาดว่าเจ้าคงส่งมอบต่อโกวเนี้ยชาวฮั่นนั่นแน่นอน"

พลางหวดแส้ใส่ไม่หยุดยั้ง ตอนแรกซูโพ่วขบกรามกลั้นกลืน พอถึงตอนท้ายต้องร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"บิดา อย่าได้เฆี่ยนตีแล้ว ข้าพเจ้าเจ็บ"

ซูลู่โคกคาดคั้นว่า

“อย่างนั้นเจ้าบอก ใช่มอบหนังสุนัขป่าให้กับโกวเนี้ยชาวฮั่นนั่นหรือไม่ มารดาเจ้าตายในเงื้อมมือโจรชาวฮั่น กอกอเจ้าถูกโจรชาวฮั่นฆ่าทิ้ง เจ้าทราบหรือไม่ พวกมันยกย่องเราเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งคาซัก แต่บุตรภรรยาเรากลับถูกโจรชาวฮั่นฆ่าทิ้ง เจ้าทราบหรือไม่ เหตุใดวันนั้นเราพานไม่อยู่บ้าน เหตุใดเราตามหาโจรชบวนนั้นไม่พบ ไม่เปิดโอกาสให้เราล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับมารดาและกอกอเจ้า?”

แส้ของซูลู่โคกในตอนนี้ไม่ได้อบรมสั่งสอนบุตรชายอีก หากแต่เป็นการระบายความคลั่งแค้นในอก แต่ละเส้นคล้ายฟาดโบยใส่ศัตรู ปากร่ำร้องรำพันว่า

“เหตุใดโจรสุนัขนั้นไม่ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับเราอย่างเปิดเผย เจ้าจะบอกหรือไม่ เราเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งคาซัก หรือยังสู้โจรเล็กโจรน้อยชาวฮั่นไม่กี่คนไม่ได้...”

บตรชายของมันที่ถกคักง้วนเล้ง และตั้งตักไฮ้และพวกฆ่าทิ้ง เป็นบุตรชายคนโปรดของมัน ภรรยาที่ถูกเหล่าผู้เหี้ยมหาญชาวตงง้วนย่ำยีฆ่าทิ้งก็เป็นคนรักที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับมัน โดยส่วนตัวมัน ยี่สิบกว่าปีมานี้ ได้รับยกย่องเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งคาซัก ไม่ว่าประลองกำลังประเพลงหมัดควบขับขี่ม้า มันไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้คนมาก่อน

ลี้บุ้นซิ่วรู้สึกว่าซูโพ่วถูกบิดาเฆี่ยนตีจนน่าเวทนา เสียงร่ำร้องปนสะอื้นของซูลู่โคก ก็เป็นที่น่าเวทนานัก ต้องครุ่นคิดชั่น

‘เขาเฆี่ยนตีอย่างดุดันเช่นนี้ คงไม่รักซูโพ่วอีก เขาถือว่าไม่มีบุตร

ชาย ซูโพ่วก็ไม่มีบิดา ล้วนเป็นเราไม่ดี ล้วนเป็นเราโกวเนี้ยชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษไม่ดีเอง'

นึกไป นึกไป นางพลันนึกเวทนาตัวเองขึ้นมา

ลี้บุ้นซิ่วไม่อาจทนฟังเสียงร้องไห้ของซูโพ่วอีกต่อไป หวนกลับมายังบ้านของชายชราแซ่โก่ย หยิบฉวยหนังสุนัขป่าผืนนั้นจากใต้ผ้าห่ม เฝ้ามองอยู่เนิ่นนาน นางอยู่ห่างจากกระโจมของซูโพ่วสองลี้เศษ คล้ายได้ยินเสียงร้องไห้ของซูโพ่ว ได้ยินเสียงหวดแส้ของซูลู่โคกอย่างเลือนราง มาตรว่านางชมชอบหนังสุนัขป่าผืนนี้ แต่นางไม่อาจรับไว้ ครุ่นคิดอยู่ในใจ

'หากเรารับหนังสุนัขป่าผืนนี้ไว้ ซูโพ่วคงต้องถูกบิดาของเขาเฆี่ยนตีจนตาย มีแต่สตรีชาวคาซักจึงรับหนังสุนัขป่าผืนนี้ไว้ได้ ในสตรีสาวชาวคาซักทั้งหลาย ผู้ใดงดงามที่สุด?'

เช้าวันรุ่งขึ้น ซูลู่โคกเดินออกจากกระโจมด้วยดวงตาที่แดงก่ำด้วยสายเลือด พลันได้ยินเชอเอ่อคู่ร้องเพลงชาวเขาเดินเข้ามา มันเอียงศีรษะมองดูซูลู่โคก สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม ดวงตาทอประกายเป็นมิตร

เชอเอ่อคู่เป็นนักรบที่มีชื่อเสื่องลือของเผ่าคาซัก ต่อให้เป็นผู้คนที่อยู่ห่างพันลี้ ยังล่วงรู้ความสามารถในการปราบม้าพยศของมัน ฝีเท้าของมันรวดเร็วยิ่ง มีคนบอกว่าในระยะหนึ่งลี้ ไม่ว่าม้าพ่วงพีใดล้วนตามมันไม่ทัน ต่อให้เกินกว่าหนึ่งลี้ ต้องแพ้แก่ม้าพ่วงพี ก็ห่างกันแค่จมูก คนเลี้ยงสัตว์ยามนั่งล้อมวงรอบกองไฟสนทนากันมักบอกว่า หากจมูกของเชอเอ่อคู่ไม่บี้แบนปานนี้ ก็จะชนะม้าแข่งแล้ว

ระหว่างซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ ไม่มีความปรารถนาดีต่อกันเท่าใด ซูลู่-โคกมีชื่อเลื่องลือ เพลงดาบกับเพลงหมัดล้วนไร้ผู้ต่อต้าน เชอเอ่อคู่ต้องบังเกิดความอิจฉาอยู่บ้าง

มันอายุอ่อนกว่าซูลู่โคกหกปี มีอยู่ครั้งหนึ่งทั้งสองประลองเพลงดาบ เชอเอ่อคู่เป็นฝ่ายปราชัย หัวไหล่ถูกกรีดเป็นรอยแผลสายหนึ่ง มันลั่นปากว่า 'วันนี้เราพ่ายแพ้ แต่ห้าปีให้หลัง สิบปีให้หลัง พวกเราคอยดูกันใหม่'

ซูลู่โคกก็สวนคำว่า 'ยี่สิบปีให้หลัง พวกเราทั้งสองประลองกันใหม่ เมื่อถึงเวลานั้น เราจะไม่ลงมือเบาเช่นนี้'

แต่ในวันนี้ รอยยิ้มของเชอเอ่อคู่ไม่มีความเป็นศัตรูแม้แต่น้อย ซูลู่โคกยังไม่คลายความขุ่นข้องเคืองใจ ดังนั้น ถลึงตาใส่มัน เชอเอ่อคู่กลับกล่าวว่า

"เล่าซู (คนแซ่ซู) บุตรชายท่านมีสายตาแหลมคมนัก"

ซล่โคกกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงซูโพ่วหรือ?"

มันเลื่อนมือแตะด้ามดาบ ดวงตาทอแววดุร้าย ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ท่านหัวร่อเยาะบุตรชายเรายกหนังสุนัขป่าให้กับโกวเนี้ยชาวฮั่น'

เชอเอ่อคู่ความจริงคิดกล่าวคำ 'หากมิใช่ซูโพ่ว หรือท่านยังมีบุตรชายอื่นอีก?' แต่คำพูดนี้ไม่ได้กล่าวจากปาก เพียงกล่าวว่า

"ย่อมเป็นซูโพ่ว เด็กผู้นี้หน้าตาไม่เลว ทั้งมีความเข้มแข็ง เราชมชอบมัน"

ผู้เป็นบิดาได้ยินผู้อื่นชมเชยบุตรชายตัวเอง ย่อมอิ่มเอมเปรมใจ แต่ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ประฝีปากกันตลอดมา ดังนั้น มันกล่าวว่า

"ท่านตาร้อนหรือ น่าเสียดายท่านไม่สามารถกำเนิดบุตรชาย"

เชอเอ่อคู่หามีโทสะไม่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุตรีเราอามานก็ไม่เลว ไม่เช่นนั้นบุตรชายท่านไหนเลยพึงตาต้องใจนาง?"

ซูลู่โคกร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ประโคมตน ผู้ใดว่าบุตรชายเราพึงตาต้องใจอามาน?"

เชอเอ่อคู่ยื่นมือคว้าแขนมัน กล่าวว่า

"ท่านตามเรามา เราให้ท่านชมดูของสิ่งหนึ่ง"

ซูลู่โคกบังเกิดความประหลาดใจ เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับมัน เชอ-เออคู่กล่าวอีกว่า

"ก่อนหน้านี้บุตรชายท่านสังหารสุนัขป่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง เด็กน้อยเยาว์วัยยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ ภายหน้าเติบใหญ่ คงเป็นยอดนักรบเช่นเดียวกับบิดา"

ซูลู่โคกไม่ตอบคำ เข้าใจว่ามันขุดหลุมพรางอันใด ล่อให้ตัวเองกระโดดลงไป ดังนั้น ตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ ขอระมัดระวังให้มากไว้

ทั้งสองเดินตามทุ่งหญ้าประมาณสามลี้ มาถึงหน้ากระโจมของเชอเอ่อ-คู่ ซูลู่โคกมองแต่ไกลเห็นหนังสุนัขป่าผืนหนึ่งแขวนอยู่นอกกระโจม พอเข้าไปอีกหลายก้าว นั่นมิใช่หนังของสุนัขป่าสีเทาตัวที่ซูโพ่วฆ่าตาย จะเป็นอะไรนี่เป็นสัตว์ร้ายตัวแรกที่ถูกบุตรชายฆ่าตาย มันจดจำได้เป็นอย่างดี

ซูลู่โคกจิตใจว้าวุ่น จากนั้นทั้งยินดีทั้งเคลือบแคลง ครุ่นคิดขึ้น

'เราเข้าใจอาโพ่วผิดไป เมื่อคืนกลับเฆี่ยนตีมันอย่างดุดัน ที่แท้มันยกหนังสนัขป่าให้กับอามาน หาใช่มอบให้กับโกวเนี้ยชาวฮั่นนั้นไม่ ช่างสมควรตาย มันไฉนไม่บอกออกมา คาดว่าเด็กน้อยหน้าเปราะบางไม่อาจกล่าวจากปาก หากว่ามารดามันมีชีวิตอยู่ คงต้องห้ามปรามเรา โอ เด็กทารกมีเรื่องใด ล้วนแพร่งพรายต่อมารดา...'

เชอเอ่อคู่ยื่นมือหยาบใหญ่ตบใส่หัวไหล่มัน กล่าวว่า

“เข้าไปดื่มสุราชามหนึ่ง”

ในกระโจมของเชอเอ่อคู่ปัดกวาดอย่างเรียบร้อย พรมขนแกะที่ถักเป็นรูปดอกไม้ใบหญ้าเป็นแผ่นผืนแขวนอยู่รอบข้าง หญิงสาวรูปกายงามระหงนางหนึ่งประคองเหยือกสุราออกมา เชอเอ่อคู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“อามาน นี่เป็นบิดาของซูโพ่ว เจ้ากลัวมันหรือไม่? คนเคราครึ้มนี้ดุร้ายยิ่ง”

ใบหน้าอามานแดงซ่านด้วยความอับอาย ยิ่งงดงามประทับใจ ในประกายตาปรากฏรอยยิ้มอันเฉิดฉัน คล้ายกับบอกว่า ‘ข้าพเจ้าไม่กลัว’

ซูลู่โคกพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เล่าเชอ (คนแซ่เชอ) เราได้ยินผู้คนบอกว่า ท่านมีบุตรีคนหนึ่งเป็นดอกไม้ที่เดินได้ประจำทุ่งหญ้าอันไพศาล นับว่าไม่ผิด ดอกไม้เดินได้ดอกหนึ่ง คำพูดนี้เปรียบเปรยได้ดียิ่ง”

ชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้กันมาสิบกว่าปีค่นี้ พลันสนิทสนมกันขึ้นมา ท่านคารวะสุราเราชามหนึ่ง เราคารวะสุราท่านชามหนึ่ง ในที่สุดซูลู่โคกดื่มจนเมามาย ถูกบรรทุกขึ้นบนหลังม้า ส่งกลับมายังกระโจมที่พัก

หลายวันให้หลัง เชอเอ่อคู่ส่งพรมขนแกะเนื้อละเอียดมาสองผืนกล่าวว่า

“นี่เป็นอามานถักขึ้น ผืนหนึ่งมอบให้กับผู้ชรา ผืนหนึ่งมอบให้กับผู้เยาว์”

พรมขนสัตว์ผืนหนึ่งถักรูปชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถือดาบยาว ฟันเสือดาวตัวหนึ่งล้มตายลง ยังมีเสือดาวอีกตัวหนึ่งหรุบหางวิ่งหลบหนี อีกผืนหนึ่งปักรูปเด็กชายผู้หนึ่ง ถือดาบจ้วงแทงสุนัขป่าสีเทาตัวหนึ่ง หนึ่งฉกรรจ์หนึ่งผู้เยาว์ทั้งสองล้วนทระนงองอาจ เป็นที่น่าเกรงขาม

ซูลู่โคกชมดูจนยินดียิ่ง ชมเชยว่า

"ฝีมือปักอันยอดเยี่ยม"

ที่แท้ดินแดนซินเกียงน้อยครั้งจะมีเสือดาวอาละวาด ในปีนั้นไม่ทราบแตกฝูงมาจากที่ใดสองตัว คอยทำร้ายผู้คนและสัตว์เลี้ยง ซูลู่โคกอาศัยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ติดตามเข้าภูเขาหิมะ ฆ่าเสือดาวตัวหนึ่ง อีกตัวหนึ่งรับบาดเจ็บเตลิดหนี ยามนี้มันเห็นอามานถักเอาวีรกรรมที่ภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตมันลงบนพรมขนแกะ ย่อมปีติยินดียิ่ง

คราครั้งนี้ผู้ที่ดื่มจนเมามาย ถูกบรรทุกขึ้นบนหลังม้าส่งกลับบ้าน คือเชอเอ่อคู่ เป็นซูลู่โคกใช้ให้บุตรชายส่งมันกลับไป เมื่อเข้าไปในกระโจมของเชอเอ่อคู่ ซูโพ่วก็พบเห็นหนังสุนัขป่าของตัวเอง ขณะเคลือบแคลงสงสัยอามานที่กล่าวขอบคุณมันด้วยใบหน้าแดงฉาน

ซูโพ่วกล่าวพึมพำอยู่หลายประโยค ไม่ทราบกล่าวว่ากระไร มันไม่กล้าซักถาม ว่าหนังสุนัขป่าไฉนตกเข้ามาในมืออามาน วันรุ่งขึ้นมันตรงไปยังเนินเล็ก ๆ ที่สังหารสุนัขป่านั้น หวังพบหน้าลี้บุ้นซิ่ว ถามไถ่นางสักคราแต่ลี้บุ้นซิ่วหาได้มาไม่

ซูโพ่วรอคอยอยู่สองวัน ล้วนประสบความสูญเปล่า พอถึงวันที่สามค่อยปลุกปลอบความกล้าหาญ เดินไปยังบ้านชายชราแซ่โก่ย ลี้บุ้นซิ่วออกมาเปิดประตู พอพบหน้ามันก็กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ขอพบหน้าท่านอีก"

เสียงโครมเมื่อปิดประตูห้องลง

ซูโพ่วยืนตะลึงลานอยู่ชั่วขณะ ค่อยพกพาความมึนงงสงสัยกลับกระโจมที่พัก ในใจบังเกิดความเลื่อนลอย ครุ่นคิดขึ้น

'โกวเนี้ยชาวฮั่นนี้ ไม่ทราบในใจนางคิดอะไร?'

มันย่อมไม่ทราบว่า ลี้บุ้นซิ่วแอบร่ำไห้อยู่หลังประตู และร่ำไห้อยู่เป็นเวลานาน

นางชมชอบเล่นกับซูโพ่ว และเล่านิทานให้มันฟัง แต่นางทราบว่าขอเพียงถูกบิดามันพบเห็น มันก็ต้องถูกแส้เฆี่ยนตี ไม่แน่ว่าต้องถูกบิดามันเฆี่ยนตีจนตาย

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า เด็กทั้งสามถูกลมของทุ่งหญ้าโชยพัดจนสูงใหญ่ขึ้น ถูกหิมะน้ำแข็งที่เชิงเขาเทียนชัวแช่จนเดิบโตขึ้น ดอกไม้ที่เดินได้ยิ่งงามเฉิดฉัน เด็กชายที่ฆ่าสุนัขป่ากลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม ส่วนนกกระดิ่งฟ้าแห่งทุ่งหญ้าก็ร้องขับขานอย่างไพเราะเสนาะหูกว่าเดิม

เพียงแต่ลี้บุ้นซิ่วน้อยครั้งจะร้องเพลง มักรอถึงกลางวิกาล ค่อยมายังเนินน้อยที่ซูโพ่วเคยสังหารสุนัขป่า ร้องบทเพลงสักเพลงหนึ่ง นางไม่เคยลืมเลือนเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กผู้นี้ มักเห็นเขากับอามานขี่ม้าเคียงคู่ออกท่องเที่ยว บางครั้งได้ยินทั้งสองร้องเพลงรักโต้ตอบกัน

ลี้บุ้นซิ่วเมื่อเยาว์วัย ไม่เข้าใจความหมายของบทเพลงเหล่านี้ แต่ยามนี้รู้ความกว่าเดิม หากยังไม่เข้าใจ ความเศร้าเสียใจที่ได้รับคงต้องลดน้อยลง ราตรีกาลที่นอนไม่หลับก็จะลดลง แต่เรื่องราวที่ไม่เข้าใจ ครั้นพอเข้าใจ ก็ไม่มีวันหวนกลับไปสู่ความรู้สึกเมื่อวัยเยาว์อีก

ค่ำคืนหนึ่งของปลายฤดูใบไม้ผลิ ลี้บุ้นซิ่วขับขี่ม้าขาวขึ้นเนินน้อยที่สังหารสุนัขป่าตามลำพัง ขนของม้าที่ถูกย้อมเป็นสีเหลืองหลุดหมดสิ้น กลับคืนสู่ความขาวราวหิมะบนยอดเขาเทียนชัวดังเดิม

นางยืนอยู่บนเนินน้อย มองแต่ไกลเห็นระหว่างกระโจมของชาวคาซักก่อไฟกองใหญ่ เสียงดนตรีและเสียงโห่ร้องบัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำดังแว่วมา ที่แท้วันนี้เป็นวันชุมนุมของชาวคาซัก หนุ่มสาวนั่งอยู่ข้างกองไฟ ร้องเพลง

เต้นรำด้วยความเบิกบานใจ

ลี้บุ้นซิ่วต้องครุ่นคิดขึ้น

'วันนี้เขากับนางคงมีความสุขเป็นพิเศษ ช่างครึกครื้นนัก ช่างหฤหรรษ์นัก'

'เขา' ในจิตใจนาง ไม่มีใครอื่นนอกจากซูโพ่ว 'นาง' ที่ว่าย่อมเป็นดอกไม้ที่เดินได้ดอกนั้น...อามานนั่นเอง

แต่คราครั้งนี้ลี้บุ้นซิ่วคาดเดาผิดพลาด ซูโพ่วกับอามานในยามนี้ไม่ได้สุขสันต์หรรษา กลับดิ่นเต้นตึงเครียดเป็นพิเศษ

ที่ข้างกองไฟ ซูโพ่วกำลังประลองฝีมือปล้ำเหวี่ยงกับชายหนุ่มผอมสูงผู้หนึ่ง นี่เป็นรายการสำคัญของการชุมนุมในวันนี้ ผู้มีฝีมือปล้ำเหวี่ยงเป็นอันดับแรก จะได้รับรางวัลสามสิ่ง ประกอบด้วยม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง วัวที่สมบูรณ์ตัวหนึ่ง และพรมขนแกะที่สวยงามผืนหนึ่ง

ซูโพ่วเอาชัยชายหนุ่มติดต่อกันสี่คน ชายหนุ่มร่างผอมสูงเรียกว่า ซัง-ซือเอ๋อ มันเป็นสหายกับซูโพ่ว แต่ก็ต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะ อย่าว่าแต่ในใจมันหลงรักดอกไม้ที่เดินได้ดอกนั้น ใบหน้าที่สวยซึ้งเพียงนี้ รูปกายที่อ้อนแอ้นเพียงนี้ ฝีมือเย็บปักถักร้อยที่ประณีตเพียงนี้ ยังมีผู้ใดไม่ชมชอบ?

ซังซือเอ๋อแม้ทราบว่าซูโพ่วกับอามานเป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เล็ก แต่มันเป็นชายหนุ่มที่ยโสดื้อรั้น บนทุ่งหญ้าแห่งนี้ ผู้ใดควบขับม้าเร็ว ผู้ใดมีเรี่ยวแรงมหาศาล ผู้นั้นจะมีเปรียบในทุกวิถีทาง

มันตั้งใจแต่แรกว่า ขอเพียงมันโค่นซูโพ่วพ่ายแพ้จากการประลองปล้ำเหวี่ยง อามานต้องชมชอบมัน มันตั้งใจฝึกปรือเพลงดาบกับวิชาปล้ำเหวี่ยงมาสามปี ซือแป๋มันเป็นเชอเอ่อคู่ ผู้เป็นบิดาของอามานเอง

ส่วนวิทยายุทธ์ของซูโพ่ว เป็นบิดาของเขาถ่ายทอดให้ด้วยตัวเอง

ชายหนุ่มทั้งสองกอดปล้ำรัดฟัน แต่แล้วที่หัวไหล่ซังซือเอ๋อถูกต่อยใส่

หมัดหนึ่ง ต้องซวนเซเสียหลักล้มไปทางด้านหลัง แต่ตอนที่มันล้มลงชิงยื่นเท้าขวาเกี่ยววูบ เกาะเกี่ยวซูโพ่วล้มลง

ทั้งสองพากันกระโดดปราดขึ้น สายตาทั้งคู่จับจ้องมองซึ่งกันและกัน ขยับเคลื่อนกายเป็นวง คิดค้นหาช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลงมือก่อน

ซูลู่โคกนั่งชมดูอยู่ด้านข้าง ใจกลางฝ่ามือชุ่มไปด้วยหยาดเหยื่อ เฝ้ากล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

แต่เชอเอ่อคู่กลับบังเกิดเป็นความรู้สึกยากบรรยาย มันล่วงรู้จิตใจของบุตรี ต่อให้ซังซือเอ๋อได้ชัย ที่อามานชมชอบยังคงเป็นซูโพ่ว ไม่แน่ว่าจะชมชอบยิ่งกว่าเดิม

แต่ว่าซังซือเอ๋อเป็นศิษย์ของมัน การประลองปล้ำเหวี่ยงครั้งนี้ เท่ากับเป็นการประลองระหว่างมันกับนักรบอันดับหนึ่งแห่งคาซักซูลู่โคก หากศิษย์ของเชอเอ่อคู่โค่นบุตรชายของซูลู่โคกพ่ายแพ้ นับเป็นเกียรติยศเพียงไหน เรื่องราวคงต้องแพร่สะพัดไปทั่วทุ่งหญ้า แน่นอน อามานคงต้องหม่นหมองเป็นเวลานาน แต่เรื่องเหล่านี้อย่าได้ใส่ใจจดจำ มันยังคงภาวนาให้ซังซือเอ๋อได้ชัย มาตรว่าซูโพ่วจะเป็นเด็กที่ดีเป็นที่ชื่นชอบของมันก็ตาม

ผู้คนที่ล้อมรอบกองไฟโห่ร้องหนุนเนื่องให้กับชายหนุ่มทั้งสอง นี่เป็นการปล้ำเหวี่ยงที่คู่ดี่ก้ำกึ่ง ซูโพ่วมีกำลังวังชาแข็งแรง ซังซือเอ๋อมีความคล่องแคล่วปราดเปรียวกว่า ผู้ใดจะประสบชัยขั้นสุดท้าย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจบอกได้

เห็นซังซือเอ๋อหลบซ้ายเลี่ยงขวา ซูโพ่วยื่นมือบิดจับมันหลายคราล้วนถูกมันหลบรอดได้ เสียงโห่ร้องหนุนเนื่องของหนุ่มสาวทั้งหลาย ยิ่งมายิ่งก้องกังวาน พากันร้องว่า

“ซูโพ่ว เร่งเร็วกว่านี้”

“ซังซือเอ๋อ รีบตอบโต้ อย่าได้เอาแต่หลบเลี่ยงหนี”

“โอย ซูโพ่วถูกทุ่มเหวี่ยงล้มลงแล้ว”

“ไม่เป็นไร เกี่ยวมันล้มลง”

ซุ่มเสียงถ่ายทอดไปไกลโข ลี้บุ้นซิ่วแว่วเสียงทั้งหมดร้องเรียก “ซูโพ่ว ซูโพ่ว” อย่างเลือนราง บังเกิดความประหลาดใจอยู่บ้าง ครุ่นคิดขึ้น

‘ทั้งหมดไฉนร้องเรียกซูโพ่ว?’

ดังนั้นนางขับขี่ม้าขาวมุ่งไปยังต้นเสียง เมื่อถึงหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง นางเห็นซูโพ่วกำลังพันตูกับซังซือเอ๋อ ผู้คนที่มุงดูโห่ร้องหนุนเนื่องตลอดเวลา

ทันใด นางพบเห็นอามานอยู่ข้างแสงไฟ ใบหน้านั้นเปี่ยมประกายตื่นเต้นเร้าใจและห่วงใย บัดเดี๋ยววิตกกังวล บัดเดี๋ยวปีติยินดี ลี้บุ้นซิ่วไม่เคยเห็นอามานอย่างชัดตาถึงเพียงนี้มาก่อน ต้องครุ่นคิดขึ้น

‘ที่แท้นางชมชอบซูโพ่วถึงเพียงนี้’

ทันใด ทุกผู้คนส่งเสียงร้องออกมา ซูโพ่วกับซังซือเอ๋อพากันล้มลงเนื่องด้วยกางกั้นด้วยกำแพงมนุษย์ ลี้บุ้นซิ่วไม่อาจเห็นสภาพที่ผู้คนทั้งสองพันตูกัน แต่ฟังจากเสียงร้องของผู้คน คาดคิดออกว่าบัดเดี๋ยวซูโพ่วพลิกตัวอยู่บน บัดเดี๋ยวถูกซังซือเอ๋อทับอยู่เบื้องล่าง

ในมือของลี้บุ้นซิ่วก็ชุ่มด้วยหยาดเหงื่อ เนื่องด้วยไม่เห็นผู้คนบนพื้นทั้งสอง สร้างความร้อนร่มใจกว่าเดิม ทันใดเสียงร้องของทุกผู้คนชะงักขาดหาย ลี้บุ้นซิ่วได้ยินผู้คนที่พันตูกันทั้งสองส่งเสียงหอบหายใจอย่างหนักหน่วง จากนั้นคนผู้หนึ่งส่ายโงนเงนลุกขึ้นยืน ทุกผู้คนพากันโห่ร้องอย่างยินดี

“ซูโพ่ว ซูโพ่ว”

อามานโถมเข้าไปในวงต่อสู้ กุมมือของซูโพ่วเอาไว้

ลี้บุ้นซิ่วทั้งปีติยินดี ทั้งรันทดหดหู่ หันหัวม้าออกนอก ควบขับจากไปช้า ๆ ทุกผู้คนห้อมล้อมซูโพ่วไว้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจนาง

นางไม่รั้งดึงบังเหียน ปล่อยให้ม้าขาวเดินเหยาะย่างกลางทะเลทรายไม่ทราบเดินเป็นเวลานานเท่าใด นางพลันพบว่า ม้าขาวเดินทางถึงริมขอบของทุ่งหญ้า ถัดไปก็เป็นทะเลทรายคอเปียะ (โกบี) แล้ว ต้องดุเบา ๆ ว่า

"เจ้านำพาเรามายังที่นี้ทำอะไร?"

ยามนั้น บนท้องทะเลทรายประกฏม้าสองตัวขึ้น จากนั้นเป็นม้าอีกสองตัว ใต้แสงจันทร์สาดส่อง จำแนกออกว่าคนบนหลังม้าล้วนแล้วแต่งกายเช่นชาวฮั่น ในมือถือดาบยาว

ลี้บุ้นซิ่วใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าเป็นโจรชาวฮั่น'

พริบตาที่ลังเล ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ม้าขาว ม้าขาว"

พลางกระตุ้นม้าเข้ามา ปากร้องว่า

"หยุดไว้"

ลี้บุ้นซิ่วร้องคำ "รีบวิ่ง" กระตุ้นม้าควบขับกลับเส้นทางขามา ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ปรากฏม้าอีกหลายตัวดาหน้ามาสกัดขัดขวาง

ยามนั้น ทางทิศตะวันออก เหนือและใต้ล้วนมีศัตรู นางไม่ขบคิดมากความ ได้แต่เร่งม้าไปทางทิศตะวันตก แต่ทางทิศตะวันตกคือทะเลทรายคอเปียะที่ไร้ขอบเขต

นางเมื่อเยาว์วัย เคยได้ยินซูโพ่วบอกว่าทะเลทรายคอเปียะมีภูตผี พอเข้าสู่ทะเลทรายคอเปียะ ไม่มีผู้ใดมีชีวิตรอดกลับออกมา แม้กลับกลายเป็นภูตผีก็ออกมาไม่ได้ พอเข้าสู่ทะเลทรายคอเปียะ ต้องเดินวนเป็นวงกว้างโดยไม่หยุดยั้ง เดินไป ๆ พบว่าบนทะเลทรายมีรอยเท้าแถวหนึ่ง สร้างความ

ยินดีแก่คนผู้นั้นแทบคลุ้มคลั่งเข้าใจว่าเสาะพบเส้นทางเดินไปตามรอยเท้าสุดท้ายค่อยพบว่ารอยเท้านี้เป็นมันทิ้งไว้เอง

เพราะเหตุนี้ผู้คนที่เสียชีวิตในทะเลทรายคอเปียะแม้กลับกลายเป็นภูตผีก็ไม่ได้รับความสงบ มันไม่สามารถขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้า ได้แต่เดินวนเป็นวงกว้างทั้งกลางวันกลางคืนนับร้อยปีพันปี เดินต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง

ลี้บุ้นซิ่วเคยถามไถ่ชายชราแซ่โก่ยว่า ทะเลทรายคอเปียะใช่น่ากลัวถึงเพียงนี้จริงหรือไม่ หลังจากที่เข้าไปแล้ว ใช่ไม่มีวันกลับออกมาหรือไม่ ชายชราแซ่โก่ยพอฟังนางถามไถ่เช่นนี้ กล้ามเนื้อใบหน้าพลันสั่นกระตุก สีหน้าปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึง ชำเลืองมองไปยังนอกหน้าต่าง คล้ายพบเห็นภูตผีตัวประหลาดก็ตาม

ลี้บุ้นซิ่วไม่เคยเห็นท่านตื่นตระหนกถึงเพียงนี้มาก่อน ดังนั้น ไม่กล้าถามไถ่อีก คาดว่าเรื่องราวคงไม่แปลกปลอม ไม่แน่ว่าโก่ยเอี่ยเอี้ยเคยเผชิญภูตผีเหล่านี้มา

นางควบขับม้าขาว เห็นเบื้องหน้าปรากฏทรายเหลืองกลาดเกลื่อนท้องทะเลทรายไพศาลสุดสายตา หวนนึกถึงภูตผีที่วนเวียนอยู่ในทะเลทรายคอเปียะตลอดกาลนาน ยิ่งมายิ่งประหวั่นพรั่นพรึง แต่โจรร้ายที่ด้านหลังควบม้าติดตามมา

นางหวนนึกถึงบิดามารดา หวนนึกถึงมารดาและกอกอของซูโพ่วทราบว่าหากถูกโจรเหล่านี้ติดตามทัน มีแต่หนทางตายสายเดียว ถึงกับยังสยดสยองกว่าความตายแต่หากเข้าสู่ทะเลทรายคอเปียะ แม้กลับกลายเป็นภูตผี ก็ไม่ได้รับความสงบสุข

นางถึงกับคิดหยุดม้าขาวไว้ ไม่หลบหนีอีกต่อไป พอเหลียวหน้ามองไม่พบเห็นกระโจมของชาวคาซักกับทุ่งหญ้าอันเขียวขจีอีก โจรร้ายทั้งสองถูกทอดทิ้งล้าหลัง แต่ยังมีโจรร้ายห้าคนส่งเสียงตวาดติดตามมาโดยกระชั้นชิด

ลี้บุ้นชิ่วได้ยินเสียงร่ำร้องที่หยาบกร้าน เต็มไปด้วยความยินดีปรีดาดังว่า

"เป็นม้าขาวตัวนั้น ไม่ผิดพลาดแล้ว จับตัวนางไว้"

ยามนั้น ความแค้นที่สั่งสมในอกลี้บุ้นชิ่วมานานปีพลันปะทุออกมาครุ่นคิดขึ้น

'บิดามารดาถูกพวกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต เราจะชักนำพวกมันเข้าสู่ทะเลทรายคอเปียะ ตกตายพร้อมกับพวกมัน เราชีวิตหนึ่งแลกกับโจรร้ายห้าคน จะอย่างไร...จะอย่างไรมีชีวิตอยู่ในโลก หามีความสุขใดไม่'

นางน้ำตาคลอหน่วย ไม่รีรออีกต่อไป กระตุ้นม้าไปยังทิศตะวันตก

คนเหล่านี้เป็นบริวารในสังกัดสำนักคุ้มกันภัยของคักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้ พวกมันไล่ติดตามม้าขาวลี้ซาสองสามีภรรยาถึงมณฑลชินเกียง มาตรว่าฆ่าลี้ซาสองสามีภรรยาได้ แต่เด็กหญิงนั้นกลับสาบสูญไร้ร่องรอย

พวกมันทราบชัดว่า ลี้ซาได้รับลายแทงวังเขาวงกต ลายแทงผืนนี้เมื่อไม่ได้อยู่ที่ลี้ซาสองสามีภรรยา คงต้องอยู่ที่ตัวเด็กหญิงนั้น ในวังเขาวงกตซุกซ่อนขุมทรัพย์มากมายสุดคณานับ คนของสำนักคุ้มกันภัยจิ่นอุ้ยเปียเก๊ก ล้วนไม่ยอมเลิกรา ท่องพเนจรอยู่ละแวกแถบนี้ เพื่อค้นหาเด็กหญิงนั้น

การเสียเวลาครั้งนี้ เสียเวลาไปสิบปี พวกมันไม่สร้างผลผลิตเพียงถือดีในวิทยายุทธ์ บนทุ่งหญ้าเต็มไปด้วยม้าอูฐวัวแพะแกะที่คนเลี้ยงสัตว์เพาะเลี้ยงไว้ พวกมันขอเพียงชักดาบออกฆ่าคน ก็ปล้นชิงมาได้ ทั้งยังวางเพลิง ข่มขืนกระทำชำเรา...

ในสิบปีนี้ ทั้งหมดเฝ้าค้นหาเด็กหญิงนี้ แต่ทุ่งหญ้ากว้างไพศาลพันลี้ คิดเสาะพบจากที่ใด อาจบางทีเด็กหญิงนี้เสียชีวิตไปแต่แรก โครงกระดูกเปื่อยสลายสิ้น เพียงแต่พวกมันประพฤติเป็นโจรบนทุ่งหญ้า มีชีวิตอย่างอิสรเสรี สุขสำราญกว่าทำหน้าที่คุ้มกันภัยในแผ่นดินตงง้วนมากนัก ไยต้องกลับแผ่นดินตงง้วน?

บางครั้งทั้งหมดสนทนาถึงขุมทรัพย์ในวังเขาวงกต สนทนาถึงบุตรีของม้าขาวลี้ซา โกวเนี้ยนี้แม้ไม่เสียชีวิต ก็เติบใหญ่จนจดจำไม่ออก มีแต่ม้าขาวจึงไม่เปลี่ยนแปลง ม้าขาวที่พ่วงพีสูงใหญ่ ขาวปลอดตลอดทั้งลำตัว เช่นนี้ยากจะพบพาน มาตรว่ามองแต่ไกลก็จดจำออกได้ แต่หากม้าขาวล้มตายด้วยเล่า อายุขัยของม้าสั้นกว่าผู้คนมากนัก

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ตั้งความหวังอีกต่อไป ไหนเลยคาดคิดว่าพลันพบเห็นม้าขาว ใช่แล้ว เป็นม้าขาวตัวนี้จริง ๆ

๓๒๔

ม้าขาวตัวนั้นแม้อายุมากขึ้น ฝีเท้าไม่รวดเร็วเช่นกาลก่อน แต่ยังรวดเร็วกว่าม้าธรรมดามากนัก เมื่อถึงยามอรุณ ก็สลัดทอดทิ้งโจรร้ายทั้งห้าจนลิบลับ ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าที่ดิดตามหลังมาอีก

แต่ลี้บันชิ่วทราบว่า บนท้องทะเลทรายทิ้งรอยม้าไว้ ยามกะทันหันโจรร้ายทั้งห้าแม้ไม่อาจติดตามทัน ในที่สุด ยังคงอาศัยรอยเท้าม้าสืบเสาะมา ดังนั้น ไม้กล้าหยุดยั้งพักผ่อน

ควบขับม้าอีกสิบกว่าลี้ ท้องฟ้าก็สว่างไสว ลี้บุ้นชิ่วพอข้ามเนินทรายหลายลูก พลันเห็นด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือปรากฏเทือกทิวเขาแถบ

หนึ่ง บนภูเขามีต้นไม้เขียวชอุ่ม ปรากฏการณ์กลางทะเลทรายเช่นนี้ คล้ายกับมาถึงบรรพตเซียนเหนือโลกีย์ก็ปาน

ลี้บุ้นซิ่วใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'หรือนี่เป็นภูเขาปีศาจ บนทะเลทรายมีภูเขามากมายปานนี้ ไฉนไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'เป็นภูเขาปีศาจก็ประเสริฐ จะได้ชักนำโจรร้ายทั้งห้านี้เข้าไป'

ม้าขาวมีฝีเท้ารวดเร็ว ไม่นานให้หลังก็มาถึงหน้าทิวเขา จากนั้นควบขับเข้าหุบเขา ลี้บุ้นซิ่วเห็นระหว่างภูเขาสองลูกมีธารน้อยสายหนึ่ง ม้าขาวส่งเสียงร้องด้วยความยินดี วิ่งตรงถึงริมลำธาร

ลี้บุ้นซิ่วพลิกตัวลงจากหลังม้า ยื่นมือกอบน้ำใสสะอาดชะล้างฝุ่นละอองบนใบหน้า จากนั้นดื่มน้ำหลายอึก รู้สึกน้ำลำธารมีรสหวานเล็กน้อยเย็นระรื่นชื่นฉ่ำยิ่ง

ทันใด ที่ท้ายทอยของนางก็ถูกของแข็งสิ่งหนึ่งจ่อไว้ ได้ยินซุ่มเสียงแหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า

"เจ้าเป็นใคร มาที่นี่ทำอะไร?"

ลี้บุ้นซิ่วใจหายวาบ ขณะจะหันกายไป ซุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

"ไม้เท้าของเราจ่อกับท้ายทอยของเจ้า ขอเพียงแผ่พุ่งพลังเล็กน้อย ก็จะกระแทกทำร้ายเจ้าถึงแก่ชีวิต"

ลี้บุ้นซิ่วรู้สึกของแข็งนั้นเสือกส่งมาเบื้องหน้าเล็กน้อย บังเกิดอาการศีรษะมึนงง ดังนั้น ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ในใจครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้สามารถกล่าววาจา คาดว่าไม่ใช่ภูตผีปีศาจ มันถามเรามาที่นี้ทำอะไร ย่อมเป็นคนที่พักอาศัยอยู่ที่นี้ หาใช่โจรร้ายไม่'

ซุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

“เราถามเจ้า เจ้าไฉนไม่ตอบคำ?”

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

“มีคนร้ายไล่ติดตามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหลบหนีถึงที่นี้”

คนผู้นั้นถามว่า

“คนร้ายอันใด?”

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

“เป็นโจรร้ายจำนวนมาก”

คนผู้นั้นซักถามว่า

“โจรร้ายอันใด เรียกว่าอะไร?”

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ พวกมันก่อนหน้านี้เป็นเปาเปียวคุ้มกันสินค้า พอมาถึงมณฑลซินเกียง ก็กลับกลายเป็นโจร”

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“เจ้าเรียกว่าอะไร บิดาเป็นใคร ซือแป๋เป็นผู้ใด?”

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

“ข้าพเจ้าลี้บุ้นซิ่ว บิดาเราเป็นม้าขาวลี้ซา มารดาเป็นสตรีซาเนี้ย กระบี่สั้นเงินทอง ข้าพเจ้าหามีซือแป๋ไม่?”

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้สตรีซาเนี้ยกระบี่สั้นเงินทองแต่งให้กับม้าขาวลี้ซาแล้ว บิดามารดาเจ้าเล่า?”

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“ล้วนถูกโจรร้ายเหล่านั้นทำร้ายถึงแก่ชีวิต พวกมันยังคิดฆ่าข้าพเจ้า”

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

“เจ้าลุกขึ้น”

ลี้บุ้นซิ่วผุดลุกขึ้นยืน คนผู้นั้นกล่าวอีก

"หันกลับมา"

ลี้บุ้นซิ่วหันกายไปช้า ๆ ปลายแหลมของไม้เท้าคนผู้นั้นเลื่อนห่างจากท้ายทอยของนาง หดแล้วยืดออก จ่อใส่ลำคอนาง แต่ไม่ได้ใช้พลังออก เพียงจ่อข่มขู่ไว้

ลี้บุ้นซิ่วกวาดตามอง ต้องบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เมื่อได้ยินซุ่มเสียงที่แหบพร่าเย็นชา คาดว่าผู้คนที่ด้านหลังต้องดุร้ายน่าสะพรึงกลัว มิคาด ฝ่ายตรงข้ามเป็นชายชรารูปร่างผ่ายผอม ท่าทางซีดเซียวหน้านิ่วคิ้วขมวด แต่งกายชุดชาวฮั่น หมวกเสื้อผ้าล้วนเก่าขาด แต่ผมเผ้าของมันล้วนหงิกงอ ไม่คล้ายเป็นชาวฮั่นเท่าใด

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"เล่าแป๊ะแปะ (ลุงผู้ชรา) ท่านเรียกว่าอะไร นี่เป็นสถานที่ใด?"

ชายชรานั้นเห็นลี้บุ้นซิ่วหน้าตาหมดจดงดงาม รัสีกเหนือความคาดหมายนัก งงงันวูบจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราไม่มีชื่อ และไม่ทราบว่านี่เป็นสถานที่ใด?"

ยามนั้น ที่ห่างไกลก็บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังแว่วมา ลี้บุ้นซิ่วกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"โจรร้ายมาแล้ว เล่าแป๊ะแปะ รีบซ่อนตัวไว้"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ไยต้องหลบซ่อน?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"โจรร้ายเหล่านั้นดุร้ายยิ่ง พวกมันจะทำร้ายท่าน"

ชายชรานั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราสองไม่รู้จักมักคุ้น เจ้าไยต้องสนใจความเป็นตายของเรา?"

ยามนั้น เสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาอีก ลี้บุ้นซิ่วไม่สนใจปลายไม้เท้าที่จ่อใส่ลำคอตัวเอง ยื่นมือคว้าแขนของมัน กล่าวว่า

"เล่าแป๊ะแปะ พวกเราขี่ม้าหลบหนีไปด้วยกันเถอะ หากชักช้าก็ไม่ทันการแล้ว"

ชายชรานั้นสะบัดมือ คิดดิ้นหลุดจากเงื้อมมือของลี้บุ้นซิ่ว มิคาดการสลัดของมันอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง กลับดิ้นไม่หลุด ลี้บุ้นซิ่วต้องกล่าวอย่างสงสัยว่า

"ท่านไม่สบายหรือ ข้าพเจ้าประคองท่านขึ้นม้า"

พลางยื่นสองมือประคองเอวของมัน ส่งมันขึ้นบนหลังม้า

ชายชราผู้นี้ซูบซีดผ่ายผอม มาตรว่าเป็นบุรุษ แต่น้ำหนักตัวยังไม่เท่ากับลี้บุ้นซิ่ว นั่งอยู่บนหลังม้าส่ายโคลงเคลง คล้ายกับจะพลัดตกลงจากหลังม้าได้ทุกเมื่อ ลี้บุ้นซิ่วก็ติดตามขึ้นบนหลังม้า นั่งอยู่ทางด้านหลังของมัน กระตุ้นม้าไปในเขตภูเขา

ทั้งสองพอเสียเวลาเช่นนี้ ขบวนม้าทั้งห้าตัวก็ควบขับเข้าหุบเขา โจรร้ายทั้งห้าส่งเสียงตวาด ดังแว่วมาอย่างเลือนราง ชายชรานั้นพลันเหลียวหน้ามา ตวาดว่า

"เจ้าเป็นพวกเดียวกับพวกมัน ใช่หรือไม่ พวกเจ้าวางแผนอุบายคิดล่อลวงเราหลงกล?"

ลี้บุ้นซิ่วเห็นหน้าตาอมโรคของมัน พลันกลับกลายเป็นบิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัว ดวงตาก็ทอแววดุร้าย อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ กล่าวว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านมาก่อน ล่อลวงท่านหลงกลอันใด?"

ชายชรานั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าคิดหลอกเรานำพาเจ้าไปยังเขาวงกต..."

คำพูดประโยคนี้ไม่ทันกล่าวจบ พลันหุบปากลง

ลี้บุ้นซิ่วเมื่อเยาว์วัย ตอนติดตามบิดามารดาหลบหนีมายังซินเกียง เคยได้ยินบุพการีเอ่ยถึงเขาวงกตหลายครั้ง แต่ตอนนั้นไม่เข้าใจ ทั้งไม่เฉลียวใจ เหตุการณ์ล่วงเลยมาสิบปี ชายชราผู้นี้พลันเอ่ยถึง ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าเคยได้ยินตั้งแต่เมื่อใด ดังนั้น กล่าวอย่างสงสัยว่า

"วังเขาวงกต นั่นเป็นอะไร?"

ชายชรานั้นดูจากสีหน้านาง ไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง ค่อยกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"เจ้าไม่รู้จักเขาวงกตจริง ๆ ?"

ลี้บุ้นซิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่รู้จัก โอ ใช่แล้ว..."

ชายชรานั้นถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ใช่แล้วอันใด?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อเยาว์วัยติดตามบิดามารดาหลบหนีมายังมณฑลซินเกียง เคยได้ยินพวกท่านเอ่ยถึงวังเขาวงกต นั่นเป็นสถานที่ที่น่าเล่นหรือ?"

ชายชรานั้นคาดคั้นถามว่า

"บิดามารดาเจ้ายังบอกว่าอะไร ห้ามมิให้ปิดบังเรา?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"หวังว่าข้าพเจ้าสามารถจดจำคำพูดที่บิดามารดาเคยกล่าวไว้ แม้เพิ่มอีกคำเดียวก็ดี น่าเสียดายที่ไม่ได้ยินซุ่มเสียงของพวกท่านอีก เล่าแป๊ะแปะข้าพเจ้ามักครุ่นคิด ขอเพียงบิดามารดาสามารถฟื้นคืนชีวิตมาสักครั้ง ให้ข้าพเจ้ามองดูอีกแวบหนึ่ง ขอเพียงบิดามารดามีชีวิตอยู่ ต่อให้ตีข้าพเจ้า ดุว่าข้าพเจ้าทุกวัน ข้าพเจ้าก็ยินยอม แน่นอน พวกท่านไม่เคยตีข้าพเจ้ามาก่อน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ข้างหูนางคล้ายได้ยินเสียงแส้ที่ซูลู่โคกเฆี่ยนตีซูโพ่วระคนกับเสียงด่าทออย่างโกรธแค้น

สีหน้าชายชรานั้นเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง พลันร้องถามอีกว่า

"เจ้าแต่งงานแล้วหรือไม่?"

ลี้บุ้นซิ่วสั่นศีรษะด้วยใบหน้าแดงฉาน ชายชรานั้นซักถามว่า

"หลายปีนี้เจ้าอยู่ร่วมกับผู้ใด?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"อยู่ร่วมกับโก่ยเอี่ยเอี้ย"

ชายชรานั้นทวนคำว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย? มันมีอายุมากน้อยเท่าใด รูปโฉมเป็นอย่างไร?"

ลี้บุ้นซิ่วพลันกล่าวกับม้าขาวว่า

"ม้าอันประเสริฐ โจรร้ายติดตามมาแล้ว รีบวิ่ง รีบวิ่ง"

ปากกล่าววาจา ในใจคร่นคิดขึ้น

'ในห้วงคับขันเช่นนี้ ท่านเฝ้าถามเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเหล่านี้ทำอะไร?'

เห็นชายชรามีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ในที่สุด นางยังคงกล่าวว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ยมีอายุแปดสิบกว่าปี ท่านผมขาวทั่วศีรษะ ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น ดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"เจ้าอยู่ที่มณฑลซินเกียง รู้จักชาวฮั่นอันใดอีก ในบ้านของโก่ยเอี่ยเอี้ยยังมีผู้ใด?"

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

"ในบ้านของโก่ยเอี่ยเอี้ยไม่มีบุคคลอื่นอีก ข้าพเจ้ากระทั่งชาวคาซักยังไม่รู้จัก อย่าว่าแต่ชาวฮั่น"

คำพูดสองประโยคสุดท้าย กล่าวด้วยความคับแค้นขุ่นเคือง นางหวนนึกถึงซูโพ่วกับอามาน หวนนึกถึงมาตรแม้นรู้จักพวกเขา ก็เท่ากับไม่รู้จัก

ม้าขาวบรรทุกผู้คนสองคน ควบขับไม่เร็วนัก โจรร้ายที่ด้านหลังทั้งห้า ยิ่งติดตามยิ่งกระชั้นใกล้เข้ามา ได้ยินเสียงขวับเขวียวหลายคราเกาทัณฑ์ขนนกสามดอกพุ่งผ่านข้างกายไป โจรร้ายเหล่านั้นคิดคร่ากุมทั้งเป็นไม่คิดยิงเกาทัณฑ์สังหารนาง หลายเกาทัณฑ์นี้เพียงยิ่งขู่ขวัญให้นางหยุดม้าลง

ลี้บุ้นชิ่วครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไร เราตกลงใจตกตายพร้อมกับโจรโฉดทั้งห้า ยังคงปล่อยให้แป๊ะแปะท่านนี้หนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพังเถอะ?'

ดังนั้น กระโดดลงสู่พื้น ยื่นมือตบตะโพกม้า ร้องว่า

"ม้าขาว ม้าขาว รีบนำเล่าแป๊ะแปะหลบหนีไปก่อน"

ชายชรานั้นงงงันวูบ คิดไม่ถึง นางมีจิตใจเมตตาการุณย์ถึงเพียงนี้ ปล่อยให้ตัวเองหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง ต้องลังเลเล็กน้อย จึงกล่าวเบา ๆ ว่า

"รับเข็มในมือเราไว้ ระวังอย่าได้กระทบถูกปลายเข็ม"

ลี้บุ้นชิ่วก้มศีรษะลงมอง เห็นนิ้วมือข้างขวาของมันสองนิ้วคีบเข็มเล็กละเอียดเล่มหนึ่ง ดังนั้น ยื่นมือรับไว้ แต่ไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ปลายเข็มนี้ฉาบพิษร้าย หากโจรร้ายเหล่านั้นจับตัวเจ้าไว้ ขอเพียงแทงใส่ร่างพวกมันเบา ๆ โจรร้ายก็ตายแล้ว"

ลี้บุ้นชิ่วใจหายวาบ เมื่อครู่นางพบเห็นแต่แรกว่ามันถือเข็มอยู่ในมือ ตอนนั้นไม่ได้เฉลียวใจ ดูท่าการโต้ตอบครั้งนี้หากไม่สร้างความพึงพอใจแก่

มัน มันคงใช้เข็มพิษแทงใส่นางแล้ว

ยามนั้น ชายชรานั้นเร่งม้าล่วงหน้าไปก่อน ม้าทั้งห้าพอควบขับเข้าใกล้ ก็รายล้อมลี้บุ้นชิ่วไว้กึ่งกลาง พวกมันพอพบเห็นโกวเนี้ยสะคราญโฉมปานนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดตามตามชายชรานั้นไป

โจรร้ายทั้งห้าพากันกระโดดลงจากหลังม้า แสยะยิ้มออกมา ลี้บุ้นชิ่วใจเต้มตูมตาม หวนนึกถึงเล่าแป๊ะแปะ แม้บอกว่าเข็มพิษนี้สามารถทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต แต่เข็มเล็กละเอียดเช่นนี้ ไหนเลยต้านทานชายฉกรรจ์ที่ป่าเถื่อนดุร้ายห้าคนได้ ต่อให้สามารถทิ่มแทงสังหารคนผู้หนึ่งตกตาย ยังมีอีกสี่คน ยังคงทิ่มแทงสังหารตัวเองในเข็มเดียว จะได้ไม่ต้องถูกโจรร้ายหยามย่ำยี

ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

"เด็กหญิงที่งดงามนัก"

พร้อมกับเสียงดัง ปรากฏผู้คนสองคนถาโถมเข้าหานาง ชายฉกรรจ์ทางซ้ายต่อยหมัดออก ต่อยชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งล้มหงายลงกับพื้น ตวาดว่า

"เจ้าคิดช่วงชิงกับเราหรือ?"

จากนั้นกางแขนออกโอบเอวอ้อนแอ้นของลี้บุ้นชิ่วไว้

ลี้บุ้นชิ่วยามชุลมุน พลันแทงเข็มใส่แขนขวามัน ร่ำร้องว่า

"โจรชั่วร้าย ปล่อยข้าพเจ้า"

ชายฉกรรจ์นั้นถลึงตามองนาง ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีก ชายฉกรรจ์ที่ถูกต่อยล้มลงยื่นสองมือออกรวบเท้าของลี้บุ้นชิ่ว กระชากวูบหนึ่ง ฉุดดึงนางล้มลงกับพื้น

ลี้บุ้นชิ่วยกมือซ้ายยันไว้ มือขวายื่นปราดออก แทงเข็มใส่ทรวงอกมัน ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อฮา ๆ เสียงหัวร่อพลันชะงักขาดหาย อ้าปากค้าง

ร่างยืนแข็งทื่อ ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีก

ลี้บุ้นซิ่วคืบคลานลุกขึ้น ชิงกระโดดขึ้นบนหลังม้าอีกตัวหนึ่ง กระตุ้นม้าหลบหนีเข้าภูเขาไป โจรร้ายที่หลงเหลืออีกสามคนเห็นพวกพ้องทั้งสองยืนตัวแข็งทื่อราวต้องมนต์สะกด เข้าใจว่าถูกลี้บุ้นซิ่วสกัดจุดไว้ คาดว่าหญิงสาวนางนี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไม่กล้าไล่ติดตามไป

พวกมันทั้งสามล้วนไม่รู้จักวิชาจี้สกัดจุดตบคลายจุด ได้แต่นำพวกพ้องทั้งสองกลับไปหาหัวหน้าขบวน มิคาดพอกระทบถูกร่างทั้งสอง พบว่าร่างกลับกลายเป็นเย็นเฉียบ พอยื่นมือรอที่ริมจมูกพวกมัน ก็ปราศจากลมหายใจแล้ว

คนทั้งสามบังเกิดความตื่นตระหนก ชั่วครู่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ คนแซ่ซ่งมีความรอบรู้มากกว่า เปลื้องเสื้อผ้าของพวกมันออก เห็นคนผู้หนึ่งมีรอยประทับสีดำโตเท่าเหรียญอีแปะอยู่บนต้นแขน ในรอยประทับสีดำมีรูเล็กละเอียดรูหนึ่ง อีกคนหนึ่งมีรอยประทับสีดำที่ทรวงอก พลันเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"เด็กหญิงนี้ใช้เข็มทิ่มแทงผู้คน บนเข็มฉาบพิษร้ายไว้"

คนแซ่ฉ้วนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นไม่ต้องกล้ว พวกเราใช้อาวุธลับซัดจู่โจมแต่ไกล อย่าได้ปล่อยให้นางแพศยาน้อยเข้าประชิดใกล้"

โจรร้ายอีกผู้หนึ่งแซ่ฮุ้น กล่าวว่า

"เมื่อล่วงรู้แผนอบายของนาง ก็ไม่กล้าพลาดท่าเสียทีนางอีก"

มาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น คนทั้งสามจะอย่างไรไม่กล้าติดตามโดยกระชั้นชิด ทางหนึ่งหารือ ทางหนึ่งติดตามเข้าหุบเขาอย่างอกสั่นขวัญแขวน

ลี้บุ้นซิ่วทิ่มแทงสองเข็มประสบผล ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แต่ก็ทราบว่าโจรร้ายที่หลงเหลืออีกสามคนต้องพบเห็น ขอเพียงพวกมันระวังป้องกัน

ก็ไม่เปิดโอกาสให้นางใช้เข็มพิษอีก ระหว่างที่ควบขับม้าหลบหนี พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังจากทางซ้ายมือว่า

"มาทางด้านนี้"

ฟังจากซุ่มเสียง แสดงว่าเป็นชายชรานั้น

ลี้บุ้นซิ่วรีบลงจากหลังม้า ได้ยินซุ่มเสียงนั้นดังจากถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ดังนั้น วิ่งปราดเข้าไป ชายชรานั้นยืนอยู่ที่ปากถ้ำ ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแทงถูกโจรร้ายสองคน หลบหนีมาได้"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเราเข้าไป"

หลังจากเข้าถ้ำ เห็นถ้ำศิลาลึกยิ่ง ลี้บุ้นซิ่วติดตามอยู่ด้านหลังชายชรานั้น พบว่ายิ่งเดินภายในถ้ำยิ่งคับแคบ จวบกระทั่งล่วงลึกเข้าไปหลายสิบวา ถ้ำศิลาขยายกว้างออก สามารถบรรจุผู้คนได้ร้อยสองร้อยคน

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"พวกเราเฝ้าอยู่ที่ปากทางเข้าอันคับแคบ โจรร้ายทั้งสามก็ไม่กล้าเข้ามา นี่เรียกว่าคนเดียวเฝ้าด่าน กองทัพยากทะลวงผ่าน"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวด้วยความกังวลใจว่า

"แต่พวกเราก็ออกไปไม่ได้ ถ้ำศิลานี้มีทางออกอื่นอีกหรือ?"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ทางออกมีอยู่ แต่ไม่ได้ทอดออกนอกภูเขา"

ลี้บุ้นซิ่วหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ยังหวาดหวั่นไม่รู้คลายถามว่า

"เล่าแป๊ะแปะ โจรร้ายทั้งสองถูกข้าพเจ้าแทงใส่ ก็ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว หรือว่าตายแล้วจริง ๆ"

ชายชรานั้นกล่าวอย่างภาคภูมิลำพองว่า

"ใต้เข็มพิษของเรา ไหนเลยมีคนรอดชีวิตได้?"

ลี้บุ้นชิ่วยื่นมือออก ส่งเข็มพิษคืนแก่มัน ชายชรานั้นยื่นมือหมายรับไว้ แต่แล้วหดมือกลับ กล่าวว่า

"วางลงกับพื้น"

ลี้บุ้นชิ่วปฏิบัติตาม วางเข็มพิษลง ชายชรานั้นกล่าวอีกว่า

"เจ้าถอยไปสามก้าว"

ลี้บุ้นชิ่วบังเกิดความประหลาดใจ แต่ยังถอยกายไปสามก้าว ชายชรานั้นค่อยก้มกายเก็บเข็มพิษขึ้น หย่อนลงในกระบอกเข็มอันหนึ่ง

ลี้บุ้นชิ่วเข้าใจในบัดดล ที่แท้มันมีนิสัยมากระแวง กริ่งเกรงนางใช้เข็มพิษทำร้ายมัน ได้ยินชายชรานั้นกล่าวว่า

"เราสองคนไม่รู้จักมักคุ้น เมื่อครู่เจ้าไฉนยกม้าแก่เรา ปล่อยให้เราหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่สบาย กริ่งเกรงโจรร้ายทำร้ายท่าน"

ชายชรานั้นร่างส่ายโงนเงนคราหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าตัวเรา...ตัวเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก สีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลซึมออกมา ชั่วครู่ให้หลัง พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มลงเกลือกกลิ้งตามพื้นดิน ร้องครวญครางออกมา

ลี้บุ้นชิ่วแตกตื่นจนมือไม้สั่นเป็นพัลวัน เห็นร่างของมันงองุ้มเป็นรูปคันเกาทัณฑ์ มือเท้าชักกระตุก ต้องกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ที่กลางหลังเจ็บปวดรุนแรงนักหรือ?"

พลางยื่นมือออกทุบหลังให้กับมันเบา ๆ พร้อมกับนวดเฟ้นตามข้อพับแขนและหัวเข่าของมัน

ความเจ็บปวดของชายชรานั้นค่อยบรรเทาลง ผงกศีรษะเป็นเชิงขอบคุณ ผ่านไปชั่วน้ำเดือด ความเจ็บปวดปลาสนาการสิ้น ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ไม่ทราบได้"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"เราเป็นชาวฮั่น แซ่ฮั้วนามฮุย ถือกำเนิดจากดินแดนกังหนำ ชาวยุทธจักรขนานฉายาเป็น เจ่กจี้จิ้นกังหนำ (ดรรชนีสะท้านกังหนำ)"

ลี้บุ้นชิ่วส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"เป็นฮั้วเล่าแป๊ะแปะ (ลุงแซ่ฮั้ว)"

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"เจ้าไม่เคยได้ยินชื่อฉายาของเราหรือ?"

น้ำเสียงบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง หวนนึกถึงครั้งกระโน้น ชื่อฉายาดรรชนีสะท้านกังหนำฮั้วฮุย เลื่องระบือไปทั้งเหนือจรดใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก แต่ดูจากสีหน้าลี้บุ้นชิ่ว กลับปราศจากวี่แววตื่นตระหนกอันใด

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"บิดามารดาข้าพเจ้าคงต้องรู้จักชื่อของท่าน ตอนที่ข้าพเจ้ามายังมณฑลซินเกียง มีอายุเพียงแปดขวบ ไม่รู้ความอันใด"

ฮั้วฮุยค่อยมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เจ้า..."

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินทางภูเขานอกถ้ำบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"คงต้องหลบซ่อนอยู่ที่นี้ ระวังเข็มพิษของนางให้ดี"

จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสามคนเดิน ๆ หยุด ๆ บุกรุกเข้ามา ฮั้วฮุยรีบล้วงเข็มพิษออกมา เสียบหัวเข็มเข้ากับหัวไม้เท้า ยื่นส่งต่อนาง กล่าวเบา ๆ ว่า

"รอสักครู่ผู้คนเข้ามา ให้แทงใส่กลางหลังมัน อย่าได้รีบร้อนหุนหันแทงใส่ทรวงอกมัน"

ลี้บุ้นชิ่วครุ่นคิดขึ้น

'ปากทางเข้าคับแคบถึงเพียงนี้ ฉวยโอกาสที่มันเข้ามา แทงใส่ทรวงอกมัน มิใช่มีโอกาสแทงถูกง่ายกว่าหรอกหรือ?'

ฮั้วฮุยเห็นนางสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย จึงกล่าว

"ความเป็นความตายกับดำรงล่มสลาย ขึ้นอยู่กับวินาทีนี้ เจ้ากล้าไม่เชื่อฟังวาจาเราหรือ?"

ซุ่มเสียงแม้แผ่วเบา แต่เกรี้ยวกราดยิ่งนัก

ยามนั้นที่ปากทางเข้าปรากฏดาบยาวแวววาวเล่มหนึ่งยื่นปราดเข้ามา สะบัดกวัดแกว่งอย่างเร่งร้อน คุ้มครองใบหน้าทรวงอกไว้ ป้องกันศัตรูจู่โจมลอบทำร้าย จากนั้น เงาดำสายหนึ่งคืบคลานเข้ามาช้า ๆ เป็นโจรแซ่ฮุ้นนั่นเอง

ลี้บุ้นชิ่วปฏิบัติตามคำพูดของฮั้วฮุย ขดตัวอยู่ด้านข้าง ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ฮั้วฮุยพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าดในมือเราเป็นของใด?"

พลางยกมือกวัดแกว่งหลอกล่อคราหนึ่ง

คนแซ่ฮุ้นกลับหลบเสี่ยง ขวางดาบอยู่เบื้องหน้าเพ่งตามองมัน ป้องกันมันชัดอาวุธลับออก ฮั้วฮุยพลันตวาดว่า

"แทงมัน"

ลี้บุ้นซิ่วตวัดมือทิ้งไม้เท้าลง หัวไม้เท้าจี้ใส่กลางหลังมัน เข็มพิษแทงใส่กล้ามเนื้อ คนแซ่ฮุ้นรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง คล้ายถูกผึ้งต่อยใส่คราหนึ่ง ต้องส่งเสียงร้องออกมา ร่างแข็งที่อเสียชีวิต

คนแซ่ฉ้วนตามติดอยู่ด้านหลัง เห็นมันถูกเข็มพิษเสียชีวิต เข้าใจว่าเป็นฮั้วฮุยซัดเข็มพิษใส่ สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่ทันหมุนตัวหนีเอาชีวิตรอด ก็ถดถอยปราด คืบคลานทั้งมือเท้าออกไป

ฮั้วฮุยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากว่าเราไม่สูญเสียพลังฝีมือ โจรเล็กโจรน้อยเพียงห้าคน นับเป็นอย่างไรได้?"

ลี้บุ้นซิ่วหวนนึกถึงมันฉายาดรรชนีสะท้านกังหนำ ย่อมมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เมื่อเผชิญโจรร้ายสี่คน ไฉนไม่มีหนทางอันใด ดังนั้น กล่าวว่า

"ฮั้วเล่าแป๊ะแปะ ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย ดังนั้น ไม่อาจใช้พลังฝีมือได้ใช่หรือไม่?"

ฮั้วฮุยรีบกล่าวว่า

"มิใช่ เรา...เราเคยให้สัตย์สาบานไว้ หากไม่ถึงคราคับขันเป็นตาย จะไม่ใช่วิทยายุทธ์โดยง่ายดาย"

ลี้บุ้นซิ่วส่งเสียงดังอืมม์ เห็นว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ เมื่อครู่สูญเสียพลังฝีมือชัด ๆ กลับกล่าวกลบเกลื่อนอำพราง แต่มันเมื่อไม่ยอมบอก ก็ไม่สะดวกกับการถามไถ่

ฮั้วฮุยกพบว่า คำพูดตัวเองมพิรุธ ดังนั้น หันเหหัวเรื่องว่า

"เราสั่งเจ้าแทงใส่กลางหลังมัน เจ้าเข้าใจสาเหตุแล้วหรือไม่ มันจู่โจมเข้าถ้ำ มุ่งความสนใจอยู่ที่ศัตรูเบื้องหน้า เจ้าไม่รู้จักวิทยายุทธ์อันใด หากลงมือทางด้านหน้าต้องไม่ประสบผล เราล่อลวงมันคอยระวังป้องกันเรา เจ้าแทงใส่กลางหลังมัน ย่อมสำเร็จโดยง่ายดาย"

ลี้บุ้นซิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"แผนการของฮั้วเล่าแป๊ะแปะดียิ่ง"

ควรทราบว่าฮั้วฮุยมีประสบการณ์ช่ำชองปานใด คิดวางแผนจัดการกับโจรเล็กโจรน้อยผู้หนึ่ง ย่อมง่ายดายยิ่ง

ฮั้วฮุยล้วงแตงหวานตากแห้งจากอกเสื้อ ยื่นส่งให้กับลี้บุ้นซิ่ว กล่าวว่า

"รับประทานของนี้ก่อน โจรเล็กโจรน้อยทั้งสองไม่กล้าเข้ามาอีก แต่พวกเราก็ออกไปไม่ได้ รอให้เรานึกหาวิธีการกำจัดฆ่าทั้งสองคน หากเพียงฆ่าคนผู้หนึ่ง ที่หลงเหลือต้องหลบหนีไปส่งข่าว ยกกองกำลังมาถึง สร้างความตึงมือยิ่ง"

ลี้บุ้นซิ่วเห็นมันคิดอ่านรอบคอบ สติปัญญาสูงส่ง จะอย่างไรนางไม่อาจนึกหาวิธีการที่เลอเลิศกว่ามัน ดังนั้น ไม่ต้องเปลืองสมองครุ่นคิด รับประทานแตงหวานตากแห้งจนอิ่มหนำ นั่งพิงผนังถ้ำพักผ่อน

ประมาณครึ่งชั่วยาม ลี้บุ้นซิ่วพลันสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ ต้องส่งเสียงไอออกมา ฮั้วฮุยร้องโพล่งว่า

"ผิดท่า โจรน้อยคิดใช้ควันรม รีบอุดปากถ้ำไว้"

ลี้บุ้นซิ่วเก็บก้อนหินกอบดินทรายบนพื้นขึ้นอุดปากถ้ำไว้ ดีที่ปากถ้ำไม่ใหญ่นัก พออุดเอาไว้ หมอกควันที่พุ่งเข้ามาก็ลดลง มิหนำซ้ำภายในถ้ำกว้างขวาง หลังจากที่หมอกควันโชยเข้ามา ก็กระจายออกทางถ้ำด้านหลัง

เผชิญหน้าในลักษณะนี้เป็นเวลานาน แสงแดดที่สาดส่องเข้ามาทางถ้ำด้านหลังยิ่งมายิ่งเจิดจ้า คาดว่าเป็นเวลาเที่ยงตรง

ฮั้วฮุยพลันร้องโอยคำหนึ่ง ล้มฟาดลงกับพื้น ตลอดทั้งร่างชักกระตุกอีกครา แต่ยามนี้คล้ายปวดร้าวกว่าครั้งก่อน ถึงกับกรีดมือวาดเท้า สุดที่จะควบคุมได้

ลี้บุ้นซิ่วแตกตื่นลนลาน รีบเข้าไปนวดเฟ้นให้กับมัน ความเจ็บปวดของฮั้วฮุยค่อยบรรเทา หอบหายใจ กล่าวว่า

"โกว...โกวเนี้ย ครั้งนี้เกรงว่าเราไม่ทุเลาหายดีแล้ว"

ลี้บุ้นซิ่วปลอบโยนว่า

"อย่าได้คาดคิดเช่นนี้ วันนี้เผชิญโจรร้าย ต้องใช้พลังสมาธิ พักผ่อนสักครู่ก็หายดี"

ฮั้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ จะอย่างไรเราใกล้ตายแล้ว ขอบอกต่อเจ้าตามความสัตย์ จุดเส้นที่กลางหลังของเรา ถูก...ถูกเข็มพิษซัดใส่เล่มหนึ่ง"

ลี้บุ้นซิ่วอุทานดังอา กล่าวว่า

"ท่านถูกเข็มพิษซัดใส่ ถูกซัดใส่เมื่อใด เป็นวันนี้หรือ?"

ฮั้วฮุยตอบว่า

"มิใช่ ถูกซัดใส่มาสิบสองปีแล้ว"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เป็นเข็มพิษที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ด้วยหรือ?"

ฮั้วฮุยตอบว่า

"ไม่แตกต่างแม้แต่น้อย เพียงแต่เราโคจรพลังต้านทาน พิษร้ายกำเริบเชื่องช้าลง ภายหลังยังรับประทานยาขจัด ค่อยทนทานเป็นเวลาสิบสองปี แต่ล่วงมาถึงวันนี้ ไม่อาจทนทานอีกต่อไป โอ บนร่างมีเข็มปีศาจเล่มนี้คาค้างไว้ ในสิบสองปี ทุกวันต้องเจ็บปวดทรมานสองสามครั้ง หากทราบเช่นนี้แต่แรก คราก่อนมิสู้อย่าได้รับประทานยาขจัด ต้องทนเจ็บปวดทรมานมาสิบสองปี สุดท้ายมีประโยชน์อันใด?"

ลี้บุ้นซิ่วใจสั่นสะท้าน คำพูดนี้สะกิดความสนใจของนาง เมื่อสิบปีก่อน หากว่านางตกตายในเงื้อมมือโจรร้ายพร้อมกับบิดามารดา ภายหลังก็

ไม่ต้องทุกข์ตรมขมขื่นแล้ว

แต่ว่าในสิบปีนี้ล้วนทุกข์ตรมขื่นขมหรือ? ไม่ นางก็มีช่วงเวลาที่สุขสันต์ โกวเนี้ยเยาว์วัยอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี มาตรว่าเปล่าเปลี่ยวเศร้าเสียใจแต่ในวันเวลาที่คล้ายบุปผาแรกแย้ม ยังมีรอยยิ้มหรรษาและความหวานชื่นไม่น้อย

เห็นฮั้วฮุยขบกรามกรอด ข่มกลั้นความเจ็บปวดร้าวทั่วร่าง ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ฮั้วเล่าแป๊ะแปะ ท่านหาทางถอนเข็มพิษออกมา ไม่แน่ว่าจะดีกว่านี้"

ฮั้วฮุยดุว่า

"เหลวไหล เรื่องนี้ผู้ใดไม่ทราบได้ เราอยู่กลางภูเขาร้างเพียงลำพังจะให้ผู้ใดถอนเข็มให้กับเรา ผู้ที่เข้าภูเขามา ไม่มีกุศลเจตนาแม้สักคนเดียว..."

ลี้บุ้นชิ่วบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยเต็มอก ครุ่นคิดขึ้น

'ฮั้วเล่าแป๊ะแปะไฉนไม่ออกไปยังเบื้องนอก ขอรับการรักษาจากผู้คนคนคนเดียวพักอาศัยอยู่กลางภูเขาร้างเป็นเวลาสิบสองปี ยังมีความหมายใด?'

ดูท่าที มันยังบังเกิดความระแวงคลางแคลงต่อนาง แต่เห็นมันเจ็บปวดทรมานจนน่าเวทนา ต้องกล่าวว่า

"ฮั้วเล่าแป๊ะแปะ ให้ข้าพเจ้าทดลองดู ท่านวางใจข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่านเด็ดขาด"

ฮั้วฮุยจับจ้องมองนาง ขมวดคิ้วแนบแน่น ในใจบังเกิดความคิดนานัปการ คล้ายไม่อาจตกลงใจ ลี้บุ้นชิ่วถอนเข็มพิษจากหัวไม้เท้ายื่นส่งให้กล่าวว่า

“ให้ข้าพเข้าชมดูบาดแผลที่กลางหลังท่าน หากท่านพบว่าข้าพเจ้ามีอคติคิดร้าย ก็ใช้เข็มพิษแทงใส่ข้าพเจ้าเถอะ”

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

“ตกลง”

พลางเปลื้องเสื้อผ้าออก เผยเห็นแผ่นหลัง ลี้บุ้นซิ่วกวาดตามอง อดอุทานเบา ๆ มิได้ เห็นแผ่นหลังมันมีจุดแต้ม ๆ เป็นรอยด่าง ไม่ทราบมีริ้วรอยแผลอยู่เท่าใด

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

“เราพากเพียรพยายามถอนเข็มพิษออกมา แต่ว่าถอนไม่ออก”

รอยแผลเหล่านี้บ้างคล้ายขูดข่วนกับหินปลายแหลม บ้างคล้ายใช้ปลายเล็บควักคว้าน ลี้บุ้นซิ่วชมดูรอยแผลเหล่านั้น หวนนึกถึงสิบสองปีมานี้ มันไม่ทราบได้รับความเดี่ยวกรำมากน้อยเท่าใด ต้องบังเกิดความเวทนาจับใจ ถามว่า

“เข็มพิษนั้นซัดใส่ตำแหน่งใด?”

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

“มีทั้งสิ้นสามเล่ม เล่มหนึ่งอยู่ที่จุดเพ็กโหว เล่มหนึ่งอยู่ที่จุดจี่ตี้ เล่มหนึ่งอยู่ที่จุดจี้เอี้ยง”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งชี้มือบ่งบอกตำแหน่งที่ถูกเข็มพิษซัดใส่ เพียงแต่เวลาผ่านเลยเป็นเวลานาน บวกกับแผ่นหลังปรากฏรอยแผลเกลื่อนกลาด ไม่เห็นตำแหน่งของรเข็มอีก

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“มีทั้งสิ้นสามเล่มหรือ ท่านบอกว่าถูกซัดทำร้ายเพียงเล่มเดียว”

ฮั้วฮุยกระซากเสียงว่า

“ตอนแรกเจ้าไม่ได้บอกว่าจะถอนเข็มให้กับเรา เราไยต้องบอกความ

จริงต่อเจ้า?"

ลี้บุ้นซิ่วทราบว่า มันมีจิตใจระแวงสงสัย แท้ที่จริงถูกเข็มพิษซัดใส่สามเล่ม เป็นเหตุให้สูญเสียพลังฝีมือ จงใจบอกว่าเคยสัตย์สาบานไว้ ไม่ใช้พลังฝีมือโดยง่ายดาย ทั้งยังลดจำนวนของเข็มพิษที่ซัดใส่ร่างไปสองเล่ม อย่างนั้นหากว่าตัวนางคิดทำร้ายมัน จะมากจะน้อยมีข้อกริ่งเกรงอยู่บ้าง

นางไม่ชมชอบจิตใจที่ฉ้อฉลมากระแวงของมัน แต่หวนนึกถึง ช่วยคนช่วยเหลือถึงที่สุด ชายชราผู้นี้ก็เป็นที่น่าเวทนา ยามกะทันหัน ไม่สนใจมากความ ใช้ความคิดว่าจะถอนเข็มพิษที่จมลึกไปในกล้ามเนื้อของมันออกมาอย่างไร

ฮั้วฮุยกล่าวถามว่า

"เจ้าเห็นชัดตาแล้วกระมัง?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เห็นรเข็ม ท่านเห็นสมควรถอดออกมาอย่างไร?"

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"ต้องใช้อาวุธมีคมคว้านกล้ามเนื้อออก ค่อยมองเห็นได้ เข็มพิษจมลึกเข้าไปหลายนิ้ว ยากที่จะหาพบได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงสั่นสะท้านขึ้นมา ลี้บุ้นซิ่วส่งเสียงดังอึมม์กล่าวว่า

"น่าเสียดายข้าพเจ้าไม่ได้พกพามีดติดตัว"

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"เราก็ไม่มีดาบ"

พลันชี้มือไปยังดาบยาวที่ตกหล่นอยู่บนพื้นเล่มนั้น กล่าวว่า

"ใช้ดาบเล่มนี้เถอะ"

ดาบยาวนั้นสะท้อนประกายเขียวยะเยือก มีความคมกล้ายิ่ง ทิ้ง

ขวางอยู่ข้างกายโจรแซ่ฮุ้นนั้น ยามนี้คนล้มตายดาบคงอยู่ ยังชวนให้ผู้พบเห็นบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

ลี้บุ้นชิ่วเห็นว่าต้องใช้ดาบยาวเช่นนี้ควักคว้านกลางหลังมัน ต้องบังเกิดความลังเล ฮั้วฮุยคาดเดาความในใจของนางออก น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง กล่าวว่า

"ลี้โกวเนี้ย ขอเพียงเจ้าช่วยเหลือเราถอนเข็มพิษ เราจะมอบเงินทองของมีค่าแก่เจ้า เราไม่หลอกลวงเจ้า เป็นเงินทองของมีค่าจริง ๆ"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเงินทองของมีค่า และไม่ต้องให้ท่านขอบคุณ ขอเพียงท่านทุเลาจากความเจ็บปวดก็ใช้ได้แล้ว"

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง เจ้ารีบลงมือเถอะ"

ลี้บุ้นชิ่วเดินไปเก็บดาบยาวขึ้น ใช้ดาบกรีดเสื้อผ้าของโจรแซ่ฮุ้นนั้นจัดทำเป็นเศษผ้าสิบกว่าชิ้น เพื่อตระเตรียมห้ามโลหิตพันปากบาดแผล กล่าวว่า

"ฮั้วเล่าแป๊ะแปะ ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ ท่านอดทนไว้"

พลางขบกรามกรอด จ่อปลายดาบไปยังตำแหน่งข้างจุดเพ็กโหวห่างประมาณหลายหุน กรีดวูบคราหนึ่ง

คมดาบพอจมลึกไปในเลือดเนื้อ โลหิตก็ฉีดพ่ง ฮั้วฮุยกลับไม่แค่นเสียงครวญครางแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"พบแล้วหรือไม่?"

สิบสองปีมานี้ มันกล้ำกลืนฝืนทนความเจ็บปวดจนเคยชิน ยามนี้ถูกอาวุธมีคมกรีดผ่า กลับไม่นำพาแต่อย่างไร

ลี้บุ้นซิ่วถอนปิ่นปักผมลงจากศีรษะ ยื่นไปในปากแผล ก็กระทบถูกเข็มเล็กละเอียดเล่มหนึ่ง ตรึงติดกับกระดูก นางยื่นนิ้วสองนิ้วไปในปากแผล คีบจับปลายเข็ม ถอนดึงโดยแรง แต่นิ้วมือลื่นไหล ถอนเข็มพิษไม่ออก จวบกระทั่งถึงครั้งที่สี่ ค่อยถอนเข็มพิษออกมา

ฮั้วฮุยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เจ็บปวดจนสิ้นสติไป ลี้บุ้นซิ่วครุ่นคิดขึ้น

'เขาสิ้นสติไป จะได้ไม่ต้องเจ็บปวดรวดร้าว'

นางใช้ดาบคว้านเลือดเนื้อ ถอนเข็มพิษอีกสองเล่มออกมา ใช้เศษผ้าพันปากแผลให้กับมัน

ชั่วครู่ให้หลัง ฮั้วฮุยค่อยฟื้นคืนสติมา พอลืมตาขึ้น ก็เห็นเบื้องหน้าจัดวางด้วยเข็มพิษสีดำสามเล่ม ต้องกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เข็มปีศาจ เข็มโฉดชั่ว พวกเจ้าอยู่ในร่างเราสิบสองปี วันนี้นับว่าออกมาแล้ว"

จากนั้นกล่าวกับลี้บุ้นซิ่วว่า

"ลี้โกวเนี้ย เจ้าช่วยชีวิตเรา เล่าฮูไม่มีของใดตอบแทน ขอกำนัลเข็มพิษสามเล่มนี้แก่เจ้า เข็มพิษนี้แม้ฝังอยู่ในร่างเราสิบสองปี พิษร้ายยังคงอยู่"

ลี้บุ้นซิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการ"

ฮั้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยว่า

"เจ้าเห็นอานุภาพของเข็มพิษกับตา เมื่อถือเข็มกับมือ ไม่ว่าผู้ใดล้วนเกรงกลัวต่อเจ้าอยู่สามส่วน"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวเบา ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้อื่นเกรงกลัว"

ในใจนางครุ่นคิดขึ้น

'เราขอเพียงให้ผู้อื่นชมชอบเรา เข็มพิษนี้ไม่อาจกระทำได้'

เข็มพิษพอถอนออกมา ฮั้วฮุยแม้เสียโลหิตจำนวนมาก ร่างกายอ่อนล้า แต่อารมณ์ปลอดโปร่ง จิตใจแจ่มใสยิ่ง หลับตาพักผ่อนหนึ่งชั่วยามในห้วงนิทราพลันได้ยินผู้คนร่ำร้องแผดด่า ปลุกให้มันตื่นขึ้น ได้ยินโจรแซ่ซ่งนั้นอยู่ที่เบื้องนอก กล่าววาจาหยาบช้าผรุสวาทตลอดเวลา แสดงว่ามันไม่กล้าบุกเข้ามา แต่คิดกระตุ้นให้ศัตรูออกไป

ฮั้วฮุยยิ่งรับฟังยิ่งเดือดดาล ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เข็มพิษภายในกายเราถูกถอนออกมาแล้ว ดรรชนีสะท้านกังหนำยังเกรงกลัวโจรเล็กโจรน้อยสองคนหรือ?"

แต่พอโคจรพลัง กลับไม่อาจเกร็งกำลังขึ้น ต้องทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เข็มพิษคาค้างอยู่ในร่างเรานานเกินไป ดูท่าภายในสามสี่เดือน ไม่อาจฟื้นฟูพลังฝีมือได้"

ที่ข้างหูได้ยินโจรร้ายนั้นด่าทอ "สุนัขเฒ่า" ไม่ขาดปาก ต้องกระชากเสียงว่า

"หรือเราต้องปล่อยให้เจ้าด่าทอไปหลายเดือน ค่อยลงมือฆ่าเจ้า?"

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'หากพวกมันไม่กล้าเข้าถ้ำ ปล่อยให้ยืดเยื้อต่อไป ในที่สุดต้องกลับไประดมกำลังหนุนมา เกรงว่าย่ำแย่แล้ว นี่จะทำอย่างไรดี?'

นึกถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ลี้โกวเนี้ย เราสอนวิทยายุทธ์แก่เจ้าแขนงหนึ่ง เจ้าออกไปจัดการกับโจรเล็กโจรน้อยทั้งสอง"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวถามว่า

"ต้องใช้เวลานานเท่าใด ค่อยเรียนรู้ได้ เกรงว่าไม่รวดเร็วกระมัง?"

ฮั้วฮุยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากถ่ายทอดวิชาดรรชนีเดียวจี้สกัดจุด หรือเพลงดาบเพลงหมัดอย่างน้อยต้องครึ่งปีค่อยประสบผล ยามนี้ต้องใช้วิธีเรียนลัด ได้แต่ฝึกปรืออาวุธนอกสารบบที่เห็นผลโดยเร็ว สามารถประสบชัยในท่าสองท่า เพียงแต่ในถ้ำศิลานี้จะเสาะหาอาวุธนอกสารบบจากที่ใด?"

พอเงยหน้าขึ้น ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"มีแล้ว ไปปลดน้ำเต้าทางด้านนั้นลงมาสองใบ ใช้เถาวัลย์ผูกเชื่อมไว้ พวกเราจะฝึกปรือลิ้วแชทุ้ย (ค้อนดาวตก)"

ลี้บุ้นซิ่วเห็นตำแหน่งที่ปรากฏแสงแดดสาดลอดลงมา งอกเงยด้วยน้ำเต้าที่แห้งฝ่อเป็นเวลานานสิบกว่าใบ ไม่ทราบปลูกไว้ตั้งแต่ปีใด ดังนั้นใช้ดาบตัดออกมาพร้อมกับเส้นเถาวัลย์สองใบ ฮั้วฮุยกล่าวอีกว่า

"ประเสริฐ เจ้าใช้ดาบเจาะรูบนน้ำเต้า บรรจุทรายเข้าไป ค่อยใช้เถาวัลย์อดรไว้"

ลี้บุ้นซิ่วปฏิบัติตาม บรรจุทรายไว้ในน้ำเต้าทั้งสองใบ แต่ละใบมีน้ำหนักเจ็ดแปดชั่ง มีลักษณะเป็นค้อนดาวตกคู่หนึ่ง

ฮั้วฮุยถือไว้ในมือ กล่าวว่า

"เราจะถ่ายทอดกระบวนท่าแชง้วยแจฮุย (ดาวเดือนประชันแสง) แก่เจ้าก่อน"

พลางยกค้อนดาวตกที่จัดทำจากน้ำเต้าทั้งคู่ขึ้น ร่ายรำทวงท่าออกมาอย่างแช่มช้า

กระบวนท่าดาวเดือนประชันแสงนี้ ค้อนข้างซ้ายหวดใส่จุดเซียงเค็กซึ่งอยู่ระหว่างทรวงอกท้องน้อยของศัตรู ค้อนข้างขวาปล่อยออกก่อนรั้งกลับภายหลัง วกอ้อมหวดใส่จุดเล้งไท้ที่กลางหลังของศัตรู มาตรว่ามีเพียงกระบวนท่าเดียว แต่แฝงหลักการใช้พลังข้อมือและสายตาบังคับค้อนจำแนก

จุด ทั้งต้องเฝ้าดูศัตรูหลบซ้ายเลี่ยงขวา หยิบยืมสภาวะตีโต้ออก ดังนั้น ลี้บุ้นซิ่วร่ำเรียนเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ค่อยใช้ออกโดยไม่ผิดพลาด

นางยกมือปาดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก กล่าวด้วยความเสียใจว่า

"ข้าพเจ้าโง่งมจริง ๆ กลับร่ำเรียนเป็นเวลานาน"

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"เจ้าไม่โง่งมแม้แต่น้อย กล่าวได้ว่าชาญฉลาดยิ่ง เจ้าอย่าได้ดูแคลนกระบวนท่าดาวเดือนประชันแสงนี้ มาตรว่าเป็นวิชานอกสารบบ แต่พลิกแพลงเปลี่ยนแปร เปลี่ยนไปด้วยอานุภาพ ผู้คนทั่วไปร่ำเรียนอยู่แปดวันสิบวัน ก็ไม่แน่ว่ามีความสำเร็จเช่นเจ้า แต่คิดโค่นโจรเล็กโจรน้อยสองคน กลับเหลือเฟือเกินพอ เจ้าพักผ่อนสักครู่ ก็ออกไปฆ่าพวกมันเถอะ"

ลี้บุ้นซิ่วใจหายวาบ กล่าวว่า

"เพียงกระบวนท่าเดียวก็พอแล้ว"

ฮั้วฮุยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"มาตรว่าเราเพียงถ่ายทอดแก่เจ้าหนึ่งกระบวนท่า เจ้าถือว่าเป็นศิษย์ของเรา ศิษย์ของดรรชนีสะท้านกังหนำจัดการกับโจรเล็กโจรน้อยสองคน ยังต้องใช้สองกระบวนท่า เจ้าไม่กลัวเสื่อมเสียเกียรติภูมิของซือแป๋หรือ?"

ลี้บุ้นซิ่วรับคำว่า

"ถูกแล้ว"

ฮั้วฮุยกล่าวอีกว่า

"เจ้าไม่คิดกราบเราเป็นอาจารย์หรือ?"

ลี้บุ้นซิ่วไม่คิดกราบซือแป๋อันใด ดังนั้นลังเลไม่ตอบคำ เห็นมันมีสีหน้าผิดหวัง สุดท้ายยิ่งคล้ายเศร้าเสียใจ ดังนั้น ไม่อาจหักใจได้ คุกเข่าโขกศีรษะ เรียกหาว่า

"ซือแป๋"

ฮั้วฮุยทั้งปลาบปลื้มยินดี ทั้งลำบากใจ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คิดไม่ถึง เราหลังจากรอดพ้นจากความตาย ยังสามารถรับศิษย์ที่ฉลาดเฉลียวเช่นนี้คนหนึ่ง"

ลี้บุ้นซิ่วยิ้มอย่างเศร้าสร้อย ครุ่นคิดขึ้น

'ในโลกนี้นอกจากโก่ยเอี่ยเอี้ยแล้ว เราไม่มีญาติอาวุโสอื่นอีก ร่ำเรียนวิทยายุทธ์หรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่มีชื่อแปเพิ่มอีกท่านหนึ่ง เท่ากับเพิ่มบุคคลที่ให้ความสนใจเราอีกคนหนึ่ง'

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้มืดค่ำแล้ว เจ้าใช้ค้อนดาวตกเบิกทางถาโถมออกไป เมื่อถึงที่โล่งกว้าง ค่อยจัดการกับโจรทั้งสอง"

ลี้บุ้นซิ่วหวาดกลัวอยู่บ้าง ฮั้วฮุยกระซากเสียงว่า

"เจ้าเมื่อไม่เชื่อมั่นต่อพลังฝีมือของเรา ไยต้องกราบเราเป็นอาจารย์ครั้งกระโน้น มั้งปักซังฮ้ง (สองผู้กล้าฮกเกี้ยน) ล้วนจบชีวิตใต้กระบวนท่าดาวเดือนประชันแสงนี้ โจรน้อยทั้งสองนี้เปรียบกับสองผู้กล้าฮกเกี้ยน นับเป็นอย่างไรได้"

ลี้บุ้นซิ่วไหนเลยทราบว่าสองผู้กล้าฮกเกี้ยนมีพลังฝีมืออย่างไร เห็นฮั้วฮุยมีโทสะ ได้แต่ตัดใจขนย้ายก้อนหินที่ปิดปากถ้ำออก มือขวาถือค้อนดาวตกที่จัดทำจากน้ำเต้าคู่นั้น มือซ้ายเก็บเข็มพิษขึ้นจากพื้นเล่มหนึ่ง ตวาดว่า

"โจรร้ายที่สมควรตาย เข็มพิษมาแล้ว"

โจรแซ่ซ่งกับแซ่ช้วนทั้งสองเฝ้าอยู่ที่ปากถ้ำ พอฟังคำ"เข็มพิษมาแล้ว" ล้วนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบถอยร่นออกไป โจรแซ่ซ่งความจริงครุ่นคิดว่า หากนางคิดใช้เข็มพิษต้องไม่ร้องเตือนล่วงหน้า เมื่อตวาดว่าเช่นนี้แสดงว่าไม่คิดซัดเข็มพิษออก แต่เห็นพวกพ้องทั้งสามล้วนจบชีวิตใต้เข็มพิษ

มันไหนเลยกล้าชะล่าใจได้

ลี้บุ้นซิ่วติดตามออกไปช้า ๆ ความประหวั่นพรั่นพรึงในใจ หาด้อยกว่าโจรร้ายทั้งสองไม่ คนทั้งสามพกพาจิตใจที่เต้นระทึก ผ่านเส้นทางซึ่งกว้างเพียงสิบกว่าวามา

โจรแซ่ช้วนเหลียวหน้ามอง ลี้บุ้นซิ่วก็ตวัดมือซ้ายทำท่า โจรแซ่ช้วนยามแตกตื่นลนลาน ฝีเท้าซวนเซเสียหลัก ล้มหงายตีลังกาไปทอดหนึ่ง โจรแซ่ซ่งยังเข้าใจว่ามันถูกเข็มพิษซัดใส่ เร่งฝีเท้าโถมออกจากถ้ำ จากนั้นโจรแซ่ช้วนก็ติดตามออกจากถ้ำ ทั้งสองควงดาบคุ้มครองกาย คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ยังจัดการกับเอียเท้านั้นในทีนี้"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มิผิด เมื่อนางซัดเข็มพิษออก จะได้เห็นชัดตากว่าเดิม"

ยามนั้นอาทิตย์สนธยาประดับอย่บนภเขา แสงสีทองพอดีส่งต้องใบหน้าคนแซ่ซ่ง แซ่ช้วน ทั้งสองต้องเบี่ยงศีรษะเล็กน้อย ไม่ให้แสงแดดส่องเข้านัยน์ตา พลันได้ยินภายในถ้ำบังเกิดซุ่มเสียงเจื้อยแจ้วตวาดว่า

"เข็มพิษมาแล้ว"

ทั้งสองรีบถลันหลบไปด้านข้าง เห็นภายในถ้ำปรากฏน้ำเต้าสองลูกลอยหวืดออกมา จากนั้นลี้บุ้นซิ่วกระโดดปราดออกมา ทั้งสองตอนแรกใจหายวาบ รอจนเห็นว่าในมือนางถือผลน้ำเต้าที่แห้งกรังสองลูก อดหัวร่อมิได้ แต่ในเสียงหัวร่อยังแฝงความหวาดหวั่นอย่บ้าง

ลี้บุ้นซิ่วใจเต้นตูมตาม นางเพียงร่ำเรียนวิทยายุทธ์ท่าหนึ่ง ไม่ทราบกระบวนท่านี้ใช้ได้ผลหรือไม่ มาตรว่าเมื่อเยาว์วัยเคยเล่าเรียนวิชาฝีมือกับบิดามารดามาบ้าง แต่หลังจากที่บุพการีเสียชีวิต ก็ละทิ้งไป ลืมเลือนจนหมดสิ้นแต่แรก นางบังเกิดความหวาดกลัวต่อโจรที่ดุร้ายทั้งหมด หาก

สามารถขู่ขวัญพวกมันเตลิดหนีโดยที่ไม่ต้องลงมือก็ประเสริฐสุด ดังนั้น ตวาดว่า

"พวกท่านหากไม่หลบหนี ซือแป๋เรา ดรรชนีสะท้านกังหนำออกมาแล้ว ท่านผู้เฒ่าใช้เข็มพิษฆ่าคนดั่งราวกับหยิบส้มจากลัง พวกท่านกล้าตอแยท่านผู้เฒ่า นับว่าบังอาจนัก"

โจรทั้งสองล้วนเป็นชนชั้นธรรมดา ฉายาดรรชนีสะท้านกังหนำ กลับคล้ายเคยได้ยินมา แต่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน ดังนั้น ไม่ได้จดจำใส่ใจ สบตากันวูบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ยังคงคร่ากุมเอียเท้านางนี้ไปส่งมอบต่อคักตั่วเอี้ยกับตั้งยี่เอี้ยแต่เนิ่น ๆ ถือเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง ยังสนใจสะท้านกังหนำ สะเทือนกังปัก* อันใด?'

พอได้คิด ส่งเสียงตวาดโดยพร้อมเพรียง แยกย้ายเป็นซ้ายขวาถาโถมเข้ามา

ลี้บุ้นชิ่วใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันทั้งสองบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง กระบวนท่าดาวเดือนประ-ชันแสงจะใช้ออกอย่างไร?'

นี่เป็นเพราะฮั่วฮุยสอนให้นางใช้กระบวนท่าซัดใส่จุดเส้นอย่างไร กลับลืมเลือนสอนนางรับมือศัตรูคราเดียวสองคนอย่างไร ควรทราบว่า ยามประกระบวนท่าร้อยเปลี่ยนพันแปลง ภายในหนึ่งถึงสองชั่วยาม สามารถแนะนำสั่งสอนได้เท่าใด

---

*ดินแดนตอนเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียง

ลี้บุ้นซิ่วมือไม้ปั่นป่วน กระโดดหลบไปทางขวาสามเชียะ โจรแซ่ช้วนยืนอยู่ทางขวา ชิงวิ่งเข้าใกล้ ลี้บุ้นซิ่วไม่สนใจมากความ สะบัดกวัดแกว่งน้ำเต้าทั้งสองลูกออก

ยามร้อนรุ่มลนลาน นางใช้กระบวนท่าดาวเดือนประชันแสงถูกต้องเพียงครึ่งหนึ่ง ค้อนข้างซ้ายกลับหวดถูกจุดเซียงเด็กที่ทรวงอกมัน แต่ค้อนข้างขวาปะทะกับดาบยาวของมัน น้ำเต้าถูกคมดาบกรีดขาด ทรายเหลืองปลิวกระจายออก

โจรแซ่ซ่งวิ่งปราดมาถึง คิดไม่ถึงในน้ำเต้าปรากฏทรายเหลือง ปลิวโปรยออกมา เม็ดทรายสิบกว่าเม็ดชอนไชเข้าตา รีบยกมือขึ้นขยี้ตาเป็นพัลวัน

ลี้บุ้นซิ่วกระแทกออกอีกค้อนหนึ่ง แต่ค้อนข้างขวาแตกชำรุด ขาดสภาวะหยิบยืมพลัง เพียงหวดถูกกลางหลังมัน ไม่ได้กระแทกถูกจุดเล้งไท้แต่ค้อนบินที่หนักเจ็ดแปดชั่งพอกระแทกถูกร่าง โจรแซ่ซ่งไม่อาจทรงกายมั่น ต้องถลาไปเบื้องหน้า ไม่ทันลืมตาขึ้น ก็โอบใส่หัวไหล่ของลี้บุ้นซิ่ว

ลี้บุ้นซิ่วร้องโอยคำหนึ่ง รีบยกมือซ้ายผลักไส ยามรีบร้อนลืมเลือนว่าในมือยังถือเข็มพิษเล่มหนึ่ง การผลักไสครั้งนี้ กลับจ้วงแทงเข็มพิษใส่ทรวงอกท้องน้อยมัน สองแขนของโจรแซ่ซ่งตึงวูบ เสียชีวิตในบัดดล

โจรร้ายผู้นี้แม้เสียชีวิต สองแขนยังโอบรัดกระชับแน่น ลี้บุ้นซิ่วดิ้นรนโดนแรง ไม่อาจดิ้นหลุดได้ ฮั่วฮุยพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า

“เอียเท้าโง่เขลา ยามฝึกปรือถูกต้องตามหลักเกณฑ์ เวลาใช้ออกย่ำแย่ยิ่ง”

พลางยกเท้าเตะใส่จุดบ๊วยลื่อของโจรแซ่ซ่งเท้าหนึ่ง ซากศพนั้นก็ผ่อนคลายสองแขนล้มไปยังด้านหลัง

ลี้บุ้นซิ่วไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น พอเหลียวมองโจรแซ่ช้วน เห็น

มันนอนแข็งที่อกับพื้น สองตาเบิกโพลง ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว กลับถูกนางใช้น้ำเต้าที่บรรจุเม็ดทรายกระแทกถูกจุดสำคัญเสียชีวิต

ลี้บุ้นชิ่วเพียงวันเดียวฆ่าคนติดต่อกันห้าคน มาตรว่าเป็นการล้างแค้นให้กับบิดามารดา ทั้งต่อต้านศัตรูเข้มแข็ง ในใจบังเกิดความไม่สบายใจเหม่อมองดูซากศพทั้งสองซาก อดร่ำไห้ออกมามิได้

ฮัวฮุยยิมพลางกล่าวว่า

"ไฉนร้องไห้ ซือแป่ถ่ายทอดกระบวนท่าดาวเดือนประชันแสงนี้แก่เจ้าใช่ประเสริฐเลิศหรือไม่?"

ลี้บุ้นชิ่วสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าฆ่าคนอีกแล้ว"

ฮั้วฮุยกล่าวว่า

"ฆ่าโจรเล็กโจรน้อยไม่กี่คน นับเป็นอย่างไรได้ หลังจากที่เราฟื้นฟูพลังฝีมือ จะถ่ายทอดวิทยายุทธ์ทั้งหมดแก่เจ้า รอให้เสร็จเรื่องทางที่นี้พวกเรากลับแผ่นดินตงง้วน สองอาจารย์กับศิษย์พิชิตไปทั่วทั้งแผ่นดิน มีผู้ใดต้านติด มา มา มา ไปพักผ่อนในห้องของเรา ดื่มน้ำชาสักสองถ้วย"

มันชักนำลี้บุ้นชิ่วไปยังหลังพุ่มไม้ซ้ายมือ เดินทางเป็นระยะทางสี้เศษผ่านต้นฮั้วสีขาวแถวหนึ่ง มาถึงหน้ากระท่อมหลังหนึ่ง

ลี้บุ้นชิ่วติดตามมันเข้ากระท่อม เห็นภายในห้องแม้ตกแต่งอย่างคร่าว ๆ แต่ยังสะอาดหมดจด กลางห้องรับแขกแขวนตุ่ยเลี้ยง (คำกลอนคู่) ที่จัดทำจากแผ่นไม้ชุดหนึ่ง แผ่นไม้แต่ละแผ่นสลักอักษรแถวหนึ่ง แถวแรกเป็นคำ 'คบหาจนผมขาวยังกำกระบี่' แถวหลังเป็นคำ 'มีอำนาจราชศักดิ์รังแต่เย้ยหยัน'

นับแต่นางมายังมณฑลซินเกียง ไม่เคยเห็นตุ่ยเลี้ยงมาก่อน และไม่เคยมีคนสอนหนังสือแก่นาง ยังดีที่ตัวหนังสือเหล่านี้ ความหมายไม่ลึกล้ำ

นัก นางเมื่อวัยเยาว์เคยร่ำเรียนกับมารดา แต่ไม่เข้าใจความหมายโดยถ่องแท้ ต้องพึมพำว่า

"คบหาจนผมขาวยังกำกระบี่..."

ฮั้วฮุยกล่าวถามว่า

"เจ้าเคยเรียนคำกลอนประโยคนี้มาหรือ?"

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

"ไม่เคย ข้อความสองประโยคนี้หมายความว่าอย่างไร?"

ฮั้วฮุยเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๋ ดังนั้น กล่าวว่า

"นี่เป็นบทกลอนของเฮ้งยุ่ย ประโยคแรกหมายความว่า หากเจ้ามีสหายผู้รู้ใจคนหนึ่ง คบหากับมันชั่วชีวิต ผมเผ้าของทั้งสองล้วนหงอกขาว แต่เจ้ายังคงอย่าได้วางใจมัน มันยังจะลอบทำร้ายเจ้า เมื่อมันเดินถึงเบื้องหน้าเจ้า เจ้ายังคงกำกระบี่ไว้ประเสริฐกว่า เหนือบทกลอนนี้เป็นคำ 'น้ำใจปั่นป่วนดังคลื่นระลอก' สำหรับคำ 'อำนาจราชศักดิ์รังแต่เย้ยหยัน' หมายความว่า สหายของเจ้าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน มีตำแหน่งสูงส่ง หากเจ้ามุ่งหวังให้มันสนับสนุนเจ้า ช่วยเหลือเจ้า รังแต่แลกกับการหัวร่อเย้ยหยันจากมันเท่านั้น"

ลี้บุ้นซิ่วนับแต่พบหน้ามัน เห็นมันเฝ้าระแวดระวังนาง จวบจนกระทั่งนางถอนเข็มพิษภายในกายให้กับมัน มันค่อยเชื่อว่า นางไม่มีเจตนาร้าย เมื่อเห็นตุ่ยเลี้ยงคู่นี้ คาดว่าในชีวิตมันเคยถูกผู้อื่นทำร้าย มิหนำซ้ำคนผู้นี้เกรงว่ายังเป็นสหายผู้รู้ใจของมัน จึงเคียดแค้นถึงเพียงนี้ และระแวงถึงเพียงนี้

ยามนั้นนางไม่สะดวกกับการถามมากความ จัดแจงต้มน้ำชงชา ทั้งสองดื่มน้ำชาร้อนกรุ่นคนละสองถ้วย ค่อยคึกคักอักโข ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าต้องกลับไปแล้ว"

ฮั้วฮุยงงงันวูบ สีหน้าปรากฏแววผิดหวังกล่าวว่า

"เจ้าคิดไปแล้ว เจ้าไม่ร่ำเรียนวิทยายุทธ์กับเรา?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าเมื่อคืนไม่ได้กลับไปตลอดทั้งคืน โก่ยเอี่ยเอี้ยคงต้องคิดถึงข้าพเจ้า รอให้ข้าพเจ้าบอกต่อเอี่ยเอี้ย ค่อยมาร่ำเรียนวิทยายุทธ์กับท่าน"

ฮั้วฮุยพลันบันดาลโทสะ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ ร้องดังว่า

"หากเจ้าบอกต่อมัน ก็อย่าได้มาพบเราอีกตลอดกาล"

ลี้บุ้นซิ่วสะดุ้งเฮือกใหญ่ กล่าวเบา ๆ ว่า

"ไม่อาจบอกต่อโก่ยเอี่ยเอี้ยหรือ ท่าน...ท่านผู้เฒ่ารักเอ็นดูข้าพเจ้ายิ่ง"

ฮั้วฮุยร่ำร้องว่า

"ไม่อาจบอกต่อผู้ใดทั้งสิ้น เจ้ารีบสัตย์สาบาน เรื่องในวันนี้ห้ามไม่ให้บอกต่อผู้ใด ไม่เช่นนั้นเราไม่อนุญาตเจ้าออกจากภูเขาที่นี้..."

มันยามร้อนรุ่มขุ่นแค้น กระทบกระเทือนถึงปากแผลทีกลางหลัง ส่งเสียงร้องคำหนึ่งสิ้นสติไป

ลี้บุ้นซิ่วรีบประคองมันขึ้น ใช้น้ำพรมหน้าผากมัน ชั่วครู่ให้หลัง ฮั้วฮุยค่อยฟื้นคืนสติมาอย่างแช่มช้า กล่าวอย่างสงสัยว่า

"เจ้ายังไม่จากไป?"

ลี้บุ้นซิ่วกลับถามว่า

"ปากแผลที่กลางหลังท่านเจ็บปวดนักหรือ?"

ฮั้วฮยกล่าวว่า

"ดีขึ้นมาบ้างแล้ว เจ้าบอกว่าคิดกลับไป ไฉนยังไม่ไป?"

ลี้บุ้นซิ่วครุ่นคิดในใจ

'โก่ยเอี่ยเอี้ยอย่างมากเพียงเป็นห่วงเรา แต่ซือแป๋เพิ่งคว้านเลือดเนื้อได้รับบาดเจ็บ หากเราไม่รั้งอยู่ดูแล ไม่แน่ว่าจะเสียชีวิตไป'

พอได้คิดกล่าวว่า

"ซือแป๋ยังไม่ทุเลาหายดี ข้าพเจ้าจะรั้งอยู่ปรนนิบัติท่านสักหลายวัน"

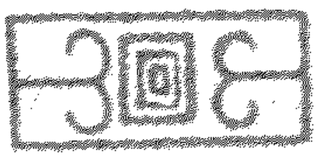
ฮั้วฮุยยินดียิ่ง ค่ำคืนนั้นทั้งสองค้างแรมในกระท่อม ลี้บุ้นซิ่วเสาะหาหญ้าแห้ง จัดทำเป็นที่นอนในห้องรับแขก ยามหลับฝันสะดุ้งตื่นขึ้นมาหลายครั้ง หากมิใช่ฝันว่าถูกโจรร้ายจับตัวไว้ ก็ฝันเห็นปีศาจร้ายที่โชกเลือดมาทวงชีวิตตัวเอง

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา ฮั้วฮุยพักผ่อนคืนหนึ่งมีสมาธิแจ่มใส่ขึ้นอักโข หลังอาหารเช้า ฮั้วฮุยก็ถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่นาง โดยเริ่มจากการปรับพื้นฐานกำลังภายใน กล่าวว่า

"เจ้าเติบโตแล้ว เริ่มฝึกปรือยอดวิทยายุทธ์ในยามนี้ ความจริงสายไปบ้าง แต่หนึ่งนั้นศิษย์เราฉลาดเฉลียว สอง เราผู้เป็นซือแป๋มิใช่ชนชั้นธรรมดา อาจารย์สูงส่งรับศิษย์เลิศล้ำ ยังกลัวอันใด ห้าปีให้หลังจะให้เจ้าพิชิตไปทั่วยุทธจักรโดยไร้ผู้ต่อต้าน"

ลี้บุ้นซิ่วฝึกฝีมือเจ็ดแปดวัน มีระดับความรุดหน้ารวดเร็วยิ่ง ปากแผลที่กลางหลังฮั้วฮุยก็ทุเลาทีละน้อย นางค่อยกราบลาซือแป๋ ขี่ม้าขาวกลับไป ฮั้วฮุยก็ไม่ได้บีบบังคับให้นางสาบานอีก

แต่หลังจากที่นางกลับไป ไม่ได้บ่งบอกเรื่องราวเหล่านี้ต่อโก่ยเอี่ยเอี้ย เพียงบอกว่าหลงทางกลางทะเลทราย ยิ่งไปยิ่งห่างไกล ดีที่พบกับคาราวานอูฐกองหนึ่ง จึงไม่อดน้ำตายอยู่กลางทะเลทราย

นับแต่นั้นทุกสิบวันครึ่งเดือน ลี้บุ้นซิ่วจะมาพักอาศัยอยู่กับฮั้วฮุยหลายวัน นางกริ่งเกรงเผชิญกับโจรร้ายอีก เมื่อตอนออกมามักสวมใส่เสื้อ

หลายวันนี้ฮั้วฮุยตั้งอกตั้งใจถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่นาง ลี้บุ้นซิ่วไม่คิดคำนึงถึงเรื่องอื่น เพียงตั้งใจฝึกปรือวิชาบู๊ นับว่าอาจารย์สูงส่งรับศิษย์เลิศล้ำมีความรุดหน้าอย่างรวดเร็วจริง ๆ

ผ่านพ้นไปสองปี ฮั้วฮุยมักชมเชยว่า

"ด้วยความสำเร็จของเจ้าวันนี้ นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือในยุทธจักร หากกลับแผ่นดินตงง้วน ขอเพียงลงมือ จะสร้างชื่อลือเลื่องในบัดดล"

ลี้บุ้นซิ่วไม่มีความคิดกลับแผ่นดินตงง้วน สร้างชื่อลือเลื่องอันใดในยุทธจักร แต่หากคิดล้างแค้นให้กับบิดามารดา เพื่อป้องกันการคุกคามทำร้ายเมื่อเผชิญกับเหล่าโจรอีก มิอาจไม่ฝึกปรือวิทยายุทธ์ให้ดี ส่วนลึกในจิตใจของนาง ยังมีความคิดอีกประการหนึ่ง

'หลังจากร่ำเรียนวิทยายุทธ์สำเร็จ เราสามารถช่วงชิงซูโพ่วกลับมา'

แต่ความคิดเช่นนี้ ไม่กล้าครุ่นคิดมากความ ทุกครั้งที่นึกถึง ใบหน้าจะกลับกลายเป็นแดงฉาน มาตรว่านางไม่กล้าครุ่นคิดมากความ แต่ความคิดนี้กลับฝังรกรากอยู่ก้นบึ้งของหัวใจ

ดังนั้น ช่วงเวลาที่นางอยู่ร่วมกับชายชราแซ่โก่วยิ่งมายิ่งลดน้อย วันเวลาที่อยู่ในบ้านของซือแป๋ยิ่งมายิ่งมาก ชายชราแซ่โก่วถามไถ่นางครั้งสองครั้ง นางไม่ยอมบ่งบอก ท่านทราบว่านางมีนิสัยดื้อรั้นตั้งแต่เล็ก พอตัดสินใจแน่วแน่ จะไม่ผันแปรเปลี่ยนแปลง ดังนั้น ไม่ซักถามอีก

วันนี้ลี้บุ้นซิ่วขี่ม้าขาวออกจากบ้านซือแป๋เดินทางกลับบ้าน เดินถึงกลางทาง พลันเห็นบนท้องฟ้าปรากฏเมฆหนาทึบปกคลุม ดินฟ้าอากาศกลางทะเลทราย บอกว่าเปลี่ยนแปลงก็เปลี่ยนแปลง เห็นลมเหนือยิ่งกระโชกยิ่งรุนแรง ดูท่าจะเกิดลมหิมะครั้งใหญ่

นางกระตุ้นม้าเร่งรุดเดินทาง เห็นคนเลี้ยงต้อนฝูงแพะแกะรีบร้อน

กลับบ้าน นกกาบนท้องฟ้าไม่พบเห็นแม้สักตัวเดียว ขณะจะใกล้ถึงบ้านชายชราแซ่โก่ย พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ ม้าตัวหนึ่งควบขับมาอย่างเร่งร้อน

ลี้บุ้นซิ่วลอบประหลาดใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ลมหิมะใกล้มาถึง ไฉนยังมีคนออกจากบ้าน?'

ม้าตัวนั้นพอควบขับใกล้ เห็นคนบนหลังม้าคลุมเสื้อขนแกะที่ย้อมเป็นสีแดงฉานผืนหนึ่ง แสดงว่าเป็นสตรีชาวคาซัก

สายตาของลี้บุ้นซิ่วในยามนี้ แตกต่างกับเมื่อสองปีก่อน มองแต่ไกลเห็นสตรีนางนี้รูปกายอ้อนแอ้น เค้าใบหน้างามงด กลับเป็นอามาน

ลี้บุ้นซิ่วไม่ต้องการเผชิญหน้ากับนางโดยตรง หันหัวม้ามาถึงด้านใต้ของเนินเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง หยุดม้าอยู่ที่หลังต้นไม้ กลับเห็นอามานควบขับม้ามาทางเนินเขา พอบรรลุถึงข้างเนิน ก็เป่าปากเป็นสัญญาณ หลังพุ่มไม้บนเนินเขากลับบังเกิดเสียงเป่าปากขานรับคราหนึ่ง

อามานพลิกตัวลงจากหลังม้า ปรากฏบุรุษผู้หนึ่งตรงเข้าหานาง ทั้งสองสวมกอดกัน ส่งเสียงหัวร่อด้ายความเบิกบาน บุรุษนั้นกล่าวว่า

"ใกล้เกิดลมหิมะแล้ว ท่านไฉนยังออกมา?"

ฟังจากซุ่มเสียง กลับเป็นซูโพ่ว

อามานกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กโง่เขลา ท่านทราบว่าจะเกิดลมหิมะ ไฉนยังกล้ารอคอยข้าพเจ้าในที่นี้?"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสองพบกันที่นี้ทุกวัน ยังสำคัญกว่ารับประทานอาหาร ต่อให้เกิดพายุดาบกระบี่ ข้าพเจ้ายังจะรอท่านอยู่ที่นี้"

หนุ่มสาวทั้งสองนั่งเคียงคู่บนเนินน้อย พร่ำพรอดบอกรักกัน ลี้บุ้น-

ชิ่วถูกกั้นด้วยต้นไม้หลายต้น ถึงกับเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา

ทั้งสองบัดเดี๋ยวสนทนาด้วยเสียงอันดัง นางได้ยินอย่างชัดเจน บัดเดี๋ยวเปลี่ยนเป็นกระซิบกระซาบ ไม่ได้ยินแม้สักคำเดียว ภายหลังไม่ทราบเอ่ยถึงเรื่องน่าหัวร่ออันใด พากันหัวร่อดัง ๆ ออกมา

แต่ต่อให้เป็นคำสนทนาด้วยเสียงอันดัง ลี้บุ้นชิ่วก็ไม่ได้ยินได้ฟัง นางไม่ได้แอบฟังทั้งสองพร่ำพรอด เบื้องหน้าสายตานางคล้ายเห็นเด็กชายผู้หนึ่งกับเด็กหญิงนางหนึ่ง นั่งเคียงคู่กันอยู่บนพื้นหญ้า

เด็กชายคือซูโพ่ว เด็กหญิงเป็นนางเอง ทั้งสองเล่านิทานให้อีกฝ่ายหนึ่งฟัง ที่แท้เล่านิทานอันใด นางลืมเลือนไปแต่แรก แต่สภาพเมื่อสิบปีก่อนกลับผุดขึ้นที่เบื้องหน้าอย่างชัดเจน..."

หิมะที่คล้ายขนห่านปลิวโปรยลงมา ตกลงบนม้าทั้งสามตัว และตกลงบนร่างคนทั้งสาม ซูโพ่วกับอามานหัวร่อต่อกระซิกกัน ล้วนไม่สนใจ ลี้บุ้นชิ่วก็ไม่รู้สึกตัว เกล็ดหิมะสุมอยู่บนผมเผ้าของทั้งสาม ผมเผ้าของทั้งสามล้วนขาวโพลนแล้ว

หลายสิบปีให้หลัง เมื่อผมเผ้าของทั้งสามล้วนขาวโพลนจริง ๆ ซูโพ่วกับอามานใช่ยังหัวร่อต่อกระซิกเช่นนี้ และลี้บุ้นชิ่วใช่ยังเดียวดายอ้างว้างเช่นนี้หรือไม่ นางยังจดจำผู้อื่นได้ แต่ในใจผู้อื่นปราศจากเงาร่างของนางแต่แรกแล้ว

ทันใด บนกิ่งไม้บังเกิดเสียงเกรียวกราวอย่างเร่งร้อน ซูโพ่วกับอามานพากันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ลูกเห็บน้ำแข็งตกแล้ว"

ทั้งสองพากันพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ลี้บุ้นชิ่วพอได้ยินเสียงร้องของทั้งสอง ค่อยรู้สึกตัว ปรากฏลูกเห็บน้ำแข็งขนาดเท่านิ้วมือตกลงบนศีรษะ ใบหน้าและมือแขน บังเกิดอาการปวดแปลบ รีบแก้พรมขนสัตว์จากใต้อานม้า

ห่อหุ้มอยู่บนศีรษะ ค่อยควบขับม้ากลับบ้าน

ขณะจะบรรลุถึงหน้าบ้าน เห็นบนเสาระเบียงผูกม้าไว้สองตัว ม้าตัวหนึ่งเป็นอามานขับขี่ ลี้บุ้นชิ่วต้องงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

'พวกเขามายังบ้านของเราทำอะไร?'

ยามนั้น ลูกเห็บน้ำแข็งยิ่งตกยิ่งรุนแรง นางจูงม้าขาวเข้าทางประตูหลัง ได้ยินซุ่มเสียงกังวานแจ่มใสของซูโพ่วดังว่า

"เล่าแป๊ะแปะ ลูกเห็บน้ำแข็งตกหนักปานนี้ พวกเราได้แต่ขอพักอาศัยอยู่ระยะหนึ่ง"

จากนั้น ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"ปกติกระทั่งเชิญ ยังเชิญพวกเจ้ามาไม่ได้ ย่อมยินดีต้อนรับ เราจะไปชงชาป้านหนึ่ง"

นับตั้งแต่ผู้เหี้ยมหาญสำนักคุ้มกันภัยจิ่นอุ้ยเปียเก๊กทำการปล้นฆ่าตามทุ่งหญ้าแถบนี้ ชาวคาซักบังเกิดความเดียดแค้นชิงชังต่อชาวฮั่นถึงขีดสุด มาตรว่าชายชราแซ่โก่ยพักอาศัยอยู่ที่ท้องถิ่นนี้เป็นเวลานาน ชาวคาซักไม่ถึงกับขับท่านออกเขตแดน แต่ทั้งหมดก็ทำตัวเหินห่างจากท่าน หากมิใช่มีงานเฉลิมฉลอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ซื้อสุราจากท่าน และหากมิใช่สัตว์เลี้ยงตัวโปรดป่วยหนักยากรักษา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชิญท่านไปเยียวยา กระโจมของซูโพ่วกับอามานก็อพยพโยกย้ายไกลออกไป หากมิใช่หลบลมหิมะ เกรงว่าต่อให้ผ่านไปอีกสิบปี ก็ไม่แน่ว่าจะมาที่บ้านของท่าน

ชายชราแซ่โก่ยเดินเข้าครัว กลับเห็นลี้บุ้นชิ่วอยู่ภายในห้อง ใบหน้าแดงสดใส ครุ่นคิดจนซึมเซา ต้องอุทานดังอา กล่าวว่า

"เจ้ากลับมา..."

ลี้บุ้นชิ่วกระโดดปราดเข้ามา ยื่นมือปิดปากของท่าน กระซิบที่ข้างหูท่านว่า

"อย่าให้พวกเขาทราบว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

ชายชราแซ่โก่ยประหลาดใจยิ่ง แต่ยังผงกศีรษะรับ จากนั้นจัดหาสุรานมเนยและชาออกไปรับแขก ลี้บุ้นซิ่วนั่งอยู่ข้างเตา ได้ยินเสียงหัวร่อของซูโพ่วกับอามานดังแว่วจากห้องรับแขก ในใจนางบังเกิดความพลุ่งพล่านสุดระงับ ครุ่นคิดขึ้น

'เราจะไปพบเขา กล่าวกับเขาสักหลายคำ'

แต่แล้วหวนนึกถึงคำด่าทอและแส้ของบิดาซูโพ่ว สิบปีมานี้ เสียงแส้ดังอยู่ในประสาทความรู้สึกของนางโดยไม่ขาดตอน

ชายชราแซ่โก่ยกลับมาที่ห้องครัว ยื่นส่งชาร้อนที่ผสมนมแพะชามหนึ่งให้ ดวงตาทอแววเมตตาการุณย์ ทั้งสองอยู่ร่วมกันมาสิบปี สนิทสนมราวเอี่ยเอี้ยกับหลานสาวร่วมสายเลือดจริง ๆ เฝ้าอาทรห่วงใยกันและกัน แต่ก้นบึ้งหัวใจของอีกฝ่ายหนึ่งครุ่นคิดอันใด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจ

ทั้งสองจะอย่างไรไม่ได้เกี่ยวพันทางสายเลือด ไม่มีความรู้สึกผูกพันทางจิตใจที่มีมาแต่กำเนิด

ลี้บุ้นซิ่วพลันกล่าวเบา ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว หากแต่ปลอมเป็นบุรุษชาวคาซักมาหลบหิมะที่บ้านของท่าน ขอท่านอย่าได้กล่าวเปิดโปง"

ไม่รอให้ชายชราแซ่โก่ยตอบคำ ก็ออกทางประตูหลังไปจูงม้าขาวฝ่าลมหิมะเกลื่อนฟ้า เดินทางไปไกลลี้เศษค่อยขึ้นบนหลังม้าอ้อมเป็นวงควบขับมาทางประตหน้า

ท่ามกลางลมพายุพัดกระหน่ำ รู้สึกว่าเมฆดำบนท้องฟ้าคล้ายกดทับลงถึงเหนือศีรษะ นางอยู่ที่มณฑลซินเกียงสิบสองปี ไม่เคยเห็นท้องฟ้าเปลี่ยนสีถึงเพียงนี้มาก่อน อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ รีบกระตุ้นม้าถึงหน้าประตูยกมือเคาะประตูบ้าน กล่าวเป็นภาษาคาซักว่า

“ขอรบกวนสักครา”

ชายชราแซ่โก่ยเปิดประตูออกมา ร้องถามเป็นภาษาคาซักว่า

“เฮียตี๋ (น้องชาย) มีเรื่องใด?”

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“ลมหิมะครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้าคิดขอหลบพักผ่อนในที่นี้สักครา”

ชายชราแซ่โก่ยตอบว่า

“ยินดีต้อนรับ คนออกเดินทางไหนเลยพกบ้านติดตัว ตอนนี้มีสหายสองท่านหลบหิมะอยู่ก่อนแล้ว เฮียตี๋เชิญเข้า”

พลางชักนำลี้บุ้นซิ่วเข้าบ้าน ปากถามว่า

“เฮียตี๋คิดไปที่ใด?”

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

“ข้าพเจ้าคิดขึ้นส่วงล้อมหินดำ จากที่นี้ต้องเดินทางเป็นระยะทางเท่าใด?”

ในใจครุ่นคิดขึ้น

‘โก่ยเอี่ยเอี้ยเสแสร้งได้แนบเนียนยิ่ง ไม่เผยพิรุธแม้แต่น้อย’

ชายชราแซ่โก่ยแสร้งเป็นตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

“คิดขึ้นสู่วงล้อมหินดำ อากาศเลวร้ายถึงเพียงนี้ วันนี้ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจไปถึงได้ มิสู้ค้างอยู่ที่นี้คืนหนึ่ง วันพรุ่งนี้ค่อยออกเดินทาง ไม่เช่นนั้นเกิดหลงทาง ไม่อาจล้อเล่นได้”

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“อย่างนั้นรบกวนแล้ว”

นางเดินเข้าห้องรับแขก สลัดเกล็ดหิมะบนร่างกายออก เห็นซูโพ่วกับอามานั่งผิงไฟอยู่ข้างกองไฟ ซูโพ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เฮียตี๋ พวกเราก็มาหลบลมหิมะ ขอเชิญเข้ามาผิงไฟด้วยกัน"

ลี้บุ้นซิ่วรับคำว่า

"ตกลง ขอบพระคุณ"

พลางเดินเข้าไปทรุดนั่งอยู่ข้างกายมัน อามานก็ทักทายอย่างยิ้มแย้ม ซูโพ่วกับนางไม่ได้พบกันแปดเก้าปี ลี้บุ้นซิ่วกลับกลายจากโกวเนี้ยน้อยเป็นดรุณีแรกรุ่น ทั้งยังสวมใส่เสื้อผ้าชุดบุรุษ ซูโพ่วไหนเลยจดจำออกได้

ชายชราแซ่โก่ยส่งอาหารมา ลี้บุ้นซิ่วทางหนึ่งรับประทาน ทางหนึ่งสอบถามชื่อแซ่ทั้งสาม พร้อมกับแนะนำตัวเองว่าชื่อ อาซือทอ เป็นคนเลี้ยงสัตว์ชาวคาซักที่อยู่ห่างไปสองร้อยกว่าลี้

ซูโพ่วเฝ้าเดินไปที่ริมหน้าต่างมองดูท้องฟ้า ซึ่งความจริงเพียงฟังจากเสียงลมที่สั่นคลอนผนังบ้าน ไม่ต้องมองดูท้องฟ้า ก็ทราบว่าออกไปไม่ได้ อามานกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ท่านเห็นว่าบ้านจะถูกลมพายุพัดกระหน่ำล้มลงหรือไม่?"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับเป็นห่วงว่า หิมะครั้งนี้รุนแรงเกินไป หลังคาบ้านทานรับไม่ได้ รอสักครู่ข้าพเจ้าจะปีนขึ้นบนหลังคา ขุดแซะหิมะสักครา"

อามานกล่าวว่า

"ระวังลมพายุหอบพัดท่านร่วงหล่นลงมา"

ซูโพ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หิมะบนพื้นสมหนาถึงเพียงนี้ ต่อให้พลัดตกลงมาก็ไม่ตาย"

มือที่ถือถ้วยชาของลี้บุ้นซิ่วสั่นระริกเล็กน้อย ในใจบังเกิดความคิดสับสน ไม่ทราบครุ่นคิดอะไรดี เพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กนั่งอยู่ข้างกายแล้วเขาจดจำนางไม่ออกจริง ๆ หรือจดจำออกแต่แสร้งเป็นไม่รู้จัก เขาลืมเลือนนางแล้วหรือว่าในใจไม่ได้ลืมเลือน เพียงแต่ไม่ต้องการให้อามานล่วงรู้?

ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย ลี้บุ้นซิ่วนั่งอยู่ห่างกว่าเดิม ซูโพ่วกับอามานกุมมือกันและกัน กระซิบกระซาบภาษารัก ผู้ที่ยืนฟังดูไร้ความหมาย แต่เมื่อเข้าหูของคนรัก กลับวาบหวามดื่มด่ำสุดเปรียบปาน แสงไฟบัดเดี๋ยวสลัวบัดเดี๋ยวสว่าง ส่องต้องใบหน้าของทั้งสอง

ลี้บุ้นซิ่วกลับนั่งอยู่รอบวงของกองไฟ

ทันใด ลี้บุ้นซิ่วได้ยินเสียงเกือกม้าเหยียบย่ำลงบนพื้นหิมะ ม้าตัวหนึ่งมุ่งหน้ามายังบ้านหลังนี้ หิมะบนทุ่งหญ้าสุมแน่นหนา ม้าโดยสารถอนเท้าด้วยความลำบาก กินแรง ไม่อาจวิ่งเร็วได้

ม้าโดยสารใกล้เข้ามาทุกขณะ แม้แต่ชายชราแซ่โก่ยก็ได้ยิน พึมพำว่า

"เป็นคนหลบหิมะอีกผู้หนึ่ง"

ซูโพ่วกับอามานอาจบางทีไม่ได้ยิน หรือได้ยินก็ไม่แยแสสนใจ ทั้งสองเกาะกุมมือกันและกัน คลอเคลียพร่ำพรอดกัน

ชั่วครู่ให้หลัง ม้าตัวนั้นมาถึงหน้าประตู จากนั้นตบประตูดังโครมคราม เสียงตบประตูหยาบคายยิ่ง ไม่คล้ายเป็นมารยาทขอพักอาศัย

ชายชราแซ่โก่ยขมวดคิ้ว เดินไปเปิดประตู เห็นหน้าประตูยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์สูงใหญ่สวมเสื้อนวมหนังแกะ ไว้เคราครึ้มอยู่ข้างแก้ม ที่หว่างเอวสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง ปากร้องดัง ๆ ว่า

"ที่เบื้องนอกลมหิมะรุนแรง ม้าไม่อาจเดินทางต่อได้"

มันกล่าวภาษาคาซักที่ไม่ชัดเจน พร้อมกับกวาดตาวาววับสำรวจมอง

ทุกผู้คนภายในห้อง

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

“เชิญเข้ามาดื่มสุราสักชามเถอะ”

กล่าวพลางยกสุราชามหนึ่งยื่นส่งให้ คนผู้นั้นดื่มรวดเร็วหมดสิ้น ทรุดนั่งลงที่ข้างกองไฟ เปลื้องเสื้อชั้นนอกออก เห็นบนสายรัดเอวของมัน แยกย้ายเสียบกระบี่สั้นแววับข้างละเล่ม ด้ามกระบี่ของกระบี่สั้นทั้งสองเล่ม หนึ่งเป็นสีเงิน หนึ่งเป็นสีทอง

ลี้บุ้นซิ่วพอพบเห็นกระบี่สั้นคู่นี้ต้องใจสั่นสะท้าน ลำคอคล้ายถูกของใดจุกไว้ สมองมึนงงตาพร่าพราย รำพึงในใจ

‘นี่เป็นกระบี่คู่ของมารดา’

เมื่อตอนที่สตรีชาเนี้ยกระบี่สั้นเงินทองเชียงกัวฮ้งเสียชีวิต ลี้บุ้นซิ่วแม้ยังเยาว์วัย แต่จดจำกระบี่สั้นคู่นี้ได้อย่างแม่นยำ รับประกันว่าไม่ผิดพลาด

นางชำเลืองมองไปยังชายฉกรรจ์นั้น จดจำออกว่าคนผู้นี้เป็นหนึ่งในสามหัวหน้าที่บงการทุกผู้คนออกไล่ล่าฆ่าบิดามารดาของนาง เวลาผ่านไปสิบสองปี รูปโฉมเรือนร่างของนางล้วนกลับกลาย แต่ชายฉกรรจ์อายุสามสิบเศษผู้หนึ่ง มีอายุมากขึ้นอีกสิบสองปี กลับไม่เปลี่ยนแปลงเท่าใด

นางกริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามจดจำตัวเองออก ไม่กล้ามองดูมันมากความครุ่นคิดขึ้น

‘หากมิใช่ลมหิมะครั้งนี้ เราก็ไม่พบเห็นซูโพ่ว และไม่พบเห็นโจรร้ายนี้’

ชายชราแซ่โก่ยถามว่า

“นายท่านมาจากที่ใด คิดไปยังสถานที่อันไกลโพ้นกระมัง?”

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอืมม์ รินสุราด้วยตัวเองชามหนึ่งดื่มลงไป

ยามนี้ ข้างกองไฟนั่งล้อมวงด้วยผู้คนห้าคน ซูโพ่วไม่อาจซุบซิบกับ

อามานอีกต่อไป จับจ้องมองชายชราแซ่โก่ยชั่วขณะ พลันกล่าวว่า

"เล่าแป๊ะแปะ ข้าพเจ้าคิดสอบถามคนผู้หนึ่งจากท่าน"

ชายชราแซ่โก่ยถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพื่อนเล่นกับข้าพเจ้าเมื่อวัยเด็ก เป็นโกวเนี้ยน้อยชาวฮั่นนางหนึ่ง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลี้บุ้นซิ่วใจเต้นระทึกขึ้น เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ไม่กล้ามองดูเขา ได้ยินซูโพ่วกล่าวว่า

"นางเรียกว่าอาซิ่ว ภายหลังแยกจากกันแปดเก้าปีไม่ได้พบพานนางอีก นางอยู่ร่วมกับกงกงชาวฮั่นท่านหนึ่ง คาดว่าคงเป็นท่านแล้ว"

ชายชราแซ่โก่ยส่งเสียงกระแอมหลายครา คิดสังเกตปฏิกิริยาจากใบหน้าลี้บันซิ่ว แต่ลี้บันซิ่วเบือนหน้าไป ไม่ทราบตอบว่ากระไร ได้แต่ส่งเสียงดังอืมม์อยู่หลายคา

ซูโพ่วกล่าวว่า

"นางร้องเพลงได้ไพเราะยิ่ง มีคนบอกว่านางยังร้องได้ไพเราะกว่านกกระดิ่งฟ้าอีก แต่หลายปีมานี้ข้าพเจ้าไม่ได้ยินเสียงเพลงของนาง นางยังพักอยู่กับท่านในที่นี้หรือ?"

ชายชราแซ่โก่ยกระอักกระอ่วนยิ่ง กล่าวว่า

"ไม่ นาง...นางไม่อยู่แล้ว..."

ลี้บุ้นซิ่วสอดคำขึ้น

"โกวเนี้ยชาวฮั่นที่ท่านเอ่ยถึง ข้าพเจ้ากลับรู้จัก นางเสียชีวิตตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว"

ซูโพ่วใจหายวาบถามโพล่งว่า

“นางเสียชีวิตแล้ว เสียชีวิตอย่างไร?”

ชายชราแซ่โก่ยมองดูลี้บุ้นซิ่วแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เป็นไม่สบาย...ไม่สบาย...”

ซูโพ่วขอบตาเปียกชุ่มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเมื่อวัยเด็ก ออกไปเลี้ยงแพะแกะกับนางด้วยกัน นางร้องเพลงให้ข้าพเจ้าฟัง ทั้งยังเล่านิทานมากหลาย ไม่พบกันหลายปี คิดไม่ถึงนาง...นางกลับตายแล้ว”

ชายชราแซ่โก่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

“เด็กที่น่าเวทนานัก”

ซูโพ่วมองดูเปลวไฟ เหม่อมองชั่วขณะ จึงกล่าวอีกว่า

“นางบอกว่า บิดามารดานางล้วนถูกคนร้ายทำร้ายถึงแก่ชีวิต ระหกระเหินมาถึงที่นี้...”

อามานกล่าวว่า

“โกวเนี้ยนี้งดงามยิ่งกระมัง?”

ซูโพ่วกล่าวว่า

“ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุยังเยาว์ จดจำไม่ได้แล้ว เพียงจำได้ว่านางร้องเพลงได้ไพเราะยิ่ง เล่านิทานได้น่าฟังยิ่ง...”

ชายฉกรรจ์ที่เสียบกระบี่สั้นอยู่ข้างเอวพลันกล่าวว่า

“เจ้าเอ่ยถึงโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่ง บิดามารดานางถูกทำร้าย นางมายังที่นี้เพียงลำพัง?”

ซูโพ่วตอบว่า

“ถูกแล้ว ท่านรู้จักนางด้วยหรือ?”

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ตอบคำ ถามว่า

“นางขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง ใช่หรือไม่?”

ซูโพ่วตอบว่า

“มิผิด ท่านคงพบเห็นนางแล้ว?”

ชายฉกรรจ์นั้นพลันผุดลุกขึ้น คาดคั้นถามชายชราแซ่โก่ยว่า

“นางเสียชีวิตในที่นี้?”

ชายชราแซ่โก่ยรับคำอย่างคลุมเครือคำหนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

“ข้าวของที่นางทิ้งไว้เล่า ท่านเก็บรักษาไว้กระมัง?”

ชายชราแซ่โก่ยมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวอย่างสงสัยว่า

“นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

“เรามีของสำคัญสิ่งหนึ่ง ถูกโกวเนี้ยน้อยนั้นขโมยมา เราเที่ยวตามหานางแต่ไม่พบ มิคาดนางกลับตายแล้ว...”

ซูโพ่วพลันผุดลุกขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

“ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหล อาซิ่วไหนเลยขโมยสิ่งของท่าน?”

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

“เจ้าทราบอันใด?”

ซูโพ่วกล่าวว่า

“อาซิ่วอยู่กับข้าพเจ้าตั้งแต่เล็ก นางเป็นโกวเนี้ยที่ประเสริฐเลิศยิ่ง ต้องไม่หยิบฉวยสิ่งของท่าน”

ชายฉกรรจ์นั้นแบะปากอย่างเหยียดหยาม กล่าวว่า

“แต่นางพานขโมยสิ่งของของเรา”

ซูโพ่วเลื่อนมือแตะด้ามดาบยาวที่หว่างเอว ตวาดว่า

“ท่านเรียกว่าอะไร ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านไม่ใช่ชาวคาซัก ไม่แน่ว่าเป็นโจรชาวฮั่นขบวนนั้น”

ชายฉกรรจ์นั้นเดินถึงข้างประตู เปิดประตูมองออกไป ประตูพอเปิด

ออก ลมแรงหอบหนึ่งก็ม้วนพัดพาเอาเกล็ดหิมะเข้ามา เห็นบนทุ่งกว้างปรากฏลมหิมะเกลื่อนฟ้า คนและม้าไม่สามารถเดินทางได้ ดังนั้น มันครุ่นคิดขึ้น

'ที่เบื้องนอกไม่มีคนมาอีก คนในห้องหนึ่งเป็นสตรี หนึ่งเป็นชายชรา หนึ่งเป็นชายหนุ่มรูปกายผ่ายผอม ล้วนจัดการได้โดยง่ายดาย มีแต่ชายหนุ่มหยาบกร้านผู้นี้ต้องเปลืองมือเปลืองเท้าอยู่บ้าง'

นึกถึงตอนนี้ กล่าวโดยไม่นำพาว่า

"เป็นชาวฮั่นแล้วจะเป็นไร เราแซ่ตั้งนามตักไฮ้ฉายากระบี่งูเหลือมเขียว เจ้าเคยได้ยินมาหรือไม่?"

ซูโพ่วไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ในยุทธจักรของชาวฮั่น สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่เคยได้ยินมา ท่านเป็นโจรชาวฮั่นหรือ?"

ตั้งตักไฮ้กล่าวว่า

"เราเป็นเปาเปียว มืออาชีพขับไล่โจรร้าย ไหนเลยเป็นโจรได้?"

ซูโพ่วฟังว่ามันมิใช่โจร สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า

"มิใช่โจรชาวฮั่นก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าทราบว่าในชาวฮั่นก็มีคนดีอยู่มากหลาย แต่บิดาข้าพเจ้าพานไม่เชื่อ หลังจากนี้ท่านอย่าได้บอกว่าอาชิ่วหยิบฉวยสิ่งของท่านไป"

ตั้งตักไฮ้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อยนางนี้ตายไปแล้ว เจ้ายังคิดถึงนางทำอะไร?"

ซโพ่วกล่าวว่า

"นางยามมีชีวิตอยู่เป็นสหายข้าพเจ้า ตายแล้วยังเป็นสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อนุญาตผู้อื่นกล่าววาจาให้ร้ายต่อนาง"

ตั้งตักไฮ้ไม่มีกะใจทุ่มเถียงกับมัน หันไปกล่าวถามชายชราแซ่โก่ยว่า

"สิ่งของของโกวเนี้ยน้อยนั้นเล่า?"

ลี้บุ้นซิ่วได้ยินซูโพ่วแก้ต่างให้กับตัวเอง สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่งร่ำร้องในใจ

'เขาไม่ได้ลืมเลือนเรา เขายังคงดีต่อเรา'

ได้ยินตั้งตักไฮ้ซักถามถึงสิ่งของที่นางทิ้งไว้ อดประหลาดใจมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'เราไม่ได้หยิบฉวยสิ่งของใดของมัน มันคิดทวงถามอันใด?'

ได้ยินชายชราแซ่โก่ยถามว่า

"นายท่านทำสิ่งของใดสูญหาย ที่แล้วมาโกวเนี้ยน้อยนั้นมีนิสัยสัตย์ซื่อเราไว้วางใจนาง นางต้องไม่หยิบฉวยสิ่งของผู้อื่นเด็ดขาด"

ตั้งตักไฮ้ขบคิดแล้วกล่าว

"นั่นเป็นภาพวาดใบหนึ่ง สำหรับกับผู้คนธรรมดาได้ไปก็ไม่มีประโยชน์แต่เนื่องด้วยเป็น...เป็นบิดาวาดไว้ เราต้องทวงถามภาพวาดใบนั้นกลับมาโกวเนี้ยน้อยนั้นเมื่ออยู่นี้ ท่านใช่เคยพบเห็นภาพวาดใบนี้หรือไม่?"

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"เป็นภาพวาดเยี่ยงไร วาดเป็นรูปทิวทัศน์หรือบุคคล?"

ตั้งตักไฮ้กล่าวว่า

"เป็น...เป็นบุคคลกระมัง?"

ซูโพ่วแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เป็นภาพวาดเยี่ยงไรยังไม่ทราบ ยังปรักปรำผู้อื่นขโมยของท่านไป"

ตั้งตักไฮ้บันดาลโทสะ ชักกระบี่จากหว่างเอวออกมา ตวาดว่า

"โจรน้อย เจ้าคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไป ตั่วเอี้ยฆ่าคนผู้หนึ่งยังไม่จดจำใส่ใจ"

ซูโพ่วก็ชักดาบสั้นจากหว่างเอวออกมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คิดฆ่าชาวคาซักผู้หนึ่ง เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก"

อามานรีบกล่าวว่า

“ซูโพ่ว อย่าได้โต้แย้งกับมัน”

ซูโพ่วเชื่อฟังวาจาอามาน สอดดาบคืนฝักช้า ๆ

ตั้งตักไฮ้เพียงคิดครอบครองลายแทงวังเขาวงกตใบนั้น พวกมันจมอยู่กลางทะเลทราย เหยียบย่ำทุ่งหญ้าทะเลทรายหลายพันลี้ เพราะเพื่อเสาะหาลี้บุ้นซิ่ว ยามนี้ค่อยทราบข่าวระแคะระคาย มาตรว่ามันมีนิสัยป่าเถื่อนดุร้าย แต่ก็ล่วงรู้เหตุผลที่ว่า ไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ ดังนั้น ถลึงตาใส่ซูโพ่วคราหนึ่ง หันไปกล่าวกลับชายชราแซ่โก่ยว่า

“ภาพวาดใบนั้นกล่าวได้ว่าเป็นลายแทงผืนหนึ่ง วาดรูปภูเขาบรรพตกลางทะเลทราย”

ชายชราแซ่โก่ยสะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร ว่าลายแทงผืนนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือโกวเนี้ยน้อยนั้น?”

ตั้งตักไฮ้กล่าวว่า

“เรื่องนี้เป็นความสัตย์จริง หากท่านค้นหาลายแทงผืนนี้มามอบต่อเรา เราจะสมนาคุณอย่างงาม”

กล่าวพลางล้วงง้วนป้อ (เงินตรารูปลิ่ม) เงินสองอันจากอกเสื้อวางลงบนโต๊ะ ใต้แสงไฟสาดส่อง สะท้อนประกายแวววับ

ชายชราแซ่โก่ยขบคิดชั่วขณะ ค่อยส่ายหน้าช้า ๆ กล่าวว่า

“เราไม่เคยพบเห็นมาก่อน”

ตั้งตักไฮ้กล่าวว่า

“เราต้องการดูข้าวของที่โกวเนี้ยนั้นตกทอดทิ้งไว้”

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"เรื่องนี้..."

ตั้งตักไฮ้ตวัดมือซ้ายขึ้น ชักกระบี่สั้นด้ามเงินออกมา ปักฉึกลงบนโต๊ะไม้ กล่าวว่า

"เรื่องนี้เรื่องนั้นอันใด เราจะเข้าไปชมดูเอง"

พลางจุดเทียนไขที่จัดทำจากไขน้ำมันแพะเล่มหนึ่งขึ้น ผลักประตูเข้าห้องไป

ที่มันเหยียบย่างเข้าไปก่อน เป็นห้องนอนของชายชราแซ่โก่ย ดูจากการตกแต่งไม่คลับคล้าย ดังนั้น เพียงพลิกหีบห่อคราหนึ่ง ก็เข้าสู่ห้องนอนของลี้บุ้นซิ่ว พบเห็นเสื้อผ้าของลี้บุ้นซิ่วผลัดเปลี่ยนทิ้งไว้ จึงกล่าว

"นางเดิบโตแล้วค่อยเสียชีวิต"

คราครั้งนี้มันตรวจค้นโดยละเอียด แม้กระทั่งเสื้อผ้าเมื่อวัยเยาว์ของลี้บุ้นซิ่วก็รื้อออกมา เนื่องด้วยเสื้อผ้าเหล่านี้เป็นมารดาของลี้บุ้นซิ่วตัดเย็บขึ้นเอง ลี้บุ้นซิ่วแม้เติบใหญ่สวมใส่ไม่ได้ แต่ยังเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี

ตั้งตักไฮ้พอเห็นเสื้อผ้าลายดอกของเด็กหญิงหลายชุดนี้ ก็จดจำเหตุการณ์ที่ตามล่านางกลางทะเลทรายได้อย่างเลือนราง โห่ร้องว่า

"ใช่แล้ว เป็นนาง"

แต่ว่า มันแทบพลิกแผ่นดินของห้องนอนหลังนี้ เสื้อผ้าทุกชุดล้วนกรีดขาดออกมา ค้นดูโดยละเอียด แต่ไหนเลยมีร่องรอยของลายแทงแม้แต่เงา

ซูโพ่วเห็นมันย่ำยีทำลายข้าวของของลี้บุ้นซิ่วเช่นนี้ มีอยู่หลายครั้งที่คิดลงมือ ทุกครั้งล้วนถูกอามานห้ามปรามไว้ ชายชราแซ่โก่ย ชำเลืองมองลี้บุ้นซิ่วแวบหนึ่ง เห็นนางมองดูกองไฟ กับพฤติการณ์อันป่าเถื่อนของตั้งตักไฮ้ คล้ายมองไม่เห็นก็ปาน ชายชราแซ่โก่ยลอบลำบากใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ยามอยู่เบื้องหน้าคมดาบของคนป่าเถื่อน นางยังมีหนทางอันใด?'

ลี้บุ้นชิ่วเห็นท่าทีของซูโพ่ว ในใจทั้งหดหู่ทั้งวาบหวาม ครุ่นคิดขึ้น

'เขายังคำนึงนึกถึงเรา เขาเพื่อปกปักรักษาข้าวของเรา กลับคิดชักดาบเสี่ยงชีวิตกับผู้คน'

ขณะเดียวกัน นางก็บังเกิดความประหลาดใจ ครุ่นคิดสืบต่อ

'โจรร้ายนี้บอกว่าเราขโมยลายแทงของมัน ที่แท้เป็นลายแทงอันใด?'

ครั้งกระโน้นก่อนที่มารดานางจะฆ่าตัวตาย ได้ซุกซ่อนลายแทงผืนหนึ่งไว้ในเสื้อผ้าของนาง ยามนั้นสถานการณ์คับขัน ไม่ทันบอกกล่าวเรื่องราว หลังจากนั้นสองแม่ลูกแยกทางกัน ไม่ได้พบหน้ากันอีก สิบปีมานี้คนของสำนักคุ้มกันภัยจิ่นอุ้ยเปียเก๊กเหยียบย่ำภูเขาเทียนซัวทั้งเหนือและใต้ค้นหาร่องรอยของนาง ลี้บุ้นชิ่วกลับไม่ทราบความนัยแม้แต่น้อย

ตั้งตักไฮ้รื้อค้นเป็นเวลานาน ไม่ได้ผลรับอันใด สร้างความท้อแท้ใจยิ่ง พลันถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"หลุมฝังศพนางอยู่ที่ใด?"

ชายชราแซ่โก่ยงงงันวูบจึงกล่าว

"อยู่ห่างไกล ห่างไกลยิ่ง"

ตั้งตักไฮ้ปลดพลั่วเหล็กลงจากผนังด้ามหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านนำพาเราไป"

ซูโพ่วผุดลุกขึ้น ตวาดถามว่า

"ท่านคิดไปทำอะไร?"

ตั้งตักไฮ้กล่าวว่า

"เจ้ายุ่งเกี่ยวได้หรือ เราคิดขุดหลุมฝังศพของนางออกดู ไม่แน่ว่านางพกพาลายแทงผืนนั้นลงสู่หลุมฝังศพด้วย"

ซูโพ่วถือดาบขวางอยู่หน้าประตู ตวาดว่า

"ข้าพเจ้าห้ามไม่ให้ท่านแตะต้องหลุมฝังศพของนาง"

ตั้งตักไฮ้ยกพลั่วเหล็กขึ้น หวดกระหน่ำลงยังศีรษะซูโพ่ว ตวาดว่า

"หลีกไป"

ซูโพ่วหลีกเลี่ยงไปทางซ้าย เสือกส่งดาบในมือออก ตั้งตักไฮ้ทิ้งพลั่วเหล็ก ชักกระบี่จากหว่างเอว เสียงดังเมื่อดาบกระบี่กระทบกัน ทั้งสองพุ่งถอยไปคนละหนึ่งก้าว จากนั้นโถมเข้าโรมรันพันตูกัน

ห้องรับแขกนี้ความจริงไม่กว้างใหญ่นัก ดาบกระบี่พอสะบัดกวัดแกว่งชายชราแซ่โก่ยกับอามานพากันล่าถอยไปด้านข้าง ยืนพิงผนังห้อง มีแต่ลี้บุ้นซิ่วยังคงยืนอยู่ริมหน้าต่าง อามานพลันสะอึกไปถอนกระบี่สั้นที่ตั้งตักไฮ้ปักอยู่บนโต๊ะขึ้น คิดช่วยเหลือซูโพ่วอีกแรงหนึ่ง แต่ทั้งสองต่อสู้อย่างดุเดือดไม่อาจสอดมือเข้าไปได้

ยามนี้ซูโพ่วได้รับถ่ายทอดวิทยายุทธ์จากซูลู่โคกผู้เป็นบิดาจนหมดสิ้น มีเพลงดาบพิสดาร กระบวนท่าดุร้าย ตอนแรกเริ่มต้น ตั้งตักไฮ้ตกเป็นเบี้ยล่างอยู่บ้าง ต้องลอบตื่นตระหนก คร่นคิดขึ้น

'คิดไม่ถึงพลังฝีมือของเด็กน้อยนี้ หาด้อยกว่ามือดีในแผ่นดินตงง้วนไม่'

ยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมดังขึ้น กระบี่สั้นเล่มหนึ่งยื่นปราดเข้ามา กลับเป็นอามานลงมือลอบทำร้าย

ตั้งตักไฮ้หลบเลี่ยงไปทางขวา เสียงควากเมื่อแขนซ้ายถูกดาบสั้นของซูโพ่วกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง ตั้งตักไฮ้เดือดดาลเป็นการใหญ่ สะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ แทงออกสามกระบี่ ใช้เพลงกระบี่งเหลือมเขียวซึ่งเป็นไม้ตายที่สร้างชื่อแก่มันออกมา

ซูโพ่วเห็นเบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่พลิ้วพราย คล้ายแม่เบี้ยของอสรพิษ ไม่ทราบปลายกระบี่คิดแทงใส่ตำแหน่งใด ไม่ทันปิดป้องปะทะกระบี่ของศัตรูก็แทงถึงเบื้องหน้า รีบเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง ที่ก้านคอถูก

กระบี่แทงใส่ โลหิตไหลหลั่งออกมา

ตั้งตักไฮ้พอมีเปรียบ ไม่ปล่อยปละละเว้น แทงออกอีกกระบี่แทงถูกข้อมือของซูโพ่ว เสียงเคร้งเมื่อดาบสั้นร่วงหล่นลงกับพื้น

เห็นแน่ชัดว่ามันพอแทงกระบี่ที่สามออก ซูโพ่วไม่อาจต้านรับไว้ต้องจบชีวิตไป ลี้บุ้นชิ่วพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว คิดรอจนตั้งตักไฮ้แทงกระบี่ที่สามออก ก็จะใช้วิชาไต้คิ่มน่าชิ่ว (มือคว้าจับใหญ่) คร่ากุมต้นแขนมันกลับเห็นอามานกระโดดปราดเข้ามา ขวางอยู่เบื้องหน้าซูโพ่วร้องว่า

"อย่าได้ทำร้ายเขา"

ตั้งตักไฮ้เห็นอามานสะคราญปานบุปผา แต่สีหน้าเปี่ยมแววประหวั่นลนลาน ต้องฉุกใจคิด กระบี่นี้ไม่ได้แทงออก จ่อปลายกระบี่กับทรวงอกนางยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าห่วงใยมันถึงเพียงนี้ เด็กน้อยนี้เป็นคนรักของเจ้าหรือ?"

อามานหน้าแดงวบ ผงกศีรษะรับ ตั้งตักไฮ้กล่าวว่า

"ตกลง เจ้าให้เราไว้ชีวิตมันก็ได้ วันพรุ่งนี้ลมหิมะพอสงบลงเจ้าต้องติดตามเราไป"

ซูโพ่วเดือดดาลเป็นการใหญ่ ส่งเสียงร้องคำราม ถาโถมจากทางด้านหลังของอามาน ตั้งตักไฮ้ขยับกระบี่วิเศษจ่อจี้ใส่คอหอยของซูโพ่วกวาดเท้าซ้ายใส่ข้อเท้าซูโพ่ว ซูโพ่วก็ล้มคว่ำลง กระบี่เล่มนั้นยังคงจ่อใส่ลำคอของเขา

ลี้บุ้นชิ่วยืนอยู่ด้านข้างเห็นถนัดชัดตา ขอเพียงตั้งตักไฮ้มีเจตนาทำร้ายซูโพ่ว นางจะลงมือช่วยเหลือในบัดดล ด้วยพลังฝีมือของนางในยามนี้คิดจัดการกับคนผู้นี้ นับว่าเหลือเฟือเกินพอ

แต่อามานไหนเลยทราบว่ามีกำลังหนุนอยู่ด้านข้าง ยามร้อนรุ่มได้แต่กล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ทิ่มแทง ข้าพเจ้ารับปากก็แล้วกัน”

ตั้งตักไฮ้ปีติยินดี แต่ไม่เบนเบือนปลายกระบี่ออกห่าง กล่าวว่า

“เจ้ารับปากว่าวันพรุ่งนี้จะติดตามเราไป ห้ามไม่ให้กลับคำ”

อามานขบกรามกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่กลับคำ ท่านเบนเบือนกระบี่ไป”

ตั้งตักไฮ้หัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

“ต่อให้เจ้ากลับคำ ก็ไม่อาจหนีรอดได้”

พลางสอดกระบี่คืนฝัก พร้อมกับเก็บดาบสั้นของซูโพ่วขึ้นมาถือไว้ในมือ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ภายในห้องมีแต่มันที่พกพาอาวุธ ยิ่งไม่กลัวทุกผู้คนต่อสู้ขัดขืน ตั้งตักไฮ้กวาดมองไปที่นอกหน้าต่าง กล่าวว่า

“ยามนี้ออกไปไม่ได้ ได้แต่รอจนฟ้าแจ้งแจ่มใส ค่อยไปขุดหลุมฝังศพ”

อามานประคองซูโพ่วมาด้านข้าง เห็นก้านคอของเขาปรากฏโลหิตไหลรินหลั่ง สร้างความประหวั่นลนลาน ฉีกชายเสื้อของนางพันบาดแผลให้กับเขา ซูโพ่วล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อผืนหนึ่ง กล่าวว่า

“ใช้ผ้าเช็ดหน้านี้ห่อหุ้มไว้เถอะ”

อามานรับผ้าเช็ดหน้าไว้ พันปากแผลให้กับเขา หวนนึกถึงตัวเองตกไปในเงื้อมมือโจรร้ายนี้ ไม่ทราบมีโอกาสดิ้นรนหลุดรอดหรือไม่ อดหลั่งน้ำตามิได้

ซูโพ่วด่าคำ “โจรสุนัข โจรโฉดชั่ว” ยามนี้ตกลงใจเป็นมั่นเหมาะหากโจรร้ายนี้คิดนำพาอามานไป แม้ทราบว่าต้องตกตาย ก็ขอเสี่ยงชีวิตสักครา

หลังจากผ่านการต่อสู้รอบหนึ่ง ผู้คนทั้งห้าล้อมอยู่ข้างกองไฟ จิตใจ

ล้วนเขม็งตึงเครียด ตั้งตักไฮ้มือหนึ่งถือดาบ มือหนึ่งถือชามสุรา บัดเดี๋ยวมองดูอามาน บัดเดี๋ยวเหลียวดูซูโพ่ว

ที่นอกห้องลมเหนือพัดกระโชก ม้วนเอาก้อนหิมะขึ้นเป็นกลุ่มก้อน ซัดต้องหลังคาผนังห้อง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล่าววาจา ลี้บุ้นซิ่วครุ่นคิดขึ้น

'ปล่อยให้โจรร้ายนี้เหิมเกริมอีกครู่หนึ่ง ไม่ต้องรีบร้อนฆ่ามัน'

นึกถึงตอนนี้ ในกองไฟเกิดการแตกระเบิดของไม้ฟืน แสงไฟสลัวลงวูบ จากนั้นสว่างเจิดจ้า ส่องต้องสีหน้าทุกผู้คน

ลี้บุ้นซิ่วเห็นผ้าเช็ดหน้าที่พันรอบคอของซูโพ่ว ต้องใจสั่นสะท้านจับจ้องมองโดยไม่กะพริบ ชายชราแซ่โก่ยเห็นประกายตานางผิดปกติธรรมดา พลอยมองดูผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นหลายคราถามว่า

"ซูโพ่ว ผ้าเช็ดหน้าของเจ้าผืนนี้ได้จากที่ใด?"

ซูโพ่วงงงันวูบ ยกมือลูบคลำลำคอกล่าวว่า

"ท่านถามถึงผ้าเช็ดหน้าผืนนี้หรือ เป็นอาซิ่วผู้ล่วงลับมอบแก่ข้าพเจ้า" เมื่อเยาว์วัยพวกเราเลี้ยงแพะแกะด้วยกัน มีสุนัขป่าสีเทาตัวหนึ่งพุ่งกระโจนใส่พวกเรา ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวนั้น แต่ก็ถูกสุนัขป่ากัดทำร้าย อาซิ่วใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้พันบาดแผลให้กับข้าพเจ้า..."

ลี้บุ้นซิ่วรับฟังคำพูดเหล่านี้ ภาพที่เห็นล้วนเลอะเลือนพร่ามัว ที่แท้ขอบตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา

ชายชราแซ่โก่ยเดินเข้าห้องด้านใน หยิบฉวยผ้าขาวออกมาผืนหนึ่ง ยื่นส่งให้กับซูโพ่ว กล่าวว่า

"เจ้าใช้ผ้าผืนนี้พันบาดแผล ปลดแก้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ออกมาให้เราชมดู"

ซูโพ่วกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ขณะที่ชายชราแซ่โก่ยกล่าววาจา ตั้งตักไฮ้ก็เฝ้าดูผ้าเช็ดหน้าที่พันคอซูโพ่วโดยไม่คลาดคลา ยามนั้น พลันตวัดดาบขึ้น ตวาดว่า

"ให้เจ้าปลดแก้ก็ปลดแก้ออกมา"

ซูโพ่วถลึงตาใส่ หาได้เคลื่อนไหวไม่ อามานกริ่งเกรงตั้งตักไฮ้ใช้วิธีการรุนแรง ชิงปลดแก้ผ้าเช็ดหน้าให้กับซูโพ่ว ส่งให้กับชายชราแซ่โก่ย จากนั้นใช้ผ้าขาวพันบาดแผลให้กับซูโพ่วใหม่

ชายชราแซ่โก่ยปูผ้าเช็ดหน้าที่เปรอะเปื้อนคราบโลหิตลงบนโต๊ะ ไขตะเกียงน้ำมันสว่างขึ้น ก้มกายลงเพ่งมองโดยละเอียด ตั้งตักไฮ้ถลึงมองชั่วขณะพลันโห่ร้องว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นลายแทงของวังเขาวงกต"

มันยื่นมือตะปบผ้าเช็ดหน้าไป หัวร่อฮา ๆ ออกมา

ชายชราแซ่โก่ยขยับแขนขวา คล้ายคิดช่วงชิงผ้าเช็ดหน้า แต่ในที่สุดสะกดข่มกลั้นไว้

ยามนั้น ที่ห่างไปบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"ซูโพ่ว ซูโพ่ว..."

จากนั้นซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"อามาน อามาน..."

ซูโพ่วกับอามานพากันกระโดดปราดขึ้น ร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียงว่า

"บิดาตามหาพวกเรา"

ซโพ่ววิ่งถึงข้างประต ขณะจะเปิดประตออก พลันรัสึกเย็นวาบที่ตันคอ กระบี่เล่มหนึ่งจ่อพาดกับลำคอ ได้ยินตั้งตักไฮ้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นั่งลงให้กับเรา ห้ามไม่ให้เคลื่อนไหว"

ซูโพ่วอับจนปัญญา ได้แต่ทรุดนั่งลงอย่างท้อแท้ ชั่วครู่ให้หลังปรากฏเสียงฝีเท้าของผู้คนสองคนมาถึงหน้าประตู ได้ยินซูลู่โคกกล่าวว่า

“นี่เป็นบ้านของโจรชาวฮั่นนั้นหรือ เราไม่เข้าไป”

จากนั้นเชอเอ่อคู่ผู้เป็นบิดาของอามานกล่าวว่า

“หากไม่เข้าไป จะหลบลมหิมะที่ใด จมูกใบหูของเราแข็งตัวจนแทบหักร่วงออกมาแล้ว”

ซูลู่โคกถือน้ำเต้าสุราใบหนึ่ง ดื่มสุราขับไล่ความหนาวมาตลอดทาง ยามนี้บังเกิดความมึนเมาอยู่แปดเก้าส่วน กล่าวเสียงอ้อแอ้ว่า

“เรายิมยอมศีรษะหลุดจากบ่า ไม่ขอเหยียบย่างเข้าบ้านของชาวฮั่น”

เชอเอ่อคู่กล่าวว่า

“ท่านไม่เข้าไป ต้องตัวแข็งตายกลางลมหิมะ เราจะเข้าไปแล้ว”

ซูลู่โคกกล่าวว่า

“บุตรชายเรากับบุตรีท่านยังหาไม่พบ ไหนเลยเข้าไปหลบซ่อนในบ้านของโจรชาวฮั่นได้ ท่าน...ท่านไม่มีธาตุแท้ของผู้กล้าแม้แต่น้อย”

เชอเออคู่กล่าวว่า

“ตลอดรายทางไม่พบเห็นพวกมันทั้งสอง คาดว่าคงหลบซ่อนอยู่ที่ใด ไม่ต้องเป็นห่วงไป หาไม่ผู้เยาว์ทั้งสองหาไม่พบ ผู้ชราทั้งสองต้องตัวแข็งตายก่อน”

ซูโพ่วเห็นตั้งตักไฮ้ถือกระบี่ซ่อนตัวอยู่ข้างประตู รอจนทั้งสองล่วงเลยเข้ามา ก็จะแทงกระบี่ใส่ สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ดังนั้นร้องบอกว่า

“อย่าได้เข้ามา”

ตั้งตักไฮ้ถลึงตาใส่ ตวาดว่า

“หากเจ้าส่งเสียงอีก เราจะฆ่าเจ้าในบัดดล”

ซูโพ่วเห็นบิดาตกอยู่ในห้วงคับขัน พลันหยิบฉวยม้านั่งโถมใส่ตั้งตักไฮ้ ตั้งตักไฮ้เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง แทงกระบี่ปราด เสียงฉึกเมื่อแทงถูกข้อเท้าซูโพ่ว

ซูโพ่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มหงายลงกับพื้น มันมีฝีมือปราดเปรียว กริ่งเกรงศัตรูฟันซ้ำอีกกระบี่ ดังนั้น กลิ้งตัวตามพื้นดิน กลิ้งหลบออกไปหลายเชียะ

ตั้งตักไฮ้กลับไม่ไล่ล่าซ้ำเติม เพียงถือกระบี่เฝ้าอยู่หลังประตูหวนนึกถึงเด็กน้อยชาวคาซักผู้นี้ สามารถจัดการได้ในบัดดล ยังคงปล่อยให้มันมีชีวิตอีกครู่หนึ่ง ผู้คนที่เบื้องนอกทั้งสองกลับต้องโค่นล้มลงก่อน

ได้ยินซูลู่โคกที่นอกประตูส่งเสียงร้องลิ้นคับปากว่า

"ท่านคิดเข้าบ้านของชาวฮั่นที่สมควรตาย เราจะต่อยท่าน"

พลางต่อยออกหมัดหนึ่ง พอดีต่อยใส่ทรวงอกเชอเอ่อคู่

หากเป็นยามปกติ เชอเอ่อคู่ทราบว่ามันเมามาย มาตรแม้ถูกต่อยใส่หมัดหนึ่งก็ไม่ถือสา แต่ยามนี้ฤทธิ์สุราภายในท้องพลุ่งขึ้น ดังนั้นยื่นเท้าเกี่ยววูบ ซูลู่โคกไม่อาจทรงกายมั่นอยู่แล้ว พอถูกเกี่ยวใส่ ก็เสียหลักล้มลง แต่ยังรวบเท้าของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ตามสภาวะ ทั้งสองเกลือกกลิ้งไปตามพื้นหิมะเป็นพัลวัน

ซูลู่โคกพลันตะปบหิมะขึ้นจากพื้นกำหนึ่ง ยัดเข้าปากของเชอเอ่อคู่ เชอเอ่อคู่รีบใช้มือคว้กล้วงวุ่นวาย ซูลู่โคกหัวร่อฮา ๆ ด้วยความสบใจ เชอเอ่อคู่พอถ่มหิมะในปากออกมา ก็ต่อยหมัดออก ต่อยจนเลือดกำเดาของซูลู่โคกไหลหลั่งออกมา

ซูลู่โคกไม่รู้สึกเจ็บปวด ยังส่งเสียงหัวร่อไม่ขาดหู แต่จิกผมของเชอ-เอ่อคู่ไม่ปล่อย ทั้งสองล้วนเป็นนักรบที่มีชื่อเสียงของเผ่าคาซัก แต่ยามเมามายกลับต่อยตีราวทารกก็ปาน

ซูโพ่วกับอามานร้อนรุ่มใจยิ่ง ภาวนาให้ซูลู่โคกต่อยตีได้ชัย ก็จะยับยั้งไม่ให้เชอเอ่อคู่เข้ามา ได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงโครมครามไม่ขาดหู ท่านต่อยเราหมัดหนึ่ง เราต่อยท่านหมัดหนึ่ง ทั้งหัวร่อทั้งด่าทอ พร่ำ

กล่าววาจาเหลวไหล

ทันใด เสียงโครมคราหนึ่ง ประตูบ้านถูกพุ่งชนเปิดออก ลมหนาวหอบก้อนหิมะพุ่งเข้ามา พร้อมกันนั้นซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่กอดปล้ำกันเกลือกกลิ้งเข้ามาตามพื้นดิน

ประตูบ้านถูกชนเปิดออกอย่างกะทันหัน อัดตั้งตักไฮ้อยู่หลังประตูกระบี่นี้ไม่สามารถฟันลง เห็นซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่เข้ามาภายในบ้าน ยังปล้ำต่อยกันไม่เลิกรา

เชอเอ่อคู่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านมิใช่เข้ามาแล้วหรือ?"

ซูลู่โคกเดือดดาลเป็นการใหญ่ ยกมือบีบคอของมันไว้ ร้องว่า

"ออกไป ออกไป"

ทั้งสองกอดปล้ำไปตามพื้นดิน คนหนึ่งคิดฉุกลากอีกฝ่ายหนึ่งออกไป อีกคนหนึ่งกลับคิดสะกดฝ่ายตรงข้ามไว้ มิให้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว แต่แล้วซูลู่โคกร้องเพลงออกมา ร่ำร้องว่า

"ท่านสู้เราไม่ได้ เราเป็นนักรบอันดับหนึ่งชาวคาซัก ซูโพ่วอยู่อันดับสอง บุตรชายของซูโพ่วในภายหน้าอยู่อันดับสาม...เชอเอ่อคู่ท่านอยู่อันดับห้า..."

ตั้งตักไฮ้เห็นเป็นบุรุษเมามายสองคน คาดว่าไม่เป็นที่น่าหวั่นวิตกยามนั้น กระแสลมรุนแรงยิ่ง โชยพัดจนสะเก็ดไฟในกองไฟปลิวเวียนว่อน ตั้งตักไฮ้รีบปิดประตูลงโดยแรง ซโพ่วกับอามานเห็นบิดาตัวเองเกลือกกลิ้งเข้าหากองไฟ รีบตรงเข้าประคอง พร้อมกับร้องเรียกว่า

"บิดา บิดา"

แต่คนทั้งสองร่างหนักอึ้ง ยามกะทันหันไหนเลยประคองขึ้นมาได้ ซูโพ่วพลันร้องว่า

"บิดา คนผู้นี้เป็นโจรชาวฮั่น"

ซูลู่โคกแม้เมามาย แต่สิบปีมานี้ยังไม่ลืมเลือนความแค้นที่มีต่อโจรชาวฮั่น พอฟังคำ 'โจรชาวฮั่น' ถึงกับมีสติแจ่มใสขึ้นมาสามส่วน แต่มันกับเชอเอ่อคู่ต่อยตีกันชั่วขณะ ทิ้งดาบอยู่กลางพื้นหิมะนอกประตู พอยื่นมือคลำหา ก็คลำถูกอากาศธาตุ ดังนั้นร้องว่า

"ดาบเล่า เราจะฆ่ามัน"

ตั้งตักไฮ้เลือกกระบี่ปราด จ่อใส่ลำคอมัน ปากตวาดว่า

"คุกเข่าลง"

ซูลู่โคกเดือดดาลเป็นการใหญ่ ถาโถมเข้าใส่ แต่หลังดื่มสุราไร้เรี่ยวแรง ยังไม่โถมถึงเบื้องหน้าศัตรู ตัวเองก็ล้มฟาดกับพื้น

ตั้งตักไฮ้แค่นหัวร่อ สะบัดกระบี่ฟันลง ฟันจนหัวไหล่ซูลู่โคกปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ซูลู่โคกแผดร้องโหยหวน คิดลุกขึ้นเสี่ยงชีวิต แต่เท้าทั้งสองข้างคล้ายกลับกลายเป็นดินเหลว ไม่ว่าอย่างไรก็ลุกไม่ขึ้น

เชอเอ่อคู่ขู่คำรามพลางกระโดดปราดขึ้น วิ่งตะบึงเข้าหาตั้งตักไฮ้ ตั้งตักไฮ้เสือกแทงกระบี่ออก พอดีแทงถูกเท้าขวาของมัน เชอเอ่อคู่ล้มครืนลง

ชายชราแซ่โก่ยเหลียวหน้าไปยังลี้บุ้นชิ่ว เห็นนางมีสีหน้าสงบเยือกเย็น ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึงแต่อย่างไร

ตั้งตักไฮ้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"พวกเจ้าเหล่าสนัขคาซัก วันนี้จะประหารฆ่าพวกเจ้าให้หมดสิ้น"

อามานวิ่งปราดเข้าไปขวางอยู่เบื้องหน้าบิดา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ข้าพเจ้ารับปากติดตามท่านไปแล้ว ท่านไม่อาจฆ่าพวกเขา"

เชอเอ่อคู่กระชากเสียงว่า

"ไม่ได้ ไม่อาจติดตามโจรสุนัขไป ปล่อยให้มันฆ่าเราเถอะ"

ตั้งตักไฮ้ปลดเชือกยาวที่ใช้คล้องแพะแกะลงจากผนังเส้นหนึ่ง คล้องห่วงเชือกลงบนลำคอของอามาน แสยะยิ้มกล่าวว่า

"ตกลง เจ้าเป็นเชลยของเรา เป็นข้าทาสของเรา เจ้าสัตย์สาบานว่านับแต่นี้จะไม่ทรยศต่อเรา เราจะปล่อยปละละเว้นสุนัขคาซักหลายตัวนี้"

อามานหลั่งน้ำตาออกมา หวนนึกถึงตัวเองหากไม่รับปาก บิดากับซูโพ่วต้องถูกมันฆ่าทิ้ง ได้แต่สัตย์สาบานว่า

"พระผู้เป็นเจ้าที่เคารพ นับแต่นี้ข้าพเจ้าเป็นข้าทาสของจู้ยิ้น (นาย) จะเชื่อฟังคำสั่งของท่าน ไม่กล้าหลบหนี ไม่กล้าขัดคำสั่งของท่าน ไม่เช่นนั้นตายแล้วต้องพลัดตกกองเพลิง ถูกเผาผลาญเป็นหมื่นกัลป์ ไม่มีวันผุดเกิดได้"

ตั้งตักไฮ้หัวร่อฮา ๆ ด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่อง ค่ำคืนนี้ทั้งได้รับลายแทงวังเขาวงกต ทั้งได้ครอบครองหญิงสาวสะคราญโฉมเช่นนี้ นับว่าสุขสำราญกว่าเชียนวิเศษอีก มันอยู่ที่มณฑลซินเกียงนานปี ทราบว่าชาวคาซักนับถือศาสนาฮ้วยก่า ขอเพียงสัตย์สาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า ชั่วชีวิตไม่กล้าทรยศ ดังนั้น กระตุกเส้นเชือก กล่าวว่า

"เข้ามา นั่งอยู่แทบเท้าจู้ยิ้นเจ้า

อามานบังเกิดความคับแค้นใจ ได้แต่เดินมานั่งอยู่แทบเท้ามัน ตั้งตักไฮ้ยื่นมือลูบคลำผมเผ้าของนาง อามานอดเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมามิได้

ซูโพ่วในยามนี้ไหนเลยสะกดข่มกลั้นได้ พลันกระโดดปราดขึ้นโถมใส่ตั้งตักไฮ้ ตั้งตักไฮ้เสือกกระบี่ออก จ่อใส่ทรวงอกของซูโพ่ว ขอเพียงซูโพ่วมุ่งหน้าไปอีกครึ่งเชียะ เท่ากับเสนอทรวงอกตัวเองเข้าหาปลายกระบี่ อามานรีบร้องว่า

"ซูโพ่ว รีบถอยไป"

สองตาซูโพ่วคล้ายกับจะมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ยืนหยัดกับที่ ในที่สุด ล่าถอยกลับไปทีละก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้นอย่างท้อแท้

ตั้งตักไฮ้รินสุราชามหนึ่ง จิบดื่มคำหนึ่ง ล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นออกมาคลี่กางบนหัวเข่า ชมดูโดยละเอียด

ชายชราแซ่โก่ยพลันกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่านี่เป็นลายแทงวังเขาวงกต?"

คราครั้งนี้ท่านกล่าวเป็นภาษาฮั่น ตั้งตักไฮ้ครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไรพวกเจ้าไม่มีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว บอกต่อเจ้าหาเป็นไรไม่'

มันค้นหาเป็นเวลาสิบสองปี ในที่สุด สมมาดปรารถนา ยามปีติยินดีไม่ระบายออกไม่ปลอดโปร่ง ต่อให้ชายชราแซ่โก่ยไม่ถามไถ่ มันก็จะรำพึงรำพันออกมาเอง ยามนั้น ถือผ้าเช็ดหน้า กล่าวว่า

"พวกเราสืบทราบชัดว่า ลายแทงของวังเขาวงกตถูกม้าขาวลี้ซาสองสามีภรรยาได้ไป แต่ค้นหาจากซากศพของพวกมันทั้งสองหาไม่พบ ย่อมต้องตกอยู่ในเงื้อมมือบุตรีพวกมัน ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เป็นของโกวเนี้ยน้อยแซ่ลี้นั้น บนผ้าเช็ดหน้ามีลายเส้นของภูเขา ย่อมไม่ผิดพลาดแล้ว"

พลางชี้มือไปยังผ้าเช็ดหน้า อธิบายว่า

"ท่านดู ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เป็นเนื้อแพร ภาพภูเขาทะเลทรายใช้ด้ายฝ้ายถักทออยู่ภายใน แพรเป็นแพรเหลืองด้ายฝ้ายก็เป็นด้ายเหลือง ปกติดูไม่ออก แต่พอแปดเปื้อนโลหิต ด้ายฝ้ายดูดซับเลือดมากกว่าเนื้อแพร สามารถจำแนกออกได้"

ลี้บุ้นซิ่วเพ่งตามองผ้าเช็ดหน้า พบว่าเป็นไปตามคำกล่าวของมัน ผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพรสีเหลืองพอแปดเปื้อนโลหิต จะปรากฏภาพลายเส้นขึ้น ส่วนที่ไม่แปดเปื้อนโลหิต ล้วนเป็นสีเหลือง

ครั้งกระโน้นซูโพ่วถูกสุนัขป่ากัดทำร้าย หลั่งโลหิตไม่มากนัก ภาพลายเส้นบนผ้าเช็ดหน้าเพียงเผยออกมามุมหนึ่ง คืนนี้ ซูโพ่วถูกกระบี่แทงใส่ พอใช้ผ้าเช็ดหน้าพันบาดแผล ภาพลายเส้นก็ปรากฏออกมากว่าครึ่ง จนบัดนี้นางค่อยได้คิด ที่แท้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ซุกซ่อนความลับสำคัญประการหนึ่ง

ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ล้วนรับบาดเจ็บไม่หนักหนานัก ทั้งสองครุ่นคิดในใจ

'รอให้เราสร่างเมากว่านี้ ต้องฆ่าโจรชาวฮั่นผู้นี้ทิ้ง'

เชอเอ่อคู่พลันกล่าวว่า

"ผู้เฒ่า ขอดื่มน้ำสักเล็กน้อย"

ชายชราแซ่โก่ยรับคำ ผุดลุกขึ้นหมายตักน้ำให้ ตั้งตักไฮ้ตวาดว่า

"นั่งลงให้กับเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้เคลื่อนไหว"

ชายชราแซ่โก่ยแค่นเสียงดังเฮอะ ทรุดกายนั่งลงดังเดิม

ตั้งตักไฮ้ครุ่นคิดขึ้น

'คนเหล่านี้หากผนึกกำลังจัดการกับเรา ฮือโหมเข้ามา เกรงว่าผิดท่า ยังคงฉวยโอกาสที่สุนัขเฒ่าคาซักทั้งสองตัวยังไม่สร่างเมา ลงมือฆ่าทิ้งก่อน'

มันเดินช้า ๆ ถึงเบื้องหน้าซูลู่โคก พลันชักกระบี่ฟันใส่ก้านคออีกฝ่ายหนึ่ง

ท่าชักกระบี่ฟันจู่โจมครั้งนี้ ลงมืออย่างกะทันหัน ความเคลื่อนไหวก็รวดเร็วยิ่ง ซูลู่โคกไม่มีช่องว่างหลบเลี่ยงแม้แต่น้อย ซูโพ่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คิดโถมเข้าช่วยเหลือ ไหนเลยทันท่วงที

กระบี่ของตั้งตักไฮ้ขณะจะฟันใส่ศีรษะซูลู่โคก พลันได้ยินเสียงหวือวัตถุสิ่งหนึ่งซัดขว้างถึงเบื้องหน้ามัน ด้วยพลังสภาวะที่เร่งร้อน ยามรีบร้อนจนลนลานมันไม่คำนึงถึงการทำร้ายคน รีบกระโดดหายไปทางซ้าย

เสียงเพลงดังสดใส วัตถุนั้นซัดใส่ผนังแตกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ที่แท้เป็นถ้วยชาใบหนึ่ง ตั้งตักไฮ้ระงับสติ ค่อยเห็นชัดตาว่าผู้ที่ซัดขว้างถ้วยชาใส่มันเป็นลี้บุ้นชิ่วเอง

ตั้งตักไฮ้เดือดดาลเป็นการใหญ่ ที่แล้วมามันเห็นชายหนุ่มคาซักผู้นี้ผ่ายผอมขาวผ่อง คล้ายเป็นอิสตรี จึงไม่แยแสสนใจ มิคาดกลับกล้าลูบหนวดเสือ ดังนั้น ยกกระบี่ชี้ใส่นาง แผดด่าว่า

"สุนัขน้อยคาซัก เจ้ารำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว?"

ลี้บุ้นชิ่วเปลื้องเสื้อชั้นนอกของชาวคาซักออกช้า ๆ เผยเห็นเสื้อนวมแขนสั้น ซึ่งเป็นชุดชาวฮั่นที่สวมทับอยู่ภายใน กล่าวเป็นภาษาคาซักว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ชาวคาซัก ข้าพเจ้าเป็นชาวฮั่น"

พลางชี้มือไปยังซูลู่โคก กล่าวอีกว่า

"แป๊ะแปะชาวคาซักผู้นี้เข้าใจว่าชาวฮั่นล้วนเป็นโจรคนร้าย ข้าพเจ้าต้องการให้เขาทราบว่า พวกเราชาวฮั่นไม่ได้เป็นโจรทั้งสิ้น หากแต่มีคนดีอย่ด้วย

กระบี่ของตั้งตักไฮ้เมื่อครู่ ทุกผู้คนเห็นถนัดชัดตา หากมิใช่ลี้บุ้นชิ่วซัดถ้วยชาเข้าช่วยเหลือ ซูลู่โคกคงจบชีวิตแต่แรก ยามนี้ได้ยินนางกล่าวเช่นนี้ ซูโพ่วจึงกล่าว

"ขอบคุณท่านช่วยชีวิตบิดาเรา"

ซูลู่โคกกลับดื้อรั้นยิ่ง ร้องดัง ๆ ว่า

"เจ้าเป็นชาวฮั่น เราไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า ปล่อยให้โจรผู้นี้ฆ่าเราเถอะ"

ตั้งตักไฮ้สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวถามลี้บุ้นชิ่วว่า

"เจ้าเป็นใคร เจ้าเป็นชาวฮั่น มาที่นี้ทำอะไร?"

ลี้บุ้นชิ่วแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านจดจำข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้ากลับจดจำท่านออก ผู้ที่บุกปล้น

เผ่าคาซัก ทำร้ายชาวคาซักถึงแก่ชีวิต คือพวกท่านเหล่าโจรชาวฮั่นเอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงเปลี่ยนเป็นขื่นขม ครุ่นคิดในใจ

'หากมิใช่พวกท่านเหล่าโจรร้ายกระทำเรื่องชั่วร้ายมากมายปานนี้ ซูลู่โคกก็ไม่เคียดแค้นชิงชังพวกเราชาวฮั่นถึงเพียงนี้'

ตั้งตักไฮ้ร้องดัง ๆ ว่า

"เป็นบิดาแล้วจะเป็นไร?"

ลี้บุ้นชิ่วชี้มือไปยังอามาน กล่าวว่า

"นางเป็นนางทาสของท่าน ข้าพเจ้าจะช่วงชิงนางมาเป็นนางทาสของข้าพเจ้า"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก ตั้งตักไฮ้หลังจากงงงันวูบ พลันหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"ตกลง เจ้ามีความสามารถก็เข้ามาช่วงชิงเถอะ"

พลางสะบัดกระบี่ยาว คมกระบี่สั่นพลิ้ว บังเกิดเสียงดังอื้ออึง

ลี้บุ้นชิ่วหันไปทางอามาน กล่าวว่า

"ท่านเอ่ยถึงพระผู้เป็นเจ้า กล่าวคำสาบาน ชั่วชีวิตนี้เป็นนางทาสของมัน หากมันสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ ท่านถูกข้าพเจ้าช่วงชิงมา ก็จะตกเป็นนางทาสของข้าพเจ้า ใช่หรือไม่?"

ชาวคาซักทำสงครามกับชาวเผ่าอื่น เชลยที่จับได้ถือเป็นข้าทาส ในศาสนาฮ้วยก่า ตรากฎไว้อย่างชัดเจน สภาพของข้าทาสไม่ต่างกับสัตว์เลี้ยง ไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียง ล้วนขึ้นอยู่กับการซื้อขายผลักไสของจู้ยิ้น หากจู้ยิ้นถูกผู้คนสยบไว้ ทรัพย์สมบัติ สัตว์เลี้ยงและข้าทาสของมันต้องตกเป็นของผู้อื่น

อามานได้ยินนางกล่าวเช่นนี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไรเรากลับกลายเป็นนางทาสแล้ว หากต้องติดตามโจรร้ายนี้ไป ถูกมันเคี่ยวเข็ญทรมาน มิสู้ยกท่านเป็นจู้ยิ้น'

ดังนั้น ผงกศีรษะรับคำ พร้อมกับกล่าวอีกว่า

“ท่าน...ท่านสู้มันไม่ได้ โจรผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งยิ่ง

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“ท่านไม่ต้องห่วงใย ข้าพเจ้าสู้มันไม่ได้ ก็ปล่อยให้มันฆ่าทิ้ง”

พลางปรบมือทั้งสอง กล่าวกับตั้งตักไฮ้ว่า

“มาเถอะ”

ตั้งตักไฮ้กล่าวอย่างสงสัยว่า

“เจ้าคิดต่อสู้กับเราด้วยมือเปล่า”

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“คิดฆ่าโจรโฉดเช่นท่าน ต้องใช้อาวุธอันใด?”

ตั้งตักไฮ้ครุ่นคิดในใจ

‘ผู้คนในที่นี้ล้วนเป็นศัตรู เสียเวลาอีกครู่หนึ่งจะมีอันตรายเพิ่มพูน มันชะล่าใจเอง ย่อมประเสริฐยิ่ง’

ดังนั้น ตวาดว่า

“รับกระบี่”

พลางเสือกกระบี่ออกด้วยท่าตั๊กจั้วชุกตั่ง (งูพิษพ้นจากถ้ำ) แทงปราดใส่ทรวงอกลี้บุ้นซิ่วอย่างเร่งร้อน

ชายชราแซ่โก่ยร้องว่า

“รีบถอย”

มันคาดว่าลี้บันซิ่วยากต้านทานรับได้ มิคาด ลี้บันซิ่วขยับกายวบหลบเลี่ยงได้โดยง่ายดาย ถลันถึงเบื้องซ้ายของตั้งตักไฮ้ หักศอกซ้ายกลับหลังกระทุ้งใส่ชายโครงของมัน

ตั้งตักไฮ้ร้องคำ “ประเสริฐ” ควงกระบี่เป็นวง ฟันใส่ต้นแขนของนาง ลี้บุ้นซิ่วตวัดเท้าขวาขึ้น เตะใส่ข้อมือของมัน กระบวนท่าเฮียะเต้ย ป่วยอี่

(นางแอ่นเหินใต้ใบไม้) นี้เป็นหนึ่งในท่าไม้ตายของฮั้วฮุย ลี้บุ้นซิ่วต้องฝึกปรือเป็นเวลาเจ็ดแปดวันค่อยฝึกสำเร็จ มีความคล่องแคล่วรวดเร็วยิ่ง

ตั้งตักไฮ้รีบหดมือกลับ แต่ก็ไม่ทันการ รู้สึกปวดแปลบที่ข้อมือ ถูกเท้านี้เตะใส่ ยังดีที่พลังเท้าของฝ่ายตรงข้ามไม่รุนแรงนัก กระบี่ของตั้งตักไฮ้จึงไม่หลุดจากมือ มันคำรามด้วยโทสะ พุ่งถอยไปหนึ่งก้าว ชายชราแซ่โก่ยกลับอุทานดังเอะ บังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง

ตั้งตักไฮ้ลูบคลำข้อมือ เสือกกระบี่เข้ามาอีก ต่อสู้กับลี้บุ้นซิ่ว ยามนี้มันไม่กล้าดูแคลนต่อชายหนุ่มที่ซูบผอมอ่อนแอผู้นี้อีก เห็นฝ่ายตรงข้ามยกมือวาดเท้าล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม ดังนั้น ร่ายรำใช้เพลงกระบี่งูเหลือมเขียวออกทุกกระบวนท่าเผ็ดร้อนชั่วร้าย คิดทิ่มแทงสังหารชายหนุ่มนี้ให้จงได้

ลี้บุ้นซิ่วได้รับถ่ายทอดวิทยายุทธ์จากฮั้วฮุยผู้เป็นซือแป๋ มีฝีมือคล่องแคล่ว กระบวนท่าพิสดาร เพียงแต่ไม่เคยหักหาญกับผู้คนขาดประสบการณ์ต่อสู้ ตอนแรกล้วนอาศัยเพลิงแค้นในอก คิดปลิดปลงโจรร้ายผู้นี้ ล้างแค้นให้กับบิดามารดา ต่อสู้ถึงตอนท้าย ค่อยคำนวณแนวทางกระบี่ของศัตรูได้ จิตใจสงบมั่นคงทีละน้อย

กระท่อมของชายชราแซ่โก่ยความจริงคับแคบ ในห้องรับแขกยังก่อกองไฟ ลี้บุ้นซิ่วกับตั้งตักไฮ้กระโดดโลดแล่นอยู่ข้างกองไฟ คมกระบี่หมัดฝ่ามือห่างกันไม่ถึงหนึ่งนิ้ว คล้ายกับว่าทุกกระบี่ของตั้งตักไฮ้ ล้วนสามารถทำร้ายลี้บุ้นซิ่วถึงแก่ชีวิต แต่นางล้วนหลบหลีกตีโต้ หักล้างคลี่คลายไปได้

ซล่โคกและพวกชมดจนอ้าปากค้าง แต่ชายชราแซ่โก่ยยิ่งชมดยิ่งประหวั่นพรั่นพรึง ร่างสั่นระริกตลอดเวลา เห็นทั้งสองต่อสู้ถึงตอนท้าย ตั้ง-ตักไฮ้พลันใช้กระบี่ด้วยท่าเล้งจั้วโท่วซิ่ง (งูปราดเปรียวแผ่แม่เบี้ย) ปลายกระบี่จี้ปราดใส่ลำคอลี้บุ้นซิ่ว

ลี้บุ้นซิ่วก้มศีรษะลง พุ่งฝ่าใต้คมกระบี่ไป แขนซ้ายปัดป่ายแขนขวา

ของศัตรู กันกระบี่ของมันพ้นห่าง สองมือคว้าจับกระบี่สั้นเงินทองซึ่งเสียบอยู่สองข้างชายโครงของตั้งตักไฮ้ ถอนแล้วเสือกวูบ เสียงฉึกเมื่อปักใส่กระดูกไหล่ซ้ายขวา

ตั้งตักไฮ้แผดร้องคำหนึ่ง ปล่อยกระบี่หลุดจากมือ โซซัดโซเซล่าถอยกลางหลังปะทะกับผนังได้แต่หอบหายใจ

เห็นกระบี่สั้นทั้งสองเล่มปักใส่หัวไหล่ จมลึกเสมอด้าม ปลายกระบี่โผล่พ้นออกทางกลางหลัง เอ็นชีพจรถูกตัดขาด สองแขนไร้เรี่ยวแรง คิดยกมือขวาถอนกระบี่สั้นบนไหล่ซ้ายไหนเลยยกขึ้นได้

ได้ยินทุกผู้คนภายในห้องโห่ร้องด้วยความยินดีพากันร้องว่า

"โค่นโจรร้ายพ่ายแพ้แล้ว โค่นโจรร้ายพ่ายแพ้แล้ว"

แม้แต่ซูลู่โคกก็ส่งเสียงร้องออกมา ซูโพ่วกับอามานสวมกอดกันด้วยความยินดี มีแต่ชายชราแซ่โก่ยที่ยังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ฟันในปากกระทบกันดังกึกกึก

ลี้บุ้นชิ่วทราบว่าท่านหวาดกลัว เพราะห่วงใยความปลอดภัยของนาง ดังนั้น เดินเข้าไปกุมมือหยาบใหญ่ของท่านไว้ โน้มหน้าถึงข้างหูของท่านกล่าวเบา ๆ ว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ยไม่ต้องกลัว โจรร้ายนี้สู้ข้าพเจ้าไม่ได้"

รู้สึกว่ามือของท่านเย็นเฉียบ สั่นระริกอย่างรุนแรง

ลี้บุ้นชิ่วเหลียวหน้ามา เห็นซูโพ่วโอบกอดอามานแนบแน่น ความปีติยินดีที่ได้มาจากชัยชนะพลันปลาสนาการสิ้น รู้สึกตัวเองก็สั่นระริก มือของชายชราแซ่โก่ยไม่เย็นเฉียบอีก ที่แท้มือของนางกลับกลายเป็นเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง

ลี้บุ้นชิ่วคลายมือของชายชราแซ่โก่ยออก เดินไปยึดจับเชือกยาว ซึ่งยังคล้องคออามานไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านเป็นนางทาสของข้าพเจ้า ต้องอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าไปชั่วชีวิต”

ซูโพ่วกับอามานล้วนใจหายวูบ แขนที่โอบกอดกันทั้งสี่ข้างต้องคลายออก ทั้งสองทราบว่านี่เป็นกฎที่สืบทอดกันมาของชาวคาซัก เป็นชะตาที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืน ใบหน้าของทั้งสองล้วนกลับกลายเป็นซีดเผือด

ลี้บุ้นซิ่วทอดถอนใจ ปลดห่วงเชือกที่คล้องคออามานออกมา กล่าวว่า

“ซูโพ่วชมชอบท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจให้เขาเศร้าเสียใจท่านเป็นคนของซูโพ่ว”

พลางผลักไสอามานเบา ๆ ปล่อยให้นางแอบอิงอยู่ในอ้อมอกของซูโพ่ว

ซูโพ่วกับอามานแทบไม่เชื่อหูตัวเอง พากันถามว่า

“เป็นความจริง”

ลี้บุ้นซิ่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ย่อมเป็นความจริง”

ซูโพ่วกับอามานแยกย้ายยืดกุมมือของนางคนละข้าง โยกคลอนไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

“ขอบคุณท่าน ขอบคุณท่าน”

ทั้งสองยามปีติยินดี ไม่รู้สึกตัวว่าบนหลังมือตัวเองเพิ่มน้ำตาหลายหยดเป็นน้ำตาที่ไหลหลั่งออกจากเบ้าตาของลี้บุ้นซิ่วเอง

ซูลู่โคกดิ้นรนลุกขึ้นยืน ยื่นมือหยาบใหญ่ตบใส่หัวไหล่ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

“ในชาวฮั่นก็มีคนดีจริง ๆ เพียงแต่...เพียงแต่เกรงว่ามีแต่เจ้าคนเดียว”

เชอเอ่อคู่ร้องว่า

“นำสุรามา เราเลี้ยงสุราทั้งหมด เลี้ยงคนดีชาวคาซัก และเลี้ยงคนดีชาวฮั่น เฉลิมฉลองที่จับตัวโจรร้ายได้ เอ๊ะ โจรผู้นั้นเล่า?”

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง พบว่าตั้งตักไฮ้สาบสูญจนไร้ร่องรอย ที่แท้ทุกผู้คนจับจ้องมองลี้บุ้นซิ่วกับอามาน โจรผู้นี้ฉกฉวยโอกาสหลบหนีออกทางประตูหลัง

ซูลู่โคกเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"พวกเรารีบตาม"

พลางเปิดประตูออก พายุหอบหนึ่งกระโชกเข้ามา มันทรงกายไม่มั่นร่างส่ายโงนเงนกับพื้น

ลมหนาวเย็นแฝงหิมะ รุนแรงสุดเปรียบปาน ทุกผู้คนล้วนหายใจไม่ออก อามานกล่าวว่า

"กลางลมหิมะเช่นนี้ คาดว่ามันหลบหนีไปไม่ไกล หากฝืนใจดิ้นรนต้องเสียชีวิตกลางพื้นหิมะแน่นอน รอจนวันพรุ่งนี้ลมอ่อนแรงลง พวกเราค่อยออกค้นหาซากศพของโจรร้ายนี้เถอะ"

ซูโพ่วผงกศีรษะ ปิดประตูลง ซูลู่โคกถลึงมองลี้บุ้นซิ่ว ชั่วครู่ จึงกล่าว

"เฮียตี่น้อย เจ้าเป็นชาวคาซัก ใช่หรือไม่?"

ลี้บุ้นซิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าเป็นชาวฮั่น"

ซูลู่โคกกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้ เจ้าเป็นชาวฮั่น ไฉนกลับทำร้ายโจรชาวฮั่น ช่วยเหลือพวกเราชาวคาซัก?"

ลี้บุ้นซิ่วตอบว่า

"ในชาวฮั่นมีคนร้าย และมีคนดี ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิใช่คนร้าย"

ซูลู่โคกพึมพำว่า

"ในชาวฮั่นก็มีคนดี?"

พลางสั่นศีรษะช้า ๆ แต่ว่าชีวิตของมัน ตลอดจนชีวิตของบุตรชายมัน ได้รับการช่วยเหลือจากชายหนุ่มชาวฮั่นผู้นี้ มิอาจไม่เชื่อได้

ในชีวิตมันเดียดแค้นชิงชังชาวฮั่น ยามนี้ความคิดเช่นนี้เริ่มโยกคลอนมันแค้นใจตัวเอง เมื่อคืนไฉนร่ำดื่มสุราจนเมามาย ไม่สามารถหักหาญกับโจรชาวฮั่นนั้น ต้องให้ชาวฮั่นอีกผู้หนึ่งช่วยชีวิตมัน

ชีวิตของมันไฉนไม่ประจวบเหมาะ มักโชคไม่ดี แต่ว่าเมื่อครู่กระบี่ของโจรร้ายนั้นฟันใส่ลำคอมัน ดีที่ชายหนุ่มนั้นช่วยเหลือทันท่วงที หรือถือว่าไม่ประจวบเหมาะ และโชคไม่ดีด้วย?

เมื่ออรุณรุ่งสาง ลมหิมะค่อยสงบลง

ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ออกเรียกระดมชาวเผ่าเดียวกันตามล่าโจรชาวฮั่นนั้น รอยเท้ากลางพื้นหิมะเด่นชัดถนัดตา อย่าว่าแต่มันรับบาดเจ็บสาหัสต้องหลบหนีไปไม่ไกล ทางที่ดีมันรุดไปสมทบกับโจรชาวฮั่นที่หลงเหลือความแค้นของสิบสองปีนี้ จะได้ชำระสะสางแล้ว

ชายฉกรรจ์ชาวคาซักสามร้อยกว่าคน รวมตัวกันเป็นหน่วยไล่ล่าขบวนแรก ยังมีหน่วยที่สองและสามทยอยติดตามไป เพียงคร่ากมตั้งตักไฮ้คนเดียว ย่อมไม่ต้องใช้ผู้คนมากมายปานนี้ แต่วัตถุประสงค์อยู่ที่กำจัดกวาดล้างโจรชาวฮั่น ซึ่งก่อหวอดสร้างเภทภัยอยู่บนทุ่งหญ้าอันไพศาล

ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่เป็นกองหน้า พวกมันให้ชาวเผ่าที่เหลือทอดระยะอยู่ห่างสิบกว่าลี้ ค่อย ๆ ติดตามมา เพื่อมิให้ตั้งตักไฮ้รู้สึกตัว ไม่ไป

สมทบกับพวกพ้อง เมื่อคืนซูโพ่วรับบาดเจ็บ แต่ไม่หนักหนานัก ขอร่วมทางกับบิดา อามานก็ยืนกรานร่วมทางกับบิดา แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่านางไม่ต้องการแยกจากซูโพ่ว

เชอเอ่อคู่ยังคัดเลือกศิษย์อีกสองคนร่วมทาง หนึ่งคือซังซือเอ๋อที่คล่องแคล่วปราดเปรียว หนึ่งคือชายหนุ่มที่มีพละกำลังราวกับอูฐ มีฉายาว่าเลาะเทาะ (อูฐ) ทุกผู้คนเรียกหามันเป็นเลาะเทาะ กลับลืมเลือนชื่อเดิมของมันไป

ลี้บุ้นชิ่วก็เข้าร่วมขบวนกองหน้า ซูโพ่วยินดีต้อนรับเป็นบุคคลแรก หลังจากผ่านเหตุการณ์เมื่อคืน ลี้บุ้นชิ่วกลับกลายเป็นวีรบุรุษที่ทั้งหมดเทิดทูนบูชา เชอเอ่อคู่ไม่คัดค้านนางเข้าร่วม ซูลู่โคกไม่ยินยอมอยู่บ้าง แต่ไม่อาจกล่าวปฏิเสธได้

ชายชราแซ่โก่ยคล้ายถูกเหตุการณ์เมื่อคืนขู่ขวัญจนลนลาน ยามเช้าตรู่ตอนดื่มนมแพะ พลั้งมือทำชามนมตกแตก ลี้บุ้นชิ่วชงชาให้กับท่านท่านมือไม้สั่นระริก ขณะที่รับถ้วยชาไว้ กลับทำน้ำชากระเซ็นใส่ปกเสื้อ

ลี้บุ้นชิ่วถามท่านว่าเป็นไรไป ดวงตาของชายชราแซ่โก่ยทอแววทั้งประหวั่นพรั่นพรึง และทั้งขุ่นเคืองใจ พลันหมุนตัวกลับเข้าห้องปิดประตูห้องลงอย่างหนักหน่วง

บนทุ่งหญ้าสุมหิมะหนาทึบ ยากที่จะขับขี่ม้า หน่วยกองหน้าทั้งเจ็ดล้วนเดินด้วยเท้า อาศัยรอยเท้าบนพื้นหิมะติดตามไปตลอดทาง

เห็นรอยเท้าของตั้งตักไฮ้มุ่งตรงสู่ทิศตะวันตก คล้ายคิดมุ่งสู่ทะเลทรายคอเปียะ คาดว่าสองเท้ามันแม้รับบาดเจ็บ ฝีเท้ายังรวดเร็วยิ่ง ชาวคาซักทั้งหกหวนนึกถึงคำเล่าลือที่ว่า ทะเลทรายคอเปียะเต็มไปด้วยภูตร้ายอดประหวั่นพรั่นใจมิได้

ซูลู่โคกร้องดัง ๆ ว่า

“วันนี้แม้ทราบว่า ต้องเผชิญกับภูตร้าย ก็ต้องจับตัวโจรร้ายให้จงได้

ซูโพ่ว เจ้าคิดล้างแค้นให้กับมารดาและกอกอเจ้าหรือไม่?”

ซูโพ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าย่อมต้องติดตามบิดาไป อามาน ท่านยังคงกลับไปเถอะ”

อามานกล่าวว่า

“ท่านไปได้ ข้าพเจ้าก็ไปได้”

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

‘หากท่านเสียชีวิต หรือข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ตามลำพัง?’

ซูลู่โคกกล่าวว่า

“อามาน เจ้ายังคงติดตามบิดาเจ้ากลับบ้านไป เชอเอ่อคู่ขวัญอ่อนกลัวภูตผีที่สุด”

เชอเอ่อคู่ถลึงตาใส่มันอย่างดุดัน ชิงเป็นฝ่ายนำทาง

เรื่องราวที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของทะเลทรายคอเปียะคืออาณาบริเวณพันลี้ไร้แหล่งน้ำ ขอเพียงน้ำสะอาดที่พกติดตัวดื่มหมดสิ้น ต้องกระหายน้ำจนตายแต่หลังจากที่หิมะตกหนัก เพียงก้มกายก็พบกับหิมะน้ำแข็งเป็นการแก้ปัญหาสำคัญ มาตรว่าไม่สามารถควบขับพาหนะ แต่ก็ลดทอนทรายเหลืองที่พุ่งมาปะทะหน้า

ยิ่งมุ่งตะวันตก รอยเท้าที่ตั้งตักไฮ้ทิ้งไว้ยิ่งเด่นชัด เมื่อถึงตอนท้ายบนรอยเท้าของมันปราศจากหิมะขาวปิดคลุมอีก ย่อมเป็นรอยเท้าที่ประทับทิ้งไว้หลังลมหิมะสงบลงแล้ว

เชอเอ่อคู่พึมพำว่า

“โจรร้ายนี้กลับร้ายกาจนัก ลมหิมะครั้งนี้กลับไม่อาจคร่าชีวิตมัน”

ซูลู่โคกพลันอุทานดังเอ๊ะ ร้องว่า

“มีรอยเท้าของอีกคนหนึ่ง”

มันชี้ไปยังรอยเท้า กล่าวอีกว่า

"คนผู้นี้ล้วนทิ้งเท้าลงในรอยเท้าของโจรร้ายนั้น หากไม่สังเกตยากดูออกได้"

ทุกผู้คนเพ่งมองโดยละเอียด พบว่าในรอยเท้าแต่ละรอยแบ่งเป็นตื้นและลึกสองชั้น ดังนั้นพากันวิพากษ์วิจารณ์ ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด เลาะเทาะพลันกล่าวว่า

"หรือว่าเป็นภูตผี?"

นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนนึกอยู่ในใจว่า มันพอกล่าวจากปาก ทั้งหมดอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้

ทุกผู้คนปลุกปลอบกำลังขวัญ มุ่งสู่ตะวันตกต่อไป หิมะท่วมสูงถึงข้อเท้า การเดินทางเชื่องช้ายิ่ง ค่ำคืนนั้นทั้งหมดค้างแรมกลางพื้นหิมะกวาดคราบหิมะออก ขุดพื้นทรายเป็นหลุม ใช้พรมขนสัตว์ห่อหุ้มกาย นอนอยู่ภายในหลุม ไม่รู้สึกเหน็บหนาวเท่าใด

หลุมทรายของลี้บุ้นซิ่วเป็นเลาะเทาะขุดให้ มันมีกำลังแขนมหาศาลในใจเคารพต่อวีรบุรุษชาวฮั่นผู้นี้ อาสาขุดหลุมทรายให้กับนางอยู่ระหว่างหลุมทรายของมันกับซูโพ่ว หลุมทรายทั้งเจ็ดหลุมล้อมเป็นวงกลม กึ่งกลางก่อไฟกองใหญ่

ท้องฟ้าเหนือศีรษะเป็นสีครามเข้ม ดาวอำไพกะพริบ ลมหนาวเย็นหอบหนึ่งกระโชกมา ม้วนเอาหิมะบนพื้นขึ้น ปลิวเวียนว่อนอยู่ในสายลม ลี้บุ้นซิ่วเหม่อมองเกล็ดหิมะที่บินฉวัดเฉวียนสองกลีบ พึมพำว่า

"ช่างคลับคล้ายผีเสื้อหยกคู่หนึ่ง"

ซูโพ่วกล่าวเสริมขึ้น

"ถูกแล้ว คลับคล้ายจริง ๆ ก่อนหน้านี้มีโกวเนี้ยน้อยชาวฮั่นนางหนึ่งบอกเล่าตำนานของผีเสื้อให้ข้าพเจ้าฟังว่า มีชายหนุ่มชาวฮั่นกับโกวเนี้ยชาว

ฮั่นรักชอบกัน แต่บิดาของโกวเนี้ยนั้นไม่ยินยอมยกบุตรีให้ ชายหนุ่มนั้นเศร้าเสียใจยิ่ง ล้มป่วยลงเสียชีวิต อยู่มาวันหนึ่ง โกวเนี้ยนั้นผ่านหลุมศพของชายคนรัก ต้องฟุบร่างบนหลุมฝังศพ ร่ำไห้ออกมา"

เอ่ยถึงตอนนี้ ในใจของซูโพ่วกับลี้บุ้นซิ่วปรากฏภาพเหตุการณ์เมื่อแปดเก้าปีก่อนขึ้น

บนเนินเขาเล็ก ๆ เด็กชายกับเด็กหญิงคู่หนึ่งนั่งเคียงคู่ เฝ้าดูแลฝูงแพะแกะ เด็กหญิงเล่านิทาน เด็กชายสดับฟังอย่างจดจ่ำ เมื่อเล่าถึงตอนโกวเนี้ยชาวฮั่นฟุบร่างบนหลุมศพของชายคนรัก ดวงตาของเด็กหญิงเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ เด็กชายก็เศร้าเสียใจ

เพียงแต่ลี้บุ้นซิ่วทราบว่า เด็กชายนั้นคือ ซูโพ่วที่เบื้องหน้า ซูโพ่วกลับเข้าใจว่าเด็กหญิงนั้นเสียชีวิตแล้ว

ซูโพ่วเล่าสืบต่อ

"โกวเนี้ยนางนั้นฟบอยู่บนหลุมฝังศพ ร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้ารันทดทันใด หลุมฝังศพแยกออกเป็นช่อง โกวเนี้ยสะคราญโฉมนั้นก็กระโดดเข้าไป ภายหลังคนรักคู่นี้กลับกลายเป็นผีเสื้อคู่หนึ่ง ๆ โบยบินเคียงคู่กัน ไม่มีวันแยกจากกันอีก"*

อามานสอดคำขึ้น

"นิทานเรื่องนี้ดียิ่ง คนเล่านิทานคือโกวเนี้ยน้อยที่มอบผ้าเช็ดหน้าลายแทงแก่ท่านกระมัง นางตายแล้วหรือ?"

ซูโพ่วกล่าวอย่างเศร้าหมองว่า

---

*ทั้งหมดนี้เป็นอมตะนิยายของจีนเรื่องเนี่ยซัวแป๊ะกับจกเอ็งไท้ ซึ่งชาวไทยรู้จักในนามม่านประเพณี

“มิผิด เป็นนาง ผู้เฒ่าชาวฮั่นนั้นบอกว่านางตายแล้ว ลี้บุ้นชิวถามว่า “ท่านยังจำนางได้หรือ”

ซูโพ่วตอบว่า

“ย่อมจำได้ ไหนเลยลืมเลือนได้?”

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

“ท่านไฉนไม่ไปชมดูหลุมฝังศพของนาง?”

ซูโพ่วกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ใช่แล้ว หลังจากที่พวกเรากวาดล้างโจรร้ายขบวนนี้ ข้าพเจ้าจะขอให้ชาวฮั่นที่ขายสุรานั้น นำพาข้าพเจ้าไปชมดู”

ลี้บุ้นชิ่วถามว่า

“หากว่าหลุมฝังศพนั้นพลอยแยกออกเป็นช่อง ท่านใช่จะกระโดดเข้าไปหรือไม่?”

ซูโพ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

“นั่นเป็นนิทานปรัมปรา หาได้เป็นความจริงไม่”

ลี้บุ้นชิ่วถามย้ำว่า

“หากโกวเนี้ยน้อยนั้นคิดถึงท่าน หวังให้ท่านไปเป็นเพื่อนนาง ดังนั้นบนหลุมฝังศพแยกออกเป็นช่องจริง ๆ ท่านยินยอมกระโดดเข้าไปอยู่เป็นเพื่อนนางหรือไม่?”

ซูโพ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

“ไม่ โกวเนี้ยน้อยนั้นเป็นเพียงเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กของข้าพเจ้า ชั่วชีวิตนี้ข้าพเจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนกับอามาน”

พลางยื่นมือออกเกาะกุมมือของอามานแนบแน่น

ลี้บุ้นชิ่วไม่ซักถามอีก นางความจริงไม่คิดถามวาจาเหล่านี้ ทั้งนี้เพราะนางล่วงรู้คำตอบแต่แรก แต่ยังอดถามมิได้ ยามนี้พอได้รับคำตอบ

รังแต่เพิ่มความโศกเศร้ารันทดกว่าเดิม

ยามนั้น ที่ห่างไปปรากฏนกกระดิ่งฟ้าตัวหนึ่งร้องเพลงเบา ๆ ร้องขับขานอย่างไพเราะเพียงนั้น โศกซึ้งตรึงตราเพียงนั้น

ซูโพ่วกล่าวว่า

"กาลก่อนข้าพเจ้ามักจับนกกระดิ่งฟ้ามาเล่น พอเล่นเสร็จมันก็ตายไป แต่โกวเนี้ยน้อยนั้นชมชอบนกกระดิ่งฟ้า มอบกำไลหยกแก่ข้าพเจ้าข้างหนึ่งให้ข้าพเจ้าปล่อยนกเป็นอิสระ นับแต่นั้นข้าพเจ้าไม่ไล่จับอีกเพียงแต่ฟังนกกระดิ่งฟ้าร้องเพลงยามวิกาล พวกท่านฟัง ช่างร้องได้ไพเราะนัก"

ลี้บุ้นซิ่วส่งเสียงดังอืมม์ถามว่า

"กำไลหยกข้างนั้นเล่า ท่านพกติดตัวหรือไม่?"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ข้าพเจ้าทำแตกเสียหาย ไม่เห็นมันอีก"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ทำแตกเสียหายไม่เห็นมันอีก"

นกกระดิ่งฟ้าร้องขับขานไม่หยุดยั้ง ค่ำคืนฤดูหนาวอันเยียบเย็นนกกระดิ่งฟ้าความจริงไม่ร้องเพลง ไม่ทราบมันมีเรื่องเศร้าเสียใจอันใด อดระบายออกมามิได้

แต่เสียงกรนของซูลู่โคก เชอเอ่อคู่กับเลาะเทาะและพวก ยังดังกว่าเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้ามากนัก

เช้าวันที่สอง คนทั้งเจ็ดดื่นขึ้นมารับประทานเสบียงกรัง จากนั้นติดตามรอยเท้าต่อไป

แสงอาทิตย์อ่อนจาง เมื่อส่องต้องร่างเพียงบังเกิดความอบอุ่นอยู่บ้าง แต่เมื่อมีแสงแดด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เกรงกลัวภูตร้ายอีก

ติดตามถึงยามเที่ยง รอยเท้าเส้นเดียวบนท้องทะเลทรายแยกออกเป็นสองสาย แสดงว่าคนที่สองไม่อดรนทนเหยียบย่ำรอยเท้าของบุคคลแรกอีกต่อไป ซูลู่โคกและพวกโห่ร้องออกมา นี่แสดงว่าเป็นผู้คนหาใช่ภูตผีไม่ แต่คนผู้นี้เป็นใคร?

ยามนี้ทิศทางที่คนทั้งเจ็ดมุ่งหน้าไป ไม่ใช่เส้นทางที่ลี้บุ้นซิ่วไปหาซือแป่อีก นางพลันครุ่นคิดขึ้น

'โจรร้ายนี้คงไม่ไปสมทบกับสมุนโจร หากแต่อาศัยลายแทงที่ถักทออยู่บนผ้าเช็ดหน้า สืบเสาะหาวังเขาวงกตเพียงลำพัง'

นางบ่งบอกข้อสันนิษฐานนี้ออกไป ซูลู่โคกและพวกตะลึงลาน ชั่วขณะ พากันเห็นพ้องด้วย ซังซือเอ๋อกล่าวว่า

"ทะเลทรายแถบนี้ปกติไม่มีน้ำแม้สักหยดเดียว โจรชาวฮั่นต้องไม่มายังที่นี้"

ซูลู่โคกร้องดัง ๆ ว่า

"มันหลบหนีไปยังวังต้องห้าม พวกเราจะติดตามไปถึงวังต้องห้าม ต่อให้ติดตามถึงสุดขอบฟ้า ก็ต้องจับตัวโจรร้ายนี้ให้จงได้"

ตามคำเล่าขานที่สืบทอดกันมาของชาวคาซัก ทะเลทรายคอเปียะมีวังต้องห้ามหลังหนึ่ง ภายในวังมีอัญมณีของมีค่ามากมายสุดคณานับ เพียงแต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้จักเส้นทางไปยังวังต้องห้าม หากหลงทางกลางทะเลทรายคอเปียะ ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นได้ ดังนั้นไม่เคยมีผู้ใดกล้าเสี่ยงอันตรายออกค้นหามาก่อน

แต่ตอนนี้ผิดแผกแตกต่าง เมื่อมีลายแทงนำทาง พร้อมกันนั้น หิมะน้ำแข็งบนทะเลทราย ต้องใช้เวลายี่สิบสามสิบวันค่อยละลายหมดสิ้น ไม่มีปัญหาเรื่องน้ำดื่ม ทางด้านหลังยังมีกองกำลังสนับสนุน ยังเกรงกลัวอันใด

อย่าว่าแต่ซูลู่โคกถือดีว่าเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งทุ่งหญ้า มันเพียงภาวนาว่าเชอเอ่อคู่จะแสดงความขลาดเขลาออกมา ไม่กล้าติดตามต่อไป แต่เชอเอ่อคู่ไม่มีท่าทีหวาดกลัวแต่อย่างไร

ลี้บุ้นซิ่วสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว พวกเราไปชมดูด้วยกัน ดูว่าในโลกมีวังเขาวงกตจริงหรือไม่"

นางหวนนึกถึงบิดามารดาเสียชีวิตเพราะเหตุนี้ หากตัวเองสามารถเสาะพบวังเขาวงกต ถือว่าบรรลุถึงประณิธานของบิดามารดาผู้ล่วงลับ

อามานกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าในเผ่าล้วนบอกว่า ขุมทรัพย์ในวังต้องห้ามสามารถช่วยให้ผู้คนพัน ๆ หมื่น ๆ บนภูเขาเทียนซัวทั้งเหนือและใต้ มีชีวิตอย่างสุขสบายตลอดไป

ร้อยพันปีมานี้ล้วนเล่าลือเช่นนี้ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็หาไม่พบ"

ซูโพ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากพวกเราหาพบ ทั้งหมดมีชีวิตอย่างสุขสบาย นับว่าประเสริฐเลิศยิ่ง"

อามานกล่าวว่า

"พวกเราในตอนนี้ไม่มีความสุขหรือ?"

ซูโพ่วยกมือเกาศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มีความสุขยิ่ง"

เขานึกไม่ออกว่า ในโลกยังมีของใดช่วยให้ชีวิตของตัวเองมีความสุขกว่าตอนนี้อีก

ลี้บุ้นชิ่วกลับครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ว่าในวังเขาวงกตมีของวิเศษอันล้ำค่ามากน้อยเท่าใด ก็ไม่อาจช่วยให้เรามีความสุขได้'

เมื่อถึงวันที่แปด คนทั้งเจ็ดติดตามรอยเท้าเข้าสู่เขตภูเขา เห็นโขดหินระเกะระกะยิ่งมายิ่งยากแก่การเดินทาง ยังดีที่รอยเท้าบนพื้นหิมะเด่นชัดยิ่งเพียงแต่ภูมิประเทศเลวร้าย เส้นทางคดเคี้ยว หรืออีกนัยหนึ่งไม่มีทางผ่านได้

เห็นรอยเท้าของบุคคลทั้งสองตัดผ่านหุบเขา ข้ามเนินไศลไป เส้นทางเบื้องหน้ายาวไกลไม่มีที่สิ้นสุด รอยเท้าบนพื้นหิมะทั้งสองสาย คล้ายกับจะตัดตรงถึงขุมนรกโลกันตร์ก็ปาน

ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่เห็นสภาพอันเลวร้ายรอบข้าง ในใจลอบประหวั่นพรั่นใจ แต่ทั้งสองยังประคารมกันไม่ขาดปาก ซูลู่โคกกล่าวว่า

"เชอเอ่อคู่ ท่านตัวสั่นงันงก หากขวัญฝ่อตาย ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นได้ มิสู้รอเราอยู่ที่นี้ หากเสาะพบขุมทรัพย์ จะแบ่งปันแก่ท่านส่วนหนึ่ง"

เชอเอ่อคู่กล่าวว่า

"ยามนี้อวดตนเป็นนักสู้ผู้กล้า รอสักครู่ภูตร้ายปรากฏออกมา ดูว่าท่านหลบหนีก่อน หรือว่าบุตรชายท่านหลบหนีก่อน?"

ซูลู่โคกกล่าวว่า

"มิผิด เราสองพ่อลูกพบเห็นภูตร้าย ยังมีเรี่ยวแรงหลบหนีไป ไม่คล้ายกับท่านที่แตกตื่นจนคุกเข่ากับพื้น ตัวสั่นงันงกตลอดเวลา"

ทั้งสองกล่าวไปกล่าวมา ไม่พ้นภูตร้ายกลางทะเลทราย เดินทางอีกครู่หนึ่ง รอบบริเวณมืดมิดสนิททั่ว ซูโพ่วกล่าวว่า

"บิดา ค้างแรมในที่นี้ พรุ่งนี้ค่อยเดินทางต่อเถอะ"

ซูลู่โคกไม่ทันตอบคำ เชอเอ่อคู่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านสองพ่อลูกพักค้างแรมในที่นี้ จะได้ไม่มีอันตราย อามาน เจ้าติดตามบิดามา เลาะเทาะ ซังซือเอ๋อ พวกเราไม่กลัวภูตผี ไปกันเถอะ"

ซูลู่โคกร้องเพ้ย ถ่มน้ำลายใส่พื้น สาวเท้านำหน้าไปก่อน ลี้บุ้นซิ่วเห็นทั้งสองคิดชิงดีชิงเด่น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ ได้แต่ติดตามอยู่ด้านหลัง อามานกลับเหน็ดเหนื่อยจนก้าวเท้าไม่ออก

ซูโพ่วกับซังซือเอ๋อเก็บกิ่งไม้แห้งจัดทำเป็นคบไฟ คนทั้งห้าอยู่กลางป่าทึบค้นหารอยเท้าออกเดินทาง ยามวิกาลเดินอยู่ท่ามกลางสถานที่ซึ่งแฝงกลิ่นอายปีศาจเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนอกสั่นขวัญผวา บางครั้งบังเกิดเสียงวิหคราตรีร่ำคราหนึ่ง หรือเกล็ดหิมะร่วงกราวลงจากกิ่งไม้ ล้วนสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ที่น่าประหลาดคือ ในป่าทึบกลับมีเส้นทาง มาตรว่าหญ้าร้างสูงท่วมเข่า แต่ยังปรากฏริ้วรอยของทางโบราณให้จำแนกแยกแยะได้

คนทั้งเจ็ดเดินอยู่ในป่าทึบเป็นเวลานาน อามานพลันร้องโอยออกมากล่าวว่า

"ผิดท่าแล้ว"

ซูโพ่วรีบถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

อามานชี้มือไปยังกำไลเงินที่สะท้อนแสงแวววับ ซึ่งอยู่ข้างทางเบื้องหน้าข้างหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านดู นี่เป็นกำไลที่ข้าพเจ้าเคยทำตกหล่นไว้"

กำไลข้างนั้นอยู่ที่เบื้องหน้าคนทั้งเจ็ด ห่างประมาณสองสามวา ไม่ทราบไฉนพลันปรากฏขึ้นในที่นี้

อามานกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทำกำไลตกหล่น ตั้งใจว่าเมื่อขากลับค่อยตั้งใจมาค้นหา ไฉนอยู่ที่นี้ได้?"

เชอเอ่อคู่ถามย้ำว่า

"เจ้าชมดูให้ดี ที่แท้ใช่หรือไม่?"

อามานไม่กล้าเก็บขึ้นมา ซูโพ่วเดินไปเก็บกำไลขึ้นจากพื้น ไม่รอให้อามานจำแนกแยกแยะ เขาก็จดจำออกแต่แรกร้องว่า

"ใช่แล้ว เป็นของนาง"

พลางยื่นส่งกำไลแก่นาง อามานไม่กล้ารับไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านทิ้งไว้กับพื้น ข้าพเจ้าไม่ต้องการแล้ว"

ซูโพ่วร้องโพล่งว่า

"หรือว่านี่เป็นลวดลายของภูตร้ายจริง ๆ"

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง สีหน้าของคนทั้งเจ็ดล้วนประหลาดพิกลยิ่งชั่วครู่ให้หลัง ลี้บุ้นชิ่วจึงกล่าว

"ไม่แน่ว่ายังเลวร้ายกว่าเผชิญภูติผีอีก พวกเราย้อนกลับมาทางเดิมทางสายนี้เป็นเส้นทางที่พวกเราเดินผ่านแล้ว"

พริบตานั้น ทุกผู้คนหวนนึกถึงคำเล่าลือที่ว่า คนสัญจรกลางทะเลทรายเกิดหลงทาง เดินไป ๆ พลันพบเห็นรอยเท้าอยู่เบื้องหน้า สร้างความลิงโลดแก่มันแทบคลุ้มคลั่ง ติดตามรอยเท้าไป หาทราบไม่ว่านั่นเป็นรอยเท้าของมันเอง เดินวนทางสายเก่ารอบแล้วรอบเล่า เดินจนกระทั่งล้มตายลง

ทั้งหมดไม่ยินยอมเชื่อคำพูดของลี้บุ้นชิ่ว แต่อามานทำกำไลตกหล่นเป็นเวลานานชัด ๆ เดินอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันพบเห็นกำไลอยู่บนเส้นทางเบื้องหน้า แสดงว่าเดินวนรอบหนึ่ง ย้อนมาที่ทางสายเก่าอีก ยามวิกาล

มืดมิด ระหว่างที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่จำแนกว่ารอยเท้าบนเส้นทางเมื่อครู่มีเพียงผู้คนสองคน หรือเพิ่มรอยเท้าของคนทั้งเจ็ดเข้าไป

เลาะเทาะเดินออกไปหลายก้าว ชูคบไฟส่องดูรอยเท้าบนพื้นหิมะร้องว่า

"มีรอยเท้าของผู้คนจำนวนมาก เป็นของพวกเราเอง"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง คนทั้งเจ็ดหันไปมองหน้ากัน ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ไม่ประโคมยกตน และเย้ยหยันฝ่ายตรงข้ามอีก

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"พวกเราเดินตามรอยเท้าของโจรร้ายนั้นกับผู้คนอีกคนหนึ่ง หากพวกมันเดินวนด้วย อีกสักครู่คงเดินถึงที่นี้ พวกเราหยุดพักค้างแรมในที่นี้ดูว่าพวกมันจะมาถึงหรือไม่"

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ทุกผู้คนล้วนเห็นด้วยกับคำพูดของนาง จัดการกวาดคราบหิมะบนเส้นทาง คลี่พรมขนสัตว์ออกทรุดนั่งลง เลาะเทาะกับซังซือเอ๋อก่อไฟกองหนึ่ง คนทั้งเจ็ดนั่งล้อมเป็นวง ไม่ว่าผู้ใดก็นอนไม่หลับ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดกล่าววาจา

ทั้งหมดรอคอยตั้งตักไฮ้กับผู้คนอีกคนหนึ่งเดินมา แต่ก็กริ่งเกรงพวกมันปรากฏกายขึ้นจริง ๆ หากพวกมันเดินวนรอบหนึ่ง ย้อนกลับมายังเส้นทางเดิม เกรงว่าชะตากรรมของตัวเองจะเป็นเช่นเดียวกับพวกมัน

รอคอยเป็นเวลานาน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา คนทั้งเจ็ดกระโดดปราดขึ้น พบว่าเสียงฝีเท้าหยุดชะงักลง ช่วงเวลานั้นผู้คนทั้งเจ็ดได้ยินแม้แต่เสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

ทันใด เสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครา แต่เคลื่อนห่างไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออย่างแช่มช้า ยามนั้นลมแรงหอบหนึ่งกระโชกมา ม้วนเอาเกล็ด

หิมะบนพื้นขึ้น หอบใส่กองไฟ จนแสงไฟดับวูบไป

พริบตานั้น รอบบริเวณมืดมิดเป็นแผ่นผืน ได้ยินเสียงขวับเขวียว ซูลู่โคกกับลี้บุ้นชิ่วและพวกทั้งหกพากันชักดาบกระบี่จากฝักมา

อามานกลับกรีดร้องด้วยความตระหนก โผไปในอ้อมอกของซูโพ่ว ภายใต้หิมะขาวสาดสะท้อน คมดาบกระบี่สะท้อนประกายวูบวาบวาววับ เสียงฝีเท้านั้นยิ่งมายิ่งห่างไกลออกไป ในที่สุดไม่ได้ยินอีก

จวบกระทั่งฟ้าสางสว่าง ในป่าทึบไม่มีสภาพผิดปกติใดอีก แสงอาทิตย์ลำแรกของยามเช้าตรู่สาดลอดเข้ามาทางกิ่งใบ ทุกผู้คนค่อยดีกดักแจ่มใสขึ้น

ครั้นแล้วทั้งหมดค้นหาเส้นทางเดินทางต่อ เดินทางอยู่ครู่หนึ่ง อามานพบว่าพุ่มไม้ด้านซ้ายมือหักไปหลายต้น ดังนั้นร้องว่า

"พวกท่านดูที่นี้"

ซูโพ่วแหวกต้นไม้ออก เห็นบนพื้นมีรอยเท้าสองแถว ต้องโห่ร้อง

"พวกมันไปทางด้านนี้"

อามานกล่าวว่า

"โจรร้ายนั้นคงดูลายแทงผิดไป ดังนั้นวกอ้อมเป็นวง ค่อยเดินทางต่อกลับสร้างความตื่นตระหนกแก่พวกเราไปคืนหนึ่ง"

ซูลู่โคกหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ปีศาจขวัญอ่อนของครอบครัวเชอเอ่อคู่บังเกิดความแตกตื่นคืนหนึ่ง นักรบของครอบครัวซูลู่โคกกลับภาวนาให้ภูตร้ายปรากฏตัว จะได้กระชากใบหูของภูตร้าย ชมดูให้กระจ่างชัด"

เชอเอ่อคู่ไม่เหลือบแลมัน คล้ายไม่ได้ยินก็ปาน พลันยื่นมือกลับหลังบิดกระชากใบหูของซูลู่โคกไว้

ซูลู่โคกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ต่อยออกหมัดหนึ่ง ต่อยใส่กลางหลังมัน

เชอเอ่อคู่ร่างส่ายโงนเงน แต่มือที่กระชากใบหูของซูลู่โคกยังไม่คลายออก บิดกระชากจนใบหูมันปรากฏโลหิตหลั่งไหล หากใช้กำลังกว่านี้เกรงว่าใบหูต้องขาดหลุดออกมา

ลี้บุ้นซิ่วเห็นคนทั้งสองมีอายุสี่สิบกว่าปี ยังวิวาทกันราวเด็กซุกซน ครึ่งจริงจังครึ่งหยอกล้อ รู้สึกน่าหัวร่อ เห็นซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ต่อยใส่กันและกันหลายหมัดค่อยแยกจากกัน คนหนึ่งหน้าฟกช้ำ คนหนึ่งดำเขียว

ทั้งสองทุ่มเถียงวิวาทตลอดทาง เดินทางตลอดทาง ยามนี้เส้นทางสูงต่ำคดเคี้ยว ยากแก่การสัญจร บัดเดี๋ยวอ้อมหุบเขา บัดเดี๋ยวมุดเข้าถ้ำ หากมิใช่บนพื้นหิมะมีรอยเท้านำทาง ยากที่จะรุดหน้าไปได้

ลี้บุ้นซิ่วเห็นเช่นนั้น ต้องครุ่นคิดขึ้น

'วังต้องห้ามนี้เร้นลับจริง ๆ หากปราศจากลายแทงชี้นำ ไหนเลยเสาะพบได้'

เดินทางถึงยามเที่ยง ทุกผู้คนไม่ได้นอนหลับพักผ่อนตลอดคืน ล้วนเหนื่อยล้าอ่อนเพลีย มีแต่ลี้บุ้นซิ่วที่ปรับพื้นฐานกำลังภายใน ยังคงรักษาความคึกคักแจ่มใสไว้

ซูโพ่วพลันกล่าวว่า

"บิดา อามานเดินทางต่อไม่ได้ พวกเราพักผ่อนสักครู่เถอะ"

ซูลู่โคกไม่ทันตอบคำ ได้ยินเชอเอ่อคู่ที่นำหน้าอุทานดังอาออกมา ซู-ลู่โคกรีบรุดไป พออ้อมผ่านต้นไม้แถวหนึ่ง เห็นบนภูผาหินเบื้องหน้าฝังไว้ด้วยประตูใหญ่ที่หล่อหลอมจากเหล็กสองบานบนประตูมีสนิมเหล็กเกรอะกรังแสดงว่าเป็นของโบราณที่ผ่านวันเวลามานานปี

ผู้คนทั้งเจ็ดพากันโห่ร้องว่า

"วังต้องห้าม"

ทั้งหมดวิ่งปราดเข้าไป ซูลู่โคกยกมือผลักประตูเหล็กโดยแรง ประตู

ทั้งสองบานกลับไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย เชอเอ่อคู่จึงกล่าว

"โจรร้ายลงกลอนภายใน"

อามานสำรวจดูรอบประตูเหล็ก ว่ามีรางกลไกหรือไม่ เห็นประตูนั้นคล้ายงอกติดกับภูผาหิน ปราศจากริ้วรอยแม้แต่น้อย

อามานยึดจับห่วงประตู บิดหมุนไปทางซ้าย พบว่าประตูไม่เคลื่อนไหว วังเขาวงกตนี้ไม่ทราบปลูกสร้างเป็นเวลากี่ร้อยปี มาตรว่ากลางทะเลทรายแห้งแล้ง แต่เมื่อเป็นประตูเหล็กต้องเกิดสนิม ต่อให้มีกลไกบังคับ ก็ใช้การไม่ได้

มิคาดนางพอบิดหมุนไปทางขวา ห่วงประตูกลับขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ นางทดลองบิดหมุนหลายครา ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ก็ผลักประตูโดยแรง ทันใด ประตูเหล็กเปิดเข้าด้านใน ทั้งสองไม่ทันระวัง พากันพลัดร่วงเข้าไปหลังความตื่นตระหนก ทั้งสองหัวร่อดัง ๆ พลางผุดลุกขึ้นมา

หลังประตูเป็นเส้นทางสายยาวที่มืดทะมึน ซูโพ่วจุดคบไฟขึ้นมือหนึ่งถือไว้ อีกมือหนึ่งถือดาบยาวทำหน้าที่นำทาง พอถึงสุดทาง เบื้องหน้าปรากฏเป็นทางแยกสามสายขึ้น

ในวังเขาวงกตปราศจากรอยเท้าบนพื้นหิมะเป็นเครื่องชี้นำ ไม่ทราบตั้งตักไฮ้กับผู้คนอีกคนหนึ่งไปยังทางสายใด ทุกผู้คนตรวจดูโดยละเอียดพบว่าเส้นทางซ้ายมือกับขวามือล้วนมีรอยเท้าจาง ๆ

ซูลู่โคกกล่าวว่า

"สี่คนไปทางซ้าย สามคนไปทางขวา รอสักครู่ค่อยบรรจบกันในที่นี้"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"นั่นไม่ดีนัก สถานที่นี้เมื่อเรียกว่าวังเขาวงกต เส้นทางย่อมต้องคดเคี้ยวเลี้ยวลด พวกเรายังคงร่วมทางกันประเสริฐกว่า"

ซูลู่โคกสั่นศีรษะกล่าวว่า

“คาดว่าในถ้ำศิลาเช่นนี้ มีพื้นที่สักเท่าใด ชาวฮั่นขวัญอ่อนมาแต่กำเนิด นับเป็นเรื่องอับจนปัญญา”

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่คนทั้งเจ็ดยังคงร่วมทางไป เห็นเส้นทางขวามือกว้างขวางกว่า ดังนั้นเดินไปทางขวามือ

เดินไปเพียงสิบกว่าวา ซูลู่โคกต้องครุ่นคิดขึ้น

‘ชาวฮั่นผู้นี้กล่าวได้ไม่ผิด’

เห็นเบื้องหน้าปรากฏทางแยกอีก คนทั้งเจ็ดจำแนกรอยเท้าโดยละเอียด ติดตามไปตลอดทาง บางครั้งบนทางแยกล้วนมีรอยเท้า ได้แต่เลือกทางสายหนึ่ง เดินทางอยู่ครึ่งค่อนวัน ไม่ทราบผ่านทางแยกมากี่สาย พอถึงทางแยกสายหนึ่ง อามานจะใช้ดาบทำเครื่องหมายบนผนัง เพื่อที่ขากลับออกมาจะได้จดจำทางออก

ทันใด เบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า ปรากฏเป็นพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง สุดทางมีประตูเหล็กอีกสองบาน ฝังอยู่ในหินผา คนทั้งเจ็ดเดินถึงหน้าประตู ซูลู่โคกบิดหมุนห่วงประตู มิคาดประตูบานนี้ปิดแง้มไว้ พอกระทบถูกเบา ๆ ก็เปิดออก

คนทั้งเจ็ดเดินเข้าไป เห็นภายในเป็นวิหารหลังหนึ่ง ผนังรอบด้านประดิษฐานพระพุทธรูปดินเผาและแกะสลักจากไม้ พอตัดผ่านวิหารเข้าไป ปรากฏห้องหับเป็นทิวแถว แต่ละห้องมักประดิษฐานพระพุทธรูป บางครั้งพบเห็นภาษาฮั่นอยู่บนผนัง เขียนข้อความราชาประเทศกอชาง บุ้นไถ่ ปีที่สิบสามในรัชสมัยถังไทจงฮ่องเต้ ยังมีวิหารหลังหนึ่งประดิษฐานแต่รูปปั้นของชาวฮั่น ที่กึ่งกลางเป็นรูปชายชราท่านหนึ่ง ป้ายขวางเหนือรูปปั้นจารึกข้อความที่ประดิษฐานรูปปั้นปราชญ์ผู้ลุโสดาขงจื๊อ เบื้องซ้ายขวามีรูปปั้นหลายสิบรูป เขียนข้อความง้วนฮ้วย จี้อโล่ว จี้อก่ง จี้อแฮ่ และจี้อเตีย

ซูลู่โคกพอพบเห็นรูปปั้นของชาวฮั่นมากมายปานนี้ ต้องขมวดคิ้ว

สะบัดหน้าออกมา ลี้บุ้นชิ่วต้องครุ่นคิดขึ้น

'ผู้คนที่นี้ล้วนนับถือศาสนาฮ้วยก่า ภายในวังเขาวงกตไฉนประดิษฐานพระพุทธรูป และจัดตั้งรูปปั้นชาวฮั่น บนผนังก็เขียนภาษาฮั่น นับว่าน่าประหลาดจริง ๆ'

คนทั้งเจ็ดผ่านห้องแล้วห้องเล่า เห็นส่วนใหญ่มีสภาพพังทลาย โบสถ์วิหารบางแห่งสุมเต็มไปด้วยทรายเหลือง กระทั่งประตูก็ถูกอุดตัน

เส้นทางในวังเขาวงกต ความจริงสลับซับซ้อนอยู่แล้ว บวกกับผนังพังทลายทรายเหลืองอุดตัน ยิ่งทำให้ผู้คนจับต้นชนปลายไม่ถูก บางครั้งบนเส้นทางปรากฏโครงกระดูกหลายโครง ข้าวของเครื่องใช้ภายในล้วนไม่ใช่สิ่งของที่มีอยู่ในมณฑลซินเกียง

ลี้บุ้นชิ่วจดจำคลับคล้ายคลับคลาว่า เหล่านี้ล้วนเป็นข้าวของชาวฮั่นแผ่นดินตงง้วน ทำให้ทุกผู้คนชมดูจนตาลายพร่าพราย ตื่นเต้นสงสัยสุดเปรียบปาน แต่อัญมณีของมีค่าที่ร่ำลือกัน กลับไม่ปรากฏให้เห็นแม้สักชิ้นเดียว

คนทั้งเจ็ดเดินไปตามเส้นทางมืดทะมึนสายหนึ่ง ทันใด ที่เบื้องหน้าบังเกิดซุ่มเสียงเย็นเยือกเสียงหนึ่งตวาดว่า

"เราอยู่ที่นี้อย่างสุขสงบเป็นพันปี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ามารบกวนเรา ผู้ใดบังอาจเข้ามา ต้องตายในบัดดล"

ที่กล่าวเป็นภาษาคาซัก ออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ ซุ่มเสียงไม่ดังนัก แต่ได้ยินอย่างชัดเจน

อามานกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"เป็นภูตร้าย มัน...มันบอกว่าอยู่ที่นี้พันปี"

พลางฉุดดึงมือซูโพ่ว ถดถอยไปหลายก้าว เลาะเทาะร้องดัง ๆ ว่า

"นี่เป็นผู้คน มิใช่ภูตผี"

พร้อมกับชูคบไฟ เดินไปยังเบื้องหน้า ซังซือเอ๋อไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ เร่งฝีเท้าไปเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน

เพิ่งเดินถึงทางโค้งแห่งหนึ่ง คนทั้งสองพลันส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง ร่างปลิวลิ่วมาด้านหลัง สร้างความตื่นตระหนกแก่ทุกผู้คนยิ่ง ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ทิ้งคบไฟในมือ ชิงเข้าไปประคอง

ได้ยินที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงหัวร่อเคียกๆ ระคายหู ซุ่มเสียงนั้นดังว่า

"เราอยู่ที่นี้มาหนึ่งพันปี อยู่มาหนึ่งพันปี ผู้ที่เข้ามาล้วนต้องตาย"

เชอเอ่อคู่ไม่ขบคิดมากความ โอบอุ้มเลาะเทาะวิ่งกลับออกไป ซูลู่โคกโอบอุ้มซังซือเอ๋อ ชักชวนที่หลงเหลือติดตามออกไป

ได้ยินเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกังวานทั่วทางเดิน เมื่อบรรลุถึงพื้นที่ว่าง เชอเอ่อคู่กับซูลู่โคกมองดูเลาะเทาะกับซังซือเอ๋อ เห็นมุมปากคนทั้งสองปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา กลับเสียชีวิตไปแล้ว

คนทั้งห้าหันไปมองหน้ากัน ทั้งบังเกิดความเสียใจ ทั้งแตกตื่นพรั่นพรึง อามานกล่าวว่า

"ภูตร้ายนี้ไม่อนุญาตผู้คน...รบกวน พวกเรารีบไปเถอะ"

เรื่องราวถึงขั้นนี้ ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ไหนเลยกล้าดื้อรั้นถือดีอีก โอบอุ้มซากศพทั้งสองซาก อาศัยรหัสเครื่องหมายที่ทำไว้ ออกจากวังเขาวงกต

เชอเอ่อคู่สูญเสียศิษย์รักสองคน สร้างความเศร้าเสียใจยิ่ง หลั่งน้ำตาไม่หยุดยั้ง ซูลู่โคกไม่เย้ยหยันมันอีก กลับกล่าววาจาปลอบโยนทั้งยังกล่าวว่า

"โจรชาวฮั่นทั้งสองหลังจากเข้าวังต้องห้าม ก็สาบสูญไร้ร่องรอย คาดว่าถูกภูตร้ายภายในวังทำร้ายถึงแก่ชีวิตเช่นกัน"

อามานกล่าวว่า

“พวกเราอาศัยเส้นทางเดิมหวนกลับไปเถอะ หลังจากนี้...หลังจากนี้อย่าได้มายังสถานที่นี้อีก”

เชอเอ่อคู่กล่าวว่า

“กองกำลังของเผ่าเราใกล้มาถึง สมควรบอกกล่าวต่อพวกมันอย่าให้พี่น้องทั้งหลายบุกรุกเข้าวัง จบชีวิตจนหมดสิ้น”

ซูลู่โคกกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ขอเพียงอยู่นอกวังต้องห้าม คาดว่า...คาดว่าไม่เป็นไร”

ใช่ไม่เป็นไรจริงหรือไม่ หามีผู้ใดทราบไม่ เพื่อความปลอดภัยคนทั้งห้าถอยห่างไปหกเจ็ดลี้ จวบกระทั่งถึงพื้นที่โล่งกว้างแถบหนึ่งค่อยหยุดยั้งลง ซูลู่โคกกล่าวว่า

“ภูตร้ายกลัวแสงแดด หากคิดเดินผ่านที่โล่งกว้างแถบนี้ต้องตายแน่นอน”

อามานกล่าวว่า

“เมื่อถึงยามค่ำคืนเล่า?”

ซูลู่โคกยกมือเกาศีรษะ ไม่สามารถตอบคำ

ดีที่ยังไม่มืดค่ำ กองกำลังขบวนแรกของชาวคาซักก็บรรลุถึง

ซูลู่โคกและพวกรีบบอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็นวังเขาวงกต ภายในวังปรากฏภูตร้ายคอยทำร้ายคนให้ทราบ มาตรว่าคนมากขวัญเข้มแข็งแต่ก็ไม่มีผู้ใดเสนอให้เสี่ยงอันตรายไปสืบเสาะดู

ผ่านไปสองชั่วยาม กองกำลังขบวนที่สองและสามทยอยมาถึง ผู้คน

หลายร้อยคนค้างแรมบนพื้นที่โล่งกว้าง ทุกระยะกลุ่มคนสิบกว่าคน จะก่อไฟกองหนึ่ง คาดว่าภูตร้ายต่อให้ดุร้ายกว่านี้ ก็ต้องเกรงกลัวกองไฟมากมายถึงเพียงนี้

สี้บุ้นซิ่วนั่งพิงอยู่ข้างโขดหินก้อนหนึ่ง ในใจครุ่นคิดขึ้น

'บิดามารดาเรารอนแรมจากแผ่นดินตงง้วนมาถึงมณฑลซินเกียง เพื่อค้นหาวังเขาวงกต พวกท่านยังค้นหาวังเขาวงกตไม่พบ ก็เสียชีวิตไปก่อน ซึ่งความจริงต่อให้หาพบ เกรงว่าถูกภูตร้ายภายในวังทำร้ายถึงแก่ชีวิต นอกจากพวกท่านได้ยินซุ่มเสียงภูตร้ายก็ล่าถอยออกมา แต่ด้วยพลังฝีมือของบิดามารดา คงไม่เชื่อฟังวาจาของภูตร้าย โอ ผู้คนต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ไหนเลยต่อสู้กับภูตผีปีศาจได้?'

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลังเบา ๆ คนผู้หนึ่งเดินเข้ามาเรียกหาอย่างแผ่วเบาว่า

"อาซิ้ว"

สี้บุ้นซิ่วยินดียิ่ง กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย ท่านก็มาแล้ว"

ผู้มาเป็นชายชราแซ่โก่ยจริง ๆ ท่านกล่าวว่า

"เราไม่ไว้วางใจเจ้า ดังนั้นติดตามทั้งหมดมาชมดูเจ้า"

สี้บุ้นซิ่วตื้นตันใจยิ่ง กุมมือของท่านไว้ กล่าวว่า

"เส้นทางยากสัญจร ท่านอายุสูงวัย ได้รับความยากลำบาก รีบนั่งลงพักผ่อน"

ชายชราแซ่โก่ยเพิ่งทรุดนั่งลงที่ข้างกายนาง พลันได้ยินด้านทิศตะวันตกบังเกิดเสียงวิหกราตรีร่ำร้องเสียงแหลมเล็กหลายครา ซุ่มเสียงระคายหูเป็นพิเศษ

ทุกผู้คนกวาดมองไปยังต้นเสียง เห็นวัตถุสีขาวโพลงกลุ่มหนึ่ง ถา

โถมออกจากความมืดอย่างรวดเร็ว โถมถึงที่ซึ่งห่างจากทั้งหมดประมาณสี่วา พลันหยุดยั้งลง ดูไปคลับคล้ายเป็นรูปคนร่างหนึ่ง

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เห็นภูตประหลาดคนนี้คลุมชุดสีขาว ใบหน้าชโลมด้วยโลหิต บนชุดขาวก็แปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อม ๆ รูปกายสูงใหญ่ยิ่ง อย่างน้อยสูงกว่าผู้คนทั่วไปห้าเชียะ

ทุกผู้คนกลั้นลมหายใจจับจ้องมองมัน ไม่มีผู้ใดส่งเสียงออกมา เห็นภูตประหลาดยื่นมือทั้งสองไปเบื้องหน้า เล็บทั้งสิบยังยาวกว่านิ้วมือ ทั่วทั้งฝ่ามือก็ชุ่มไปด้วยโลหิต

ภูตประหลาดส่งเสียงหัวร่อเคียก ๆ ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เราพักอยู่ในวังเขาวงกตหนึ่งพันปี ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน ผู้ใดให้พวกเจ้าบังอาจกล้าถึงเพียงนี้"

ที่กล่าวเป็นภาษาคาซัก เป็นซุ่มเสียงที่ลี้บุ้นซิ่วและพวกได้ยินในวังเขาวงกตเมื่อตอนกลางวัน

ภูตประหลาดหมุนตัวไปข้าง ๆ สองมือชี้ไปยังม้าโดยสารที่อยู่ห่างสามวาตัวหนึ่ง ร้องว่า

"ตายให้กับเรา"

ขาดคำ หันกายพุ่งปราดออกไป ชั่วพริบตาก็จากไปจนไร้ร่องรอย

ภูตประหลาดมาอย่างกะทันหัน จากไปอย่างกะทันหัน เป็นสภาพที่ข่มขวัญ รอจนมันจากไปครู่หนึ่ง ทุกผู้คนค่อยส่งเสียงอุทานออกมา เห็นม้าตัวที่มันชี้ใส่ทรุดตัวลงช้า ๆ หงายท้องตายไป

ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้าไปชมดู เห็นทั่วทั้งลำตัวของม้าตัวนั้นไม่มีบาดแผล จมูกปากไม่มีโลหิตหลั่งไหล ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับถูกสาปเสียชีวิต ดังนั้น ทั้งหมดกล่าวเป็นเสียงเดียวว่า

"มีภูตผี มีภูตผี"

มีคนกล่าวว่า

"เราบอกแต่แรกว่ากลางทะเลทรายคอเปียะมีภูตผี"

มีคนกล่าวว่า

"พันปีมานี้ วังต้องห้ามไม่มีคนเข้าไปได้ ย่อมมีภูตประหลาดฟ้ารักษา"

ยังมีคนกล่าวว่า

"ฟังว่าภูตประหลาดไม่มีเท้า ดูว่าภูตผีตนนี้มีรอยเท้าหรือไม่?"

ทุกผู้คนถือคบไฟ ส่องไปยังเส้นทางไปของภูตประหลาดนั้น เห็นบนพื้นทรายทุกระยะห้าเชียะ มีรูเล็ก ๆ รูหนึ่ง รอยเท้าของคนต้องไม่เล็กละเอียดถึงเพียงนี้ ระหว่างรูจุดทั้งสองรูก็ไม่ห่างไกลถึงเพียงนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกผู้คนไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป เข้าใจว่าเป็นภูตประหลาดภายในวังแผลงฤทธิ์ พากันกล่าวว่า

"ไม่ว่าภายในวังมีสิ่งของใด ล้วนไม่อาจหยิบฉวยได้ พรุ่งนี้พอรุ่งเช้าทั้งหมดรีบกลับไป"

ตลอดทั้งคืน ทุกผู้คนอกสั่นขวัญแขวน แต่วันที่สองอาทิตย์พอทอแสง แต่ละคนก็ไม่หวาดกลัวเท่าใด ชายหนุ่มบางคนปรึกษาหารือ คิดเข้าวังเขาวงกตไปชมดู ซูลู่โคกกับเชอเอ่อคู่ตวาดห้ามไว้ บอกว่าต่อให้คิดเข้าวังไป ก็ต้องหารือวิธีการอันมั่นเหมาะ

แต่หารือตลอดทั้งวัน ยังมีวิธีการอันใด ผลสรุปเพียงหนึ่งเดียวคือทั้งหมดเห็นด้วยกับการพักอยู่ที่นี้คืนหนึ่ง วันพรุ่งนี้ค่อยหารือระยะยาว

เมื่อใกล้ยามไห (สามทุ่ม) ซึ่งเป็นเวลาที่ภูตประหลาดปรากฏตนด้านทิศตะวันตกพลันบังเกิดเสียงวิหคราตรีร้องแหลมเล็กสามครา ขู่ขวัญทุกผู้คนขนลุกชี้ชันขึ้นมา

เห็นภูตประหลาดชุดขาวเท้ายาว ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต

ตนนั้นเหินปราดมาอีก หยุดยืนแต่ไกลหลายวา ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"พวกเจ้ายังไม่กลับไป กลับรั้งอยู่ละแวกนี้คืนหนึ่ง ทุกผู้คนต้องตายอย่างอนาถ เราอยู่ในวังมาหนึ่งพันปี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้ามา พวกเจ้าบังอาจกล้าถึงเพียงนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้ หมุนตัวไปช้า ๆ สองมือชี้ไปยังชายหนุ่มที่ห่างไกลคนหนึ่ง ร้องว่า

"ตายให้กับเรา"

จากนั้นหมุนตัววิ่งปราดไป ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นมันยิ่งวิ่งยิ่งห่างไกล ในที่สุด ไม่พบเห็นอีก

ชายหนุ่มนั้นล้มระทวยลงช้า ๆ ไม่ทันส่งเสียงแม้สักคำเดียวก็เสียชีวิตไป บนร่างยังคงไม่มีริ้วรอยบาดแผล เมื่อคืนภูตประหลาดเพียงทำร้ายม้าตัวหนึ่ง วันนี้กลับทำร้ายชายหนุ่มที่แข็งแรงผู้หนึ่งถึงแก่ชีวิต

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยังมีผู้ใดกล้ารั้งอยู่สืบไป อย่าว่าแต่ซูลู่โคกและพวกบอกว่า ภายในวังเขาวงกตไม่มีของวิเศษอื่นใด กระทั่งเงินทองสักแท่งก็ไม่มี หากมิใช่เป็นยามราตรี ทั้งหมดคงจะวิ่งตะบึงกลับเส้นทางเมื่อขามาแต่แรก พอถึงวันรุ่งขึ้น ท้องฟ้าเพิ่งรุ่งสางรำไร ทั้งหมดก็แตกฮือ กลับไป

เมื่อคืนนี้ลี้บุ้นซิ่วตรวจดูซากม้าตัวนั้นโดยละเอียด ยามนี้สำรวจดูซากศพชายหนุ่มนั้น ในใจไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป พึมพำว่า

"นี่มิใช่ภูตร้าย"

ยามนั้น ที่ด้านหลังบังเกิดซ่มเสียงสั่นสะท้านเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นภูตร้าย อาซิ่ว นี่ยังน่ากลัวกว่าภูตร้ายอีก พวกเรารีบไป"

ที่แท้ชายชราแซ่โก่ยไม่ทราบมาถึงด้านหลังของนางตั้งแต่เมื่อใด ลี้บุ้นซิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไปกันเถอะ"

พลันได้ยินซูโพ่วร้องเรียกว่า

“อามาน อามาน ท่านอยู่ที่ใด?”

เชอเอ่อคู่กล่าวด้วยความตระหนกว่า

“อามานไม่ได้ร่วมทางกับเจ้าหรือ?”

จากนั้นเปล่งเสียงร้องเรียกว่า

“อามาน อามาน พวกเราจะกลับกันแล้ว”

พลางวิ่งไปวิ่งมา ค้นหาบุตรีเป็นการใหญ่

ซูโพ่วทางหนึ่งร้องเรียก “อามาน” ทางหนึ่งวิ่งขึ้นเนินน้อย สอดส่ายสายตามองโดยรอบ พลันเห็นบนเส้นทางด้านทิศตะวันตก มีผ้าโพกศีรษะลายดอกผืนหนึ่ง คล้ายเป็นสมบัติของอามาน รีบวิ่งปราดไปเก็บขึ้นมาชมดู พบว่าเป็นผ้าโพกศีรษะของอามานเอง สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ร้องว่า

“อามานถูกภูตร้ายจับตัวไปแล้ว”

ยามนี้ชาวคาซักทั้งหลายล้วนจากไปไกล แม้แต่ซากศพของเลาะเทาะซังซือเอ๋อกับชายหนุ่มอีกคนหนึ่งก็ถูกหามกลับไป ในบริเวณเพียงหลงเหลือซูลู่โคก เชอเอ่อคู่ ซูโพ่ว ลี้บุ้นซิ่วและชายชราแซ่โก่ย ห้าคน ซูลู่โคกและพวกพอได้ยินเสียงร้องของซูโพ่ว รีบวิ่งปราดไปถามไถ่

ซูโพ่วมือถือผ้าโพกศีรษะลายดอกผืนนั้น กล่าวกระหืดกระหอบว่า

“นี่เป็นของอามาน นาง...นางถูกโจรร้ายจับตัวไปแล้ว”

ลี้บุ้นซิ่วถามว่า

“จับตัวไปตั้งแต่เมื่อใด?”

ซูโพ่วตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ คาดว่าเป็นเมื่อคืน นาง...นางนอนรวมกับสตรีทั้งหลาย วันนี้พอรุ่งเช้า ข้าพเจ้าก็หานางไม่พบ”

เขาตะลึงลานชั่วขณะ พลันวิ่งตะบึงไปยังทิศทางของวังเขาวงกต ราวคลุ้มคลั่ง ปากร้องว่า

"ข้าพเจ้าขอตายร่วมกับอามาน"

อามานเมื่อถูกภูตร้ายจับตัวไป เขาย่อมไม่มีปัญหาช่วยเหลือนางกลับมาแต่อามานเมื่อเสียชีวิต เขาก็ไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ

ซูลู่โคกร้องว่า

"ซูโพ่ว เด็กโง่งม รีบกลับมา เจ้าไม่กลัวตายหรือ?"

เห็นบุตรชายยิ่งวิ่งยิ่งไปไกล ความรักความห่วงใยต่อบุตรในสายเลือด หักกลบลบล้างความประหวั่นพรั่นพรึงต่อภูตร้าย ในที่สุดติดตามหลังไป

เชอเอ่อคู่งงงันวูบ ร้องเรียก "อามาน อามาน" พลอยติดตามไป

ชายชราแซ่โก่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"อาซิว พวกเรากลับกันเถอะ"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ไม่ โก่ยเอี่ยเอี้ย ข้าพเจ้าต้องไปช่วยเหลือพวกเขา"

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"เจ้าสู้ภูตร้ายไม่ได้"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"มิใช่ภูตร้าย แต่เป็นผู้คน"

ชายชราแซ่โก่ยพลันยื่นมือซ้ายออก ยึดกมต้นแขนลี้บ้นซิ่วแนบแน่น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อาซิ่ว ต่อให้เป็นผู้คน มันยังน่ากลัวกว่าภูตร้ายอีก เจ้าเชื่อฟังวาจาเรา พวกเรากลับกันเถอะ ไปให้ไกลแสนไกล พวกเราเป็นชาวฮั่น อย่าได้พักอยู่ที่มณฑลซินเกียงอีก เจ้าติดตามเรากลับแผ่นดินตงง้วนเถอะ"

ลี้บุ้นซิ่วเห็นซูโพ่วและพวกทั้งสามยิ่งวิ่งยิ่งไปไกล บังเกิดความร้อนรุ่มใจ ดิ้นรนโดยแรง มิคาดชายชราแซ่โก่ยแม้ชราภาพ กำลังข้อมือกลับกล้าแข็งยิ่ง ใช้พลังแล้วใช้พลังเล่า สุดที่นางจะสลัดหลุดได้ ลี้บุ้นซิ่วร้องว่า

"รีบปล่อยข้าพเจ้า ซูโพ่วต้องถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

ชายชราแซ่โก่ยเห็นนางดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ สีหน้าร้อนรุ่มคับขันต้องทอดถอนใจ คลายมือจากการยึดจับนาง กล่าวเบา ๆ ว่า

"เพราะชายหนุ่มชาวคาซักผู้นี้ เจ้าไม่ว่าอะไรล้วนไม่คำนึงถึงแล้ว"

ลี้บุ้นซิ่วพอได้รับการคลายมือออก ก็หมุนตัววิ่งปราดไป หาได้รับฟังคำพูดของชายชราแซ่โกยไม่ อึดใจเดียววิ่งถึงหน้าวังเขาวงกต เห็นซูโพ่วกวัดแกว่งดาบยาว ร้องดัง ๆ ว่า

"ภูตร้ายที่สมควรตาย ท่านทำร้ายอามาน พลอยทำร้ายข้าพเจ้าด้วยเถอะ อามานตายแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าคือซูโพ่วท่านออกมา ข้าพเจ้าขอต่อสู้กับท่าน ท่านกลัวข้าพเจ้าหรือ?"

พลางยื่นมือบิดหมุนห่วงประตู แต่ยามสับสนว้าวุ่น บิดหมุนไปมากลับผลักเปิดประตูไม่ออก

ซูลู่โคกที่ด้านข้างร้องทัดทานบุตรชายอย่าได้เข้าไป แต่ซูโพ่วไหนเลยยินยอมรับฟัง

ลี้บุ้นซิ่วเห็นสภาพที่งมงายในรักของเขา ต้องบังเกิดความหดหู่ใจร้องดัง ๆ ว่า

"อามานยังไม่ตาย"

ซูโพ่วพอได้ยินคำพูดประโยคนี้ พลันมีสติแจ่มใส หันกายมาถามว่า

"อามานยังไม่ตาย? ท่านทราบ...ทราบได้อย่างไร?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ที่อยู่ในวังเขาวงกตมิใช่ภูตร้าย แต่เป็นผู้คน"

ซูโพ่ว ซูลู่โคก และเชอเอ่อคู่ กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"เป็นภูตร้ายชัด ๆ ไหนเลยเป็นผู้คนได้?"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"นี่เป็นผู้คนปลอมแปลงขึ้น มันใช้อาวุธลับอาบยาพิษที่เล็กละเอียดชนิดหนึ่งซัดทำร้ายม้าโดยสารกับผู้คนถึงแก่ชีวิต ยากค้นพบริ้วรอยแผลดาบใต้เท้ามันสวมรองเท้าเกี๊ยะทรงสูง เบื้องนอกใช้ชุดยาวห่มคลุมไว้ ดังนั้น ไม่ทิ้งรอยเท้าบนพื้นทราย ยามเคลื่อนไหวก็รวดเร็วยิ่ง"

นางยังมีคำพูดอีกหลายประโยค แต่ไม่ได้บอกออกมาว่า

'เราทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร ทั้งนี้เพราะเราจดจำฝีมือซัดอาวุธลับของเขาออกได้ จากซากศพของม้าตายกับชายหนุ่มนั้น เรายังค้นพบริ้วรอยบาดแผลของอาวุธลับ'

คำอธิบายเหล่านี้สมเหตุสมผล แต่ซูลู่โคกและพวกยามกะทันหัน ยากที่จะเชื่อถือได้ ยามนั้นชายชราแซ่โก่ยติดตามมาถึง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เราทราบว่าเป็นภูตร้าย ทั้งหมดอย่าได้เข้าวังไป จะได้ไม่ต้องเสียชีวิต เราเป็นผู้สูงอายุ คำพูดของเราต้องไม่ผิดพลาด"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"เป็นภูตร้ายก็ดี เป็นผู้คนก็ดี ข้าพเจ้าต้องรุดไป...ไปช่วยเหลืออามาน"

เขาภาวนาให้ภูตร้ายนี้เป็นผู้คนปลอมแปลงขึ้น ตามคำบ่งบอกของลี้บันชิ่ว อย่างนั้นจะมีความหวังช่วยเหลืออามานได้ จากนั้นเขาหันไปบิดหมุนห่วงประตูอีกคราครั้งนี้กลับบิดหมุนได้

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเข้าไปกับท่าน"

ซูโพ่วเหลียวหน้ามา ในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณอย่างบอกไม่ถูก

กล่าวว่า

"ลี้เอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญแซ่ลี้) ท่านอย่าได้เข้าไปแล้ว มีอันตรายอย่างยิ่ง"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนท่าน หามีอันตรายไม่"

ซูโพ่วน้ำตาคลอหน่วย กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ขอบคุณ ขอบคุณท่าน"

ลี้บุ้นชิ่วครุ่นคิดในใจ

'ท่านสำนึกขอบคุณเราเช่นนี้ เพียงเพราะสืบเนื่องจากอามาน'

นางหันไปกล่าวกับชายชราแซ่โก่ยว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย ท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"ไม่ เราจะเข้าไปพร้อมกับเจ้า คน...คนผู้นั้นดุร้ายยิ่ง"

ลี้บุ้นชิ่วกล่าวว่า

"ท่านอายุสูงวัยปูนนี้ ทั้งไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ยังคงรอข้าพเจ้าอยู่เบื้องนอก ข้าพเจ้าคงไม่มีอันตรายใด"

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"เจ้ายังไม่ทราบ นี่มีอันตรายยิ่ง เราจะดูแลเจ้า"

ลี้บุ้นชิ่วไม่อาจขัดใจท่าน ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ท่านสามารถดูแลเราอันใด ตรงกันข้าม เรากลับเป็นฝ่ายดูแลท่าน'

ดังนั้น คนทั้งห้าจุดคบไฟ อาศัยเส้นทางเดิมเข้าสู่วังเขาวงกตอีกครา

ทั้งห้าเดินคดเคี้ยวเลี้ยวลดเป็นเวลานาน ซูโพ่วร่ำร้องตลอดทางว่า

"อามาน อามาน ท่านอยู่ที่ใด?"

แต่หามีซุ่มเสียงสำเนียงใดไม่ ลี้บุ้นชิ่วครุ่นคิดขึ้น

'หากสามารถขู่ขวัญเขาจนเตลิดหนีก็ประเสริฐ'

พอได้คิด กล่าวว่า

"พวกเราร่ำร้องพร้อมกัน บอกว่ากองกำลังใหญ่ยกมาช่วยคนแล้ว ไม่แน่ว่าสามารถขู่ขวัญคนร้ายนั้นเตลิดหนีไป"

ซูลู่โคก เชอเอ่อคู่ และซูโพ่วปฏิบัติตาม ร้องดัง ๆ ว่า

"อามาน เจ้าไม่ต้องกลัว พวกเรายกกำลังมาช่วยเหลือเจ้าแล้ว"

ห้องวิหารในวังเขาวงกตโล่งโถง บังเกิดเสียงสะท้อนย้อนกลับมา ดังองอล

เดินทางอีกระยะทางหนึ่ง พลันได้ยินซุ่มเสียงกรีดร้องของสตรีดังขึ้น คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นอามาน ซูโพ่ววิ่งปราดไปตามเสียงผลักประตูบานหนึ่งออก เห็นอามานขดตัวอยู่ที่มุมห้อง สองมือถูกมัดไพล่หลัง

หนุ่มสาวทั้งสองพอพบหน้า ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี พากันร่ำร้องออกมา ซูโพ่วสะอึกเข้าไปแก้มัดของนางออก ถามว่า

"ภูตร้ายนั้นเล่า?"

อามานตอบว่า

"มันมิใช่ภูตผี แต่เป็นผู้คน เมื่อครู่มันยังอยู่ที่นี้ พอได้ยินซุ่มเสียงพวกท่านก็โอบอุ้มข้าพเจ้าหมายหลบหนี ข้าพเจ้าดิ้นรนอย่างไม่คิดชีวิต มันฟังว่าพวกท่านมีคนมาก ก็หลบหนีไปอย่างรีบร้อน"

ซูโพ่วระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"นั่นเป็นคนเยี่ยงไร มันไฉนจับตัวท่านมา?"

อามานกล่าวว่า

"ตลอดรายทางมันใช้ผ้าปิดตาข้าพเจ้าไว้ พอเข้าสู่วังต้องห้ามภายในมืดทะมึน ไม่อาจเห็นรูปโฉมของมัน"

ซูโพ่วเหลียวมองลี้บุ้นชิ่ว ดวงตาเปี่ยมแววสำนึกขอบคุณ ส่วนอามานหันไปทางเชอเอ่อคู่ กล่าวว่า

"บิดา คนผู้นี้บอกว่ามันเรียกว่าอัวเอ่อลาฉี ท่านรู้จัก..."

ไม่ทันขาดคำ เชอเอ่อคู่กับซูลู่โคกพากันร้องว่า

"อัวเอ่อลาฉี"

เสียงร้องของคนทั้งสองครั้งนี้แฝงความหมายชัดแจ้งยิ่ง พวกมันไม่เพียงรู้จักอัวเอ่อลาฉี มิหนำซ้ำยังคุ้นเคยกับมันยิ่ง

เชอเอ่อคู่กล่าวว่า

"คนผู้นี้คืออัวเอ่อลาฉี เป็นไปไม่ได้ มันบอกเองว่าชื่ออัวเอ่อลาฉีหรือ?"

อามานกล่าวว่า

"มันบอกว่ามันรู้จักมารดาเรา"

ซูลู่โคกกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เป็นอัวเอ่อลาฉีจริง ๆ"

เชอเอ่อคู่พึมพำว่า

"มันรู้จักมารดาเจ้าหรือ อัวเอ่อลาฉีไฉน...ไฉนกลับกลายเป็นภูตร้ายในวังต้องห้าม?"

อามานกล่าวว่า

"มันมิใช่ภูตผี หากแต่เป็นคน มันบอกว่ามันชมชอบมารดาเราตั้งแต่เล็ก แต่มารดาเราไม่มีลูกตา แต่งงานกับตัวบัดซบ...โอย บิดาท่านอย่า

ได้มีโทสะ นี่เป็นคนร้ายผู้นี้กล่าวเอง"

ซูลู่โคกหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"อัวเอ่อลาฉีเป็นคนร้าย แต่คำพูดนี้กล่าวไม่ผิด บิดาเจ้าเป็นตัวบัดซบจริง ๆ ..."

เชอเอ่อคู่ต่อยหมัดเข้าใส่ ซูลู่โคกหัวร่อพลางหลบเลี่ยง กล่าวอีกว่า

"อัวเอ่อลาฉีเคยแย่งชิงมารดาเจ้ากับบิดาเจ้า อัวเอ่อลาฉีเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ คนผู้นี้มิใช่ลูกผู้ชาย ยามค่ำคืนถือดาบลอบสังหารบิดาเจ้า เจ้าดูรอยแผลดาบที่ข้างใบหูมันเกิดจากการถูกอัวเอ่อลาฉีฟันใส่"

ทุกผู้คนพากันมองดูเชอเอ่อคู่ เห็นข้างใบหูซ้ายของมันมีรอยแผลเป็นที่เกิดจากคมดาบสายหนึ่ง ก่อนหน้านี้ทั้งหมดพบเห็นรอยแผลเป็นนี้แต่แรก เพียงแต่ไม่ล่วงรู้ที่มาเท่านั้น

อามานกุมมือของบิดา ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"บิดา ตอนนั้นท่านรับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

เชอเอ่อคู่กล่าวว่า

"บิดาแม้ถูกมันลอบทำร้าย แต่ยังโค่นมันล้มลง จับมันมัดเอาไว้"

ขณะกล่าว น้ำเสียงบังเกิดความภาคภูมิอยู่บ้าง จากนั้นกล่าวอีกว่า

"วันรุ่งขึ้น หัวหน้าเผ่าเรียกประชุมชาวเผ่า ประกาศขับตัวอุบาทว์นี้ออกจากเผ่าเรา หากลอบเร้นกลับมาจะประหารฆ่าทิ้ง หลายปีมานี้ ไม่ได้พบเห็นมันอีก เจ้าผู้นี้หลบซ่อนอยู่ภายในวังทำอะไร เจ้าไฉนถูกมันจับตัวไว้?"

อามานกล่าวว่า

"เช้าวันนี้ฟ้าใกล้รุ่งสาง ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมา เข้าดงไม้ไปปลดทุกข์เบา มิคาดคนร้ายผู้นี้หลบซ่อนอยู่ด้านหลัง พลันโถมเข้ามาปิดปากข้าพเจ้าไว้ โอบอุ้มข้าพเจ้าถึงที่นี้ มันบอกว่ามันไม่ได้ตัวมารดาเรา จะให้ข้าพเจ้า

แทนที่ตัวมารดาเรา

"ข้าพเจ้าวิงวอนมันปล่อยตัวข้าพเจ้ากลับไป ข้าพเจ้าบอกว่ามารดาเราไม่ชมชอบมัน ข้าพเจ้าก็ไม่ชมชอบมัน มันกล่าวว่า 'เจ้าชมชอบก็ดีไม่ชมชอบก็ดี จะอย่างไรเจ้าเป็นของเราแล้ว เหล่าปีศาจขวัญอ่อนชาวคาซักไม่มีผู้ใดกล้าเข้าวังมาช่วยเหลือเจ้า'

"คำพูดของมันนี้ไม่ถูกต้อง บิดา ซูลู่โคกแป๊ะแปะ พวกท่านล้วนเป็นนักสู้ผู้กล้า ยังมีลี้เอ็งฮ้ง ซูโพ่ว โก่ยเอี่ยเอี้ยก็มาแล้ว นับว่าโชคดีที่พวกท่านมาช่วยเหลือข้าพเจ้า"

เชอเอ่อคู่กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"มันทำร้ายเลาะเทาะกับซังซือเอ๋อถึงแก่ชีวิต พวกเรารีบตามจับตัวมันประหารฆ่าทิ้ง"

ลี้บุ้นซิ่วความจริงคาดคำนวณว่าคนที่ปลอมเป็นภูตร้ายตนนี้เป็นใคร มิคาดตัวเองกลับคาดเดาผิดไป ต้องลอบละอายใจ เห็นว่าไม่สมควรปรักปรำคนดีงาม ยังดีที่ไม่ได้บ่งบอกคำพูดในใจออกมา จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ชาวคาซักผู้นี้ไฉนรู้จักซัดเข็มพิษ ฝีมือการซัดยังเป็นเช่นเดียวกันหรือว่ามันร่ำเรียนจากซือแป๋?'

ชายชราแซ่โก่ยฉุดดึงแขนเสื้อของลี้บุ้นซิ่ว กล่าวเบา ๆ ว่า

"นี่เป็นเรื่องภายในของพวกมันชาวคาซัก พวกเราไม่ต้องแยแสสนใจออกไปรอคอยพวกมันที่เบื้องนอกเถอะ"

ลี้บุ้นซิ่วได้ยินน้ำเสียงของท่านสั่นสะท้าน แสดงว่าบังเกิดความหวาดหวั่น ดังนั้น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย ท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่พื้นที่ว่างทางด้านนั้น ดีหรือไม่ คนร้ายชาวคาซักผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เกรงว่า ซู...ซูลู่โคกและพวกสู้ไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องช่วยเหลือพวกเขา"

ชายชราแซ่โก่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะไปด้วย"

ลี้บุ้นซิ่วแย้มยิ้มให้กับท่าน กล่าวว่า

"เรื่องนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว ท่านไม่ต้องเป็นห่วงไป"

ชายชราแซ่โก่ยเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับนาง ปากกล่าวว่า

"เรื่องนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว หลังจากปิดฉากลง เราจะกลับแผ่นดินตงง้วน อาซิ่ว เจ้าจะกลับไปพร้อมกับเราหรือไม่?"

ลี้บุ้นซิ่วบังเกิดความลำบากใจ สภาพของแผ่นดินตงง้วนที่เป็นมาตุภูมิถิ่นเกิด กลับกลายเป็นเงาอันรางเลือนในจิตใจนางแต่แรก นางพักอาศัยบนทุ่งหญ้านี้สิบสองปี เพียงรักชอบลมแรง หิมะ ทรายเหลือง ท้องทุ่งกว้างอันไร้ขอบเขต ฝูงแพะแกะ และเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้ายามวิกาล...

ชายชราแซ่โก่ยเห็นนางไม่ตอบคำ จึงกล่าวอีกว่า

"พวกเราชาวฮั่นอยู่ที่แผ่นดินตงง้วน อยู่ดีกินดีกว่าที่นี้มากนัก โก่ย-เอี่ยเอี้ยเจ้าเก็บหอมรอมริบเงินทองอยู่บ้าง หลังจากที่กลับไป พวกเราจะได้อยู่สุขสบาย โลกศิวิไลซ์ของแผ่นดินตงง้วน เจริญรุ่งเรืองกว่าที่นี้ร้อยเท่านั่นจึงเป็นชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์เรา"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"แผ่นดินตงง้วนเราดีเลิศถึงเพียงนี้ ท่านไฉนไม่กลับไป?"

ชายชราแซ่โก่ยงงงันวูบ เดินไปหลายก้าวค่อยกล่าวอย่างแช่มช้า

"เราอยู่ที่แผ่นดินตงง้วน มีศัตรูผู้หนึ่ง การที่เรามายังมณฑลซินเกียงเพื่อหลบเลี่ยงเภทภัย เหตุการณ์ล่วงเลยนานปี ศัตรูผู้นั้นคงเสียชีวิตแล้ว อาซิ่ว พวกเราไปรอพวกมันที่เบื้องนอกเถอะ"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ไม่ โก่ยเอี่ยเอี้ย พวกเราต้องเดินเร็วกว่านี้ อย่าได้ห่างไกลจาก

พวกเขาเกินไป"

ชายชราแซ่โก่ยส่งเสียงดังอืมม์ แต่หาได้เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นไม่ ลี้บุ้นซิ่วเห็นท่านอายุสูงวัย ไม่อาจหักใจเร่งรัดแต่อย่างไร

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"หลังจากกลับถึงแผ่นดินตงง้วน พวกเราจะไปอยู่ยังแดนกังหนำซื้อตัวตีกหลังหนึ่ง รอบข้างเพาะปลูกต้นเอี้ยง ดอกท้อสลับกันไป เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิต ดอกท้อสีแดงสะพรั่ง ต้นเอี้ยงสีเขียวสดใส นางแอ่นสีดำบินลอดไปมาใต้กิ่งไม้ อาซิ่ว พวกเรายังจะขุดบ่อเลี้ยงปลา เพาะเลี้ยงปลาทอง ทั้งสีทอง สีแดง สีขาว สีเหลือง เจ้าต้องชมชอบยิ่ง เปรียบกับที่นี้ ยังดีเลิศกว่ามากนัก..."

ลี้บุ้นซิ่วส่ายหน้าช้า ๆ รำพึงในใจ

'ไม่ว่าแดนกังหนำดีเลิศปานใด เรายังคงชมชอบพักอยู่ในที่นี้ แต่ว่าเรื่องนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว ซโพ่วใกล้แต่งงานกับอามาน เมื่อถึงเวลานั้นพวกเขาจะจัดงานล้มแพะประลองปล้ำเหวี่ยง เต้นรำรอบกองไฟ...'

นางพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ตกลง โก่ยเอี่ยเอี้ย หลังจากที่พวกเรากลับบ้าน วันที่สองจะเดินทางกลับแผ่นดินตงง้วน"

ชายชราแซ่โก่ยตาเป็นประกาย ฉายแววปีติยินดี ร้องดัง ๆ ว่า

"ประเสริฐมาก หลังจากที่พวกเรากลับบ้าน วันที่สองจะเดินทางกลับแผ่นดินตงง้วน"

ยามนั้น ลี้บุ้นซิ่วนึกเวทนาอัวเอ่อลาฉีนั้นอยู่บ้าง มันไม่ได้ครอบครองหญิงคนรัก ทั้งยังถูกขับออกจากเผ่า พักอาศัยอยู่ในวังเขาวงกตนี้เพียงเดียวดาย

อามานมีอายุสิบแปดปีแล้ว มันคงอยู่ในวังเขาวงกตนี้ยี่สิบปี หรือ

อาจบางทีนานกว่านี้อีก

ทันใด ที่เบื้องหน้าบังเกิดซุ่มเสียงเชอเอ่อคู่ตวาดว่า

"อัวเอ่อลาฉี หยุดไว้"

ลี้บุ้นชิ่วไม่รอดอยชายชราแซ่โก่ยอีก วิ่งปราดไปยังต้นเสียง เมื่อถึงหน้าประตูวิหารหลังหนึ่ง เห็นในวิหารปรากฏคนผู้หนึ่งกระโดดขึ้นลงต่อสู้กับเชอเอ่อคู่ทรายราดาบยาวอย่างดุเดือด

คนผู้นี้มือเปล่า คลุมชุดยาวสีขาว ศีรษะสวมถุงคลุมหน้าสีขาวเพียงเผยเห็นแต่ช่องนัยน์ตา บนถุงคลุมหน้ากับชุดยาวแปดเปื้อนคราบโลหิต เป็นอาภรณ์ของคนที่ปลอมเป็นภูตร้ายเมื่อคืนก่อน ย่อมเป็นอัวเอ่อลาฉีที่ลักพาตัวอามานมา เพียงแต่ใต้เท้ามันไม่สวมรองเท้าเกี๊ยะสูงอีก ทั้งยังตลบชายเสื้อยาวขึ้นมามัดพันอยู่ที่ข้างเอว

ซูลู่โคกและซูโพ่วสองพ่อลูกเห็นเชอเอ่อคู่ถือดาบ ฝ่ายตรงข้ามเพียงมือเปล่า คาดว่าคงต้องได้ชัย ไม่เข้าไปช่วยเหลือ คนทั้งสองยกชูคบไฟปากส่งเสียงโห่ร้องหนุนเนื่อง

ลี้บุ้นชิ่วชมดูอยู่ไม่กี่กระบวนท่าก็ทราบว่าผิดท่า ดังนั้นร้องคำ "ระวัง" ขณะจะลงมือ ได้ยินเสียงโครม ทรวงอกด้านขวาของเชอเอ่อคู่ ถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง ปากกระอักโลหิต ร่างปลิวลิ่วออกมา

ซูลู่โคกสองพ่อลูกตื่นตระหนกยิ่ง พากันทิ้งคบไฟในมือ ถือดาบสะอึกเข้าไป กลุ้มจู่โจมใส่ศัตรู คบไฟทั้งสองอันตกหล่นอยู่บนพื้น ยังลุกไหม้อยู่ภายในวิหารกลับมืดทะมึน เพียงจำแนกสภาพได้อย่างเลือนรางลี้บุ้นชิ่วควงค้อนดาวตก ร้องว่า

"ซูโพ่ว ถอยไป ซูลู่โคกแป๊ะแปะถอยไป ข้าพเจ้าจะต่อสู้กับเขาเอง"

ซูลู่โคกกระชากเสียงว่า

"เจ้าจึงล่าถอยไป อย่าได้ร่ำร้องตะโกนก้อง"

พลางร่ายรำคาบยาวออก บังเกิดเสียงดังหวีดหวือ เพลงดาบคาซักของมันเป็นอีกแนวทางหนึ่ง เผ็ดร้อนรุนแรงยิ่ง

แต่อัวเอ่อลาฉีมีฝีมือปราดเปรียว พลันตวัดเท้าขึ้น เตะดาบในมือซูโพ่วปลิวกระเด็น ลี้บุ้นซิ่วรีบทิ้งค้อนดาวตกลงกับพื้น โลดแล่นเข้าหารับดาบยาวที่ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ สะบัดขวับ ๆ สองดาบ จู่โจมใส่อัวเอ่อลาฉี

นางร่ำเรียนเพลงหมัดเท้าและวิชาค้อนดาวตกจากซือแป้ ไม่เคยร่ำเรียนเพลงดาบมาก่อน เพียงแต่ยามนี้ปรากฏผู้คนสี่คนสู้พัวพันกัน วิชาค้อนดาวตกของนางยังไม่บรรลุถึงขั้นสุดยอด หากใช้ค้อนดาวตกออก กริ่งเกรงพลาดพลั้งทำร้ายถูกซูลู่โคกสองพ่อลูก ได้แต่ใช้หมัดเท้าแฝงดาบฟาดฟันใส่

ซูลู่โคกสูญเสียอาวุธ เปลี่ยนเป็นต่อยหมัดออก แต่อัวเอ่อลาฉีอาศัยหนึ่งต้านรับสาม ยังคงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า อัวเอ่อลาฉีตวาดก้องพุ่งหมัดซ้ายออก พอดีต่อยถูกดั้งจมูกของซูโพ่ว จากนั้นตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยของซูลู่โคก

เห็นซูลู่โคกสองพ่อลูกทยอยล้มลง ไม่อาจดิ้นรนลุกขึ้นอีก ที่แท้เพลงหมัดเท้าของอัวเอ่อลาฉีแฝงพลังเปี่ยมล้น หลังจากกระแทกถูกยากจะทนทานรับได้ ซูลู่โคกแม้ห้าวหาญชาญชัย ทั้งยังมีผิวกายหยาบหนายังไม่อาจต้านทานรับได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับกลายเป็นลี้บุ้นซิ่วสู้ศัตรูเข้มแข็งเพียงลำพัง ต้องหลบซ้ายเลี่ยงขวา ตกเป็นเบี้ยล่าง อัวเอ่อลาฉีตวาดว่า

"รีบออกไป เราจะละเว้นชีวิตน้อย ๆ ของเจ้า"

ลี้บุ้นซิ่วเห็นตัวเองหากถอนตัวหลบหนี อย่างมากฉุดดึงชายชราแซ่โก่ยไปด้วย ซูโพ่วและพวกทั้งสามคงต้องประสบชะตากรรม ดังนั้นรวบรวม

เรี่ยวแรงต้านทานอย่างไม่คิดชีวิต

อัวเอ่อลาฉีตวัดมือซ้ายขึ้น ลี้บุ้นซิ่วรีบถลันหลบไปทางขวา มิคาดท่วงท่านี้เป็นท่าหลอกล่อ จากนั้นฟาดฟันมือขวาลง เสียงทึบเมื่อฟันถูกไหล่ซ้ายของนาง

ลี้บุ้นซิ่วฝีเท้าซวนเซเสียหลัก แทบล้มฟาดลง ในใจบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า

'กระบวนท่าเซียตังเค็กไซ (หลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา) นี้ ซือแป้เคยสอนแก่เรา เราไฉนลืมเลือนไป'

อัวเอ่อลาฉีตวาดสำทับว่า

"หากเจ้ายังไม่ไป เราจะฆ่าเจ้าด้วย"

ลี้บุ้นซิ่วพลันบังเกิดความคิดทำลายตัวเองขึ้น ร่ำร้องว่า

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

พลางโล่ดแล่นเข้าหา เพียงไม่กี่กระบวนท่า ที่ชายโครงก็ถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง เจ็บปวดจนต้องทิ้งตาบย่อตัวลง ร่ำร้องในใจ

'เราต้องตายแล้ว'

ทันใด ที่ข้างกายบังเกิดเสียงหวีด ปรากฏคนผู้หนึ่งโถมใส่อัวเอ่อลาฉี

ลี้บุ้นซิ่วกลิ้งตัวตามพื้นดินทอดหนึ่ง พอเหลียวหน้ามอง ถึงกับแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ที่แท้ชายชราแซ่โก่ยมือขวาถือมีดสั้นเล่มหนึ่ง ทุ่มเทท่าร่างต่อสู้กับอัวเอ่อลาฉีเป็นพัลวัน

เห็นชายชราแซ่โก่ยมีฝีมือแคล่วคล่อง กระบวนท่ารวดเร็วดุจสายลมกลับปราศจากท่วงท่าชราภาพ ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ ชายชราแซ่โก่ยยามยกมือวาดเท้า กระบวนท่าไม่แตกต่างกับอัวเอ่อลาฉี เป็นวิทยายุทธ์ที่อั้วฮุยผู้เป็นซือแป้ถ่ายทอดให้เอง

ลี้บุ้นซิ่วเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'ใช่แล้ว วิทยายุทธ์ของแผ่นดินตงง้วนล้วนเป็นเช่นนี้ โก่ยเอี่ยเอี้ยกับคนร้ายชาวคาซักผู้นี้ต่างเรียนรู้วิทยายุทธ์ของแผ่นดินตงง้วน ที่แท้โก่ย-เอี่ยเอี้ยมีพลังฝีมือติดตัว เรากลับไม่ล่วงรู้มาก่อน'

เห็นคนทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งเขม็งตึงเครียด อัวเอ่อลาฉีพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เบ็แกจุ่ง เจ้าวิเศษมาก"

ชายชราแซ่โก่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถอยกายไปหนึ่งก้าว อัวเอ่อลาฉีตวัดมือซ้าย ใช้ออกด้วยกระบวนท่าหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาครึ่งท่า

แต่ชายชราแซ่โก่ยไม่หลงกล ทิ่มแทงมีดสั้นไปทางขวา มิคาดอัวเอ่อ-ลาฉีไม่ใช้ท่าหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาครึ่งท่าหลัง ทิ้งมือซ้ายลงตะปบถูกใบหน้าชายชราแซ่โก่ย กระชากหนังใบหน้าออกมาใบหนึ่ง

ลี้บุ้นชิ่ว ซูลู่โคกและอามานทั้งสามพากันอุทานด้วยความตระหนก ลี้บุ้นชิ่วถึงกับแทบสิ้นสติไป

เห็นอัวเอ่อลาฉีกระโดดปราดขึ้น ตวัดเท้าซ้าย ตามด้วยเท้าขวา ใช้ท่าเท้าอวงเอียเลี่ยงฮ้วงคา (เท้านกเป็ดน้ำสัมพันธ์) ล้วนเตะถูกร่างชายชราแซ่โก่ย แต่แล้วยามนั้นประกายสีขาววูบคราหนึ่ง ชายชราแซ่โก่ยชัดมีดสั้นออกจากมือ ปักใส่ท้องน้อยของศัตรู

อัวเอ่อลาฉีแผดร้องคำหนึ่ง สองหมัดใช้ออกด้วยท่าโหงวลุ้ยชงเต้ง (อสนีบาตฟาดทลาย) กระแทกลงยังตำแหน่งเทียนเล้งก่ายบนขม่อมของชายชราแซ่โก่ย

ลี้บุ้นชิ่วทราบว่าสองหมัดนี้พอกระแทกลง ชายชราแซ่โก่ยยากจะมีชีวิตรอดได้ ดังนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงชั่วชีวิตกระโดดปราดเข้าไป ยกแขนขึ้นปิดกันไว้

เสียงกร๊อบคราหนึ่ง สองแขนของนางได้รับความสั่นสะเทือนคล้าย

กับจะหักสะบั้น พริบตานั้นทั้งสองอยู่ในสภาพประจันหน้า สองหมัดของอัวเอ่อลาฉีไม่อาจกระแทกลงมา ลี้บุ้นซิ่วก็ไม่สามารถกันมันพ้นห่างไป

ยามนั้น ซูลู่โคกสามารถขยับเคลื่อนไหว กระโดดปราดขึ้น รวบรวมเรี่ยวแรงต่อยหมัดใส่ปลายคางของอัวเอ่อลาฉี อัวเอ่อลาฉีปลิวไปด้านหลังปะทะชนกับผนัง ล้มระทวยลงกับพื้น

ลี้บุ้นซิ่วร้องเรียกว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย โก่ยเอี่ยเอี้ย"

พลางประคองชายชราแซ่โก่ยขึ้น นางไม่กล้าลืมตา คาดว่าใบหน้าของท่านคงกลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน น่าสะพรึงกลัวยิ่ง มิคาดพอลืมตาเล็กน้อย ที่ปรากฏแก่คลองจักษุ กลับเป็นเค้าใบหน้าของบุรุษวัยฉกรรจ์ผู้หนึ่ง

เห็นใบหน้านี้โกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลา รูปเค้างามสง่า ใต้แสงไฟที่บัดเดี๋ยวสลัวบัดเดี๋ยวสว่าง ดูไปซีดขาวไร้สีเลือด คนผู้นี้มีอายุเพียงสามสิบเศษ มีแต่แววตาทั้งคู่ที่คุ้นตาตลอดมา เมื่อรับกับใบหน้าที่แปลกหน้านี้กลับบังเกิดความลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

ลี้บุ้นซิ่วตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยอุทานดังอา ผลักไสชายชราแซ่โก่ยพุ่งถอยไปด้านหลัง นางถูกหมัดเท้าทำร้าย พอทิ้งตัวลงไม่สามารถยืนหยัดมั่นกระแทกนั่งลงกับพื้น กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

"เรา...เรามิใช่โก่ยเอี่ยเอี้ยของเจ้า เรา...เรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"มิผิด เราคือเบ๊แกจุ่ง แต่ปลอมตัวเป็นชายชราผู้หนึ่ง อาซิ่วเจ้าไม่โทษว่าเรากระมัง? คำ 'อาซิ่ว' นี้ ยังคงเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยกังวลเช่น

เดียวกับสิบปีมานี้ ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่โทษว่าท่าน ย่อมไม่โทษว่าท่าน ท่านดีต่อข้าพเจ้าตลอดมา"

นางมองดูเบ๊แกจุ่ง เหลียวดูอัวเอ่อลาฉีที่นั่งพิงผนัง ในใจเปี่ยมความเคลือบแคลงสงสัย

ยามนั้น อามานก็ประคองบิดาขึ้น นวดเฟ้นปากแผลที่รับบาดเจ็บให้กับมัน ซูลู่โคกกับซูโพ่วสองพ่อลูกเก็บดาบยาวขึ้น เดินกะโผลกะเผลกถึงเบื้องหน้าอัวเอ่อลาฉี

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"อาซิ่ว" เมื่อครู่เราเรียกเจ้ารีบไป เจ้าไฉนไม่จากไป?"

ที่มันกล่าวเป็นภาษาฮั่น สำเนียงเสียงกล่าวเป็นเช่นเดียวกับฮั้วฮุยผู้เป็นซือแป่ ลี้บุ้นซิ่วต้องร้องโพล่งโดยไม่ขบคิดว่า

"ซือแป่"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"ในที่สุดเจ้าจดจำเราออกแล้ว"

พลางยกมือปลดถุงคลุมหน้าสีขาวออกมาช้า ๆ ปรากฏว่าเป็นฮั้วฮุยจริง ๆ

ลี้บุ้นซิ่วทั้งตื่นเต้นสงสัยทั้งลำบากใจ ฟุบร่างอยู่ที่แทบเท้าของท่านร้องว่า

"ซือแป่ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นท่านจริง ๆ ตอนแรก...ตอนแรกข้าพเจ้าคาดเดาว่าเป็นท่าน แต่พวกเขาบอกว่าท่านเป็นชาวคาซักอัวเอ่อลาฉีท่านเองก็ยอมรับ"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวอย่างขมขื่นใจว่า

"เราเป็นชาวคาซัก เราเป็นอัวเอ่อลาฉี"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวอย่างสงสัยว่า

"ท่าน...ท่านมิใช่ชาวฮั่น"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"เราเป็นชาวคาซักทางเผ่าขับเราออกมา ไม่อนุญาตเรากลับไป เราเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน ซึ่งเป็นสถานที่ของชาวฮั่น ร่ำเรียนวิทยายุทธ์ของชาวฮั่น รับชาวฮั่นเป็นศิษย์ เบ๊แกจุ่ง เจ้าวิเศษมาก"

เบ๊แกจุ่ง กล่าวว่า

"ซือแป๋ มาตรว่าท่านมีบุญคุณต่อข้าพเจ้า แต่ว่า..."

ลี้บุ้นซิ่วบังเกิดความตื่นตระหนกอีกครา กล่าวว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย เขา...เขาเป็นซือแป๋ของท่าน?"

เบ๊แกจุ่งกล่าวว่า

"เจ้าอย่าได้เรียกหาเราเป็นโก่ยเอี่ยเอี้ย เราเป็นเบ๊แกจุ่ง เขาเป็นซือแป๋ของเรา ถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่เรา เดินทางกลับมณฑลซินเกียงพร้อมกับเรา และนำพาเรามายังเผ่าเตเอี้ยนของชาวคาซักกลางวิกาล ใช้เข็มพิษชัดทำร้ายมารดาของอามาน..."

ที่มันกล่าวเป็นภาษาฮั่น ลี้บุ้นซิ่วยิ่งรับฟังยิ่งตื่นเต้นสงสัย ใช้ภาษาคาซักกล่าวถามอามานว่า

"มารดาท่านถูกเขาใช้เข็มพิษชัดทำร้ายถึงแก่ชีวิตหรือ?"

อามานไม่ทันตอบคำ เชอเอ่อคู่ก็กระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ใช่แล้ว มีอยู่คืนหนึ่ง มารดาของอามาน ซึ่งก็คือหย่าลี่เซียน อันเป็นที่รักของเราร่างดำคล้ำ ป่วยเป็นโรคปัจจุบันทันด่วนเสียชีวิต ที่แท้เป็นฝีมือของอัวเอ่อลาฉีเจ้า เจ้าทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต"

มันคิดโถมเข้าไปเสี่ยงชีวิตกับอัวเอ่อลาฉี แต่ยามบาดเจ็บสาหัส พอขยับเคลื่อนไหวก็ปวดแปลบที่ทรวงอก ต้องล้มลงอีกครา

อัวเอ่อลาฉีรับคำว่า

"มิผิด หย่าลี่เชียนถูกเราฆ่าตาย ผู้ใดให้นางไม่มีลูกตา แต่งให้กับตัวบัดซบเจ้า ทั้งไม่ยอมหนีตามเราไป"

เชอเอ่อคู่ร่ำร้องว่า

"เจ้าโจรร้าย เจ้าโจรร้าย"

เบ๊แกจุ่งกล่าวเป็นภาษาชาวคาซักว่า

"เขาความจริงคิดฆ่าเชอเอ่อคู่ แต่ค่ำคืนนั้นเชอเอ่อคู่ไม่ทราบไปที่ใด เที่ยวตามหาไม่พบ ซือแป๋เราออกค้นหาเชอเอ่อคู่เอง ให้เราวางยาในบ่อน้ำแพร่พิษสังหารชาวเผ่าทั้งหมด แต่พวกเราค้างแรมในครอบครัวชาวคาซักหลังหนึ่ง จู้ยิ้นดีต่อเรายิ่ง ให้การต้อนรับขับสู้ถึงที่สุด ดังนั้นเราไม่อาจหักใจลงมือ

ซือแป๋เราพอกลับมา บอกว่าค้นหาเชอเอ่อคู่ไม่พบ พอทราบว่าเราไม่ได้วางยาในบ่อน้ำ ก็บันดาลโทสะ บอกว่าเราต้องแพร่งพรายความลับของเขาออกไป คิดฆ่าปิดปากเรา ดังนั้นเราชิงลงมือก่อน ซัดเข็มพิษใส่กลางหลังของเขาสามเล่มอย่างไม่คาดหมาย"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวอย่างเดียดแค้นว่า

"เจ้าโจรสุนัขที่ทรยศเนรคุณ วันนี้ยังคงตายในเงื้อมมือเรา"

เบ๊แกจุ่งกล่าวกับลี้บุ้นซิ่วว่า

"อาซิ่ว ค่ำคืนนั้นเจ้าลงมือต่อตั้งตักไฮ้ พอแสดงฝีมือออกมา เราก็ทราบว่าเจ้าร่ำเรียนวิทยายุทธ์จากซือแป๋เรา และทราบว่าเข็มพิษทั้งสามเล่มไม่ได้ทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิต"

อัวเอ่อลาฉีแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ด้วยฝีมือโสโครกของเจ้า สามารถซัดทำร้ายเราถึงแก่ชีวิตหรือ?"

เบ๊แกจุ่งไม่แยแสสนใจมัน กล่าวกับลี้บุ้นซิ่วว่า

"สิบกว่าปีมานี้ เราซ่อนตัวอยู่ที่มณฑลซินเกียง หลบซ่อนอยู่ในเผ่าเตเอี้ยน ปลอมเป็นชายชราผู้หนึ่งเพราะกริ่งเกรงว่าซือแป้ยังไม่ตาย มีแต่สถานที่นี้ที่เขาไม่กล้ากลับมา เราพอทราบว่าเขาอยู่ละแวกใกล้เคียงความคิดประการแรกของเราคือ หลบหนีกลับแผ่นดินตงง้วนไป"

ลี้บุ้นชิ่วเห็นเบ๊แกจุ่งลมหายใจร่อแร่รวยริน ทราบว่าเบ๊แกจุ่งถูกอัวเอ่อลาฉีเตะติดต่อกันสองเท้า อวัยวะภายในแหลกลาญ ยากที่จะมีชีวิตสืบไป เหลียวดูอัวเอ่อลาฉี มีดสั้นซึ่งปักอยู่ที่ท้องน้อยจมลึกเสมอด้ามไม่มีความหวังรอดชีวิตเช่นกัน นางอยู่ที่มณฑลซินเกียงสิบปี มีแต่บุคคลทั้งสองนี้ที่ดูแลนาง เป็นห่วงนาง มิคาดคนทั้งสองมีบุญคุณความแค้นยุ่งเหยิงกลับประหารฆ่าฟันกันเอง จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

พริบตานั้นนางน้ำตาเอ่อคลอหน่วย กล่าวถามเบ๊แกจุ่งว่า

"โก่ย...เบ๊ตั่วเจก (อาแซ่เบ๊) ท่านเมื่อทราบว่าเขายังไม่ตาย มิหนำซ้ำอยู่ละแวกใกล้เคียง ไฉนไม่กลับแผ่นดินตงง้วนไปในบัดดล?"

มุมปากเบ๊แกจุ่งปรากฏรอยยิ้มอันหดหู่ขึ้น กล่าวเบา ๆ ว่า

"ต้นเอี้ยงแดนกังหนำแตกกิ่งอ่อนแล้ว อาซิ่ว เจ้ากลับไปเพียงลำพังเถอะ นับแต่นี้...นับแต่นี้ต้องระมัดระวังตัว โก่ยเอี่ยเอี้ยไม่อาจดูแลเจ้าแล้ว"

ซุ่มเสียงยิ่งกล่าวยิ่งแผ่วเบา ในที่สุดนิ่งเงียบงันไป

ลี้บุ้นชิ่วฟุบกายบนร่างเบ๊แกจุ่ง ร่ำร้องว่า

"โก่ยเอี่ยเอี้ย โก่ยเอี่ยเอี้ย ท่านอย่าได้ตาย"

แบ๊แกจุ่งไม่ได้ตอบคำถามของนางก็สิ้นลมปราณ แต่ลี้บุ้นชิ่วทราบกระจ่างแก่ใจดี เบ๊แกจุ่งเกรงกลัวซือแป้ของมันยิ่ง แต่มิเพียงไม่หลบหนีกลับแผ่นดินตงง้วน ทั้งยังติดตามนางมาถึงวังเขาวงกต ขอเพียงเบ๊แกจุ่งปลอมแปลงเป็นชายชรา อัวเอ่อลาฉีต้องไม่มีวันจดจำออก แต่ในที่สุดเบ๊แก-จุ่งกลับลงมือ ลงมือต่อบุคคลที่มันเกรงกลัวที่สุด นั่นล้วนสืบเนื่องจากนาง

สิบปีมานี้มันรักปกป้องนางราวเอี่ยเอี้ย (ปู่) คนหนึ่ง แท้ที่จริงมันอยู่ในวัยฉกรรจ์ ในโลกมีแต่โจ้วแป๋ที่ดีต่อหลานสาวของตัวเอง หรืออาจบางทีใช่ อาจบางทีมิใช่ นางเองก็ไม่ทราบ

คบไฟที่ทิ้งอยู่บนพื้นวิหารทั้งสองอัน อันหนึ่งดับไปแต่แรก อีกอันหนึ่งเผาไหม้ใกล้ถึงที่สุดแล้ว

ซูลู่โคกพลันกล่าวว่า

"ประหลาด เมื่อครู่ชาวฮั่นสองคนกับชาวคาซักคนหนึ่งต่อสู้กัน เราพอลงมือ ก็ต่อยหมัดใส่ปลายคางของชาวคาซักนั้น"

ลี้บุ้นซิ่วถามว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด เหตุใดท่านช่วยเหลือชาวฮั่นต่อยใส่ชาวคาซัก?"

ซูลู่โคกยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่ทราบ"

ชั่วครู่ให้หลัง จึงอธิบายว่า

"เจ้าเป็นคนดี มันเป็นคนร้าย"

ในที่สุดมันยอมรับว่า ในชาวฮั่นมีคนร้ายที่เป็นโจร และมีคนดีเช่นลี้เอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญแซ่ลี้) ยังมีชาวฮั่นที่ปลอมเป็นชายชรา ไม่ยอมวางยาในบ่อน้ำ ทำร้ายชาวเผ่าของมัน ก็สมควรนับเป็นคนดี ในส่วนของชาวคาซักก็มีคนดีเช่นมัน และมีคนร้ายเช่นอัวเอ่อลาฉี

ลี้บุ้นซิ่วครุ่นคิดในใจ

'หากท่านทราบแต่แรก คงไม่ใช้แส้เฆี่ยนตีซูโพ่วเช่นนั้น ทุกประการ

ก็แตกต่างไป เพียงแต่แตกต่างจริงหรือ ต่อให้ซูโพ่วเป็นเพื่อนเล่น เมื่อวัยเด็กของเรา หลังจากที่เขาเติบใหญ่ ได้พบกับอามาน ยังคงต้องรักนางจิตใจของคนช่างน่าประหลาด เราไม่เข้าใจจริง ๆ'

ซูลู่โคกร้องดัง ๆ ว่า

"อัวเอ่อลาฉี ท่านคงไม่มีชีวิตรอดสืบไป พวกเราจะไม่ฆ่าท่านลาก่อน"

อัวเออลาฉี ตาทอประกายดุร้าย ยกมือขวาขึ้น ลี้บุ้นชิ่วทราบว่ามันคิดชัดเข็มพิษออก ต้องร้องว่า

"ซือแป่ อย่าได้..."

ยามนั้นสะเก็ดไฟจุดหนึ่งแตกประทุขึ้น คบไฟอันสุดท้ายก็ดับ ภายในวิหารมืดมิดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า อัวเอ่อลาฉีต่อให้คิดชัดเข็มพิษทำร้ายคน ก็ไม่เห็นเป้าหมาย

ลี้บันชิ่วร้องว่า

"ทั้งหมดรีบออกไป ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้ส่งเสียง"

ซูลู่โคก ซูโพ่ว เชอเอ่อคู่และอามานประคับประคองกันและกัน ล่าถอยออกไปอย่างเงียบงัน ทั้งหมดทราบว่าเข็มพิษของอัวเอ่อลาฉีร้ายกาจยิ่ง มาตรว่าตัวเองร่อแร่ปางตาย ยังสามารถชัดเข็มทำร้ายคน

ทั้งสี่ล่าถอยออกจากวิหาร พบว่าลี้บุ้นชิ่วไม่ได้ออกมา ซูโพ่วร้องว่า

"ลี้เอ็งฮ้ง ลี้เอ็งฮ้ง รีบออกมา"

ลี้บันชิ่วรับคำคราหนึ่ง อัวเอ่อลาฉีพลันกล่าวว่า

"อาชิ่ว เจ้า...เจ้าก็คิดจากไปหรือ?"

น้ำเสียงรันทดหดหู่ยิ่ง ลี้บุ้นชิ่วไม่อาจหักใจได้ หวนนึกถึงมัน แม้กระทำเรื่องชั่วร้ายมากหลาย จะอย่างไรยังดีต่อตัวเอง หากทอดทิ้งมันรอคอยความตายในความมืดเพียงลำพัง ออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตไป ดัง

นั้น ทรุดกายนั่งลง กล่าวว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่านในที่นี้"

ซูโพ่วอยู่ที่เบื้องนอกร้องเรียกอีกหลายครา ลี้บุ้นซิ่วร้องตอบว่า

"พวกท่านออกไปก่อนเถอะ ข้าพเจ้ารอสักครู่ค่อยออกไป"

ซูโพ่วร้องว่า

"คนผู้นี้ดุร้ายยิ่ง ลี้เอ็งฮ้ง ท่านต้องระมัดระวังไว้"

ลี้บุ้นซิ่วสงบปากคำ ไม่ตอบวาจาอีก

อามานพลันกล่าวว่า

"ท่านไฉนเรียกนางเป็นลี้เอ็งฮ้ง ไม่เรียกเป็นลี้โกวเนี้ย?"

ซูโพ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ลี้โกวเนี้ย นางเป็นสตรีหรือ?"

อามานกล่าวว่า

"ท่านแสร้งเป็นโง่งม หรือว่าดูไม่ออกจริง ๆ"

ซูโพ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแสร้งเป็นโง่งมอันใด เขา...เขามีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม ไหนเลยเป็นสตรีได้?"

อามานกล่าวว่า

"ค่ำคืนลมหิมะตกหนัก ในบ้านของชายชราแซ่โก่ยนางช่วงชิงข้าพเจ้าไปเป็นนางทาส ภายหลังปลดปล่อยข้าพเจ้า ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ทราบว่านางเป็นสตรีแล้ว"

ซูโพ่วปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากนางเป็นบุรุษ ไหนเลยยินยอมปลดปล่อยนางทาสที่งดงามเช่นท่าน?"

อามานหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

“มิใช่ ตอนนั้นข้าพเจ้าพอเห็นแววตาที่นางมองดูท่าน ก็ทราบว่านางเป็นโกวเนี้ยนางหนึ่ง ในโลกไหนเลยมีบุรุษที่ใช้สายตาเช่นนั้นเหม่อมองท่านอย่างงมงาย”

ซูโพ่วยกมือเกาศีรษะ หัวร่ออย่างโง่งม กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากลับดูไม่ออกแม้แต่น้อย”

อามานแย้มยิ้มด้วยความเบิกบานหรรษา แย้มยิ้มราวบุปผาดอกหนึ่ง นางทราบว่าสายตาของซูโพ่วจ้องจับอยู่ที่ตัวนาง ต่อให้มีโกวเนี้ยหมื่นนางเหม่อมองเขาอย่างงมงาย ก็ไม่มีวันทราบได้

ในวิหารมืดมิดสนิททั่ว ลี้บุ้นซิ่วกับอัวเอ่อลาฉีไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นผู้ใด ลี้บุ้นซิ่วนั่งอยู่ข้างกายซือแป๋ ในความเงียบสงัดงัน ได้ยินเสียงหัวร่อหยอกล้อของซูโพ่วกับอามานค่อย ๆ เคลื่อนห่างออกไป ทั้งยังได้ยินเสียงฝีเท้าของคนทั้งสี่เคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย

ภายในวิหารเพียงหลงเหลือลี้บุ้นซิ่วอยู่เป็นเพื่อนกับอัวเอ่อลาฉี ที่ปางตาย ยังมีซากศพของ ‘โก่ยเอี่ยเอี้ย’ อีกซากหนึ่ง

อัวเอ่อลาฉีถามอีกว่า

“เมื่อครู่เราใช้เจ้าออกไป เจ้าไฉนไม่เชื่อฟังวาจา หากว่าเจ้าออกไป...โอ”

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวเบา ๆ ว่า

“ซือแป๋ ท่านไม่ได้ตัวหญิงคนรัก ก็ลงมือฆ่านาง ข้าพเจ้าไม่ได้ครอบครองชายคนรัก กลับไม่อาจปล่อยให้เขาถูกผู้คนฆ่าทิ้ง”

อัวเอ่อลาฉีแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้”

เงียบงันชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

“พวกท่านชาวฮั่นประหลาดแท้ มีทั้งตัวบัดซบที่ทรยศเนรคุณทำร้าย

ซือแป่เช่นเบ๊แกจุ่ง โจรร้ายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาเช่นดักง้วนเล้ง กับตั้งตักไฮ้ และมีโกวเนี้ยที่จิตใจดีงามเช่นเจ้า"

ลี้บุ้นซิ่วถามว่า

"ซือแป่ โจรร้ายตั้งตักไฮ้เป็นไรแล้ว พวกเราติดตามมันตลอดทาง แต่พบว่าบนพื้นหิมะมีรอยเท้าผู้คนสองคน รอยเท้าของผู้คนอีกคนหนึ่งเป็นท่านหรือ?"

อัวเอ่อลาฉีตอบว่า

"มิผิด เป็นเรา หลังจากที่เราถูกศิษย์ทรยศเบ๊แกจุ่งซัดเข็มพิษใส่ ก็มีร่างกายอ่อนแอ สิบกว่าปีมานี้พักรักษาตัวอยู่ในถ้ำศิลา เข้าใจว่าชีวิตนี้จบสิ้นแล้ว คิดไม่ถึงเจ้ากลับมาช่วยเหลือเรา ถอนเข็มพิษให้กับเราหลังจากที่เราทุเลาหายดี มักไปดูลาดเลาที่นอกกระโจมของเผ่าเตเอี้ยน เราคิดฆ่าหัวหน้าเผาที่อัปเปหิเรา แต่เพราะเห็นแก่เจ้า จึงไม่วางยาในบ่อน้ำ

"ค่ำคืนที่ลมหิมะตกหนัก เราเฝ้าอยู่หน้าบ้านของเจ้า เห็นเจ้าคร่ากมตั้งตักไฮ้ ได้ยินว่าพวกเจ้าพบเห็นลายแทงของเขาวงกต ตั้งตักไฮ้พอหลบหนี เราก็ติดตามอยู่ด้านหลังมัน ติดตามเข้าวังเขาวงกต เราต่อยหมัดใส่ต้นคอมัน ทำร้ายมันสิ้นสติ กักขังมันอยู่ภายในวัง เที่ยงวันก่อนก็ล้วงผ้าเช็ดหน้าลายแทงผืนนั้นจากอกเสื้อมัน ถอนดึงด้ายสีไปสิบกว่าเส้น ส่งคืนให้กับมัน จากนั้นใช้ผ้าผูกตา มัดมันอยู่บนหลังม้า ขับไล่มันไปไกลโข"

ลี้บุ้นซิ่วคิดไม่ถึงว่าบุคคลโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้กลับยินยอมปล่อยปละละเว้นชีวิตผู้คน ดังนั้นถามว่า

"ท่านไฉนถอนดึงด้ายสีบนลายแทงไปสิบกว่าเส้น?"

อัวเอ่อลาฉีหัวร่อเสียงแหบพร่า กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"มันไม่ล่วงรู้ว่าเราถอนดึงด้ายสี ผ้าเช็ดหน้าลายแทง พอขาดด้ายสีไปสิบกว่าเส้น ก็ไม่อาจเสาะพบวังเขาวงกตอีก โจรร้ายผู้นี้คงต้องไปสมทบ

กับพวกพ้องที่หลงเหลือ ถือลายแทงออกค้นหาวังเขาวงกตใหม่ พวกมันได้แต่เดินวนไปมากลางทะเลทรายคอเปียะ ไม่มีวันกลับถึงทุ่งหญ้า ทุกผู้คนต้องกระหายน้ำจนเสียชีวิตกลางทะเลทราย ก่อนสิ้นลมปราณยังคิดร่ำรวยมหาศาล นับว่าสนุกสนานนัก"

หวนนึกถึงสภาพที่ผู้คนกลุ่มหนึ่งตกอยู่ภายใต้เปลวแดดแผดเผา ต้องเดินวนอยู่บนท้องทะเลทรายที่ไม่มีน้ำแม้สักหยดเดียว ลี้บุ้นซิ่วอดอุทานออกมาเบา ๆ มิได้

โจรขบวนนี้เป็นศัตรูที่ทำร้ายบิดามารดาของนาง แต่ต้องรับกรรมสนองเช่นนี้ แม้แต่นางก็เสียใจแทนพวกมัน หากว่านางมีโอกาสพบพาน ใช่จะบอกต่อพวกมันหรือไม่ว่า 'ลายแทงผืนนี้ไม่ถูกต้อง'

นางคงบ่งบอก แต่คักง้วนเล้งกับตั้งตักไฮ้และพวกต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด พวกมันคงวาดวิมานร่ำรวยมหาศาลเดินวนอยู่กลางทะเลทรายกระหายน้ำตายไปทีละคน พวกมันยังเชื่อว่ากำลังเดินทางส่วังเขาวงกต ทั้งนี้เพราะตั้งตักไฮ้เคยถือลายแทงผืนนี้เข้าวังด้วยตัวเอง ต้องไม่ผิดพลาดเด็ดขาด ในวังเขาวงกตมีอัญมณีของมีค่าจำนวนมากมายสุดคณานับ ทั้งหมดล้วนกล่าวเช่นนี้ หรือยังแปลกปลอมได้?

อัวเอ่อลาฉีส่งเสียงหัวร่อไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงในวังเขาวงกตไม่มีทองคำแม้สักปลายนิ้วก้อย ข้าวของทุกชิ้นที่ซุกซ่อนอยู่ภายในวัง ในแผ่นดินตงง้วนมีอยู่มากหลาย ทั้งโต๊ะ เตียง เก้าอี้ ม่านมุ้ง ตำรับตำรา กระดานหมากรุก พิณเจ็ดสาย หม้อเตา ถ้วยชาม มีพร้อมทุกสิ่ง เพียงแต่ไม่มีขุมทรัพย์ ในสถานที่ของชาวฮั่น ในสถานที่นี้มีอยู่เกลื่อนกล่น ชาวฮั่นเหล่านั้นกลับเสี่ยงชีวิตมาค้นหา ช่างน่าหัวร่อจริง ๆ"

ลี้บุ้นซิ่วเข้าวังเขาวงกตสองครั้ง พบเห็นข้าวของเครื่องใช้มากมาย

สุดคณานับ มณฑลซินเกียงอากาศแห้งแล้ง มาตรว่าผ่านวันเวลานาน สิ่งของทั้งหลายยังไม่เปื่อยสลาย นางผ่านวิหารห้องหับต่าง ๆ ไม่พบพานอัญมณีของมีค่าจริง ๆ ดังนั้นกล่าวว่า

"คำเล่าลือของผู้คน มักไม่พึงเชื่อถือ วังเขาวงกตแม้ใหญ่โตโอฬาร แต่หามีของวิเศษไม่ โอ แม้แต่บิดามารดาเราพลอยเสียชีวิตเพราะเหตุนี้"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"เจ้าล่วงรู้ที่มาของวังเขาวงกตนี้หรือไม่?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ไม่ทราบ ซือแป๋ ท่านทราบหรือไม่?"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"เราอยู่ในวังพบเห็นศิลาจารึกสองหลัก แกะสลักเหตุการณ์ที่ปลูกสร้างวังเขาวงกต ที่แท้ปลูกสร้างในรัชสมัยถังไทจงฮ่องเต้"

ลี้บุ้นซิ่วไม่ทราบว่าถังไทจงฮ่องเต้เป็นฮ่องเต้องค์ใด ดังนั้นอัวเอ่อลาฉีกล่าวกระท่อนกระแท่นบอกเล่าที่มาของวังเขาวงกตต่อนาง

"ที่แท้สถานที่นี้เป็นที่ตั้งของประเทศกอชางในสมัยราชวงศ์ถัง

"ประเทศกอชางในยุคนั้นเป็นประเทศใหญ่ของไซฮก (ชายแดนตะวันตกของจีน) ประกอบด้วยประเทศใหญ่น้อยมากหลาย มีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ กำลังทหารกล้าแข็ง ในรัชสมัยถังไทจงฮ่องเต้ ราชันย์ที่ปกครองประเทศมีพระนามว่าจีเหวินไถ่ ราชวงศ์ถังส่งราชทูตมาถึงประเทศกอชาง ให้ยอมสวามิภักดิ์ เคารพกฎระเบียบของชาวฮั่น จีเหวินไถ่มีรับสั่งต่อราชทูตว่า 'เหยี่ยวเหินอยู่กลางเวหา ไก่ป่าซ่อนในพุ่มไม้ แมวอยู่ในเคหะ มุสิกมุดอยู่ในรู ต่างฝ่ายต่างอยู่อาศัย ไหนเลยสะกดข่มได้?'

"ความหมายในรับสั่งคือ มาตรว่าพวกท่านเป็นเหยี่ยวร้าย โบยบินอยู่กลางฟ้า แต่พวกเราเป็นไก่ป่า หลบซ่อนอยู่ในพงหญ้า มาตรว่าพวก

ท่านเป็นแมว อยู่ในเคหสถานอย่างเปิดเผย แต่พวกเราเป็นมุสิก มุดอยู่ในรูเล็ก พวกท่านไม่อาจทำอย่างไรพวกเราได้ ต่างฝ่ายต่างอยู่อาศัย ไยต้องบีบบังคับให้พวกเราเคารพระเบียบกฎเกณฑ์ของพวกท่านชาวฮั่น?

"ถังไทจงฮ่องเต้พอทรงทราบเช่นนั้น ทรงกริ้วเป็นการใหญ่ เห็นว่าพวกมันเป็นคนเถื่อนนอกอารยธรรม ไม่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจการปกครอง ดังนั้น มีพระบัญชาให้แม่ทัพใหญ่โฮ้วกุนจิบยกทัพไปปราบปราม

"จีเหวินไถ่พอทราบข่าว ก็รับสั่งต่อบรรดาขุนนางว่า 'ราชวงศ์ถังอยู่ห่างจากพวกเราเจ็ดพันลี้ กึ่งกลางกั้นด้วยทะเลทรายสองพันลี้ ทั้งไม่มีแหล่งน้ำ ลมแรงราวคมดาบ คลื่นความร้อนอบอ้าว ไหนเลยยกทัพมาได้ หากทุ่มเทกำลังมา การส่งเสบียงบำรุงต้องไม่ต่อเนื่อง หากจัดขบวนทัพต่ำกว่าสามหมื่นคน ก็ไม่ต้องเกรงกลัว พวกเรานิ่งเฉยแทนตรากตรำ เฝ้าที่มั่นเอาไว้ เฝ้าเพียงยี่สิบวัน ทหารถังขาดเสบียงอาหาร ย่อมถอยทัพกลับไป'

"พระองค์ทราบว่าทหารถังชาญศึก ทรงกำหนดแนวนโยบายเฝ้ารักษา ไม่ทำสงครามด้วย ดังนั้นระดมกำลังคนปลูกสร้างวังเขาวงกตอยู่ ในสถานที่ลึกลับแห่งหนึ่ง หากว่ารักษาเมืองไม่ได้ ยังมีที่หลบภัย

"ตอนนั้นประเทศกอชางมีฐานะมั่งคั่ง ช่างสถาปนิกที่ดินแดนไซฮกส่วนใหญ่ชุมนุมอยู่ที่นี้ วังเขาวงกตปลูกสร้างอย่างคดเคี้ยวพิสดาร อัญมณีของมีค่าภายในประเทศ ล้วนเก็บซ่อนอยู่ภายในวัง จีเหวินไถ่เข้าพระทัยว่าต่อให้กองทัพถังบุกเข้าวัง ก็หาที่ซ่อนของพระองค์ไม่พบ

"โฮ้วกุนจิบศึกษาวิชาพิชัยสงครามจากลี้เจ๋ง (แม่ทัพใหญ่ต้นราชวงศ์ถัง) ชำนาญการสู้รบ ตลอดรายทางไม่มีหน่วยทหารใดต้านติด ข้ามทะเลทรายมาได้ จีเหวินไถ่พอทรงทราบกองทัพถังมาถึง ทรงปริวิตกจนเสด็จสวรรคต ราชโอรสจีจื่อเสิ่งสืบราชสมบัติแทน โฮ้วกุนจิบยกทัพประชิดติดตัว

เมือง ทำการสู้รบหลายครั้ง กองทัพกอชางล้วนแตกพ่ายอย่างยับเยิน

"กองทัพถังมีรถศึกสำหรับบุกตีเมืองชนิดหนึ่ง มีความสูงสิบวา เนื่องด้วยสูงราวรังนก ดังนั้น ตั้งชื่อว่าเช้าเชีย (รถรังนก) รถรังนกเข็นถึงเชิงกำแพงเมือง ทหารถังอยู่เบื้องสูง ทุ่มก้อนหินยิงเกาทัณฑ์ใส่ สุดที่ทหารกอชางจะต้านทานได้

"จีจื่อเสิ่งไม่ทันหลบหนีเข้าวังเขาวงกต เมืองหลวงก็ถูกบุกตี แตกพ่าย ได้แต่ยอมสวามิภักดิ์ ประเทศกอชางเริ่มตั้งแต่ปฐมกษัตริย์จีเจีย สืบราชสันติวงศ์เก้าพระองค์ รวมทั้งสิ้นหนึ่งร้อยสามสิบสี่ปี สิ้นชาติในปีที่สิบสามรัชกาลถังไทจงฮ่องเต้ ราชอาณาจักรตอนนั้นทิศตะวันออกจรดทิศตะวันตกราวแปดร้อยลี้ ทิศเหนือจรดทิศใต้ราวห้าร้อยลี้ นับเป็นประเทศใหญ่ของดินแดนไซฮกจริง ๆ

"โฮ้วกุนจิบจับกุมจีจื่อเสิ่ง ตลอดจนขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ของประเทศกอชาง คุมตัวกลับนครเชี่ยงอัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของราชวงศ์ถัง พร้อมกับกวาดเอาอัญมณีของมีค่าในวังเขาวงกตไปจนหมดสิ้น

"ถังไทจงฮ่องเต้รับสั่งว่า ประเทศกอชางไม่ยอมรับวัฒนธรรมฮั่นไม่รู้ซึ้งถึงคุณค่าความดีงามของประเทศจีน ดังนั้นพระราชทานตำรับตำราเสื้อผ้าอาภรณ์ ข้าวของเครื่องใช้และเครื่องดนตรีของชาวฮั่นจำนวนมากมายให้กับประเทศกอชาง แต่ชาวกอชางยามอยู่ลับหลังบอกว่า ไก่ป่าไม่อาจบินเยี่ยงเหยี่ยว มุสิกไม่อาจเลียนเสียงร้องของแมว ข้าวของ พวกท่าน ชาวฮั่นต่อให้ดีกว่านี้ พวกเราชาวกอชางก็ไม่ชมชอบ

"ดังนั้นทิ้งตำรับตำรา เครื่องเขียน สิ่งของเครื่องใช้ตลอดจนพระพุทธ-รูป รูปปั้นขงจื๊อและรูปปั้นเหลาจื๊ออยู่ในวังเขาวงกต ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสเหลือบแล

"ร้อยพันปีมานี้ ทะเลทรายเกิดการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติต้นไม้

งอกเงยแทรกแซม วังเขาวงกตที่ความจริงลึกลับอยู่แล้ว ยิ่งลึกลับกว่าเดิม หากมิใช่มีลายแทงบ่งชี้ ไม่ว่าผู้ใดก็หาไม่พบ ชาวคาซักที่ตั้งหลักแหล่งอาศัยอยู่ในตอนนี้ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับชาวกอชางสมัยโบราณไม่..."

อัวเอ่อลาฉีตอนอาศัยอยู่ในแผ่นดินตงง้วน เล่าเรียนทั้งวิชาบุ๋นและบู๊ ศึกษาตำรับตำราของชาวฮั่น ดังนั้น ล่วงรู้ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ถังเป็นอย่างดี ลี้บุ้นซิ่วแม้เป็นชาวฮั่น กลับไม่ทำความรู้จักแม้แต่น้อย และไม่กระตือรือร้นสนใจแต่อย่างไร

นางได้ยินเสียงลมหายใจของอัวเอ่อลาฉีแผ่วล้าลงทุกขณะ จึงกล่าว

"ซือแป่ ท่านพักผ่อนเถอะ อย่าได้กล่าวแล้ว ฮ่องเต้ชาวฮั่นผู้นี้ช่างเป็นไปเสียได้ ผู้อื่นชมชอบใช้ชีวิตอย่างไร ก็แล้วแต่พวกมัน ไยต้องบังคับแข็งขืน โอ ที่ท่านนิยมชมชอบ มักไม่ได้ครอบครอง ที่ผู้อื่นยัดเยียดให้กับท่าน ต่อให้ประเสริฐเลิศล้ำ ข้าพเจ้าไม่ชมชอบ จะอย่างไรไม่ชมชอบ"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"อาชิ่ว เรา...เราอ้างว้างยิ่ง ไม่เคยมีคนสนทนาเป็นเพื่อนเราเนิ่นนานปานนี้ เจ้ายินยอม...ยินยอมอยู่เป็นเพื่อนเราหรือไม่?"

ลี้บุ้นซิ่วกล่าวว่า

"ซือแป่ ข้าพเจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่านในที่นี้"

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"เราใกล้ตายแล้ว หลังจากที่เราตายแล้ว เจ้าก็จะจากไป ไม่มีวันหวนกลับมาอีก"

ลี้บุ้นซิ่วไม่อาจตอบได้ รู้สึกหดหู่ใจยื่นมือขวาออกเกาะกุมมือซ้ายของซือแป่เบา ๆ พบว่าฝ่ามือของท่านเย็นลงทีละน้อย

อัวเอ่อลาฉีกล่าวว่า

"เราจะให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนเราในที่นี้ตลอดไป ไม่จากเราไปตลอด

กาล"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งยกมือขวาช้า ๆ ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือกำเข็มพิษสองเล่ม ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เข็มพิษสองเล่มนี้เพียงแทงใส่ร่างของเจ้าคราหนึ่ง เจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนเราในวังเขาวงกต ไม่จากเราไปอีก'

มันกล่าวเบา ๆ ว่า

"อาซิ่ว เจ้าทั้งงดงามทั้งนุ่มนวล นับเป็นเด็กอันประเสริฐ เจ้าอยู่เป็นเพื่อนเราตลอดกาล ชั่วชีวิตเราเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจเรา...อาซิ่ว เจ้าเชื่อฟังวาจายิ่ง เป็นเด็กอันประเสริฐจริง ๆ..."

เข็มพิษทั้งสองเล่มเคลื่อนเข้าใกล้ลี้บุ้นซิ่วทีละน้อย ในความมืดมิดนางมองไม่เห็นอันใดทั้งสิ้น

อัวเอ่อลาฉีครุ่นคิดขึ้น

'ในมือเราไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย ต้องค่อย ๆ แทงใส่นาง หากลงมือโดยเร็ว นางเพียงผลักไสคราหนึ่ง เราก็แทงไม่ถึงแล้ว'

เข็มพิษเคลื่อนเข้าใกล้ใบหน้านางทีละนิ้ว ห่างเพียงสองเชียะ หนึ่งเชียะเท่านั้น...

ลี้บุ้นซิ่วหาทราบไม่ว่าเข็มพิษอยู่ห่างจากตัวเองเพียงเจ็ดแปดนิ้ว พลันกล่าวว่า

"ซือแป๋ มารดาของอามานงดงามนักหรือ?"

อัวเอ่อลาฉีใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"มารดาของอามาน...หย่าลี่เซียน..."

ทันใด เรี่ยวแรงทั่วร่างสาบสูญสลายจนไร้วี่แวว มือขวาที่ยกขึ้นตกห้อยลง ในชีวิตของมันไม่มีเรี่ยวแรงยกมือขวาขึ้นอีก

ลี้บุ้นซิ่วยังกล่าวอีกว่า

“ซือแป้ ท่านดีต่อข้าพเจ้าตลอดมา ข้าพเจ้าจะจดจำท่านตลอดไป”

๓๔

บนท้องทะเลทรายที่ทอดสู่ด่านเง็กมึ้งกวน หญิงสาวนางหนึ่งขับขี่ม้าขาวตัวหนึ่งมุ่งสู่บูรพาทิศอย่างแช่มช้า

ในใจนางนึกถึงคำพูดที่ชาวคาซักเผ่าเตเอี้ยนแยกย้ายกล่าวกับนางก่อนแยกจากกัน โดยเฉพาะซูลู่โคกกล่าวว่า

‘ลี้โกวเนี้ย ท่านอย่าได้ไป พักอยู่กับพวกเราในที่นี้ พวกเราในที่นี้มีเด็กหนุ่มที่ดี พวกเราจะคัดเลือกคนที่ดีที่สุดเป็นสามีของท่าน พวกเราจะยกม้าจำนวนมาก แพะแกะจำนวนมากให้แก่ท่าน ก่อกระโจมที่ดีที่สุดให้แก่ท่าน...’

ลี้บุ้นซิ่วหน้าแดงวูบ สั่นศีรษะคราหนึ่ง

หากว่าบุคคลที่ท่านรักชอบ กลับหลงรักบุคคลอื่น ท่านยังมีวิธีอันใด?

ม้าขาวบรรทุกนางเดินทางกลับแผ่นดินตงง้วน ม้าขาวแก่เฒ่าแล้วได้แต่เหยาะย่างไปอย่างแช่มช้า แต่ในที่สุดสามารถกลับถึงแผ่นดินตงง้วน

แดนกังหนำมีต้นเอี้ยง ดอกท้อ มีนางแอ่น ปลาทอง ในชาวฮั่นมีชายหนุ่มที่งดงามสง่า บุรุษที่สำอางคมคาย แต่หญิงสาวสะคราญโฉมนางนี้ดื้อรั้นดุจเดียวกับชาวกอชางสมัยโบราณ มาตรว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดนางพานไม่ชมชอบ

ชุดวรรณกรรมอมตะ
ของกิมย้ง

อุ้ยเซี่ยวป้อ

กิมย้ง : ประพันธ์

น. นพรัตน์ : พากย์ไทย

(16 หน้ายกพิเศษ, 4 เล่ม กระดาษปอนด์, ราคา 720 บาท)

กิมย้ง ผู้ประพันธ์ “มังกรหยก” เขียนเรื่องนี้ออกมาด้วยท่วงทำนองดุจไร้กระบี่ส่งอุ้ยเซี่ยวป้อออกมาโลดแล่นด้วยบุคลิกภาพ และ เรื่องราวที่สะท้านวงการกำลังภายใน คุณจะพบว่า ท่ามกลางชีวิตที่เริงสำราญของอุ้ยเซี่ยวป้อ ท่ามกลางเรื่องราวที่บันเทิงอารมณ์ แฝงข้อคิดอันมากค่าที่ไม่ควรละเลย

8 เทพอสูรมังกรฟ้า

กิมย้ง : ประพันธ์

น. นพรัตน์ : พากย์ไทย

(16 หน้ายกพิเศษ, 4 เล่ม กระดาษปอนด์, ราคา 760 บาท)

เรื่องราวที่เสนอลีลาชีวิตของตัวละครที่เข้มข้น ชัดเจน ยิ่งใหญ่ สะท้านสะเทือนถ้าเปรียบกับเรื่องราวบนเวที ก็มิใช่เพียงละครธรรมดา แต่คืออุปรากรอันบรรเจิดด้วยแสงสีลีลาแสดง เพริศแพร้วด้วยท่วงทำนองดนตรี ทั้งหมดนี้จะทำให้ชัดเจนกับวิถีของพวกเขาจนตระหนักถึงแรงจูงใจ จุดยืนของตัวละครแต่ละตัวซึ่งอาจมีอิทธิพลต่ออุดมคติในใจคุณ

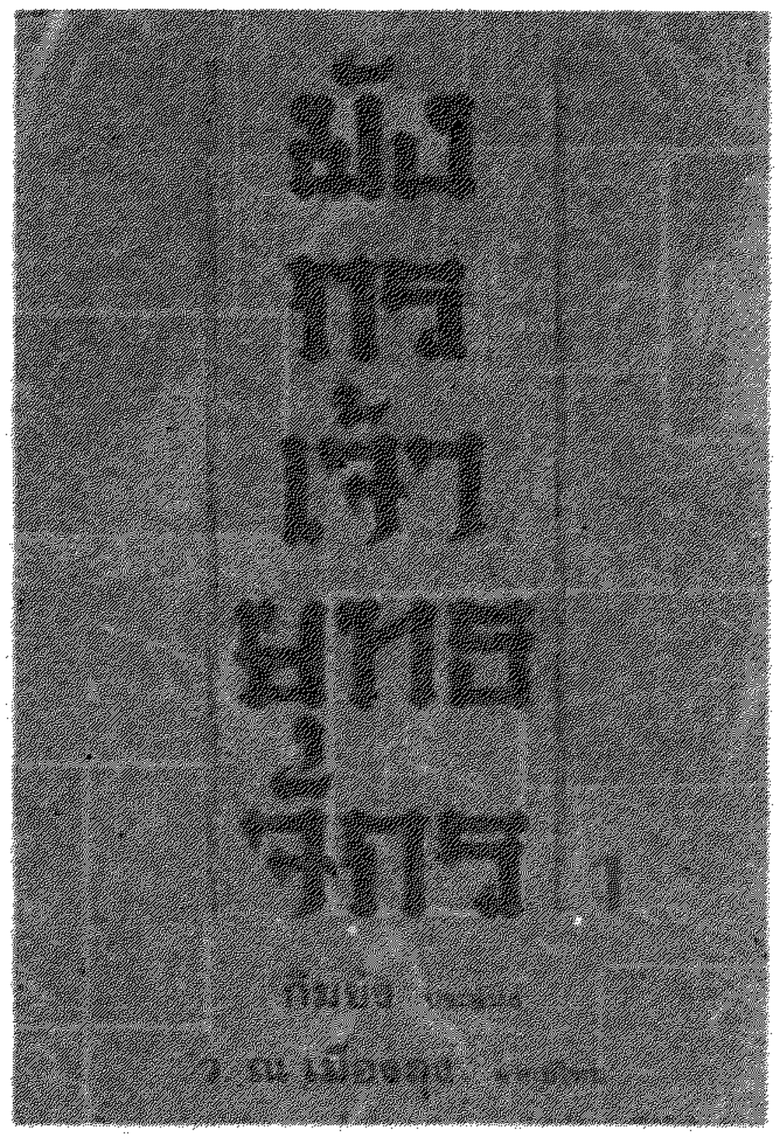
กระบี่ใจพิสุทธิ์

กิมยัง : ประพันธ์

น.นพรัตน์ : พากย์ไทย

(16 หน้ายกพิเศษ, 463 หน้า กระดาษปอนด์,ราคา 150 บาท)

วิถีของบุรุษผู้พลัดเข้ามาสู่ความเลวร้ายของผู้คน แต่เขาก็ก้าวผ่านโศกนาฏกรรมออกมาได้ โดยมิได้ทิ้งคุณธรรมลงระหว่างทางลำเค็ญนั้น เรื่องนี้ปรากฏสีสันของความรัก มิตรภาพ ความผูกพันอยู่ไม่น้อย

มังกรเจ้ายุทธจักร

กิมยัง : เขียน

ว. ณ เมืองลุง : พากย์ไทย

(16 หน้ายกพิเศษ, 4 เล่ม กระดาษปอนด์, ราคา 800 บาท)

"ก้วยเจ๋ง" ...ผู้ห่างไกลจากคำว่า "วีรบุรุษ" เขามิใช่อัจฉริยะปราดเปรื่องทั้งมิอาจอวดตนว่ามีพลานุภาพเกรียงไกร หากคุณธรรมอันงำประกาย ยิ่งถูกซ่อนเร้นลึกล้ำ ซุกงำเนิ่นนานเท่าใด ยิ่งเจิดจ้าสะดุดตา สัมผัส "ก้วยเจ๋ง" และ "อึ้งยัง" ตัวละครที่คุณเคยประทับใจมาแล้ว จากอมตวรรณกรรมเรื่องเอก มังกรเจ้ายุทธจักร

ดวงตาของไซซีทอประกายอย่างเป็นสุข
แต่แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย ยกมือเกาะกุมหัวใจ
ไม้ไผ่ของอาแชแม้ไม่ได้ทิ่มแทงใส่นาง
แต่พลังที่แผ่พุ่งจากปลายไม้ไผ่ได้ทำร้ายหัวใจของนาง

สองพันกว่าปีนี้
ชนชาวโลกล้วนทราบว่าภาพไซซีกุมหัวใจ
เป็นอิริยาบถที่สวยงามที่สุดในแผ่นดิน

ชุดวรรณกรรมอมตะของกิมย้ง เรื่องที่ 6

กระบี่นางพญา

กระบี่นางพญา

ด้วยรับผิดชอบต่อภารกิจยิ่งใหญ่
เขายอมสละหญิงคนรัก
ถ้าหญิงนางนั้นคือ ***ไซซี*** ผู้งามล้ำภพจบแดนล่ะ
ความรับผิดชอบนี้สูงส่งเพียงใด

ดาบอวงเอียตอ

ล้อเลียนความไร้สาระของผู้คน
ซึ่งค้นหา แย่งชิงความลับยิ่งใหญ่
ที่จะส่งให้ผู้นั้นเลิศเลอไร้เทียมทาน
ความลับนั้นคืออะไร
เหตุใดพฤติกรรมเหล่านั้นจึงไร้สาระถึงเพียงนี้

เทพธิดาม้าขาว

นางกระดิ่งฟ้า นกที่เสียงไพเราะปานกระดิ่งเงินจากฟากฟ้า
ตำนานมีว่า นี่เป็นการแปลงร่างจากหญิงสาวที่สวยงามที่สุด
หลังจากที่นางหาชีวิตไม่แล้ว
เพราะคนที่นางรักไม่รักตอบจึงตรอมใจตาย
" เทพธิดาม้าขาว" สตรีสะคราญโฉมผู้หลงใหลเสียง ***นางกระดิ่งฟ้า***
ผู้อยู่ในวังวนความรู้สึกละไมแห่งรักดุจเดียวกับนางในตำนานนางนั้น
เช่นนี้แล้ววิถีนางจะเป็นเช่นไร

หลากหลายเรื่องสั้นอมตะของกิมย้ง

ISBN 974-602-306-3
9 789746 023061
08-0914-01-01